

Do druku nr 1990
Warszawa, 12 września 2003 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-139-03

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz o zmianie innych ustaw wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.**

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku
(-) Leszek Miller

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY O JAKOŚCI HANDLOWEJ ARTYKUŁÓW
ROLNO-SPOŻYWCZYCH

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 26 sierpnia 2003 r.

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela korelacji)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Unii Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 25 sierpnia 2003 r.
5.	Tłumaczenia aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej (lista w załączeniu)

LISTA ZAŁĄCZONYCH TŁUMACZEŃ AKTÓW PRAWNYCH UE

- 1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 2000/13/WE z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych
- 2) Dyrektywa Rady Nr 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towarów, do których należy dany środek spożywczy
- 3) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1148/2001 z dnia 12 czerwca 2001 r. w sprawie kontroli zgodności norm handlowych mających zastosowanie do świeżych owoców i warzyw
- 4) Dyrektywa Rady Nr 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu
- 5) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych
- 6) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 884/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina
- 7) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 1274/91 z dnia 15 maja 1991 r. wprowadzające szczegółowe zasady wykonywania Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1907/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj
- 8) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1907/90 z dnia 26 czerwca 1990r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj
- 9) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych
- 10) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 344/91 z dnia 13 lutego 1991 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych
- 11) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzające zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych
- 12) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych

- 13) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2137/92 z dnia 23 lipca 1992 r. dotyczące wspólnotowej skali stosowanej przy klasyfikacji tusz owczych i określaniu wspólnotowych norm jakości świeżych lub schłodzonych tusz owczych oraz przedłużające stosowanie rozporządzenia Rady (EWG) 338/91
- 14) Rozporządzenie Rady (EWG) 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych
- 15) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych
- 16) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina
- 17) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1906/90 z dnia 26 czerwca 1990 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu
- 18) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 1538/91 z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1906/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu
- 19) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych
- 20) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 3127/94 z dnia 20 grudnia 1994 r. zmieniające rozporządzenie (WE) Nr 2967/85 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych
- 21) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1993/95 z dnia 16 sierpnia 1995 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) Nr 344/91 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych
- 22) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1026/91 z dnia 22 kwietnia 1992r. zmieniające rozporządzenie EWG Nr 1208/81 ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych

DYREKTYWA 2000/13/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 20 marca 2000 r.

w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych³ była kilkakrotnie i w sposób zasadniczy zmieniana⁴; dlatego w celu uzyskania przejrzystości i racjonalności, dyrektywa ta powinna zostać ujednolicona w jednym dokumencie.
- 2) Różnice pomiędzy przepisami ustawodawczymi, wykonawczymi i administracyjnymi Państw Członkowskich odnoszącymi się do etykietowania środków spożywczych mogą utrudniać swobodny przepływ tych produktów oraz mogą prowadzić do nierównych warunków konkurencji.
- 3) Dlatego dostosowanie tych przepisów może przyczynić się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- 4) Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie zasad wspólnotowych o charakterze ogólnym, stosowanych horyzontalnie do wszystkich środków spożywczych wprowadzonych na rynek;
- 5) Zasady o szczególnym charakterze, które mają zastosowanie wertykalne jedynie do poszczególnych środków spożywczych, powinny być ustanowione w przepisach odnoszących się do tych produktów.

¹ Dz.U. C 258 z 10.09.1999, str. 12.

² Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 marca 2000 r.

³ Dz.U. L 33 z 8.02.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L. 43 z 14.02.1997, str. 21).

⁴ Załącznik IV, część B.

- 6) Zasadniczym względem, brany pod uwagę przy ustalaniu wszelkich zasad odnoszących się do etykietowania środków spożywczych, powinna być konieczność informowania i ochrony konsumenta.
- 7) Konieczność ta oznacza, że Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z zasadami Traktatu, nakładać wymagania językowe.
- 8) Szczegółowe etykietowanie, w szczególności określające dokładnie rodzaj i właściwości produktu, które umożliwi konsumentowi dokonanie wyboru w warunkach posiadania pełnej wiedzy dotyczącej stanu faktycznego, jest najbardziej właściwe, gdyż stwarza ono najmniej przeszkód w wolnym handlu.
- 9) Dlatego, należy sporządzić listę wszystkich informacji, które powinny, z zasady, być uwzględniane przy etykietowaniu wszystkich środków spożywczych.
- 10) Jednakże horyzontalny charakter niniejszej dyrektywy nie pozwala w początkowym etapie na włączenie do obowiązkowych danych tych wszystkich, które muszą być dodane do listy mającej zastosowanie do całego asortymentu środków spożywczych. W późniejszym etapie powinny być przyjęte wspólnotowe przepisy zmierzające do uzupełnienia istniejących zasad.
- 11) Ponadto, w przypadku braku zasad wspólnotowych o szczególnym charakterze, Państwa Członkowskie powinny utrzymać prawo do ustanawiania niektórych przepisów prawa krajowego, które mogą być dodane do przepisów ogólnych niniejszej dyrektywy, niemniej jednak przepisy te powinny podlegać procedurze wspólnotowej.
- 12) Procedura ta musi być przyjęta w drodze decyzji Wspólnoty, w momencie gdy Państwo Członkowskie zamierza przyjąć nowe przepisy.
- 13) Należy także ustanowić przepis umożliwiający ustawodawcy wspólnotowemu odstępnie, w wyjątkowych przypadkach, od niektórych zobowiązań ogólnych.
- 14) Zasady etykietowania powinny również zakazywać stosowania informacji, które mogłyby wprowadzać w błąd nabywcę lub przypisywać środkom spożywczym właściwości lecznicze. Zakaz ten, by być skuteczny, powinien również mieć zastosowanie do prezentacji oraz reklamy środków spożywczych.
- 15) W celu ułatwienia handlu między Państwami Członkowskimi, można postanowić, że na etapach poprzedzających sprzedaż do konsumenta finalnego, na zewnętrznym opakowaniu zbiorczym powinny być umieszczone jedynie informacje dotyczące niezbędnych składników, a niektóre obowiązkowe dane szczegółowe, które muszą znajdować się na pojedynczych opakowaniach jednostkowych środka spożywczego, powinny znajdować się jedynie w stosownych dokumentach handlowych.
- 16) Państwa Członkowskie powinny utrzymać prawo, w zależności od lokalnych, praktycznych warunków i okoliczności, ustanawiania zasad odnoszących się do etykietowania środków spożywczych sprzedawanych luzem; niemniej jednak i w takich przypadkach, konsument powinien otrzymać informacje.

- 17) W celu uproszczenia i przyśpieszenia procedury, należy powierzyć Komisji zadanie przyjmowania środków wykonawczych o charakterze technicznym.
- 18) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵.
- 19) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań Państw Członkowskich odnoszących się do terminów transponowania postanowień dyrektyw wymienionych w załączniku IV, części B.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa odnosi się do etykietowania środków spożywczych, dostarczanych, jako takie, konsumentowi finalnemu, oraz niektórych aspektów odnoszących się do ich prezentacji i reklamy.
2. Niniejszą dyrektywę stosuje się także do środków spożywczych przeznaczonych do zaopatrzenia restauracji, szpitali, stołówek i innych podobnych miejsc żywienia zbiorowego (zwanymi dalej „zakładami żywienia zbiorowego”).
3. Do celów niniejszej dyrektywy:
 - a) „etykietowanie” oznacza wszelkie wyrazy, dane szczegółowe, znaki towarowe, nazwy firmowe, elementy graficzne lub symbole związane ze środkiem spożywczym i umieszczone na jakimkolwiek opakowaniu, dokumencie, notatce, etykiecie, obwolucie lub kołnierzu towarzyszącym lub odnoszącym się do takiego środka spożywczego;
 - b) „środek spożywczy w opakowaniu jednostkowym” oznacza każdą pojedynczą pozycję, przeznaczoną do prezentacji, jako taką, konsumentowi finalnemu oraz do zakładów zbiorowego żywienia, składającą się ze środka spożywczego i opakowania, w które produkt został zapakowany przed zaoferowaniem na sprzedaż, zarówno jeżeli takie opakowanie osłania środek spożywczy całkowicie, lub jedynie częściowo, lecz w każdym przypadku w taki sposób, że zawartość nie może być zmieniona bez otworzenia lub zmiany opakowania.

Artykuł 2

1. Etykietowanie i zastosowane metody nie mogą:
 - a) wprowadzać nabywcy w istotnym stopniu w błąd, w szczególności:
 - (i) co do cech środka spożywczego i, w szczególności, co do jego rodzaju, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;

⁵ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- (ii) poprzez przypisywanie środkowi spożywczemu działania lub właściwości, których on nie posiada;
 - (iii) poprzez sugerowanie, że środek spożywczy posiada szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze posiadają takie właściwości;
- b) z zastrzeżeniem przepisów prawa wspólnotowego, mających zastosowanie do naturalnych wód mineralnych i środków spożywczych o szczególnym zastosowaniu odżywczym, przypisywać jakiegokolwiek artykułowi właściwości zapobiegania lub leczenia chorób ludzi, bądź też odwoływać się do takich właściwości.
2. Rada, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 95 Traktatu, ustali nie zamkniętą listę roszczeń w rozumieniu ust. 1, których użycie musi w każdym przypadku być zakazane lub ograniczone.
3. Zakazy lub ograniczenia określone w ust. 1 i 2 stosuje się również do:
- a) prezentacji środków spożywczych, w szczególności ich kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu, w jaki są one aranżowane oraz zestawienia, w jakim są one pokazywane;
 - b) reklamy.

Artykuł 3

1. Zgodnie z art. 4-17 i uwzględnieniem wyjątków w nich zawartych, w etykietowaniu środków spożywczych obowiązkowe jest jedynie podanie następujących danych szczegółowych:
- 1) nazwy, pod jaką produkt jest sprzedawany;
 - 2) listy składników;
 - 3) ilości niektórych składników lub kategorii składników przewidzianych w art. 7;
 - 4) w przypadku środków spożywczych w jednostkowych opakowaniach, ilości netto;
 - 5) daty minimalnej trwałości lub, w przypadku środków spożywczych, które z punktu widzenia mikrobiologicznego, są bardzo nietrwałe, daty przydatności do spożycia;
 - 6) wszelkich specjalnych warunków przechowywania lub warunków użycia;
 - 7) nazwisko lub nazwę firmy i adres producenta, podmiotu gospodarczego paczkującego, lub sprzedawcy z siedzibą we Wspólnocie.

Jednakże, Państwa Członkowskie są uprawnione, w odniesieniu do masła produkowanego na ich terytorium, do wymagania jedynie podania producenta, podmiotu gospodarczego paczkującego lub sprzedawcy.

Bez uszczerbku dla wymogu notyfikacji przewidzianej w art. 24, Państwa Członkowskie powiadomią Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich środkach podjętych w zastosowaniu drugiego akapitu;

- 8) danych szczegółowych odnoszących się do źródła lub miejsca pochodzenia, w przypadku, gdy zaniechanie podania tych danych może w istotnym stopniu wprowadzać w błąd konsumenta odnośnie prawdziwego źródła lub miejsca pochodzenia środka spożywczego;
 - 9) instrukcji użycia, w przypadku gdy może być niemożliwe właściwe użycie środka spożywczego przy braku takich instrukcji;
 - 10) w odniesieniu do napojów zawierających więcej niż 1,2% objętościowych alkoholu, rzeczywistą zawartość alkoholu w objętości.
2. Bez względu na poprzedni ustęp, Państwa Członkowskie mogą utrzymać przepisy prawa krajowego, które wymagają podawania zakładu lub miejsca pakowania, w odniesieniu do produkcji krajowej.
 3. Postanowienia niniejszego artykułu, nie naruszają bardziej szczegółowych lub szerszych przepisów odnoszących się do wagi i rozmiarów.

Artykuł 4

1. Przepisy prawa wspólnotowego mające zastosowanie do określonych środków spożywczych, a nie ogólnie do środków spożywczych, mogą przewidywać odstępstwa, w wyjątkowych przypadkach, od wymagań ustanowionych w art. 3 ust. 1, pkt 2 i 5, pod warunkiem że wynikiem tego nie jest nieodpowiednie informowanie kupującego.
2. Przepisy prawa wspólnotowego, mające zastosowanie do określonych środków spożywczych, a nie ogólnie do środków spożywczych, mogą ustalać, że w etykietowaniu muszą być podawane inne dane szczegółowe, dodatkowe w stosunku do tych, wymienionych w art. 3.

W przypadku braku przepisów prawa wspólnotowego, Państwa Członkowskie mogą ustanawiać przepisy dotyczące takich danych szczegółowych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

3. Przepisy prawa wspólnotowego określone w ust. 1 i 2 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 5

1. Nazwa, pod którą sprzedawany jest środek spożywczy, jest nazwą przewidzianą w przepisach prawa wspólnotowego, mających do niego zastosowanie.
 - a) W przypadku braku przepisów prawa wspólnotowego, nazwa, pod którą artykuł jest sprzedawany, jest nazwą przewidzianą w przepisach ustawowych, wykonawczych i

administracyjnych Państwa Członkowskiego, w którym produkt jest sprzedawany konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego.

Jeżeli to nie wystarczy, nazwa, pod którą produkt jest sprzedawany, jest nazwą zwyczajową, używaną w Państwie Członkowskim, w którym produkt jest sprzedawany konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego, lub opisem środka spożywczego oraz, jeżeli to niezbędne, opisem jego użycia, które są wystarczająco zrozumiałe, by umożliwić kupującemu rozpoznanie prawdziwego rodzaju środka spożywczego oraz odróżnienie go od innych produktów, z którymi może być on mylony.

- b) Użycie w Państwie Członkowskim, sprzedającym dany produkt, nazwy sprzedaży, pod którą produkt ten jest legalnie produkowany i sprzedawany w produkującym go Państwie Członkowskim, jest również dozwolone.

Jednakże, w przypadku gdy stosowanie innych przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności tych określonych w art. 3, może uniemożliwić konsumentom Państwa Członkowskiego sprzedającego dany produkt, poznanie prawdziwego rodzaju środka spożywczego oraz odróżnienie go od środków spożywczych, z którymi może on być mylony, nazwa sprzedaży powinna być uzupełniona innymi informacjami opisowymi, które powinny znajdować się w pobliżu nazwy handlowej.

- c) W wyjątkowych przypadkach nazwa sprzedaży artykułu w produkującym go Państwie Członkowskim nie powinna być używana w sprzedającym Państwie Członkowskim, gdy środek spożywczy, który ta nazwa opisuje, jest tak różny, odnośnie jego składu lub sposobu produkcji, od środka spożywczego znanego pod tą nazwą, że postanowienia lit. b) nie są wystarczające do zapewnienia konsumentom, w sprzedającym Państwie Członkowskim prawidłowej informacji.

2. Nazwa, pod którą dany produkt jest sprzedawany, nie może być zastąpiona znakiem towarowym, nazwą firmową lub nazwą wymyśloną.

3. Nazwa, pod którą produkt jest sprzedawany, powinna zawierać lub powinny jej towarzyszyć dane szczegółowe odnośnie stanu fizycznego środka spożywczego lub szczególnych procesów, którym został poddany (np. sproszkowany, liofilizowany, głęboko mrożony, zagęszczony, wędzony) we wszystkich przypadkach, w których pominięcie takiej informacji może wprowadzać nabywcę w błąd.

Każdy środek spożywczy, poddany procesom promieniowania jonizującego, musi być opatrzony jednym z następujących oznaczeń:

– po hiszpańsku:

„irradiado” lub „tratado con radiación ionizante”,

– po duńsku:

„bestr_let/...” lub „str_lekserveret” lub „behandlet med ioniserende str_ling” lub „kserveret med ioniserende str_ling”

- po niemiecku:
„bestrahlt” lub „mit ionisierenden Strahlen behandelt”,
- po grecku:
„_____” lub „_____”,
- po angielsku:
„irradiated” lub „treated with ionising radiation”,
- po francusku:
„traité par rayonnements ionisants” lub „traité par ionisation”,
- po włosku:
„irradiato” lub „trattato con radiazioni ionizzanti”,
- po niderlandzku:
„doorstraald” lub „door bestraling behandeld” lub “met ioniserende stralen behandeld”,
- po portugalsku:
„irradiado” lub „tratado por irradiar__o” lub „tratado por radiação ionizante”,
- po fińsku:
„säteilytetty” lub „käsitelty ionisoivalla säteilyllä”,
- po szwedzku:
„bestradad” lub „behandlad med joniserande strålning”.

Artykuł 6

1. Składniki powinny być wymienione zgodnie z niniejszym artykułem i załącznikami I, II oraz III.
2. Składniki nie muszą być wymienione w przypadku:
 - a) – świeżych owoców i warzyw, włączając ziemniaki, które nie zostały obrane, rozdrobnione lub podobnie przetworzone,
 - wody gazowanej, której opis wskazuje, że została nasycona dwutlenkiem węgla,
 - octu uzyskanego wyłącznie z jednego podstawowego produktu metodą fermentacyjną, pod warunkiem, że nie zostały dodane żadne inne składniki,

- b) – sera,
- masła,
- fermentowanego mleka i śmietany,

pod warunkiem, że nie dodane zostały inne składniki niż produkty mleczne, enzymy i kultury mikroorganizmów niezbędne do produkcji, lub sól potrzebna do produkcji sera innego niż ser twarogowy i ser topiony;

c) produktów zawierających jeden składnik, gdy:

- nazwa handlowa jest identyczna z nazwą składnika, lub
- nazwa handlowa umożliwia wyraźne zidentyfikowanie rodzaju składnika.

3. W przypadku napojów zawierających więcej niż 1,2% objętościowych alkoholu, Rada, działając na wniosek Komisji, przed dniem 22 grudnia 1982 r., określi zasady etykietowania składników.

4. a) „Składnik” oznacza każdą substancję, włączając dodatki, użytą przy wytworzeniu lub przygotowywaniu środka spożywczego i nadal występującą w produkcie gotowym, nawet jeżeli jest ona w zmienionej formie.

b) W przypadku gdy składnik środka spożywczego jest sam produktem kilku składników, składniki te uznaje się jako składniki danego środka spożywczego.

c) Jako składniki nie powinny być uznane:

(i) części składowe składnika, które zostały tymczasowo oddzielone podczas procesu wytworzenia i później ponownie wprowadzone, lecz nie powyżej ich pierwotnej zawartości,

(ii) dodatki:

- których obecność w danym środku spożywczym wynika wyłącznie z faktu, że znajdowały się one w jednym lub większej ilości składników środka spożywczego, pod warunkiem że nie pełnią one żadnej funkcji technologicznej w produkcie gotowym;

- które są zastosowane jako środki pomocnicze w przetwarzaniu;

(iii) substancje zastosowane w ilościach ściśle niezbędnych jako rozpuszczalniki lub nośniki dla dodatków lub aromatów,

d) w niektórych przypadkach mogą być podjęte decyzje, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, czy są spełnione warunki opisane w lit. c) (ii) i (iii).

5. Lista składników zawiera wszystkie składniki środka spożywczego, w kolejności malejącej ich zawartości określonej wagowo, zarejestrowanej w czasie użycia składników przy wytworzeniu środka spożywczego. Lista ta znajduje się pod poprzedzającym ją odpowiednim tytułem, który zawiera wyraz „składniki”.

Jednakże:

- dodana woda oraz produkty lotne wymieniane są w kolejności ich zawartości określonej wagowo w produkcie gotowym; ilość wody dodanej jako składnik środka spożywczego jest obliczana poprzez odjęcie od całkowitej ilości produktu gotowego całkowitej ilości innych użytych składników. Ilość ta nie musi być brana pod uwagę, jeżeli nie przekracza ona wagowo 5% produktu gotowego,
- składniki użyte w formie zagęszczonej lub odwodnionej i odtworzone podczas produkcji mogą być wymienione w kolejności ich zawartości wagowej, zarejestrowanej przed ich zagęszczeniem lub odwodnieniem;
- w przypadku żywności zagęszczonej lub odwodnionej, przeznaczonej do odtworzenia przez dodanie wody, składniki mogą być wymienione w kolejności ich proporcjonalnej zawartości w produkcie odtworzonym, pod warunkiem że lista składników zawiera takie wyrażenie jak „składniki odtworzonego produktu” lub „składniki produktu gotowego do użycia”,
- w przypadku mieszanek owoców lub warzyw, gdy żaden z poszczególnych owoców lub warzyw nie ma znacznej przewagi wagowej, takie składniki mogą być wymienione w dowolnej kolejności, pod warunkiem że lista składników zawiera wyrażenie takie jak „w różnych proporcjach”,
- w przypadku mieszanek przypraw lub ziół, gdy żaden ze składników nie znacznej przewagi wagowej, takie składniki mogą być wymienione w dowolnej kolejności, pod warunkiem że lista składników zawiera wyrażenie takie jak „w różnych proporcjach”,

6. Składniki nazwane są nazwą własną, gdzie właściwe, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 5.

Jednakże:

- składniki, które należą do jednej z kategorii wymienionych w załączniku I i stanowią składniki innego środka spożywczego, wymagają jedynie oznaczenia nazwy tej kategorii.

Zmiany dotyczące listy kategorii znajdującej się w załączniku I mogą być dokonywane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Jednakże oznaczenie „skrobia”, wymienione w załączniku I, musi zawsze być uzupełnione poprzez wskazanie jej określonego pochodzenia roślinnego, w przypadku gdy składnik ten może zawierać gluten,

- składniki, należące do jednej z kategorii wymienionych w załączniku II, muszą być oznaczone nazwą tej kategorii, po której podana jest nazwa własna tego składnika lub

jego numer EC; w przypadku gdy taki składnik należy do więcej niż jednej kategorii, wskazana ma być, kategoria właściwa dla zasadniczej funkcji składnika, pełnionej w przypadku danego środka spożywczego.

Poprawki do tego załącznika, wynikające z postępów wiedzy naukowej i technicznej, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Jednakże, oznaczenie „skrobia modyfikowana”, wymienione w załączniku II, musi być zawsze uzupełnione przez wskazanie jej określonego pochodzenia roślinnego, w przypadku gdy składnik może zawierać gluten.

- aromaty powinny być określone zgodnie z załącznikiem III,
- szczególne przepisy wspólnotowe dotyczące sposobu informowania o poddaniu składnika procesom promieniowania jonizującego, zostaną przyjęte później zgodnie z art. 95 Traktatu.

7. Przepisy prawa wspólnotowego, lub w przypadku ich braku, przepisy prawa krajowego, mogą ustanowić, że nazwa, pod którą jest sprzedawany określony środek spożywczy, ma być uzupełniona wzmianką o poszczególnym składniku lub składnikach.

Do wszelkich takich przepisów prawa krajowego ma zastosowanie procedura ustanowiona w art. 19.

Przepisy prawa wspólnotowego określone w niniejszym ustępie zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

8. W przypadku określonym w ust. 4 lit. b), składnik złożony może być włączony do listy składników pod swoim własnym oznaczeniem, na tyle na ile jest to ustanowione prawem, lub przyjęte zwyczajowo, w przeliczeniu na jego całkowitą zawartość określoną wagowo, pod warunkiem że bezpośrednio po nim podana jest lista jego składników.

Jednakże, lista taka, nie jest obowiązkowa:

- a) w przypadku gdy złożony składnik stanowi mniej niż 25% produktu gotowego; jednakże, wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku dodatków, z zastrzeżeniem postanowień ust. 4 lit. c);
- b) w przypadku gdy składnik złożony jest środkiem spożywczym, dla którego lista składników nie jest wymagana zgodnie z zasadami wspólnotowymi.

9. Bez względu na ust. 5, zawartość wody nie musi być określana:

- a) jeżeli woda jest użyta w czasie procesu produkcyjnego wyłącznie do odtworzenia składnika użytego w zagęszczonej lub odwodnionej formie;
- b) w przypadku płynnego nośnika, który nie jest normalnie spożywany.

1. Ilość składnika lub kategorii składników, użyta w produkcji lub przygotowywaniu środka spożywczego, zostanie wskazana zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Wskazanie określone w ust. 1 jest obowiązkowe:
 - a) w przypadku gdy dany składnik lub kategoria składników występuje pod nazwą, pod którą środek spożywczy jest sprzedawany lub, z którą jest on zwykle kojarzony przez konsumenta; lub
 - b) w przypadku gdy dany składnik lub kategoria składników jest podkreślony w oznakowaniu słownie, obrazowo lub graficznie, lub
 - c) w przypadku gdy dany składnik lub kategoria składników jest niezbędny w celu scharakteryzowania środka spożywczego oraz odróżnienia go od produktów, z którymi może być on mylony ze względu na jego nazwę lub wygląd; lub
 - d) w przypadkach ustalonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.
3. Ust. 2 nie ma zastosowania:
 - a) w odniesieniu do składnika lub kategorii składników:
 - których waga netto po odsączeniu jest wskazana zgodnie z art. 8 ust. 4, lub
 - co do których istnieją już wymagania podania w oznakowaniu ich ilości zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego, lub
 - które są użyte w małych ilościach w celach smakowo-zapachowych, lub
 - które, występując pod nazwą, pod którą żywność jest sprzedawana, nie wpływają na wybór dokonywany przez konsumenta w kraju, w którym są sprzedawane, z tego względu, że zmiana ich zawartości nie ma zasadniczego wpływu na charakterystykę środka spożywczego, lub nie odróżnia tego produktu od podobnej żywności. W przypadkach wątpliwości należy zdecydować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, czy warunki ustanowione w niniejszym tiret są spełnione;
 - b) w przypadku gdy szczególne przepisy wspólnotowe, ustalają dokładnie ilości składnika lub kategorii składników, nie przewidując wskazania ich w oznakowaniu;
 - c) w przypadkach określonych w art. 6 ust. 5 tiret czwartym i piątym;
 - d) w przypadkach ustalonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.
4. Wskazana ilość, wyrażona procentowo, odpowiada ilości składnika lub składników w czasie jego/ich użycia. Jednakże, przepisy prawa wspólnotowego mogą zezwalać na odstępstwa od tej zasady w odniesieniu do niektórych środków spożywczych. Przepisy takie zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

5. Wskazanie określone w ust. 1, powinno znajdować się w lub bezpośrednio obok nazwy, pod którą środek spożywczy jest sprzedawany, lub w liście składników, w odniesieniu do danego składnika lub kategorii składników.
6. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla zasad wspólnotowych odnoszących się do etykietowania wartości odżywczej dla środka spożywczego.

Artykuł 8

1. Ilość netto środka spożywczego w jednostkowych opakowaniach jest wyrażona:
 - w jednostkach objętości, w przypadku płynów,
 - w jednostkach masy, w przypadku innych produktów,stosując, gdzie stosowne: litr, decylitr, mililitr, kilogram lub gram.

Przepisy prawa wspólnotowego, lub w przypadku ich braku, przepisy prawa krajowego, mające zastosowanie do niektórych środków spożywczych, mogą ustalać odstępstwo od tej zasady.

Do wszelkich takich przepisów prawa krajowego ma zastosowanie procedura ustanowiona w art. 19.

2. a) W przypadku gdy wskazanie określonego rodzaju ilości (np. ilość nominalna, ilość minimalna, ilość średnia) jest wymagane przepisami prawa wspólnotowego, lub przy ich braku, przez przepisy prawa krajowego, ilość ta jest uznana jako ilość netto do celów niniejszej dyrektywy.

Bez uszczerbku dla wymogu notyfikacji przewidzianej w art. 24, Państwa Członkowskie powiadomią Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich środkach podjętych w zastosowaniu niniejszej litery.

- b) Przepisy prawa wspólnotowego, lub w przypadku ich braku, postanowienia krajowe, mogą, dla niektórych określonych środków spożywczych, sklasyfikowanych ilościowo w kategoriach, wymagać innego wskazania ilości.

Do wszelkich takich przepisów prawa krajowego ma zastosowanie procedura ustanowiona w art. 19.

- c) W przypadku gdy opakowany produkt składa się z dwóch lub więcej pojedynczych, pozycji w opakowaniach jednostkowych zawierających taką samą ilość tego samego produktu, ilość netto zostanie wskazana przez wymienienie ilości netto zawartej w każdym pojedynczym opakowaniu jednostkowym oraz całkowitą liczbę takich opakowań. Wskazanie tych danych szczegółowych nie jest, jednakże, obowiązkowe, w przypadku gdy całkowita liczba pojedynczych opakowań jednostkowych jest wyraźnie widoczna i łatwo policzona z zewnątrz oraz gdy przynajmniej jedno wskazanie ilości netto, zawartej w każdym pojedynczym opakowaniu jednostkowym, jest wyraźnie widoczne z zewnątrz.

- d) W przypadku gdy opakowany produkt składa się z dwóch lub więcej pojedynczych opakowań jednostkowych, które nie są uznawane jako jednostki sprzedaży, ilość netto zostanie podana poprzez wskazanie całkowitej ilości netto oraz całkowitej liczby pojedynczych opakowań jednostkowych. Przepisy prawa wspólnotowego lub, w przypadku ich braku, przepisy prawa krajowego, nie muszą, w przypadku niektórych środków spożywczych, wymagać wskazania całkowitej liczby pojedynczych opakowań jednostkowych.

Bez uszczerbku dla wymogu notyfikacji przewidzianej w art. 24, Państwa Członkowskie powiadomią Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich środkach podjętych w zastosowaniu niniejszej litery.

3. W przypadku środków spożywczych, które zwykle sprzedawane są na sztuki, Państwa Członkowskie nie muszą wymagać wskazywania ilości netto, pod warunkiem że liczba pozycji jest wyraźnie widoczna i łatwo policzona z zewnątrz lub, jeżeli nie, jest wskazana w oznakowaniu.

Bez uszczerbku dla wymogu notyfikacji przewidzianej w art. 24, Państwa Członkowskie powiadomią Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich środkach podjętych w zastosowaniu niniejszego ustępu.

4. W przypadku gdy środek spożywczy w stanie stałym, jest prezentowany w płynnym nośniku, w etykietowaniu należy również podać wagę netto środka spożywczego po odsączeniu.

Do celów niniejszego ustępu „płynny nośnik” oznacza następujące produkty, które mogą występować jako mieszanki, a także w postaci zamrożonej lub szybko zamrożonej, pod warunkiem że płyn jest jedynie dodatkiem do podstawowych składników tego przetworu i przez to nie jest czynnikiem decydującym o zakupie: woda, wodne roztwory soli, solanka, wodne roztwory kwasów środka spożywczego, ocet, wodne roztwory cukrów, wodne roztwory innych substancji słodzących, soki owocowe lub warzywne w przypadku owoców lub warzyw.

Lista ta może być uzupełniona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Metody sprawdzania wagi netto po odsączeniu zostaną ustalone zgodnie z procedurą ustaloną w art. 20 ust. 2.

5. Nie jest obowiązkowe wskazywanie ilości netto w przypadku środków spożywczych:
- a) które znacznie tracą na wadze lub objętości i które są sprzedawane na sztuki lub wazone w obecności nabywcy;
 - b) których ilość netto jest mniejsza niż 5 g lub 5 ml; jednakże, niniejszy przepis nie ma zastosowania w odniesieniu do przypraw i ziół.

Przepisy prawa wspólnotowego, lub w przypadku ich braku, przepisy prawa krajowego, mające zastosowanie do określonych środków spożywczych, mogą, w wyjątkowych przypadkach ustanawiać progi wyższe niż 5 g lub 5 ml, pod warunkiem, że nie spowoduje to nieodpowiedniego poinformowania nabywcy.

Bez uszczerbku dla wymogu notyfikacji przewidzianej w art. 24, Państwa Członkowskie powiadomią Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich środkach podjętych w zastosowaniu niniejszego ustępu.

6. Przepisy prawa wspólnotowego określone w ust. 1 drugim akapicie, ust. 2 lit. b) i d) oraz ust. 5 drugim akapicie, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 9

1. Data minimalnej trwałości środka spożywczego jest datą, do której środek spożywczy zachowuje swoje szczególne właściwości, gdy jest właściwie przechowywany.

Data ta zostanie wskazana zgodnie z ust. 2-5.

2. Datę poprzedza się wyrażeniem:

- „Najlepiej spożyć przed...” – gdy data zawiera wskazanie dnia,
- „Najlepiej spożyć przed końcem...” – w innych przypadkach.

3. Wyrażeniom określonym w ust. 2 towarzyszy:

- sama data, lub
- odniesienie, gdzie ta data jest podana w oznakowaniu.

Jeśli to konieczne, po tych danych szczegółowych ma być podany opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane, aby produkt mógł być przechowany przez określony okres.

4. Data składa się z dnia, miesiąca i roku podanych w niezakodowanej chronologicznej formie.

Jednakże, w przypadku środków spożywczych:

- które nie będą przetrzymywane dłużej niż 3 miesiące, wystarczy wskazanie dnia oraz miesiąca,
- które będą przetrzymywane dłużej niż 3 miesiące, lecz nie dłużej niż 18 miesięcy, wystarczy wskazanie miesiąca oraz roku,
- które będą przetrzymywane dłużej niż 18 miesięcy, wystarczy wskazanie roku.

Sposób wskazania daty, może być określony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

5. Z zastrzeżeniem przepisów prawa wspólnotowego nakładających obowiązek wskazywania daty w innych formach, wskazanie daty trwałości nie jest wymagane dla:

- świeżych owoców i warzyw, włączając ziemniaki, które nie zostały obrane, rozdrobnione lub podobnie przetworzone. Odstępstwo to nie ma zastosowania do kiełkujących nasion i podobnych produktów, takich jak kiełki warzywne,
- win, likierów winnych, win musujących, win aromatyzowanych oraz podobnych produktów uzyskanych z owoców innych niż winogrona, oraz napojów oznaczonych kodami CN 2206 00 91, 2206 00 93 i 2206 00 99 i wytworzonych z winogron lub moszczu winnego,
- napojów zawierających 10% objętościowych lub więcej alkoholu,
- napojów bezalkoholowych, soków owocowych, nektarów owocowych i napojów alkoholowych w pojedynczych opakowaniach o pojemności większej niż 5 litrów, przeznaczonych do zaopatrywania zakładów żywienia zbiorowego,
- wyrobów piekarniczych i ciastkarskich, które ze względu na swoistą specyfikę są zwykle spożywane w przeciągu 24 godzin od wytworzenia,
- octu,
- soli jadalnej,
- cukru w stanie stałym,
- wyrobów cukierniczych, składających się prawie wyłącznie z cukru aromatyzowanego i/lub barwionego,
- gum do żucia oraz podobnych produktów do żucia,
- pojedynczych porcji lodów.

Artykuł 10

1. W przypadku środków spożywczych, które z punktu mikrobiologicznego są wysoce nietrwałe i z tego względu już po krótkim czasie mogą stanowić bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, data minimalnej trwałości powinna być zastąpiona datą przydatności do spożycia.

2. Datę poprzedza się wyrażeniem:

- po hiszpańsku: „fecha de caducidad”,
- po duńsku: „sidste anvendelsesdato”,
- po niemiecku: „verbrauchen bis”,
- po grecku: „_____ _____”,
- po angielsku: „use by“,

- po francusku: “_ consommer jusqu’au”
- po włosku: „da consumare entro“,
- po niderlandzku: „te gebruiken tot:“,
- po portugalsku: „a consumir até“,
- po fińsku: „viimeinen käyttöajankohta”,
- po szwedzku: „sista förbrukningsdag”.

Wyrażeniom tym towarzyszy:

- sama data, lub
- odniesienie, gdzie data jest podana w oznakowaniu.

Po tych danych szczegółowych ma być podany opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane.

3. Data składa się z dnia, miesiąca i ewentualnie roku, w takiej kolejności oraz w niezakodowanej formie.
4. W niektórych przypadkach można zdecydować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, czy warunki ustanowione w ust. 1 są spełnione.

Artykuł 11

1. Instrukcje użycia środka spożywczego będą wskazane w taki sposób, aby umożliwić właściwe jego użycie .
2. Przepisy prawa wspólnotowego, lub przy ich braku, przepisy prawa krajowego, mogą, w przypadku niektórych środków spożywczych, określać sposób, w jaki instrukcje użycia powinny być wskazane.

Do takich przepisów prawa krajowego ma zastosowanie procedura ustanowiona w art. 19.

Przepisy prawa wspólnotowego określone w niniejszym ustępie zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 12

Zasadami dotyczącymi wskazywania mocy alkoholu wyrażonej objętościowo, w przypadku artykułów objętych pozycjami taryfowymi nr 22.04 oraz 22.05, będą te ustanowione w szczególnych przepisach wspólnotowych mających zastosowanie do takich produktów.

W przypadku innych napojów, zawierających więcej niż 1,2% objętościowych alkoholu, zasady te zostaną ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 13

1. a) Gdy środki spożywcze są w opakowaniach jednostkowych, dane szczegółowe przewidziane w art. 3 i 4 ust. 2, znajdują się na tych opakowaniach lub na załączonej do nich etykiecie.
- b) bez względu na lit. a) oraz bez uszczerbku dla przepisów prawa wspólnotowego odnoszących się do nominalnych ilości, w przypadku gdy środki spożywcze w opakowaniach jednostkowych są:
 - przeznaczone dla konsumenta finalnego, lecz wprowadzone do obrotu na etapie przed sprzedażą konsumentowi finalnemu oraz gdy na tym etapie nie odbywa się sprzedaż do zakładów zbiorowego żywienia,
 - przeznaczone na zaopatrzenie zakładów zbiorowego żywienia w celu przygotowania, przetwarzania, dzielenia lub krojenia na kawałki,dane szczegółowe wymagane zgodnie z art. 3 oraz 4 ust. 2 muszą znajdować się jedynie w dokumentach handlowych odnoszących się do środka spożywczego, w przypadku gdy można zagwarantować, że takie dokumenty, zawierające wszystkie informacje z zakresu etykietowania, towarzyszą środkom spożywczym, do których się odnoszą, lub były przesłane przed, bądź też w momencie dostawy.
- c) W przypadku określonym w lit. b), dane szczegółowe określone w art. 3 ust. 1 pkt 1, 5 i 7 oraz, gdzie stosowne, te określone w art. 10, również znajdują się na zewnętrznym opakowaniu, w którym środki spożywcze są wprowadzane do obrotu.

2. Dane szczegółowe określone w art. 3 i art. 4 ust. 2 będą zrozumiałe i umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, wyraźnie czytelne oraz nieusuwalne.

W żaden sposób nie będą one schowane, niewyraźne lub przerwane przez inne pisemne lub obrazkowe elementy.

3. Dane szczegółowe wymienione w art. 3 ust. 1, pkt 1, 4, 5 i 10 będą znajdować się w tym samym polu widzenia.

Wymóg ten może zostać rozszerzony na dane szczegółowe przewidziane w art. 4 ust. 2.

4. W przypadku szklanych butelek, przeznaczonych do ponownego użycia, które są trwale oznakowane i które z tego powodu nie mają etykiet, obwolut lub kołnierzy, oraz opakowań lub pojemników, których największa powierzchnia jest mniejsza niż 10 cm², należy podać jedynie dane szczegółowe wymienione w art. 3 ust. 1 pkt 1, 4 oraz 5.

W tym przypadku, ust. 3 nie ma zastosowania.

Irlandia, Niderlandy oraz Zjednoczone Królestwo mogą odstąpić od art. 3 ust. 1 i ust. 3 niniejszego artykułu w przypadku mleka i produktów mlecznych sprzedawanych w szklanych butelkach przeznaczonych do ponownego użycia.

Państwa te powiadomią Komisję o wszelkich środkach przyjętych w zastosowaniu pierwszego akapitu.

Artykuł 14

W przypadku gdy środki spożywcze oferowane są na sprzedaż konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego bez jednostkowego opakowania, lub gdy środki spożywcze są pakowane w miejscach sprzedaży na życzenie konsumenta, lub opakowane do sprzedaży bezpośrednio, Państwa Członkowskie przyjmą szczegółowe zasady dotyczące sposobu przedstawienia danych szczegółowych określonych w art. 3 i art. 4 ust. 2.

Mogą one zdecydować o zrezygnowaniu z wymogu podawania wszystkich lub niektórych z tych danych szczegółowych, pod warunkiem że kupujący wciąż otrzyma wystarczającą informację.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy prawa krajowego, które w przypadku braku przepisów prawa wspólnotowego nakładają mniej surowe wymagania dotyczące etykietowania środków spożywczych, prezentowanych w ozdobnych opakowaniach, takich jak statuetki lub pamiątki.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że na ich własnym terytorium zakazana będzie sprzedaż środków spożywczych, których dane szczegółowe przewidziane w art. 3 i art. 4 ust. 2 nie są wyrażone językiem łatwo zrozumiałym dla konsumenta, chyba że konsument jest w rzeczywistości poinformowany za pomocą innych środków, ustalonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, odnośnie jednego lub więcej danych szczegółowych wchodzących w skład etykietowania.

2. Na własnym terytorium Państwo Członkowskie, w którym produkt znajduje się obrocie, może, zgodnie z zasadami Traktatu, zastrzec, aby te dane szczegółowe wchodzące w skład etykietowania były podane w jednym lub więcej językach, jakie to państwo ustali spośród języków urzędowych Wspólnoty.

3. Ust. 1 i 2 nie uniemożliwią stosowania danych szczegółowych wchodzących w skład etykietowania w kilku językach.

Artykuł 17

Państwa Członkowskie powinny powstrzymać się od ustanowienia bardziej szczegółowych wymagań, niż te zawarte w art. 3-13 odnoszących się do sposobu przedstawiania danych szczegółowych przewidzianych w art. 3 i art. 4 ust. 2.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie nie mogą zakazać handlu środkami spożywczymi, które są zgodne z zasadami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, przez stosowanie niezharmonizowanych przepisów prawa krajowego odnoszących się do etykietowania i prezentacji niektórych środków spożywczych lub środków spożywczych ogółem.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do niezharmonizowanych przepisów prawa krajowego uzasadnionych względami:

- ochrony zdrowia publicznego,
- zapobiegania nadużyciom finansowym, chyba że takie przepisy mogą utrudniać stosowanie definicji i zasad ustanowionych w niniejszej dyrektywie,
- ochrony praw własności przemysłowej i handlowej, wskazywania pochodzenia, zarejestrowanych oznaczeń źródła oraz zapobiegania nieuczciwej konkurencji.

Artykuł 19

W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, gdyby Państwo Członkowskie uznało za niezbędne przyjęcie nowej przepisów prawnych, stosuje się podaną niżej procedurę.

Państwo Członkowskie powinno powiadomić Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o przewidzianych środkach i podać przyczyny uzasadniające ich zastosowanie. Komisja zasięgnie opinii Państw Członkowskich w ramach Stałego Komitetu ds. środków spożywczych, ustanowionego decyzją Rady 69/414/EWG¹, jeśli uzna ona takie konsultacje za pomocne lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

Państwa Członkowskie mogą przyjąć takie przewidziane środki jedynie trzy miesiące po takiej notyfikacji i pod warunkiem, że opinia Komisji nie jest negatywna.

W tym ostatnim przypadku i przed wygaśnięciem wyżej wymienionego okresu, Komisja rozpocznie procedurę przewidzianą w art. 20 ust. 2 w celu ustalenia, czy przewidziane środki mogą być wdrożone, pod warunkiem, jeśli to niezbędne, właściwych zmian.

Artykuł 20

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet ds. środków spożywczych (zwany dalej „Komitetem”).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając postanowienia art. 8 tej decyzji.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmie własny regulamin.

¹ Dz.U. L 291 z 29.11.1969, str. 9.

Artykuł 21

Jeżeli niezbędne okaże się przyjęcie tymczasowych środków w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy, zostaną one przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy prawa wspólnotowego odnoszące się do etykietowania i prezentacji niektórych środków spożywczych, już przyjęte dnia 22 grudnia 1978 r.

O wszelkich zmianach niezbędnych do harmonizacji takich przepisów z zasadami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie zadecyduje się zgodnie z procedurą mającą zastosowanie do każdego z tych przepisów.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do produktów przeznaczonych na wywóz poza Wspólnotę.

Artykuł 24

Państwa Członkowskie zapewnią, że Komisja otrzyma teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które zostaną przyjęte w odniesieniu do zagadnień, których dotyczy niniejsza dyrektywa.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie do francuskich departamentów zamorskich.

Artykuł 26

1. Dyrektywa 79/112/EWG zmieniona dyrektywami określonymi w załączniku IV, części A, traci moc, bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich w odniesieniu do nieprzekraczalnych terminów transponowania, ustanowionych w załączniku IV, części B.
2. Odniesienia dokonane do uchylonej dyrektywy będą interpretowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i powinny być odczytywane zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku V.

Artykuł 27

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2000 r.

<i>W imieniu Parlamentu Europejskiego</i>	<i>W imieniu Rady</i>
N. Fontaine	J. Gama
<i>Przewodnicząca</i>	<i>Przewodniczący</i>

ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE SKŁADNIKÓW, KTÓRE MOGĄ BYĆ OZNACZONE NAZWĄ KATEGORII ZAMIAST ICH NAZWY WŁASNEJ

Definicja	Oznaczenie
Oleje rafinowane z wyłączeniem oliwy z oliwek	„Olej”, wraz z: <ul style="list-style-type: none">- bądź to przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, jak właściwe, lub- wskazaniem ich określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego Przymiotnik „utwardzony” musi towarzyszyć wskazaniu utwardzonego oleju
Tłuszcze rafinowane	„Tłuszcz” wraz z: <ul style="list-style-type: none">- bądź to z przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, jak właściwe, lub- wskazaniem ich określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego Przymiotnik „utwardzony” musi towarzyszyć wskazaniu utwardzonego tłuszczu
Mieszaniny mąki uzyskane z dwu lub więcej gatunków zbóż	„Mąka”, po której podany jest lista zbóż, z których jest ona uzyskana, w kolejności malejącej ich wagi
Skrobie oraz skrobie modyfikowane na drodze fizycznej lub enzymatycznej	„Skrobia”
Wszystkie gatunki ryb, gdy ryba stanowi składnik innego środka spożywczego, pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiego środka spożywczego nie odnosi się do określonego gatunku ryby	„Ryba”
Wszystkie rodzaje sera, gdy ser lub mieszanka serów stanowi składnik innego środka spożywczego, pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiego środka spożywczego nie odnosi się do określonego rodzaju sera	„Ser”
Wszystkie przyprawy, których zawartość nie przekracza 2% wagi środka spożywczego	„Przyprawa (przyprawy)” lub „mieszanka przypraw”
Wszystkie zioła lub części ziół, których zawartość nie przekracza 2% wagi środka spożywczego	„Zioło (zioła)” lub „mieszanka ziół”

Definicja	Oznaczenie
Wszystkie typy preparatów gumowych użytych do produkcji podstawy dla gumy do żucia	„Podstawa gumy do żucia”
Wszystkie rodzaje rozdrobnionych pieczonych produktów zbożowych	„Bułka tarta” lub „suchary”, stosownie do przypadku
Wszystkie rodzaje sacharozy	„Cukier”
Bezwodny cukier gronowy lub jednowodny cukier gronowy	„Cukier gronowy”
Syrop glukozowy i bezwodny syrop glukozowy	„Syrop glukozowy”
Wszystkie rodzaje białek mleka (kazeiny, pochodne kazeiny oraz białka serwatki) i ich mieszanki	„Białka mleka”
Prasowane, tłoczone lub rafinowane masło kakaowe	„Masło kakaowe”
Wszystkie kandyzowane owoce nie przekraczające 10% wagi środka spożywczego	„Owoce kandyzowane”
Mieszanki warzyw nie przekraczające 10% wagi środka spożywczego	„Warzywa”
Wszystkie rodzaje win określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17.05.1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku win ⁶	„Wino”

⁶ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

ZAŁĄCZNIK II

KATEGORIE SKŁADNIKÓW, KTÓRE MUSZĄ BYĆ OZNACZONE PRZEZ NAZWĘ ICH KATEGORII WRAZ Z PODANIEM ICH NAZWY WŁASNEJ LUB NUMERU WE

Barwnik	Skrobia modyfikowana ⁷
Środek konserwująca	Środek słodzący
Przeciwutleniacz	Środek zwiększający objętość
Emulgator	Środek przeciw pienieniu
Środek zagęszczający	Środek glazurujący
Środek żelujący	Sole emulgujące ⁸
Stabilizator	Środek ulepszający mąkę
Intensyfikator smaku	Środek teksturotwórczy
Kwas	Środek utrzymujący wilgoć
Regulator kwasowości	Środek pęczniący
Środek przeciwbrylający	Gaz propelent

⁷ Wskazanie nazwy własnej lub numeru WE nie jest wymagane.

⁸ Tylko dla serów topionych oraz produktów wytwarzanych na bazie serów topionych

ZAŁĄCZNIK III

OZNACZANIE AROMATÓW NA LIŚCIE SKŁADNIKÓW

1. Aromaty są oznaczane bądź to nazwą „aromat(y)”, bądź też nazwą bardziej specyficzną, czy też opisem aromatu.
2. Wyrażenie „naturalny” lub każde inne wyrażenie, mające znaczenie wyraźnie równoważne, może być używane wyłącznie w odniesieniu do aromatów, których aromatyzująca część zawiera wyłącznie środki aromatyczne określone w art. 1, ust. 2, lit. b) (i) dyrektywy Rady 88/388/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do aromatów stosowanych w środkach spożywczych lub materiałów źródłowych używanych do ich produkcji⁹ i/lub do preparatów aromatyzujących, określonych w art. 1, ust. 2, lit. c) tej dyrektywy.
3. Jeżeli oznaczenie aromatu zawiera odniesienie do jego właściwości lub pochodzenia roślinnego, lub zwierzęcego użytych substancji, wyrażenie „naturalny” lub każde inne wyrażenie, mające wyraźnie równoważne znaczenie, może być użyte tylko, jeżeli część aromatyzująca została oddzielona właściwymi metodami fizycznymi lub metodami enzymatycznymi, czy mikrobiologicznymi, lub tradycyjnymi metodami przygotowywania środka spożywczego, wyłącznie lub prawie wyłącznie ze środka spożywczego lub ze źródła odnośnych aromatów.

⁹ Dz.U. L 184 z 15.07.1988, str. 61. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 91/71/EWG (Dz.U. L 42 z 15.02.1991, str. 25).

ZAŁĄCZNIK IV

CZĘŚĆ A

DYREKTYWA UCHYLONA I JEJ KOLEJNE ZMIANY (określona w art. 26)

dyrektywa Rady 79/112/EWG (Dz.U. L 33 z 8.02.1979, str. 1)

dyrektywa Rady 85/7/EWG (Dz.U. L 2, z 3.01.1985, str. 22) tylko art. 1 pkt 9

dyrektywa Rady 86/197/EWG (Dz.U. L 144 z 29.05.1986, str. 38)

dyrektywa Rady 89/395/EWG (Dz.U. L 186 z 30.06.1989, str. 17)

dyrektywa Komisji 91/72/EWG (Dz.U. L 42 z 15.02.1991, str. 27)

Dyrektywa Komisji 93/102/WE (Dz.U. L 291 z 25.11.1993, str. 14)

dyrektywa Komisji 95/42/WE (Dz.U. L 182 z 2.08.1995, str. 20)

dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 97/4/WE (Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 21)

CZĘŚĆ B

NIEPRZEKRACZALNE TERMINY TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO (określone w art. 26)

Dyrektywa	Nieprzekraczalny termin transpozycji	Dopuszczenie sprzedaży produktów zgodnych z niniejszą dyrektywą	Zakaz sprzedaży produktów niezgodnych z niniejszą dyrektywą
79/112/EWG		22 grudnia 1980	22 grudnia 1982
85/7/EWG			
86/197/EWG		1 maja 1988	1 maja 1989
89/395/EWG		20 grudnia 1990	20 czerwca 1992
91/72/EWG		30 czerwca 1992	1 stycznia 1994
93/102/WE	30 grudnia 1994	1 stycznia 1995	30 czerwca 1996
95/42/WE			
97/4/WE		14 sierpnia 1998	14 lutego 2000

ZAŁĄCZNIK V

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 79/112/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3 ust. 1 pkt 1	art. 3 ust. 1 pkt 1
art. 3 ust. 1 pkt 2	art. 3 ust. 1 pkt 2
art. 3 ust. 1 pkt 2a	art. 3 ust. 1 pkt 3
art. 3 ust. 1 pkt 3	art. 3 ust. 1 pkt 4
art. 3 ust. 1 pkt 4	art. 3 ust. 1 pkt 5
art. 3 ust. 1 pkt 5	art. 3 ust. 1 pkt 6
art. 3 ust. 1 pkt 7	art. 3 ust. 1 pkt 8
art. 3 ust. 1 pkt 8	art. 3 ust. 1 pkt 9
art. 3 ust. 1 pkt 9	art. 3 ust. 1 pkt 10
art. 3 ust. 2 i 3	art. 3 ust. 2 i 3
art. 4	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1, 2 i 3	art. 6 ust. 1, 2 i 3
art. 6 ust. 4 lit. a) i b)	art. 6 ust. 4 lit. a) i b)
art. 6 ust. 4 lit. c) (i)	art. 6 ust. 4 lit. c) (i)
art. 6 ust. 4 lit. c) (ii) pierwsze tiret	art. 6 ust. 4 lit. c) (ii)
art. 6 ust. 4) lit. c) (ii), drugie tiret	art. 6 ust. 4 lit. c) (iii)
art. 6 ust. 4) lit. d)	art. 6 ust. 4 lit. d)
art. 6 ust. 5 lit. a)	art. 6 ust. 5
art. 6 ust. 5 lit. b)	art. 6 ust. 6
art. 6 ust. 6	art. 6 ust. 7
art. 6 ust. 7 pierwszy akapit	art. 6 ust. 8 akapit pierwszy
art. 6 ust. 7 drugi akapit, pierwsze i drugie tiret	art. 6 ust. 8 akapit drugi, lit. a) i b)
art. 6 ust. 8	art. 6 ust. 9
art. 7	art. 7
art. 8 ust. 1-5	art. 8 ust. 1-5
art. 8 ust. 6	–
art. 8 ust. 7	art. 8 ust. 6
art. 9 ust. 1 do 4	art. 9 ust. 1 do 4
art. 9 ust. 5	–
art. 9 ust. 6	art. 9 ust. 5
art. 9a	art. 10
art. 10	art. 11
art. 10a	art. 12
art. 11 ust. 1 i 2	art. 13 ust. 1 i 2
art. 11 ust. 3 lit. a)	art. 13 ust. 3
art. 11 ust. 3 lit. b)	–
art. 11 ust. 4	art. 13 ust. 4
art. 11 ust. 5	–
art. 11 ust. 6	art. 13 ust. 5 pierwszy akapit
art. 11 ust. 7	art. 13 ust. 5 drugi akapit
art. 12 i 13	art. 14 i 15

art. 13a
art. 14 i 15
art. 16 ust. 1
art. 16 ust. 2
art. 17 pierwszy akapit
art. 17 drugi, trzeci, czwarty i piąty akapit
art. 18
art. 19, 20 i 21
art. 22 ust. 1, 2 i 3
art. 22 ust. 4
art. 23
art. 24
art. 25
art. 26
–
–
–
załącznik I
załącznik II
załącznik III
–
–

art. 16
art.17 i 18
–
art. 19
art. 20 ust. 1
art. 20 ust. 2
–
art. 21, 22 i 23
–
art. 24
–
art. 25
–
–
art. 26
art. 27
art. 28
załącznik I
załącznik II
załącznik III
załącznik IV
załącznik V

DYREKTYWA RADY

z dnia 14 czerwca 1989 r.

w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towarów, do których należy dany środek spożywczy

(89/396/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

niezbędne jest podjęcie środków mających na celu stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.; rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w obrębie którego zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału;

handel środkami spożywczymi zajmuje na rynku wewnętrznym bardzo ważne miejsce;

oznakowanie partii towaru, do której należy środek spożywczy odpowiada potrzebie lepszego informowania o tożsamości produktu; oznakowanie takie jest więc użytecznym źródłem informacji w przypadku, kiedy środki spożywcze stają się przedmiotem sporu lub stanowią źródło zagrożenia dla zdrowia konsumentów;

dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/395/EWG⁵, nie zawiera przepisów odnośnie umieszczania znaków określających przynależność do partii towaru; niektóre Państwa Członkowskie w międzyczasie przyjęły krajowe środki wprowadzające obowiązek takiego oznaczania;

¹ Dz.U. C 310 z 20.11.1987, str. 2

² Dz.U. C 167 z 27.06.1988, str. 425 oraz Dz.U. C 120 z 16.05.1989.

³ Dz.U. C 95 z 11.04.1988, str. 1

⁴ Dz.U. L 33 z 8.02.1979, str. 1.

⁵ Dz.U. L 186 z 30.06.1989, str. 17.

na poziomie międzynarodowym istnieje powszechny obowiązek zapewnienia odniesienia do wyprodukowanej lub opakowanej partii produktów spożywczych pakowanych indywidualnie; obowiązkiem Wspólnoty jest przyczynić się do rozwoju handlu międzynarodowego;

w związku z tym wskazane jest przyjęcie przepisów o charakterze ogólnym i horyzontalnym, w celu ustanowienia wspólnego systemu określania partii towaru;

skuteczność tego systemu zależy od jego zastosowania na poszczególnych etapach sprzedaży; pożądane jest jednak wyłączenie niektórych środków i działań, w szczególności tych, które odbywają się w początkowej fazie dystrybucji produktów rolnych;

pojęcie partii towaru oznacza, że poszczególne jednostki środków spożywczych skierowanych do sprzedaży posiadają prawie identyczne cechy produkcji, wytworzenia lub pakowania; w związku z powyższym nie byłoby możliwe zastosowanie tego pojęcia do produktów sprzedawanych luzem lub produktów, które z powodu swoich indywidualnych właściwości lub różnorodnego charakteru nie mogłyby być uważane za produkty tworzące jednorodną partię towaru;

wobec różnorodności stosowanych metod oznaczania, określenie partii towaru i umieszczenie odpowiedniej wskazówki lub znaku zależy od sprzedawcy;

aby oznaczenie to spełniało swój cel, jakim jest dostarczanie informacji, musi ono wyraźnie odróżniać się i pozwalać na rozpoznanie go jako oznaczenia;

data ważności lub termin przydatności do spożycia, zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG mogą służyć jako określenie partii towaru, pod warunkiem dokładnego ich wskazania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy oznaczenia pozwalającego na określenie partii towaru, do której należy środek spożywczy.
2. Do celów niniejszej dyrektywy termin „partia towaru” oznacza partię środków spożywczych do sprzedaży, wyprodukowanych, wykonanych lub zapakowanych praktycznie w takich samych warunkach.

Artykuł 2

1. Środek spożywczy nie może być dopuszczony do sprzedaży, jeśli nie posiada oznaczenia określonego w art. 1 ust. 1.
2. Jednakże, ust. 1 nie ma zastosowania:

- a) do produktów rolnych, które w momencie opuszczenia gospodarstwa są:
- sprzedane lub dostarczone do miejsca czasowego magazynowania, przygotowania lub pakowania,
 - transportowane do placówek producenta lub
 - zebrane w celu niezwłocznego włączenia do przygotowań operacyjnych lub systemu przetwórczego;
- b) jeśli w punkcie sprzedaży konsumentowi docelowemu, środki spożywcze nie są opakowane indywidualnie, zostają zapakowane na życzenie nabywcy lub są opakowane indywidualnie do natychmiastowej sprzedaży;
- c) do opakowań lub pojemników, których największy bok ma powierzchnię mniejszą niż 10 cm².
3. Do dnia 31 grudnia 1996 r. Państwa Członkowskie mogą zaniechać wymogu stosowania oznaczeń określonych w art. 1 ust. 1 w przypadku butelek szklanych przeznaczonych jako opakowania zwrotne, które są trwale oznakowane i w związku z tym nie posiadają etykiet, obwódek czy pierścieni.

Artykuł 3

Parta towaru jest każdorazowo określana przez producenta, wytwórcę lub pakowacza danego środka spożywczego lub pierwszego sprzedawcę ustanowionego we Wspólnocie.

Oznaczenie wymienione w art. 1 ust. 1 jest ustalane lub przydzielane na odpowiedzialność jednej z wymienionych powyżej osób. Jest ono poprzedzane literą „L”, z wyjątkiem przypadków, kiedy odróżnia się ono wyraźnie od innych oznaczeń znajdujących się na etykiecie.

Artykuł 4

Jeżeli środki spożywcze opakowane indywidualnie, oznaczenia określone w art. 1 ust. 1 oraz litera „L”, tam gdzie ma to zastosowanie, powinny znajdować się na opakowaniu indywidualnym lub dołączonej do niego etykiecie.

Jeżeli środki spożywcze nie są opakowane indywidualnie, oznaczenia określone w art. 1 ust. 1 oraz litera „L”, powinny być umieszczone, tam gdzie to stosowne, na opakowaniu lub na pojemniku lub, jeżeli ich brak, na odpowiednich dokumentach handlowych.

W każdym przypadku oznaczenie to będzie umieszczone w taki sposób, aby było dobrze widoczne, wyraźnie czytelne i nie dawało się usunąć.

Artykuł 5

Jeżeli na etykiecie umieszczona jest data minimalnej trwałości lub termin „przydatności do spożycia”, oznaczenie wymienione w art. 1 ust. 1 na środkach spożywczych nie musi być umieszczane pod warunkiem, że składa się ono przynajmniej z dnia i miesiąca, w postaci nie zakodowanej, umieszczonych w podanej kolejności.

Artykuł 6

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla wskazówek przewidzianych w szczególnych przepisach wspólnotowych.

Komisja publikuje i aktualizuje na bieżąco wykaz tych przepisów.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie w miarę potrzeb wprowadza zmiany w swoich przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych tak, aby:

- zezwolić na prowadzenie handlu artykułami spełniającymi wymogi niniejszej dyrektywy, nie później niż do dnia 20 czerwca 1990 r.,
- zabronić handlu artykułami niespełniającymi wymogów niniejszej dyrektywy, począwszy od dnia 20 czerwca 1991 r., z zastrzeżeniem, że handel artykułami wprowadzanymi na rynek lub opatrzonymi etykietą przed tą datą i nie spełniającymi wymogów niniejszej dyrektywy, mógł być kontynuowany, aż do wyczerpania się zapasów.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 czerwca 1989 r.

W imieniu Rady

P. SOLBES

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1148/2001

z dnia 12 czerwca 2001 r.

w sprawie kontroli zgodności norm handlowych mających zastosowanie do świeżych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 911/2001², w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2251/92 z dnia 29 lipca 1992 r. w sprawie kontroli jakości świeżych owoców i warzyw³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 766/97⁴, musi zostać w wielu miejscach zmienione, aby uwzględnić rozwój handlu świeżymi owocami i warzywami oraz jego wyższy profesjonalizm, jak również zmiany we wspólnej organizacji rynku w tym sektorze, a także w celu wyjaśnienia szeregu niejasności w tym rozporządzeniu. W celu ich uproszczenia oraz zachowania przejrzystości, zasady powinny być całkowicie zmienione, należy uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2251/92.
- 2) Państwa Członkowskie muszą wyznaczyć organy kontroli, które na każdym etapie obrotu są odpowiedzialne za przeprowadzanie oceny zgodności. Uwzględniając wysoce odmienne okoliczności w Państwach Członkowskich, jeden z tych organów w Państwie Członkowskim powinien być odpowiedzialny za kontakty między wszystkimi wyznaczonymi organami oraz za koordynację ich działań.
- 3) Kontrole zgodności powinny być przeprowadzane za pomocą pobierania próbek i powinny koncentrować się na podmiotach gospodarczych, które najprawdopodobniej posiadają towary nieodpowiadające normom. W zależności od właściwości swojego rynku krajowego, Państwa Członkowskie muszą ustanawiać zasady ustalające pierwszeństwo kontroli w odniesieniu do poszczególnych kategorii podmiotów gospodarczych. W celu zapewnienia przejrzystości, zasady te powinny zostać notyfikowane Komisji. Z uwagi na to, iż wiedza na temat podmiotów gospodarczych i ich głównych cech jest nieodzownym narzędziem w analizie dokonywanej przez

¹ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1.

² Dz.U. L 129 z 11.05.2001, str. 3.

³ Dz.U. L 219 z 4.08.1992, str. 9.

⁴ Dz.U. L 112 z 29.04.1997, str. 10.

Państwa Członkowskie, istotne jest utworzenie bazy danych dotyczących podmiotów gospodarczych zajmujących się świeżymi owocami i warzywami w każdym Państwie Członkowskim, z uwzględnieniem rejestru sporządzonego zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2251/92.

- 4) Wywóz owoców i warzyw do państw trzecich musi odpowiadać normom. Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że ma to miejsce i poświadczają zgodność, zgodnie z protokołem Genewskim w sprawie standaryzacji świeżych owoców i warzyw oraz suchych i suszonych owoców, zawartego w ramach programu Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych i OECD dotyczącego stosowania norm międzynarodowych na owoce i warzywa. Przywóz świeżych owoców i warzyw z państw trzecich musi odpowiadać normom handlowym lub przynajmniej normom im równoważnym. Dlatego kontrole zgodności muszą być przeprowadzane przed wprowadzeniem wymienionych towarów na wspólnotowy obszar celny, z wyjątkiem drobnych partii, uważanych przez władze kontrolne za obciążone niskim ryzykiem. W niektórych państwach trzecich, zapewniających dostateczne gwarancje zgodności, kontrole mogą być przeprowadzane przez organy kontroli danych państw trzecich. W przypadku wykorzystywania tego rodzaju możliwości, Państwa Członkowskie mają regularnie sprawdzać ważność kontroli przeprowadzanych przez organy kontroli państwa trzeciego i powiadamiać Komisję o wynikach tych weryfikacji.
- 5) Nie wymaga się, aby produkty przeznaczone do przetwórstwa były zgodne z tymi normami, a więc bezwzględnie należy zapewnić, aby nie były one sprzedawane na rynku produktów świeżych. Produkty przeznaczone do przetwórstwa powinny być odpowiednio oznakowane, a w niektórych przypadkach powinny im towarzyszyć certyfikat przetwórstwa potwierdzający ostateczne przeznaczenie i pozwalający na dokonanie kontroli.
- 6) Owoce i warzywa poddane ocenie zgodności z normami handlowymi powinny podlegać kontroli tego samego rodzaju na wszystkich etapach obrotu. W tym celu powinny zostać przyjęte wytyczne kontrolne zalecane przez Europejską Komisję Gospodarczą Narodów Zjednoczonych, zgodne z kolei z odpowiednimi zaleceniami OECD. Jednakże przepisy szczególne powinny być ustanowione w odniesieniu do kontroli na etapie sprzedaży detalicznej.
- 7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. świeżych owoców i warzyw,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie przeprowadzają kontrole na wszystkich etapach obrotu w zakresie zgodności z normami handlowymi ustanowionymi w art. 7, 8 i 9 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 2

Właściwe organy

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza jeden właściwy organ odpowiedzialny za koordynację i kontakty w zakresie objętym niniejszym rozporządzeniem, zwany dalej „organem koordynującym”.
2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji:
 - nazwę oraz pocztowy i elektroniczny adres organu koordynującego, który powołały w zastosowaniu ust. 1,
 - nazwę oraz pocztowy i elektroniczny adres organów kontroli, które wyznaczyły w zastosowaniu art. 7 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 2200/96, zwanych dalej „organami kontroli”, oraz
 - dokładny opis odpowiednich zakresów działalności organów kontroli, które wyznaczyły.
3. Organ koordynujący może być organem kontroli lub jednym z organów kontroli lub każdym innym organem wyznaczonym zgodnie z ust. 1.
4. Wykaz organów koordynujących powołanych przez Państwa Członkowskie jest publikowany przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* seria C.

Artykuł 3

Baza danych obejmująca podmioty gospodarcze

1. Państwa Członkowskie tworzą bazę danych obejmującą podmioty gospodarcze zajmujące się owocami i warzywami, która zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule, zawiera wykaz podmiotów gospodarczych zajmujących się obrotem świeżymi owocami i warzywami, w odniesieniu do których ustanowiono normy w zastosowaniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96.

Pod pojęciem „podmiot gospodarczy” rozumie się każdą osobę fizyczną lub prawną, posiadającą świeże owoce i warzywa podlegające normom handlowym, w celu ich prezentowania lub oferowania do sprzedaży, sprzedaży lub ich obrotu w każdy inny sposób na własny rachunek lub w imieniu strony trzeciej na terytorium Wspólnoty i/lub ich wywozu do państwa trzeciego.

Państwa Członkowskie określają warunki, na których poniższe podmioty gospodarcze zostają lub nie zostają włączone do bazy danych:

- podmioty gospodarcze, których działalność jest zwolniona z obowiązku zgodności z

normami handlowymi na podstawie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2200/96,

- osoby fizyczne lub prawne, których działalność w sektorze owoców i warzyw jest ograniczona albo do przewozu towarów albo do sprzedaży małych ilości na etapie detalicznym.

2. W przypadku, gdy baza danych składa się z kilku odmiennych elementów, organ koordynujący zapewnia, że baza danych, jej elementy oraz ich aktualizacja są jednolite. Aktualizacja dokonywana jest w szczególności przez organy kontroli wykorzystujące informacje zebrane w czasie kontroli przeprowadzanej na wszystkich etapach obrotu.

3. Omawiana baza danych zawiera w odniesieniu do każdego podmiotu gospodarczego: numer rejestracyjny, nazwę, adres, informacje potrzebne do zaliczenia go do jednej z kategorii wymienionych w art. 4 niniejszego rozporządzenia, w szczególności informacje na temat jego pozycji w łańcuchu obrotu, informację dotyczącą znaczenia firmy, informację dotyczącą danych zebranych w czasie poprzednich kontroli każdego podmiotu gospodarczego, jak również inne informacje, które uważane są za niezbędne do celów kontroli.

4. Podmioty gospodarcze muszą dostarczyć informacje, uznane przez Państwa Członkowskie za niezbędne do stworzenia i aktualizowania bazy danych. Państwa Członkowskie określają warunki, na których podmioty gospodarcze nieutworzone na ich terytorium, ale zajmujące się handlem na tym terytorium, wykazuje się w bazie danych tych państw.

Artykuł 4

Kontrole zgodności na rynku wewnętrznym

1. Państwa Członkowskie wprowadzają system pobierania próbek przy kontrolach w zakresie zgodności produktów posiadanych przez podmioty gospodarcze na wszystkich etapach obrotu, z normami handlowymi.

W ramach tego systemu Państwa Członkowskie określają, w oparciu o analizę ryzyka dotyczącej podmiotu gospodarczego zajmującego się obrotem towarami niezgodnymi z normami handlowymi, częstotliwość, z jaką muszą być wykonywane kontrole przez organy kontroli, która musi być wystarczająca, aby zapewnić zgodność z regułami wspólnotowymi, w odniesieniu do każdej uprzednio określonej kategorii podmiotu gospodarczego. Omawiana analiza ryzyka odnosić się będzie w szczególności do wielkości firm, ich pozycji w łańcuchu obrotu, informacji zebranych w czasie poprzednich kontroli oraz innych ewentualnych parametrów, określonych przez Państwa Członkowskie. Podmioty gospodarcze zajmujące się przygotowaniem i pakowaniem owoców i warzyw, szczególnie w regionie produkcji, podlegają kontrolom o większej częstotliwości niż inne kategorie podmiotów gospodarczych. Kontrole mogą nastąpić także w czasie transportu.

W przypadku, gdy kontrole ujawniają znaczące nieprawidłowości, organy kontroli zwiększają częstotliwość kontroli u podmiotów gospodarczych, których to dotyczy.

2. Podmioty gospodarcze muszą zapewnić organom kontroli wszystkie informacje, które te organy kontroli uważają za konieczne w celu zorganizowania i przeprowadzania kontroli.

3. Państwa Członkowskie mogą zezwolić podmiotom gospodarczym, na etapie wysyłki gwarantującym jednolity i wysoki stopień zgodności wysyłanych przez nich owoców i warzyw podlegających normom handlowym, na stosowanie wzoru przedstawionego w załączniku III, przy etykietowaniu każdego opakowania. Zezwolenia udziela się na okres trzech lat z możliwością przedłużenia.

Dodatkowo podmioty gospodarcze korzystające z tej możliwości muszą:

- posiadać pracowników kontroli, którzy otrzymali przeszkolenie zatwierdzone przez Państwo Członkowskie,
- posiadać odpowiedni sprzęt do przygotowania i pakowania produktu,
- zobowiązać się do prowadzenia kontroli zgodności towarów, które wysyłają oraz posiadać rejestr, w którym zapisywane są wszystkie czynności przeprowadzanych kontroli.

Gdy podmioty gospodarcze nie mogą dłużej gwarantować wysoki i jednolity stopień zgodności, lub gdy jeden z wyżej wymienionych warunków nie jest już spełniany, Państwo Członkowskie odwołuje zezwolenie dla podmiotu gospodarczego na stosowanie wzoru w załączniku III przy etykietowaniu każdego opakowania.

4. Organ koordynujący podaje do wiadomości Komisji przepisy dotyczące systemu kontroli określonego w ust. 1, przed zastosowaniem niniejszego rozporządzenia. Powiadomienie to obejmuje różne kategorie podmiotów gospodarczych, które zostały zidentyfikowane oraz częstotliwość kontroli określoną w odniesieniu do każdej z nich, jak również, gdzie stosowne, szczegółowe warunki wprowadzenia w życie przepisów ust. 3, szczegółowe warunki wprowadzenia w życie przepisów art. 5 ust. 1, łącznie z minimalnym odsetkiem kontroli w odniesieniu do różnych podmiotów gospodarczych, których to dotyczy. Organ ten niezwłocznie powiadamia Komisję o wszystkich kolejnych zmianach w tym systemie.

Artykuł 5

Kontrole zgodności w punkcie wywozu

1. Na etapie wywozu właściwy organ kontroli zapewnia poprzez kontrolę zgodności, że produkty przeznaczone do wywozu do państw trzecich opuszczają obszar celny Wspólnoty jedynie w przypadku, gdy są zgodne z normami handlowymi.

Eksporterzy muszą dostarczyć organom kontroli wszelkie informacje, które organy te uważają za niezbędne w celu zorganizowania i przeprowadzania kontroli.

W odniesieniu do podmiotów gospodarczych spełniających warunki stosowania przepisów wymienionych w art. 4 ust. 3 Państwa Członkowskie mogą określić w stosunku do każdej odnośnej kategorii podmiotów gospodarczych i na podstawie analizy ryzyka, minimalny odsetek przesyłek i ilości, które podlegają kontroli zgodności przeprowadzanej przez właściwy organ kontroli na etapie wywozu. Odsetek ten musi być wystarczający do zapewnienia zgodności z regułami wspólnotowymi. W przypadku, gdy kontrole ujawniają znaczące nieprawidłowości, organy kontroli zwiększają odsetek sprawdzanych przesyłek realizowanych przez podmioty gospodarcze, których to dotyczy.

2. Organ kontroli wystawia świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I, dla każdej partii przeznaczonej do wywozu uznanej przez nie za zgodną z normami handlowymi, po zakończeniu czynności kontrolnych wymienionych w ust. 1. W przypadku, gdy przesyłka wywozowa składa się z kilku partii, zgodność tych partii można poświadczyć na jednym świadectwie, w którym wyraźnie wymienia się różne partie składające się na daną przesyłkę.

3. Zgłoszenie wywozowe może zostać przyjęte przez właściwe władze celne tylko wtedy, gdy:

- towarom towarzyszy albo świadectwo określone w ust. 2 albo świadectwo określone w art. 8 ust. 2, lub gdy
- właściwy organ kontroli poinformował władze celne, w odpowiedni sposób, że w odniesieniu do danych partii wystawione było jedno z dwóch wymienionych świadectw.

Artykuł 6

Kontrole zgodności w punkcie przywozu

1. Przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu kontroluje się produkty z państw trzecich, w zakresie zgodności z normami handlowymi.

Importerzy muszą dostarczyć organom kontroli wszelkie informacje, które organy te uważają za niezbędne w celu zorganizowania i przeprowadzania kontroli wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu oraz w art. 7 ust. 5.

2. Bez względu na przepisy art. 7 organ inspekcji urzędowej w punkcie przywozu przeprowadza kontrolę zgodności w stosunku do każdej sprowadzonej partii oraz w przypadku, gdy wymienione produkty odpowiadają wymaganym normom, wystawia świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I. W przypadku, gdy przesyłka przywozowa składa się z kilku partii, zgodność tych partii można poświadczyć na jednym świadectwie, w którym wyraźnie wymienia się różne partie składające się na daną przesyłkę.

3. Władze celne zezwalają na dopuszczenie do swobodnego obrotu tylko wtedy, gdy:

- towarom towarzyszy świadectwo, określone w ust. 2, świadectwo określone w art. 7 ust. 3, albo świadectwo określone w art. 8 ust. 2 lub gdy
- właściwy organ kontroli poinformował władze celne, w odpowiedni sposób, że w odniesieniu do danych partii wystawione było jedno z wymienionych świadectw.

4. Bez względu na ust. 1, 2 i 3, w przypadku, gdy właściwy organ kontroli w punkcie przywozu uważa, iż istnieje niskie ryzyko, że niektóre partie o masie niższej niż lub równej 500 kilogramów nie odpowiadają normom handlowym, może zaniechać kontroli tych partii. W tym celu wysyła ona ostemplowane oświadczenie do władz celnych albo informuje wymienione władze celne w inny sposób, że można przeprowadzać procedury odprawy celnej.

Artykuł 7

Zatwierdzenie czynności kontrolnych przeprowadzanych przez państwa trzecie przed przywozem do Wspólnoty

1. Na wniosek państwa trzeciego Komisja może zatwierdzić, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 46 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, czynności związane z kontrolą zgodności przeprowadzone przez dane państwo trzecie przed przywozem do Wspólnoty.

2. Zatwierdzenie, określone w ust. 1, może zostać udzielone państwom trzecim, które o to wnioskuje i na których terytorium spełnione są normy handlowe Wspólnoty lub przynajmniej normy równoważne, w przypadku produktów wywożonych do Wspólnoty.

W zatwierdzeniu wskazuje się władzę publiczną państwa trzeciego, na której spoczywa odpowiedzialność związana z wykonywaniem czynności kontrolnych wymienionych w ust. 1. Władze te odpowiadają za kontakty ze Wspólnotą. Zatwierdzenie określa także organy kontroli kierujące odpowiednimi kontrolami, zwane dalej „organami kontroli państwa trzeciego”.

Zatwierdzenie może mieć jedynie zastosowanie w odniesieniu do produktów pochodzących z danego państwa trzeciego i może być ograniczone do niektórych produktów.

Komisja publikuje wykaz zatwierdzeń przyznanych państwom trzecim, zgodnie z warunkami niniejszego artykułu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* seria C.

3. Organy kontroli państwa trzeciego muszą być organami urzędowymi lub urzędowo uznawanymi przez władze wymienione w ust. 2, zapewniającymi wystarczające gwarancje i posiadającymi niezbędny personel, wyposażenie i pomieszczenia w celu przeprowadzania kontroli zgodnie z metodami wymienionymi w art. 9 ust. 1 lub metodami równoważnymi.

Organy kontroli państwa trzeciego przygotowują, w odniesieniu do każdej partii skontrolowanej przed jej wprowadzeniem na obszar celny Wspólnoty, albo świadectwo

zgodności wymienione w załączniku I albo inny formularz uzgodniony między Komisją a państwem trzecim. W przypadku, gdy przesyłka przywozowa składa się z kilku partii, zgodność tych partii można poświadczyć na jednym świadectwie, w którym wyraźnie wymienia się różne partie składające się na daną przesyłkę.

4. Komisja może zawiesić zatwierdzenie w przypadku ustalenia, że w znaczącej liczbie partii i/lub ilościach, towary nie odpowiadają informacjom zawartym w świadectwach zgodności wystawionych przez organy kontroli państwa trzeciego.

5. Państwa Członkowskie prowadzą kontrole w punkcie przywozu produktów przywożonych zgodnie z warunkami wymienionymi w niniejszym artykule w zakresie zgodności z normami, przeprowadzając kontrole zgodności w odniesieniu do każdego zainteresowanego państwa trzeciego, w stosunku do znaczącej części przesyłek i ilości przywożonych na wymienionych warunkach. Część ta musi być wystarczająca, aby zapewnić zgodność z regułami wspólnotowymi przez organy kontroli państwa trzeciego. Państwa Członkowskie zapewniają, że środki ustanowione w art. 9 ust. 3 są stosowane w odniesieniu do skontrolowanych partii, w przypadku, gdy partie te nie odpowiadają normom handlowym.

W przypadku, gdy kontrole ujawniają znaczące nieprawidłowości, Państwa Członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Komisję, a organy kontroli zwiększają odsetek przesyłek i ilości kontrolowanych zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

6. Organ koordynujący składa do Komisji co kwartał, najpóźniej do końca kwartału następującego po zakończeniu danego kwartału, informację dotyczącą każdego państwa trzeciego i danego produktu, obejmującą dane na temat liczby partii i łącznych ilości przywiezionych zgodnie z ust. 1, dane na temat liczby partii i łącznych ilości skontrolowanych w zakresie zgodności jak określono w ust. 5, oraz na temat tych partii, co do których organy kontroli stwierdziły, że nie odpowiadają one danym wymienionym w świadectwach zgodności wystawionych przez organ kontroli państwa trzeciego, ze wskazaniem ilości w odniesieniu do każdej partii oraz rodzaj wad dających podstawę do powyższych ustaleń.

7. Władze celne dostarczają organowi koordynującemu i/lub organom kontroli wszelkie informacje niezbędne w celu zastosowania przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 8

Produkty przeznaczone do przetwórstwa

1. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, produktami przeznaczonymi do przetwórstwa są świeże owoce i warzywa podlegające normom handlowym, które są wysyłane do zakładów przetwórstwa, gdzie są przetwarzane na produkty sklasyfikowane w pozycji CN, innej niż pozycja odnosząca się do wyjściowego produktu świeżego.

2. Właściwe organy kontroli wystawiają świadectwa przetwórstwa, przewidziane w

załączniku II, w odniesieniu do produktów przeznaczonych na wywóz do państw trzecich oraz produktów przywożonych do Wspólnoty, w przypadku, gdy tego rodzaju produkty są przeznaczone do przetwórstwa i dlatego, zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2200/96, nie podlegają ocenie zgodności z normami handlowymi. Organy te zapewniają, że przestrzegane są przepisy szczególne dotyczące etykietowania ustanowione w ust. 3.

3. W przypadku przywozu, po wystawieniu świadectwa określonego w ust. 2, właściwy organ kontroli niezwłocznie wysyła do organu koordynującego Państwa Członkowskiego, w którym ma nastąpić przetwórstwo, kopię wymienionego świadectwa oraz dalsze informacje potrzebne do ewentualnej kontroli czynności przetwórstwa. Po przetworzeniu zakład przetwórstwa zwraca świadectwo do właściwego organu kontroli, który zapewnia, że produkty zostały rzeczywiście przetworzone.

4. Opakowanie zbiorcze produktów przeznaczonych do przetwórstwa musi być wyraźnie oznakowane przez pakującego wyrazami „przeznaczone do przetwórstwa” albo z innym równoważnym sformułowaniem. W przypadku towarów wysyłanych luzem, bezpośrednio ładowanych na środki transportu, oznaczenie to musi być podane w dokumencie towarzyszącym towarom albo musi widnieć na kwicie umieszczonym w widocznym miejscu wewnątrz środków transportu.

5. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki, uznane przez siebie za konieczne, w szczególności odnoszące się do współpracy z pozostałymi zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, mające na celu zapobieganie wysyłce towarów przeznaczonych na rynek świeżych owoców i warzyw poza rejon ich produkcji jako towarów przeznaczonych do przetwórstwa.

Artykuł 9

Metoda kontroli

1. Kontrole zgodności przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem kontroli w punkcie detalicznej sprzedaży konsumentowi finalnemu, przeprowadza się, z zastrzeżeniem odmiennych uregulowań przewidzianych na podstawie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z metodami w załączniku IV.

Państwa Członkowskie ustanawiają przepisy szczególne dla kontroli zgodności w punkcie detalicznej sprzedaży konsumentowi finalnemu.

2. W przypadku, gdy inspektorzy stwierdzają, że towary odpowiadają normom handlowym, organ kontroli może wystawić świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I. W każdym przypadku świadectwo to wystawia się w punkcie przywozu lub wywozu.

3. W przypadku, gdy towary nie odpowiadają normom, organ kontroli wystawia orzeczenie o niezgodności do wiadomości podmiotu gospodarczego lub jego przedstawicieli. Towary, w odniesieniu do których zostało wystawione orzeczenie o niezgodności, nie mogą

być przemieszczane bez zezwolenia organu kontroli, który wydał takie orzeczenie. Wydanie zezwolenia może wymagać spełnienia warunków określonych przez organ kontroli.

Podmioty gospodarcze mogą podjąć decyzję o doprowadzeniu wszystkich lub niektórych towarów do stanu zgodności. Towary doprowadzone do stanu zgodności nie mogą być wprowadzane do obrotu przed zapewnieniem przez właściwy organ kontroli, przy pomocy wszystkich odpowiednich środków, że dane towary rzeczywiście zostały doprowadzone do stanu zgodności. Organ ten wystawia, gdzie stosowne, świadectwo zgodności, jak określono w załączniku I w odniesieniu do partii lub części partii wyłącznie po doprowadzeniu towarów do stanu zgodności.

Artykuł 10

Przepisy końcowe

1. Organy kontroli Państw Członkowskich, na których terytorium stwierdzono, że partia towarów z innego Państwa Członkowskiego nie odpowiada normom z powodu wad lub pogorszenia jakości, które mogły zostać wykryte w czasie pakowania, bezzwłocznie powiadamiają o takich przypadkach niezgodności stwierdzonej do etapu obrotu hurtowego, łącznie z centrami dystrybucji, władze w innych Państwach Członkowskich, których może to dotyczyć.

2. W przypadku, gdy stwierdzono przy przywozie z państwa trzeciego, że towary nie odpowiadają normom, organ koordynujący danego Państwa Członkowskiego, bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję i organy koordynujące pozostałych Państw Członkowskich, których może to dotyczyć, które następnie przekazują powyższą informację jako konieczną na ich terytorium. Komisja jest powiadamiana za pośrednictwem systemu elektronicznego wskazanego przez Komisję.

3. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, w przypadku produktów w odniesieniu do których przyjęto normy handlowe, faktury i dokumenty towarzyszące muszą wskazywać klasę jakości, kraj pochodzenia produktów oraz, gdzie stosowne, fakt, iż są one przeznaczone do przetwórstwa. Wymóg ten nie ma zastosowania w odniesieniu do detalicznej sprzedaży konsumentowi finalnemu.

Artykuł 11

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2251/92 traci moc.

2. Podmioty gospodarcze zwolnione z kontroli towarów w czasie wysyłki, na mocy art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2251/92, mogą stosować opakowania zbiorcze z przytwierdzoną etykietą przewidzianą w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, do dnia 31 grudnia 2002 r.

3. Świadectwa kontroli wystawione zgodnie z art. 3 ust. 9 rozporządzenia (EWG) nr 2251/92 są ważne do wygaśnięcia terminu ważności wymienionego w rubryce 12

przedmiotowych świadectw. Świadectwa przetwórstwa wystawione zgodnie z art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 2251/92 są ważne do dnia 31 stycznia 2002 r.

Artykuł 12

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

**ŚWIADECTWO ZGODNOŚCI Z NORMAMI HANDLOWYMI WSPÓLNOTY DLA
ŚWIEŻYCH OWOCÓW I WARZYW**

1. Podmiot gospodarczy	Świadectwo zgodności z normami handlowymi mającymi zastosowanie w odniesieniu do świeżych owoców i warzyw zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2200/96 nr..... (Niniejsze świadectwo przeznaczone jest do wyłącznego użytku organów kontroli)		
2. Podmiot pakujący wskazany na opakowaniu (jeżeli inny niż podmiot gospodarczy)	3. Organ kontroli		5. Region lub kraj przeznaczenia
	4. Miejsce kontroli/kraj pochodzenia ¹		
6. Znak Identyfikacyjny środka transportu		7. ☐ wewnętrzny ☐ przywóz ☐ wywóz	
8. Opakowania (liczba i rodzaj) - - - -	9. Rodzaj produktu (odmiana, jeżeli norma określa)	10. Klasa jakości	11. Waga całkowita w kg brutto/netto ²
12. Wyżej wymieniony organ kontroli zaświadcza po przeprowadzeniu kontroli za pomocą pobrania próbek, że w czasie kontroli powyższe towary odpowiadają normom handlowym określonym w art. 2 obowiązującego rozporządzenia (WE) nr 2200/96 Przewidywany urząd celny: wjazd/wyjazd ² Okres ważności..... dni <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> Miejsce i data wystawienia Kontrola </div>			
Inspektor:	Podpis		

(nazwisko wielkimi literami)

13. Uwagi

¹W przypadku, gdy towary są powtórnie wywożone, wskazać ich pochodzenie w rubryce 9.

² Niepotrzebne skreślić.

12. Niniejszy certyfikat zostaje zwrócony, podpisany i opieczetowany w rubryce 11 po przetworzeniu towarów wymienionych w rubrykach 6, 7 i 8, do organu kontroli wymienionego w rubryce 5.

¹ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK III

WZÓR WYMIENIONY W ART. 4 UST. 3

	Rozporządzenie (WE) nr .../2001 nr (Państwo Członkowskie)
---	---

ZAŁĄCZNIK IV

METODY KONTROLI WYMIENIONE W ART. 9 UST. 1

Uwaga: Poniższe metody kontroli są oparte na treści przewodnika na temat wprowadzania w życie kontroli jakości świeżych owoców i warzyw, przyjętego przez grupę roboczą EKG ONZ (Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych) ds. standaryzacji nietrwałych towarów i poprawy jakości.

1. Definicje

a) *Kontrola zgodności*

Kontrola przeprowadzana w celu oceny zgodności owoców i warzyw z normami handlowymi ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 2200/96.

b) *Inspektor*

Osoba upoważniona przez właściwy organ kontroli, która posiada właściwe i metodyczne przeszkolenie umożliwiające jej wykonywanie kontroli zgodności.

c) *Przesyłka*

Ilość produktu, która ma być sprzedana przez dany podmiot gospodarczy, stwierdzona w czasie kontroli i określona w dokumencie. Przesyłka może składać się z jednego lub kilku rodzajów produktu: może zawierać jedną lub kilka partii świeżych owoców lub warzyw.

d) *Partia*

Ilość produktu, która w czasie kontroli w jednym miejscu posiada podobne cechy w odniesieniu do:

- podmiotu pakującego i/lub wysyłającego,
- kraju pochodzenia,
- rodzaju produktu,
- klasy produktu,
- wielkości (jeżeli produkt jest sortowany według wielkości),
- odmiany lub rodzaju handlowego (zgodnie z odpowiednimi zapisami normy),

- rodzaju opakowania i prezentacji.

Jednakże w przypadku, gdy w czasie kontroli przesyłek nie jest możliwe rozróżnienie różnych partii i/lub prezentacji poszczególnych partii, wszystkie partie określonej przesyłki można traktować jako jedną partię, jeżeli są one podobne pod względem rodzaju produktu, podmiotu wysyłającego, kraju pochodzenia, klasy i odmiany lub rodzaju handlowego, o ile jest to przewidziane w normie.

e) *Pobieranie próbki*

Zbiorcza próbka pobrana doraźnie z partii w czasie kontroli w zakresie oceny zgodności.

f) *Próbka pierwszego stopnia*

Opakowanie pobrane z partii lub, w przypadku produktu luzem, ilość pobrana z jednego punktu partii.

g) *Próbka typowa*

Kilka reprezentatywnych próbek pierwszego stopnia pobranych z danej partii, których ilość jest wystarczająca do oceny partii według wszystkich kryteriów.

h) *Próbki zredukowane*

Reprezentatywna ilość produktu pobranego z próbki typowej, która jest wystarczająca pod względem wielkości, aby umożliwić ocenę z punktu widzenia niektórych kryteriów jednostkowych. Kilka próbek zredukowanych może być pobranych z próbki typowej.

2. **Wykonanie kontroli zgodności**

a) *Uwaga ogólna*

Kontrola zgodności odbywa się poprzez ocenę próbek typowych pobranych losowo z różnych miejsc w partii, która ma być skontrolowana. Opiera się ona na zasadzie domniemania, że partia odpowiada próbce typowej.

b) *Prezentacja produktu*

Inspektor decyduje, które opakowania mają być skontrolowane. Prezentacji dokonuje podmiot upoważniony do tego celu lub jego przedstawiciel. Procedura powinna obejmować prezentację próbki typowej, jak również dostarczenie wszystkich informacji koniecznych do identyfikacji przesyłek lub partii.

Jeżeli wymagane są próbki zredukowane, są one ustalane w próbce typowej przez samego inspektora.

c) *Identyfikacja partii i/lub uzyskanie ogólnego wrażenia o przesyłce*

Identyfikację partii przeprowadza się na podstawie ich znakowania lub innych kryteriów, takich jak oznaczenia ustanowione zgodnie z dyrektywą Rady 89/396/EWG¹. W odniesieniu do przesyłek składających się z kilku partii, konieczne jest, aby inspektor wyrobił sobie ogólny pogląd na temat przesyłki na podstawie dokumentów towarzyszących lub deklaracji dotyczących tych przesyłek. Następnie inspektor określa, na ile prezentowane partie odpowiadają informacjom zawartym w tych dokumentach.

Jeżeli produkt ma być załadowany lub został załadowany na środki transportu, do identyfikacji danej przesyłki służy numer rejestracyjny tego środka transportu.

d) *Weryfikacja partii*

- ocena opakowania i prezentacji na podstawie próbek pierwszego stopnia:

opakowanie zbiorcze, łącznie z materiałem wykorzystanym w ramach opakowania, sprawdza się pod względem jego odpowiedniości i czystości w stosunku do postanowień norm handlowych. Jeżeli dopuszczalne są jedynie niektóre rodzaje opakowań, inspektor sprawdza, czy je zastosowano. Jeżeli norma jednostkowa obejmuje postanowienia dotyczące prezentacji, to sprawdza się zgodność z nimi.

- weryfikacja znakowania na podstawie próbek pierwszego stopnia:

po pierwsze, należy ustalić, czy produkt jest oznakowany zgodnie z normami handlowymi. W czasie kontroli dokonuje się oceny dokładności znakowania i/lub zakresu wymaganych zmian.

- weryfikacja zgodności produktu:

inspektor określa wielkość próbki typowej w taki sposób, aby móc ocenić partie. Wybiera losowo opakowania, które mają być skontrolowane lub w przypadku produktu luzem te miejsca partii, z których pobiera się próbki jednostkowe.

Uszkodzonych opakowań nie wykorzystuje się jako części próbki typowej. Powinny być one odłożone na bok i mogą, gdy to konieczne, podlegać oddzielnemu badaniu i sprawozdaniu.

W każdym przypadku, gdy przesyłkę wykazuje się jako niezadowolająca, próbka

¹ Dz.U. L 186 z 30.06.1989, str. 21.

typowa powinna zawierać poniższe ilości:

Produkt pakowany	
Liczba opakowań w partii	Liczba opakowań do pobrania (próbki pierwszego stopnia)
do 100	5
od 101 do 300	7
od 301 do 500	9
od 501 do 1 000	10
więcej niż 1 000	15 (minimum)
Produkt luzem	
Wielkość partii w kg lub liczba pakunków w partii	Wielkość próbek pierwszego stopnia w kg lub liczba pakunków
do 200	10
od 201 do 500	20
od 501 do 1 000	30
od 1 001 do 5 000	60
więcej niż 5 000	100 (minimum)

W przypadku owoców i warzyw luzem (ponad 2 kg na jednostkę) próbki pierwszego stopnia powinny składać się z przynajmniej pięciu jednostek.

Jeżeli po przeprowadzeniu kontroli inspektor stwierdza, że nie można powziąć decyzji, może przeprowadzić następną kontrolę i przedstawić wynik ogólny jako średnią z dwóch kontroli.

Niektóre kryteria, takie jak występowanie lub brak wad wewnętrznych, można sprawdzić na podstawie próbek zredukowanych; odnosi się to do kontroli, która niszczy wartość handlową produktu. Wielkość zredukowanej próbki jest ograniczona do minimalnej ilości bezwzględnie potrzebnej do oceny partii; jednakże w przypadku, gdy wady są stwierdzone lub podejrzewane, wielkość zredukowanej próbki nie przekracza 10% wielkości próbki typowej pobranej wstępnie do kontroli.

e) *Kontrola produktu*

Do kontroli produkt musi być wyjęty całkowicie z swojego opakowania; inspektor może jedynie odstąpić od tego, jeżeli rodzaj opakowania i forma prezentacji pozwalają na kontrolę bez rozpakowywania produktu. Kontrolę jednorodności, wymogów minimalnych, klas jakości i wielkości przeprowadza się na podstawie próbki typowej. Kiedy są wykryte wady, inspektor ustala odpowiedni odsetek produktu nie odpowiadającego normie, w ujęciu ilościowym lub wagowym.

f) *Sprawozdanie z wyników kontroli*

Dokumenty wymienione w art. 9 ust. 2 i 3 wystawia się, gdy jest to właściwe.

Jeżeli stwierdza się wady, podmiot gospodarczy lub jego przedstawiciel muszą zostać powiadomieni o przyczynach zastrzeżeń. Jeżeli uzyskanie zgodności produktu z normą jest możliwe poprzez zmianę znakowania, podmiot gospodarczy lub jego przedstawiciel muszą zostać o tym powiadomieni.

Jeżeli stwierdza się wady w produkcie, zostaje wskazana część partii, niezgodna z normą. Nie jest to konieczne, jeżeli jest możliwe uzyskanie zgodności produktu z normą poprzez zmianę w oznakowaniu produktu.

g) *Spadek wartości spowodowany kontrolą zgodności*

Po kontroli, próbka typowa jest stawiana do dyspozycji podmiotu gospodarczego lub jego przedstawiciela.

Organ kontroli nie jest zobowiązany do przekazania z powrotem elementów próbki typowej zniszczonej w czasie kontroli.

Przy ograniczeniu oceny zgodności do wymaganego minimum, nie można żądać żadnej rekompensaty od danego organu kontroli, jeżeli wartość handlowa produktu doznała uszczerbku.

DYREKTYWA RADY 2001/110/WE

z dnia 20 grudnia 2001 r.

odnosząca się do miodu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Niektóre dyrektywy pionowe dotyczące żywności powinny zostać uproszczone, w celu uwzględnienia tylko podstawowych wymogów, które muszą spełniać produkty, które obejmują, aby umożliwić swobodny przepływ tych produktów w obrębie rynku wewnętrznego, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej, jaka odbyła się w Edynburgu w dniach 11 i 12 grudnia 1992 r., potwierdzonymi przez Radę Europejską w Brukseli, w dniach 10 i 11 grudnia 1993 r.
- 2) Dyrektywa Rady 74/409/EWG z dnia 22 lipca 1974 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do miodu⁴ była uzasadniona faktem, że różnice między ustawodawstwami krajowymi w sprawie definicji miodu, różnych rodzajów miodu oraz wymaganych właściwości, mogą powodować występowanie nieuczciwej konkurencji, mogącej wprowadzać konsumentów w błąd, i tym samym mieć bezpośredni wpływ na ustanawianie i funkcjonowanie wspólnego rynku.
- 3) Dyrektywa 74/409/EWG wraz z późniejszymi zmianami, ustanowiła definicje, określiła różne rodzaje miodu, które mogłyby zostać wprowadzone do obrotu pod właściwymi nazwami, ustanowiła wspólne reguły w sprawie składu i określiła główne informacje znajdujące się na etykiecie, tak aby zapewnić swobodny przepływ tych produktów we Wspólnocie.
- 4) Do celów przejrzystości dyrektywa 74/409/EWG powinna zostać zmieniona, w celu uczynienia reguł dotyczących warunków produkcji i obrotu miodem bardziej przystępnymi oraz doprowadzenia do ich zgodności z ogólną wspólnotową legislacją

¹ Dz.U. nr C 231 z 9.08.1996, str. 10.

² Dz.U. nr C 279 z 1.10.1999, str. 91.

³ Dz.U. nr C 56 z 24.02.1997, str. 20.

⁴ Dz.U. nr L 221 z 12.08.1974, str. 10. Dyrektywa zmieniona Aktem o przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii z 1985 r.

dotyczącą środków spożywczych, w szczególności z legislacją w sprawie etykietowania, zanieczyszczeń oraz metod analiz.

- 5) Ogólne zasady etykietowania żywności ustanowione w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/13/WE⁵ powinny się stosować z zastrzeżeniem niektórych warunków. Ze względu na ścisły związek między jakością miodu a jego pochodzeniem, niezbędne jest, aby dostępna była pełna informacja w tych sprawach, tak aby konsument nie był wprowadzany w błąd odnośnie jakości produktu. Interesy poszczególnych konsumentów w zakresie geograficznych właściwości miodu oraz pełnej przejrzystości w tym względzie wymagają tego, aby na etykiecie zawarto nazwę kraju pochodzenia, w którym miód został zebrany.
- 6) Pyłek lub inny indywidualny składnik miodu nie powinien być usuwany, chyba, że nie można tego uniknąć podczas usuwania obcych substancji organicznych lub nieorganicznych. Proces ten może być przeprowadzany poprzez filtrację. W przypadku, gdy taka filtracja prowadzi do usunięcia znaczącej ilości pyłku, konsument musi być stosownie poinformowany o takim skutku za pomocą właściwego wskazania na etykiecie.
- 7) Miód, którego nazwa zawiera wskazania odnoszące się do kwiatu, warzywa, regionu terytorium lub topograficznego pochodzenia lub dotyczące szczególnych kryteriów jakości nie może zawierać dodatku filtrowanego miodu. W celu poprawienia przejrzystości rynku, etykietowanie filtrowanych miodów i miodów piekarskich musi być obowiązkowe przy każdej transakcji na rynku hurtowym.
- 8) Jak Komisja podkreśliła w swoim komunikacie dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 czerwca 1994 r. w sprawie europejskiego pszczelarstwa, Komisja może przyjąć metody analiz zapewniające zgodność z właściwościami składowymi i dodatkowymi szczególnymi sprawozdaniami dla całości miodu wprowadzonego do obrotu we Wspólnocie.
- 9) Pożądane jest, uwzględnienie wyników wykonanej pracy dotyczącej nowej normy Codex dla miodu, dostosowanych, gdzie to stosowne, do szczególnych wymogów Wspólnoty.
- 10) Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności ustanowionymi przez art. 5 Traktatu, cel ustanowienia wspólnych definicji i zasad dla danych produktów i uzgodnienia z ogólnymi zasadami wspólnotowego prawodawstwa w sprawie środków spożywczych, nie może być skutecznie osiągnięty przez Państwa Członkowskie, a może ze względu na charakter niniejszej dyrektywy, być osiągnięty w sposób bardziej skuteczny przez Wspólnotę. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to co niezbędne do osiągnięcia danego celu.
- 11) Środki konieczne w celu wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁶.
- 12) Aby uniknąć tworzenia nowych przeszkód dla swobodnego przepływu, Państwa

⁵ Dz.U. nr L 109 z 6.05.2000, str. 29.

⁶ Dz.U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

Członkowskie powinny powstrzymać się od przyjmowania, w stosunku do przedmiotowych produktów, przepisów prawa krajowego nieprzewidzianych w niniejszej dyrektywie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszą dyrektywę stosuje się do produktów określonych w załączniku I. Produkty te spełniają wymagania ustanowione w załączniku II.

Artykuł 2

Dyrektywę 2000/13/WE stosuje się do produktów określonych w załączniku I, z zastrzeżeniem następujących warunków:

1. Termin „miód” stosuje się jedynie do produktu określonego w załączniku I pkt.1, i stosowany jest w handlu do oznaczenia tego produktu;
2. Nazwy produktu określone w załączniku I pkt. 2 i 3, stosują się jedynie do produktów w nim określonych i stosowane są w handlu do ich oznaczenia. Nazwy te mogą być zastąpione przez prostą nazwę ‘miód’, za wyjątkiem miodu filtrowanego, plastrów miodu, miodu w bryłkach lub krojonych plastrów w miodzie oraz miodu piekarskiego.

Jednakże,

- a) w przypadku miodu piekarskiego, wyrazy ‘przeznaczony tylko do gotowania’ umieszcza się na etykiecie bezpośredniej bliskości nazwy produktu;
- b) za wyjątkiem miodu filtrowanego i miodu piekarskiego, nazwy produktu mogą być uzupełnione informacjami odnoszącymi się do:
 - pochodzenia kwiatowego lub warzywnego, jeśli produkt pochodzi w całości lub głównie ze wskazanego źródła i posiada właściwości organoleptyczne, fizyko-chemiczne i mikroskopowe źródła,
 - pochodzenia regionalnego, terytorialnego lub topograficznego, jeśli produkt całkowicie pochodzi ze wskazanego źródła,
 - szczególnych kryteriów jakości;
3. W przypadku, gdy miód piekarski został użyty jako składnik złożonego środka spożywczego, termin „miód” może zostać użyty w nazwie produktu złożonych środków spożywczych zamiast terminu „miód piekarski”. Jednakże w wykazie składników używa się terminu określonego w załączniku I pkt. 3.
4. a) na etykiecie wskazuje się kraj lub kraje pochodzenia, gdzie miód został zebrany.

Jednakże, jeżeli miód pochodzi z więcej niż jednego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, wskazanie to może być zastąpione jednym z następujących, jak

właściwe:

- „mieszanka miodów pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej”,
 - „mieszanka miodów nie pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej”,
 - „mieszanka miodów pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej i nie pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej”,
- b) do celów dyrektywy 2000/13/WE, w szczególności jej art. 13, 14, 16 i 17, dane szczegółowe które należy wskazać zgodnie z lit. a) uwzględniane są jako wskazania zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

W przypadku miodu filtrowanego i miodu piekarskiego, pojemniki do przewozu luzem, opakowania i dokumenty handlowe wyraźnie wskazują pełną nazwę produktu, jak określono w załączniku I pkt. 2 lit. b) (viii), oraz pkt. 3.

Artykuł 4

Komisja może przyjąć metody pozwalające na weryfikację zgodności miodu z przepisami niniejszej dyrektywy. Metody te przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 7 ust. 2. Do momentu przyjęcia takich metod, Państwa Członkowskie w każdym przypadku, gdy będzie to możliwe korzysta z międzynarodowo uznanych zatwierdzonych metod, takich jak te zatwierdzone przez Kodeks Żywnościowy (Codex Alimentarius) w celu zweryfikowania zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie nie przyjmują przepisów prawa krajowego nieprzewidzianych w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do produktów określonych w załączniku I.

Artykuł 6

Środki niezbędne dla wykonania niniejszej dyrektywy odnoszące się do kwestii określonych poniżej, przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 7 ust. 2:

- dostosowanie niniejszej dyrektywy do ogólnej legislacji wspólnotowej dotyczącej środków spożywczych,
- dostosowanie do postępu technicznego.

Artykuł 7

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet ds. środków spożywczych (zwany dalej „Komitetem”) ustanowiony art. 1 decyzji 69/414/EWG⁷.

⁷ Dz.U. nr L 291 z 19.11.1969, str. 9.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.
Okres ustanowiony w decyzji 1999/468/WE art. 5 ust. 6 ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 8

Niniejszym dyrektywa 74/409/WE traci moc z dniem 1 sierpnia 2003 r.

Odwołania do uchylonej dyrektywy interpretuje się jako odwołania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, do dnia 1 sierpnia 2003 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki stosuje się do:

- zezwolenia na wprowadzenie do obrotu produktów określonych w załączniku I jeśli są zgodne z definicjami i zasadami ustanowionymi niniejszą dyrektywą, z mocą od dnia 1 sierpnia 2003 r.,
- zakazania wprowadzania do obrotu produktów, które nie są zgodne z niniejszą dyrektywą, z mocą od dnia 1 sierpnia 2004 r.

Jednakże, wprowadzanie do obrotu produktów, które nie są zgodne z niniejszą dyrektywą, oraz zostały opatrzone etykietą przed dniem 1 sierpnia 2004 r. zgodnie z dyrektywą 74/409/EWG, może być kontynuowane do wyczerpania zapasów.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 10

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2001 r.

W imieniu Rady

C. PICQUÉ

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

NAZWY, OPISY I DEFINICJE PRODUKTU

1. Miód jest naturalnie słodką substancją produkowaną przez pszczoły *Apis mellifera* z nektaru roślin lub wydzielin żywych części roślin lub wydzielin owadów wysysających żywe części roślin, zbieranych przez pszczoły, przerabianych przez łączenie specyficznych substancji z pszczoł, składanych, odwodnionych, gromadzonych i pozostawionych w plastrach miodu do dojrzewania.
2. Główne rodzaje miodu to:
 - a) zgodnie z pochodzeniem:
 - (i) miód kwiatowy lub nektarowy
Miód otrzymany z nektaru roślinnego;
 - (ii) miód spadziowy
Miód uzyskany głównie z wydzielin owadów wysysających (*Hemiptera*) żywe części roślin lub wydzielin żywych części roślin;
 - b) zgodnie ze sposobem produkcji i/lub konfekcjonowania:
 - (iii) plaster miodu
Miód zgromadzony przez pszczoły w komórkach świeżo zbudowanego plastra bez złożonych jaj lub cienkiego arkusza podstawy plastra zrobionego wyłącznie z wosku pszczelego i sprzedawany w całych szczelnych plastrach lub częściach takich plastrów;
 - (iv) miód w bryłkach lub krojone plastry w miodzie
Miód zawierający jedną lub więcej części plastra miodu;
 - (v) miód odsączany
Miód uzyskany przez odsączenie odkrytych plastrów bez złożonych jaj;
 - (vi) miód odciągnięty
Miód otrzymany przez odwirowanie odkrytych plastrów bez złożonych jaj;
 - (vii) miód wyciskany
Miód uzyskany przez wyciskanie plastrów bez złożonych jaj, nawet z zastosowaniem umiarkowanego podgrzewania nie przekraczającego 45°C;
 - (viii) miód filtrowany

Miód uzyskany przez usunięcie obcych substancji organicznych lub nieorganicznych w taki sposób, aby usunąć znaczącą ilość pyłku.

3. Miód piekarski

Miód, który jest:

- a) odpowiedni do użytku przemysłowego lub jako składnik innych środków spożywczych następnie przetworzonych oraz
- b) może:
 - posiadać obcy smak lub zapach, lub
 - zaczynać fermentować lub być sfermentowany, lub
 - być przegrzany.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA SKŁADU MIODU

Miód składa się zasadniczo z różnych cukrów, przeważnie fruktozy i glukozy jak również innych substancji takich jak kwasy organiczne, enzymy oraz stałe cząstki pochodzące ze zbioru miodu. Kolor miodu jest różny od prawie bezbarwnego do ciemnego brązu. Konsystencja może być płynna, lepka lub częściowo po całkowicie skryształizowaną. Smak i zapach różnią się, ale wynikają z pochodzenia rośliny.

Jeśli jest wprowadzany do obrotu jako miód lub zostaje użyty w jakimkolwiek produkcie przeznaczonym do spożycia przez ludzi, miód nie zawiera dodatków jakichkolwiek składników spożywczych, włącznie z dodatkami do żywności, ani jakichkolwiek innych dodatków innych niż miód. Miód nie może zawierać organicznych lub nieorganicznych substancji obcych jego składowi. Z wyjątkiem pkt. 3 załącznika I, nie może zawierać jakichkolwiek obcych smaków i zapachów, nie może zaczynać fermentować, nie może mieć sztucznie zmienionej kwasowości lub być ogrzewany w taki sposób, że naturalne enzymy zostały zniszczone albo w sposób znaczący dezaktywowane.

Bez uszczerbku dla załącznika I pkt. 2 lit. b) (viii), nie można usunąć pyłku czy szczególnego składnika, za wyjątkiem przypadku, gdy jest to nieuniknione przy usuwaniu obcych substancji organicznych lub nieorganicznych.

Jeśli został wprowadzony do obrotu jako miód lub użyty w jakimkolwiek produkcie przeznaczonym do spożycia przez ludzi, miód musi spełniać następujące kryteria składu:

1. Zawartość cukru

1.1. Zawartość fruktozy i glukozy (suma obydwu)

- w miodzie kwiatowym nie mniej niż 60 g / 100 g
- w miodzie spadziowym, mieszankach miodu spadziowego z miodem kwiatowym nie mniej niż 45 g / 100 g

1.2. Zawartość sacharozy

- ogólnie nie więcej niż 5 g / 100 g
- w miodzie uzyskiwanym z robinii akacjowej (*Robinia pseudoacacia*), lucerna siewna (*Medicago sativa*), *Menzies Banksia* (*Banksia menziesii*), suchodrzewu francuskiego (*Hedysarum*), karczowca czerwonego (*Eucalyptus camadulensis*), rzemienicy (*Eucryphia lucida*, *Eucryphia milliganii*), *Citrus* spp. nie więcej niż 10 g / 100 g
- w miodzie uzyskiwanym z lawendy (*Lavandula* spp.), ogórecznika lekarskiego (*Borago officinalis*) nie więcej niż 15 g / 100 g

2. Zawartość wilgoci

- ogólnie nie więcej niż 20%
- wrzos (*Calluna*) w miodzie piekarskim ogólnie nie więcej niż 23%
- miód piekarski z wrzosu (*Calluna*) nie więcej niż 25%

3. Zawartość substancji nie rozpuszczalnych w wodzie

- ogólnie nie więcej niż 0,1 g / 100 g
- w miodzie wyciskany nie więcej niż 0,5 g / 100 g

4. Przewodność elektryczna

- w miodzie niżej nie wymienianym oraz mieszankach tych miodów nie więcej niż 0,8 mS/cm
- w miodzie spadziowym i w miodzie kasztanowym oraz ich mieszankach za wyjątkiem wymienionych poniżej nie więcej niż 0,8 mS/cm
- wyjątki: drzewo truskawkowe (*Arbutus unedo*), wrzosiec (*Erica*), eukaliptus, lipa (*Tilia spp.*), wrzos pospolity (*Calluna vulgaris*), leptospermum, drzewo herbaciane (*Melaleuca spp.*)

5. Kwas wolny

- ogólnie nie więcej niż 50 mili-równoważników kwasu na 1000 gram
- w miodzie piekarskim nie więcej niż 80 mili-równoważników kwasu na 1000 gram

6. Aktywność diastazy i zawartość hydroksymetylofurfuralu (HMF) oznaczona po przetwarzaniu i mieszaniu

a) Aktywność diastazy (skala Schade)

- zasadniczo, za wyjątkiem miodu piekarskiego nie mniej niż 8
- w miodach z naturalnie niską zawartością nie więcej niż 15 mg/kg nie enzymów (np. miody cytrusowe) oraz mniej niż 3 zawartości HMF

b) HMFz

- ogólnie, za wyjątkiem miodu piekarskiego nie więcej niż 40 mg / kg (z zastrzeżeniem lit. a) tiret drugie)
- w miodzie o deklarowanym pochodzeniu z regionów o klimacie tropikalnym i mieszankach takich miodów nie więcej niż 80 mg/kg

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2082/92

z dnia 14 lipca 1992 r.

w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

produkcja, wytwarzanie i dystrybucja produktów rolnych i środków spożywczych odgrywa ważną rolę w gospodarce Wspólnoty;

w kontekście zmian dotyczących wspólnej polityki rolnej, powinno być udzielone poparcie zróżnicowaniu produkcji rolnej; promocja szczególnych produktów mogłaby przynieść gospodarce wiejskiej liczące się korzyści, zarówno poprzez zwiększenie dochodów rolników jak i zatrzymanie ludności wiejskiej na tych terenach; miałoby to szczególne znaczenie dla gospodarki na terenach odległych i mniej uprzywilejowanych;

w kontekście wprowadzenia rynku wewnętrznego środków spożywczych, osoby działające na tym polu gospodarki powinny zostać zaopatrzone w odpowiednie narzędzia umożliwiające im podniesienie wartości rynkowej ich produktów przy równoczesnym zapewnieniu konsumentom ochrony przed stosowaniem niewłaściwych praktyk, a także zagwarantowaniu prowadzenia uczciwego handlu;

zgodnie z uchwałą Rady z dnia 9 listopada 1989 r. dotyczącą przyszłych priorytetów związanych z lansowaniem nowego modelu polityki ochrony konsumenta⁴, pod uwagę powinny być wzięte stale rosnące wymagania konsumentów jeśli chodzi o jakość i informację dotyczącą sposobów i metod używanych w produkcji i w przetwórstwie środków spożywczych, a także dotyczące szczególnego charakteru tych produktów i środków

¹ Dz.U. nr C 30 z 6.02.1991, str. 4 oraz Dz.U. nr C 71 z 20.03.1992, str. 14.

² Dz.U. nr C 326 z 16.12.1991, str. 40.

³ Dz.U. nr C 40 z 17.02.1992, str. 3.

⁴ Dz.U. nr C 294 z 22.11.1989, str. 1.

spożywczych; biorąc pod uwagę różnorodność produktów na rynku oraz obfitość informacji na ich temat, konsument celem podjęcia lepszej decyzji, musi otrzymać jasną i wyczerpującą informację dotyczącą szczególnego charakteru środków spożywczych;

dobrowolny system oparty na uporządkowanych kryteriach pomoże w osiągnięciu wyżej omówionych celów; system taki umożliwiający producentom rozpowszechnienie na obszarze całej Wspólnoty informacji o jakości wytwarzanych przez nich środków spożywczych musi także gwarantować, że wszystkie informacje, które mogą powstać w handlu danym środkiem i jego dotyczące są uzasadnione;

niektórzy producenci chcieliby aby wartość rynkowa produktów rolnych lub środków spożywczych wywodziła się z ich szczególnego charakteru związanego z ich naturalnymi cechami, które odróżniają je od podobnych do nich produktów lub środków spożywczych; celem ochrony konsumenta, poświadczony szczególny charakter danego produktu powinien być poddany kontroli;

biorąc pod uwagę szczególny charakter tych produktów lub środków spożywczych, oraz celem uzupełnienia zasad etykietowania ustalonych w dyrektywie Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustaw o etykietowaniu, prezentacji i reklamie środków spożywczych obowiązujących w poszczególnych Państwach Członkowskich⁵, przyjęte powinny zostać specjalne przepisy; szczególna uwaga powinna być zwrócona na opracowanie terminu i stosownie do niego symbolu Wspólnoty, które byłyby używane razem z jego opisem na danym produkcie lub środku spożywczym i tym samym informowały potencjalnego konsumenta o tym, że dany produkt lub środek spożywczy po poddaniu go kontroli rzeczywiście spełniał wymogi związane z przypisywanym mu szczególnym charakterem;

aby zagwarantować to, że produkty rolne i środki spożywcze niezmiennie będą utrzymywały poświadczony szczególny charakter, grupy producentów muszą same określić szczególny charakter w specyfikacji produktu, jednakże zasady zatwierdzania organów inspekcyjnych odpowiedzialnych za kontrolę, których zadaniem jest sprawdzanie czy specyfikacja produktu jest przestrzegana, muszą być jednolite dla całej Wspólnoty;

aby zapobiec nieuczciwej konkurencji, każdy producent musi posiadać uprawnienia do używania albo zarejestrowanego opisu handlowego razem ze szczegółami, i tam gdzie to stosowne, symbolu Wspólnoty, lub też opisu handlowego zarejestrowanego jako taki, tak długo jak produkty rolne lub środki spożywcze wyprodukowane przez niego spełniają wymogi stosownych specyfikacji, a wybrany przez niego organ inspekcyjny jest zatwierdzony;

powinny zostać ustalone przepisy zezwalające na handel z państwami trzecimi oferującymi równoważne gwarancje jeśli chodzi o wydawanie i kontrolę na ich terenie świadectw szczególnego charakteru;

⁵ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1, ostatnio zmienione przez dyrektywę 91/72/EWG (Dz.U. nr L 42 z 15.02.1991, str. 27).

jeśli te świadectwa mają stać się atrakcyjne dla producentów i wiarygodne dla klientów, to określenia, odnoszące się do szczególnego charakteru produktu rolnego lub środka spożywczego muszą uzyskać ochronę prawną i podlegać urzędowej kontroli;

powinna zostać ustalona procedura dotycząca ustanowienia ścisłej współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją poprzez komitet regulacyjny w tym celu powołany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustala zasady, na podstawie, których wydawane przez Wspólnotę świadectwo stwierdzające szczególny charakter produktu rolnego lub środka spożywczego może być wydane dla:

- produktów rolnych wymienionych w załączniku 2 Traktatu przeznaczonych do konsumpcji przez człowieka,
- środków spożywczych wymienionych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Do załączników mogą być wniesione poprawki zgodnie z procedurami ustalonymi w art. 19.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych szczególnych przepisów wspólnotowych.

3. Dyrektywa Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1989 r. ustalająca procedurę dla przepisów dotyczących informacji na polu standardów technicznych i rozporządzeń⁶ nie stosuje się w przypadku świadectw szczególnego charakteru, które podlegają niniejszemu rozporządzeniu.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1. „szczególny charakter” oznacza cechy lub zespół cech, które w sposób klarowny odróżniają produkt rolny lub środek spożywczy od podobnych im produktów lub środków spożywczych należących do tej samej kategorii.

Prezentacja produktu rolnego lub środka spożywczego nie jest traktowana jako cecha w znaczeniu pierwszego podpunktu.

Szczególny charakter nie może być ograniczony do jakościowego lub ilościowego składu lub sposobu produkcji ustalonego w ustawodawstwie krajowym lub ustawodawstwie Wspólnoty, w standardach ustalonych przez czynniki odpowiedzialne za standaryzację

⁶ Dz.U. nr L 208 z 24.07.92, str. 1.

lub w dobrowolnych standardach, jednakże zasada ta nie będzie stosowana tam, gdzie wyżej wspomniane ustawodawstwo lub standardy zostały stworzone celem określenia szczególnego charakteru produktu.

2. „grupa” oznacza każde stowarzyszenie niezależnie od jego formy prawnej lub składu, które skupiało będzie producentów i/lub przetwórców, których praca związana jest z takim samym produktem rolnym lub środkiem spożywczym. Inne zainteresowane strony mogą brać udział w pracach takiej grupy.
3. „świadczenie szczególnego charakteru” oznacza uznanie przez Wspólnotę szczególnego charakteru produktu poprzez jego rejestrację zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Komisja założy i będzie zarządzała rejestrem świadectw szczególnego charakteru, w którym będą wymienione nazwy produktów rolnych i środków spożywczych, których szczególny charakter został stwierdzony na poziomie Wspólnoty oraz zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Rejestr rozróżni te nazwy, do których odnosi się art. 13 ust. 1 oraz te, do których odnosi się art. 13 ust. 2.

Artykuł 4

1. Aby znaleźć się w rejestrze, do którego odnosi się art. 3, produkt rolny lub środek spożywczy musi być albo produkowany przy użyciu tradycyjnych surowców, lub też musi charakteryzować się tradycyjnym składem, sposób jego produkcji i/lub przetwórstwa musi odzwierciedlać tradycyjny sposób produkcji i/lub przetwórstwa.

2. Do wpisu do rejestru nie zostaną dopuszczone produkty rolne lub środki spożywcze, których szczególny charakter związany jest z:

- a) jego pochodzeniem lub geograficznym położeniem
- b) jedynie zastosowaniem technologicznych innowacji.

Artykuł 5

1. Aby nazwa została zarejestrowana musi ona:

- być sama w sobie szczególna lub,
- wyrażać szczególny charakter danego produktu rolnego lub środka spożywczego.

2. Nazwa odzwierciedlająca szczególny charakter, do czego odnosi się ust. 1 tiret drugie, nie może być zarejestrowana, jeżeli:

- odnosi się tylko do twierdzeń natury ogólnej używanych dla grupy produktów rolnych lub środków spożywczych, lub do tych ustalonych przez szczególne ustawodawstwo Wspólnoty,
- jako taka wprowadza w błąd, w szczególności nazwa, która odnosi się do oczywistych charakterystyk produktu, nie koresponduje ze specyfikacją lub też z oczekiwaniami konsumenta z punktu widzenia charakterystyki produktu.

3. Aby szczególna nazwa, do czego odnosi się ust. 1 tiret pierwsze, mogła być zarejestrowana, musi ona być tradycyjna i zgodna z przepisami krajowymi lub też wywodzić się z jakiegoś zwyczaju.

4. Używanie nazw geograficznych będzie autoryzowane tylko dla nazw nieobjętych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych.

Artykuł 6

1. Aby produkt rolny lub środek spożywczy zostały zakwalifikowane do przyznania im świadectwa szczególnego charakteru muszą one odpowiadać specyfikacji produktu.

2. Specyfikacja produktu powinna zawierać co najmniej:

- nazwę w znaczeniu art. 5, w jednym lub w kilku językach,
- opis metody produkcji, włączywszy pochodzenie i charakterystykę surowca i/lub składników użytych i/lub metody przyrządzenia produktu rolnego lub środka spożywczego odnoszące się do jego szczególnego charakteru,
- aspekty umożliwiające ocenę tradycyjnego charakteru w znaczeniu art. 4 ust. 1,
- opis właściwości produktu rolnego lub środka spożywczego przedstawiający jego główne właściwości fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne i/lub organoleptyczne, które odnoszą się do szczególnego charakteru,
- najbardziej podstawowe wymagania oraz procedury kontroli, którym podlega szczególny charakter.

Artykuł 7

1. Jedynie grupa ma prawo do ubiegania się o rejestrację szczególnego charakteru produktu rolnego lub środka spożywczego.

2. Wniosek o rejestrację zawierający specyfikację produktu jest przedkładany właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na terenie którego dana grupa została ustanowiona.

3. Właściwy organ, jeśli ustali, że wymogi ustalone w art. 5 i 6 zostały spełnione, przekazuje wniosek Komisji.

4. Nie później niż w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Państwa Członkowskie opublikują szczegółowe dane na temat powołanych przez nie właściwych władz oraz poinformują o tym Komisję.

Artykuł 8

1. W ciągu sześciu miesięcy od dnia otrzymania wniosku, do którego odnosi się art. 7 ust. 3 Komisja przekaże innym Państwom Członkowskim przetłumaczony wniosek o rejestrację.

Natychmiast po przekazaniu przetłumaczonego wniosku, o którym mowa w pierwszym punkcie, Komisja opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* główne punkty wniosku przekazanego przez właściwe władze, wymienione w art. 7 niniejszego rozporządzenia, opublikuje także referencje ubiegającego się oraz nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, tak jak to zostało przedstawione w art. 6 ust. 2 tiret pierwsze.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich zagwarantują, że wszystkie osoby, które mogą przedstawić prawnie uzasadnione korzyści ekonomiczne mają prawo do skonsultowania wniosku, o którym mowa w ust. 1. Dodatkowo oraz zgodnie z obowiązującymi w Państwach Członkowskich zasadami właściwe władze, o których mowa powyżej mogą umożliwić dostęp innym stronom posiadającym uzasadnione prawo.

3. W ciągu pięciu miesięcy od dnia publikacji, o której mowa w paragrafie 1, każda osoba prywatna lub prawna, która w sposób uzasadniony jest zaniepokojona rejestracją danego produktu może sprzeciwić się zamierzonej rejestracji poprzez wysłanie do właściwych władz Państwa Członkowskiego, którego jest mieszkańcem lub na terenie którego założyła przedsiębiorstwo dokładnie uzasadnionego oświadczenia.

4. Właściwe władze Państw Członkowskich podejmą niezbędne kroki, które pozwolą na rozpatrzenie w ustalonym czasie oświadczenia, określone w ust. 3. Państwa Członkowskie z własnej inicjatywy także mogą przekazać swój sprzeciw.

Artykuł 9

1. Jeżeli w przeciągu sześciu miesięcy nie zostanie notyfikowany Komisji żaden sprzeciw, to Komisja wprowadzi do rejestru przewidzianego w art. 1, główne punkty określone w art. 8 ust. 1, a następnie opublikuje je w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Jeśli Komisji zostanie zgłoszony sprzeciw, Komisja w przeciągu trzech miesięcy zwróci się do Państw Członkowskich, których ten sprzeciw dotyczy z prośbą o zawarcie w okresie kolejnych trzech miesięcy porozumienia zgodnego z ich wewnętrznymi procedurami. Jeżeli:

- a) takie porozumienie dojdzie do skutku, zainteresowane Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszystkich czynnikach, które pozwoliły na osiągnięcie porozumienia, a także przedstawią opinię starającą się o rejestrację oraz opinię składającego sprzeciw. Jeżeli otrzymana informacja zgodnie z art. 6 ust. 2 nie jest zmieniona, to Komisja podejmie działania zgodnie z powyższym ust. 1. W przeciwnym razie, Komisja od nowa rozpocznie procedury ustalone w art. 8.
- b) porozumienie nie dojdzie do skutku, to Komisja zgodnie z procedurami ustalonymi w art. 19 zdecyduje o rejestracji. Jeżeli zostanie podjęta decyzja o zarejestrowaniu szczególnego charakteru Komisja podejmie działania zgodnie z powyższym ust. 1.

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie może przedstawić swoją opinię dowodzącą, że kryteria ustalone w specyfikacji produktu danego produktu rolnego lub środka spożywczego objęte świadectwem szczególnego charakteru wydawanym przez Wspólnotę nie zostały spełnione.

2. Państwa Członkowskie, określone w ust. 1 przedstawia swoją opinię Państwu Członkowskiemu, którego ta opinia dotyczy. Państwo Członkowskie zbada otrzymaną skargę i poinformuje Państwo Członkowskie, które tę skargę wniosło o wynikach przeprowadzonych badań oraz o wszelkich środkach przedsięwziętych w związku z tą skargą.

3. W przypadku powtarzających się nieprawidłowości oraz braku dojścia do porozumienia przez Państwa Członkowskie, szczegółowo umotywowany wniosek powinien zostać wysłany do Komisji.

4. Komisja zbada wniosek poprzez skonsultowanie się z Państwami Członkowskimi, których on dotyczy. Tam gdzie to stosowne, Komisja zgodnie z procedurą ustaloną w art. 19 podejmie niezbędne kroki.

Artykuł 11

1. Państwo Członkowskie może na żądanie grupy powołanej na jego terytorium ubiegać się o wprowadzenie poprawki do specyfikacji produktu.

2. Komisja zagwarantuje, że ubieganie się o wprowadzenie poprawki oraz referencje ubiegającego się będą opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Art. 8 ust. 2, 3 i 4 będzie obowiązywał.

Właściwe władze Państwa Członkowskiego zagwarantują, że każdy producent i/lub przetwórcza stosujący specyfikację produktu, dla którego poprawka została zgłoszona jest poinformowany o publikacji.

3. W ciągu trzech miesięcy licząc od dnia publikacji, określonej w ust. 2, każdy producent i/lub przetwórcza stosujący specyfikację produktu, dla którego wniesienie poprawki zostało zgłoszone, może skorzystać z przysługującego mu prawa do ochrony wstępnej specyfikacji produktu poprzez przesłanie oświadczenia właściwym władzom Państwa Członkowskiego, na terenie którego założył przedsiębiorstwo, następnie właściwe władze w stosownych przypadkach przekazują to oświadczenie Komisji razem ze swoimi uwagami.

4. Jeżeli w przeciągu czterech miesięcy licząc od dnia publikacji ustalonej w ust. 2 do Komisji nie wpłyną żadne oświadczenia, określone w ust. 3, Komisja wprowadzi żadaną poprawkę do rejestru, określonym w art. 3 i opublikuje ją w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. Jeżeli Komisji zostanie zgłoszony sprzeciw lub oświadczenie, określone w ust. 3, poprawka nie zostanie wprowadzona do rejestru. W takim przypadku grupa zgłaszająca, określona w ust. 1 może ubiegać się o nowe świadectwo szczególnego charakteru zgodnie z procedurą ustaloną w art. 7 - 9.

Artykuł 12

Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 19 Komisja może określić symbol Wspólnoty, który może być używany przy etykietowaniu, prezentacji i reklamie produktów rolnych lub środków spożywczych posiadających świadectwo szczególnego charakteru wydanego przez Wspólnotę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 13

1. Od dnia publikacji, co zostało przedstawione w art. 9 ust. 1, nazwa, do której odnosi się art. 5 razem ze wskazówką, do której odnosi się art. 15 ust. 1, oraz tam, gdzie to stosowne, symbolem Wspólnoty, do którego odnosi się art. 12 będzie zastrzeżona dla produktu rolnego lub środka spożywczego odpowiadającego opublikowanej specyfikacji produktu.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, sama nazwa będzie zastrzeżona dla produktu rolnego lub środka spożywczego odpowiadającego opublikowanej specyfikacji produktu w przypadku gdy:

- a) w swoim zgłoszeniu o rejestrację zażądała tego grupa zgłaszająca,
- b) procedura, określona w art. 9 ust. 2 lit. b) nie wykazuje, że użycie nazwy jest zgodne z prawem, uznane i ekonomicznie znaczące dla podobnych produktów rolnych i środków spożywczych.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że najpóźniej w przeciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zostaną stworzone struktury kontrolne, których zadaniem będzie zagwarantowanie, że produkty rolne i środki spożywcze posiadające świadectwo szczególnego charakteru spełniają kryteria ustalone w specyfikacji.

2. Struktura kontrolna może składać się z jednego lub więcej desygnowanych władz kontrolnych i/lub też prywatnych organów zatwierdzonych do tego celu przez Państwo Członkowskie. Państwa Członkowskie prześlą Komisji listy zatwierdzonych władz i/lub organów, a także listę ich uprawnień. Komisja opublikuje tę informację w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. Desygnowane władze kontrolne i/lub prywatne organy muszą przedstawić odpowiednie gwarancje zapewniające obiektywność i bezstronność w podejściu do wszystkich producentów lub przetwórców, którzy podlegają ich kontroli, a także muszą zagwarantować, że wykwalifikowany personel będzie stale do ich dyspozycji oraz, że mają dostęp do środków koniecznych do prowadzenia kontroli produktów rolnych i środków spożywczych posiadających świadectwa szczególnego charakteru wydane przez Wspólnotę.

Jeżeli struktury kontrolne w trakcie przeprowadzanie niektórych kontroli będą korzystały z usług innych organów kontrolnych, to organy te muszą przedstawić takie same gwarancje. Zatrudnienie innych organów nie zmienia faktu, że desygnowane władze kontrolne i/lub zatwierdzone organy prywatne będą nadal odpowiedzialne za kontrole.

4. Jeżeli desygnowane władze kontrolne i/lub zatwierdzone organy prywatne Państwa Członkowskiego zdecydują, że dany produkt rolny lub środek spożywczy posiadający świadectwo szczególnego charakteru wydane przez to Państwo Członkowskie nie spełnia kryteriów specyfikacji, podejmą one niezbędne kroki gwarantujące, że niniejsze rozporządzenie jest przestrzegane. Poinformują one Państwo Członkowskie na terenie którego działają o podjętych środkach związanych z przeprowadzeniem kontroli. Zainteresowane strony muszą być poinformowane o decyzji jaka została podjęta.

5. Państwo Członkowskie musi odwołać zatwierdzenie władz kontrolnych jeżeli kryteria, określone w ust. 2 i 3 nie są dłużej spełniane. Informuje ono o tym fakcie Komisję, która powinna opublikować w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* poprawioną listę desygnowanych czynników.

6. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne do zagwarantowania, że producent, który stosuje się do niniejszego rozporządzenia ma dostęp do systemu kontroli.

7. Koszty kontroli ustalonych w niniejszym rozporządzeniu są ponoszone przez użytkowników świadectw szczególnego charakteru.

Artykuł 15

1. Tylko producenci stosujący się do zarejestrowanych specyfikacji produktu mogą korzystać ze:

- wskazówek, które zostaną określone zgodnie z procedurami ustalonymi w art. 19,
- tam gdzie to stosowne z symbolu Wspólnoty i,
- zarejestrowanej nazwy, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 2.

2. Producent używający po raz pierwszy po rejestracji nazwy zastrzeżonej stosownie do art. 13 ust. 1 lub 2, nawet jeśli jest członkiem grupy, która zgłosiła pierwszy wniosek, niezwłocznie poinformuje o tym fakcie desygnowane władze kontrolne lub czynniki Państwa Członkowskiego, na terenie którego założył przedsiębiorstwo.

3. Zanim produkt ukaże się na rynku, desygnowane władze lub organ kontrolny sprawdzi czy producent stosuje się do opublikowanej informacji.

Artykuł 16

Bez uszczerbku dla umów międzynarodowych niniejsze rozporządzenie będzie stosowane do produktów rolnych i środków spożywczych pochodzących z państw trzecich, pod warunkiem, że państwo trzecie:

- jest w stanie udzielić gwarancji identycznych lub równoważnych do tych ustalonych w art. 4 i 6,
- ma przepisy kontrolne równoważne do tych określonych w art. 14,
- jest przygotowany do udzielenia zabezpieczeń równoważnych do tych jakie są dostępne w krajach Wspólnoty dla odpowiadających produktów rolnych lub środków spożywczych pochodzących z krajów Wspólnoty i posiadających świadectwo szczególnego charakteru wydane przez Wspólnotę.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie podejmą odpowiednie działania gwarantujące ochronę prawną przed niewłaściwym lub wprowadzającym w błąd użyciem określenia, do którego odnosi się art. 15 ust. 1 i tam gdzie to stosowne, symbolu Wspólnoty, do którego odnosi się art. 12 oraz przed jakimkolwiek imitacjom nazw zarejestrowanych i zastrzeżonych zgodnie z art. 13.

2. Zarejestrowane nazwy będą chronione przed wszystkimi działaniami prowadzącymi do wprowadzenia w błąd konsumenta włączywszy między innymi praktyki sugerujące, że produkt rolny lub środek spożywczy posiada świadectwo szczególnego charakteru wydane przez Wspólnotę.

3. Państwo Członkowskie poinformuje o wszystkich podjętych przez nie działaniach Komisję oraz inne Państwa Członkowskie.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie podejmą odpowiednie działania celem zagwarantowania, że opisy transakcji używane na poziomie krajowym nie są mylone z nazwami zarejestrowanymi i zastrzeżonymi zgodnie z art. 13 ust. 2.

Artykuł 19

Komisja jest wspierana przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy reprezentant Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedstawia komitetowi projekt działań, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie, jaki ustali przewodniczący wzięwszy pod uwagę pilność danej sprawy. W przypadku decyzji, którą Rada ma przyjąć na wniosek Komisji opinia będzie wydana większością głosów ustaloną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich będą liczone w sposób ustalony w niniejszym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje przedstawione działania, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.

Jeśli przedstawione działania nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeśli taka opinia nie została przedstawiona, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie wniosek dotyczący środków, jakie mają być powzięte. Rada stanowi większością głosów.

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy licząc od daty przekazania wniosku Radzie, Rada nie podejmie decyzji to proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję.

Artykuł 20

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia będą przyjęte zgodnie z procedurami ustalonymi w art. 19.

Artykuł 21

W ciągu pięciu lat, licząc od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja przedstawi Radzie raport dotyczący stosowania niniejszego rozporządzenia oraz stosowne wnioski.

Raport w szczególności powinien przedstawiać konsekwencje stosowania art. 9 i 13.

Artykuł 22

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie po 12 miesiącach od jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i będzie bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Środki spożywcze określone w art. 1 ust. 1:

- piwo,
- czekolada oraz inne preparaty spożywcze zawierające kakao,
- wyroby cukiernicze, chleb, ciasta, ciastka, herbatniki oraz inne wyroby piekarnicze,
- makaron gotowany lub nie, nadziewany lub nie,
- dania podgotowane,
- gotowe sosy/przyprawy,
- zupy i buliony,
- napoje z ekstraktów roślinnych,
- lody (na mleku) oraz lody (na wodzie).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 884/2001

z dnia 24 kwietnia 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000², w szczególności jego art. 70 ust. 3,

a także mając na uwadze co następuje:

- 1) W celu ustanowienia jednolitego rynku we Wspólnocie, co wymaga zniesienia granic między Państwami Członkowskimi, władze odpowiedzialne za nadzór nad składowaniem i obrotem produktami winiarskimi muszą dysponować niezbędnymi środkami do przeprowadzania skutecznych kontroli, zgodnie z jednolitymi zasadami ustanowionymi na poziomie wspólnotowym.
- 2) Na mocy art. 70 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 produkty winiarskie mogą zostać wprowadzone do obrotu we Wspólnocie wyłącznie w przypadku, gdy towarzyszy im poddany urzędowej kontroli dokument towarzyszący. Na mocy art. 70 ust. 2 osoby fizyczne lub prawne, w których posiadaniu znajdują się produkty winiarskie, zobowiązane są do prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu w odniesieniu do tych produktów
- 3) Działania zmierzające do harmonizacji podatków we Wspólnocie zostały podjęte na mocy dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania³, ostatnio zmienionej dyrektywą 2000/47/WE⁴ i rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2719/92 z dnia 11 września 1992 r. w sprawie towarzyszącego dokumentu urzędowego dotyczącego przepływu w ramach systemu zawieszania podatku produktów objętych podatkiem akcyzowym⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2225/93⁶ i rozporządzenia (EWG) nr 3649/92 z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego w wewnątrzwspólnotowym przepływie produktów objętych podatkiem akcyzowym, przeznaczonych do konsumpcji w Państwie Członkowskim wysyłki⁷. W celu ustanowienia jednolitych zasad stosowanych we Wspólnocie oraz dla uproszczenia

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 76 z 23.03.1992, str. 1.

⁴ Dz.U. L 193 z 29.07.2000, str. 73.

⁵ Dz.U. L 276 z 19.09.1992, str. 1.

⁶ Dz.U. L 198 z 7.08.1993, str. 5.

⁷ Dz.U. L 369 z 18.12.1992, str. 17.

formalności administracyjnych wobec podmiotów gospodarczych i osób fizycznych, zasady wspólnotowe powinny zostać poddane przeglądowi w świetle doświadczeń i wymogów jednolitego rynku. W szczególności, dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich, przeznaczone do celów podatkowych, powinny również być stosowane do celu potwierdzenia autentyczności danych produktów.

- 4) Wyżej wymienione przepisy dotyczące sporządzania towarzyszących dokumentów urzędowych oraz uproszczonych dokumentów towarzyszących odnoszą się do zasad poświadczania pochodzenia oraz jakości niektórych rodzajów wina. Należy w związku z tym ustanowić zasady dotyczące takiego poświadczania. Należy również ustanowić zasady poświadczania pochodzenia niektórych win nieobjętych formalnościami podatkowymi przy przewozie, w szczególności w odniesieniu do wywozu. W celu uproszczenia formalności administracyjnych w odniesieniu do osób fizycznych oraz zniesienia obowiązku wykonywania przez właściwe władze rutynowych zadań, należy ustanowić przepisy, które pozwalałyby właściwym władzom na upoważnienie podmiotów wysyłających, które spełniają określone warunki, do wprowadzania w dokumentach towarzyszących adnotacji potwierdzającej pochodzenie wina, bez uszczerbku dla wykonywania odpowiednich kontroli.
- 5) Przewozowi produktów winiarskich nieobjętych powyższymi formalnościami podatkowymi powinien towarzyszyć dokument umożliwiający właściwym władzom monitorowanie przepływu takich produktów. Jakikolwiek dokument handlowy zawierający informacje niezbędne do identyfikacji produktu i śledzenia jego przepływu może zostać uznany za odpowiedni do tego celu.
- 6) Monitorowanie produktów winiarskich przewożonych luzem wymaga szczególnej uwagi, ponieważ produkty te są narażone na praktyki oszukańcze w stopniu większym niż produkty opatrzone etykietami, przechowywane w butelkach wyposażonych w zamknięcia nienadające się do ponownego użycia. W takich wypadkach powinno się wymagać dodatkowych informacji oraz wcześniejszego zatwierdzenia dokumentu towarzyszącego.
- 7) W celu uniknięcia zbędnego komplikowania formalności administracyjnych, w przypadku przewozu spełniającego określone kryteria, nie powinno się wymagać żadnego dokumentu.
- 8) Dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich oraz odpowiednie wpisy w rejestrach stanowią całość. W celu zapewnienia aby właściwe władze, w drodze sprawdzania rejestrów, były w stanie skutecznie monitorować przepływ i składowanie produktów winiarskich, w szczególności w ramach współpracy między władzami w różnych Państwach Członkowskich, zasady dotyczące prowadzenia rejestrów powinny zostać zharmonizowane na poziomie wspólnotowym.
- 9) Substancje wykorzystywane w niektórych praktykach enologicznych, w szczególności wzbogacanie, zakwaszanie i słodzenie, są szczególnie narażone na niebezpieczeństwo nieuczciwego wykorzystania. Dla tych substancji powinny być zatem prowadzone rejestry, w celu umożliwienia właściwym władzom nadzorowania ich przepływu i wykorzystania.
- 10) Dokument towarzyszący przewozowi produktów winiarskich przewidziany przez

przepisy wspólnotowe stanowi bardzo użyteczne źródło informacji dla organów odpowiedzialnych za zapewnienie zgodności z przepisami wspólnotowymi i krajowymi w sektorze wina. Państwom Członkowskim powinno zezwolić się na ustanowienie dodatkowych przepisów w celu stosowania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do przewozu rozpoczynającego się na ich terytorium.

- 11) Art. 18 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2238/93 z dnia 26 lipca 1993 r.⁸ w sprawie dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich i prowadzenia rejestrów w sektorze wina, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1592/1999 z dnia 20 lipca 1999 r.⁹, wprowadza możliwość ustanawiania przez Państwa Członkowskie przepisów dodatkowych lub przepisów szczególnych w odniesieniu do danych produktów znajdujących się w obrocie na ich terytorium. Jeden z tych przepisów stanowi, że informacje dotyczące gęstości winogron mogą być zastąpione, w okresie przejściowym, odesłaniem do gęstości wyrażonej stopniami *Oechsle*go. Ten okres przejściowy wygasł pierwotnie w dniu 31 sierpnia 1996 r., ale został przedłużony do dnia 31 lipca 2000 r. Jest to tradycyjna praktyka stosowana głównie przez drobnych producentów rolnych, którzy wciąż potrzebują kilku lat na dostosowanie się do nowych przepisów dotyczących gęstości. Powyższy termin powinien zatem zostać zastąpiony terminem 31 lipca 2002 r.
- 12) Tekst włoskiej wersji językowej rozporządzenia Komisji (WE) nr 2238/93 opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w 1993 r. zawiera błąd. Art. 4 ust. 2 akapit pierwszy tekstu włoskiej wersji językowej rozporządzenia odnosi się do art. 9 dyrektywy 92/12/EWG, a nie do całości dyrektywy 92/12/EWG. Władze Włoch stosowały tekst włoskiej wersji językowej rozporządzenia, zatem aby umożliwić im podjęcie niezbędnych działań w celu stosowania nowego, poprawionego tekstu bez stwarzania trudności podmiotom gospodarczym, art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia powinien wejść w życie we Włoszech sześć miesięcy później.
- 13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady stosowania art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich, bez uszczerbku dla stosowania dyrektywy 92/12/EWG. Niniejsze rozporządzenie ustanawia:

- a) zasady poświadczania pochodzenia win gatunkowych produkowanych w określonych regionach oraz pochodzenia win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego w dokumentach towarzyszących przewozowi tych win. Zasady te są ustanowione również na mocy przepisów wspólnotowych opartych na dyrektywie 92/12/EWG;
- b) zasady wydawania dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich

⁸ Dz.U. L 200 z 10.08.1993, str. 10.

⁹ Dz.U. L 188 z 21.07.1999, str. 33.

wymienionych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- na terytorium Państwa Członkowskiego, w przypadku, gdy takim przesyłkom nie towarzyszy dokument wymagany na mocy przepisów wspólnotowych opartych na dyrektywie 92/12/EWG,
- przy wywozie do państwa trzeciego,
- w handlu wewnątrzwspólnotowym, gdy:
 - przewozu dokonuje drobny producent, od którego w Państwie Członkowskim, w którym rozpoczyna się przewóz, nie wymaga się sporządzania uproszczonego dokumentu towarzyszącego, lub
 - przewożony produkt winiarski nie podlega podatkowi akcyzowemu;

c) dodatkowe przepisy w odniesieniu do sporządzania:

- towarzyszącego dokumentu urzędowego lub dokumentu handlowego stosowanego zamiast towarzyszącego dokumentu urzędowego,
- uproszczonego dokumentu towarzyszącego lub dokumentu handlowego stosowanego zamiast uproszczonego dokumentu towarzyszącego,

w celu towarzyszenia przewozowi produktów winiarskich wymienionych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia 1493/1999.

2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia również zasady prowadzenia przez podmioty, znajdujące się w posiadaniu produktów winiarskich w ramach prowadzonej przez nich działalności, rejestrów przyjęcia i wydania.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „właściwy organ” oznacza organ, który w danym Państwie Członkowskim odpowiada za wykonanie niniejszego rozporządzenia;
- b) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, które mają lub miały w posiadaniu świeże winogrona, moszcz gronowy lub młode wino, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła oraz które przetwarzają je lub zlecają ich przetworzenie na wino;
- c) „drobny producent” oznacza producenta, który produkuje średnio mniej niż 1 000 hektolitrów wina rocznie. Za średni poziom produkcji Państwa Członkowskie uznają produkcję osiągniętą w okresie co najmniej trzech kolejnych lat. Państwa Członkowskie mogą nie uznać za drobnych producentów tych producentów, którzy kupują świeże winogrona lub moszcz gronowy w celu przetworzenia ich na wino;

- d) „detalista” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, których działalność gospodarcza obejmuje bezpośrednią sprzedaż wina konsumentowi w małych ilościach, określonych przez poszczególne Państwa Członkowskie, z uwzględnieniem specjalnych cech handlu i dystrybucji, ale nie takie osoby, które wykorzystują piwnice wyposażone odpowiednio do przechowywania wina oraz, w stosownym przypadku, w urządzenia do butelkowania win w znacznych ilościach, lub które angażują się w handel wędrowny wina przewożonego luzem;
- e) „towarzyszący dokument urzędowy” oznacza dokument spełniający wymogi rozporządzenia (EWG) nr 2719/92;
- f) „uproszczony dokument towarzyszący” oznacza dokument spełniający wymogi rozporządzenia (EWG) nr 3649/92;
- g) „podmiot gospodarczy, który nie przechowuje zapasów” oznacza osobę fizyczną lub prawną, albo grupę takich osób, które zawodowo prowadzą działalność polegającą na kupnie lub sprzedaży produktów winiarskich, ale nie dysponują obiektami do składowania takich produktów;
- h) „uznane zamknięcie” oznacza zamknięcie pojemników o nominalnej pojemności pięciu litrów lub mniejszej, zgodnie z wykazem w załączniku I;
- i) „butelkowanie” oznacza umieszczanie danego produktu, do celów handlowych, w opakowaniach o pojemności nie przekraczającej 60 litrów;
- j) „butelkujący” oznacza osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, które zajmują się butelkowaniem lub zlecają przeprowadzanie butelkowania w ich imieniu.

TYTUŁ I

Dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich

Artykuł 3

1. Wszystkie osoby fizyczne lub prawne, grupy osób, w tym podmioty gospodarcze nie przechowujące zapasów, których miejsce zamieszkania lub siedziba przedsiębiorstwa znajduje się na terytorium obszaru celnego Wspólnoty oraz które przewożą produkty winiarskie lub zlecają przewóz produktów winiarskich, sporządzają na swoją odpowiedzialność dokument towarzyszący takiemu przewozowi, zwany dalej „dokumentem towarzyszącym”.

Dokument towarzyszący zawiera co najmniej następujące informacje, zgodnie ze wskazówkami wymienionymi w załączniku II:

- a) nazwę i adres wysyłającego;
- b) nazwę i adres odbiorcy;
- c) numer referencyjny do celów identyfikacji dokumentu towarzyszącego;

- d) datę sporządzenia dokumentu oraz datę wysyłki, w przypadku gdy różni się ona od daty sporządzenia dokumentu;
- e) opis handlowy przewożonego produktu zgodnie z przepisami wspólnotowymi i krajowymi;
- f) ilość przewożonego produktu;

W przypadku przewozu w pojemnikach o nominalnej pojemności powyżej 60 litrów, dokument zawiera również:

- g) w przypadku:
 - wina: rzeczywiste stężenie alkoholu,
 - produktów niesfermentowanych: współczynnik załamania światła lub gęstość,
 - młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła oraz moszczu gronowego w trakcie fermentacji: całkowite stężenie alkoholu;
- h) w przypadku win i moszczu gronowego:
 - strefa uprawy winorośli zgodnie z rozgraniczeniem przedstawionym w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, z której pochodzi przewożony produkt, z zastosowaniem następujących skrótów: A, B, CI(a), CI(b), CII, CIII(a) i CIII(b),
 - czynności określone w załączniku II, którym poddano przewożone produkty.

2. Za dokumenty towarzyszące uznaje się następujące dokumenty:

- a) dla produktów poddanych formalnościom dotyczącym przemieszczania przewidzianym w dyrektywie 92/12/EWG:
 - w przypadku dopuszczenia do obrotu z zawieszeniem podatku akcyzowego, dokument urzędowy lub dokument handlowy sporządzony zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2719/92,
 - w przypadku przemieszczania wewnątrzspółnotowego i zwolnienia do celów konsumpcji w Państwie Członkowskim wysyłki, uproszczony dokument towarzyszący lub dokument handlowy wypełniony zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3649/92;
- b) dla produktów nieobjętych formalnościami dotyczącymi przemieszczania przewidzianymi w dyrektywie 92/12/EWG, każdy dokument zawierający minimum informacji, określonych w ust. 1, jak również wszelkie dodatkowe informacje wymagane przez Państwa Członkowskie i sporządzony zgodnie z niniejszym tytułem.

3. Państwa Członkowskie mogą wymagać, w odniesieniu do przewozu produktów określonych w ust. 2 lit. b) rozpoczynającego się na ich terytorium, aby dokument

towarzyszący był sporządzony zgodnie ze wzorem określonym w załączniku III.

W przypadku, gdy przewóz rozpoczyna się i kończy na ich terytorium, Państwa Członkowskie mogą znieść wymóg stanowiący, że dokumenty towarzyszące są podzielone na rubryki, oraz że informacje są ponumerowane w sposób określony we wzorze wymienionym w załączniku III.

4. W przypadku, gdy dokument towarzyszący jest wypełniony w celu załączenia do przesyłki produktu winiarskiego w pojemnikach o pojemności nominalnej powyżej 60 litrów, numer referencyjny dokumentu musi być przypisany przez właściwy organ, którego nazwa i adres są w nim wskazane. Organem tym może być urząd kontroli podatkowej.

Numery referencyjne stanowią część ciągłej serii. Są one wcześniej nadrukowane na dokumentach towarzyszących przesyłce.

Należy wypełnić oryginał określonego w akapicie pierwszym dokumentu towarzyszącego oraz jego kopię zatwierdza się przed przewozem, a następnie przy każdej czynności przewozu:

- za pomocą pieczęci właściwego organu Państwa Członkowskiego, w którym rozpoczyna się przewóz, lub
- przez nadawcę za pomocą zalecanej pieczęci lub odcisku maszyny stemplującej zatwierdzonej przez właściwy organ.

W przypadku, gdy stosuje się dokument urzędowy lub dokument handlowy zgodny z rozporządzeniem (EWG) nr 2719/92 lub uproszczony dokument towarzyszący lub dokument handlowy zgodny z rozporządzeniem (EWG) nr 3649/92, egzemplarze nr 1 i 2 są zatwierdzane przed rozpoczęciem przewozu zgodnie z procedurą przewidzianą w trzecim akapicie.

Artykuł 4

Nie naruszając art. 3 ust. 1, nie wymaga się żadnego dokumentu towarzyszącego:

1. w przypadku produktów winiarskich w pojemnikach o nominalnej pojemności powyżej 60 litrów, przesyłce:
 - a) winogron, wytłoczonych lub nie, lub moszczu gronowego, przewożonych przez samych producentów winorośli w ich imieniu z winnic będących ich własnością lub z innego należącego do nich zakładu, w przypadku, gdy całkowita odległość drogowa nie przekracza 40 km i taki przewóz ma miejsce:
 - w przypadku indywidualnych producentów: do ich zakładów produkcji wina,
 - w przypadku producentów należących do grup: do zakładu produkcji wina należącego do grupy.

W wyjątkowych przypadkach, maksymalna odległość 40 km może zostać

zwiększona przez właściwe władze do 70 km;

- b) winogron, wytłoczonych lub nie, przewożonych przez samych producentów lub w ich imieniu przez osoby trzecie, inne niż odbiorca, z ich własnych winnic:
 - w przypadku, gdy taki przewóz ma miejsce do zakładu produkcji wina odbiorcy, który jest położony w obrębie tej samej strefy uprawy winorośli, oraz
 - w przypadku, gdy całkowita odległość drogowa nie przekracza 40 km. W wyjątkowych przypadkach, właściwe władze mogą zwiększyć tę maksymalną odległość do 70 km;
 - c) octu winnego;
 - d) każdego produktu, w stosunku do którego właściwe władze zezwoliły na taki przewóz, w ramach tej samej lokalnej jednostki administracyjnej lub do lokalnej jednostki administracyjnej w bezpośrednim sąsiedztwie lub, jeśli udzielone zostało indywidualne zezwolenie, przewóz w ramach tej samej regionalnej jednostki administracyjnej, jeżeli produkt:
 - jest przewożony między dwoma zakładami tego samego przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem przepisów art. 12 ust. 2 lit. a), lub
 - nie zmienia właściciela i jeżeli przewóz dokonywany jest do celów produkcji wina, przetwarzania, składowania lub butelkowania;
 - e) wyłoków winogronowych i drożdżowego osadu winiarskiego:
 - do destylarni, jeżeli produktowi towarzyszy specyfikacja wysyłkowa przewidziana przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym rozpoczyna się przewóz, lub
 - w przypadku, gdy dokonuje się przewozu do celów wycofania produktu z procesu produkcji wina na mocy art. 27 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
2. w przypadku produktów w pojemnikach o nominalnej pojemności 60 litrów lub mniejszej, i z zastrzeżeniem dyrektywy 92/12/EWG, przesyłkom:
- a) produktów w pojemnikach opatrzonych etykietami wyposażonych w uznane zamknięcie nienadające się do ponownego użycia, na którym widnieje oznaczenie umożliwiające identyfikację butelkującego oraz o nominalnej pojemności pięciu litrów lub mniejszej, jeżeli całkowita ilość nie przekracza:
 - pięciu litrów w przypadku zagęszczonego moszczu gronowego, rektyfikowanego lub nie,
 - 100 litrów wszystkich innych produktów;

- b) wina lub soku winogronowego przeznaczonego na cele reprezentacyjne w dyplomacji, dla konsulatów i podobnych instytucji, w granicach przyznanych im zwolnień;
- c) wina lub soku winogronowego:
 - w ramach przeprowadzki gospodarstwa domowego i nieprzeznaczonych na sprzedaż,
 - z przeznaczeniem do spożycia na pokładzie statku, samolotu lub pociągu,
- d) wina i moszczu gronowego w trakcie fermentacji, przewożonego przez podmioty prywatne i przeznaczonego do spożycia na potrzeby indywidualne odbiorcy lub jego rodziny, inne niż przesyłki określone w lit. a), w przypadku, gdy przewożona ilość nie przekracza 30 litrów;
- e) każdego produktu przeznaczonego do przeprowadzania doświadczeń naukowych lub technicznych, jeżeli całkowita przewożona ilość nie przekracza 1 hektolitru;
- f) próbek handlowych;
- g) próbek do urzędowej agencji lub laboratorium.

W przypadku zwolnienia z wymogu dostarczania jakiegokolwiek dokumentu towarzyszącego, określonego w lit. a)-e), wysyłający inni niż detaliści lub osoby prywatne zbywające od czasu do czasu omawiane produkty na rzecz innych osób prywatnych, muszą być w stanie udowodnić w każdym momencie poprawność wszelkich wpisów przewidzianych dla rejestrów, o których mowa w tytule II lub innych rejestrów wymaganych przez dane Państwo Członkowskie.

Artykuł 5

1. W przypadku, gdy właściwy organ stwierdzi, że osoba fizyczna lub prawna, lub grupa takich osób, które przewożą produkt winiarski lub zlecają przewóz tego produktu, dokonała poważnego naruszenia przepisów wspólnotowych w sektorze wina lub przepisów krajowych przyjętych zgodnie z nimi, albo, jeżeli ten organ ma uzasadniony powód do podejrzeń, że dokonano takiego naruszenia, może on żądać, aby została zastosowana następująca procedura:

Wysyłający wypełnia dokument towarzyszący i występuje o zatwierdzenie przez właściwy organ. Przyznanie zatwierdzenia może być uzależnione od warunków dotyczących przyszłego wykorzystania produktu. Zatwierdzenie zawiera pieczęć, podpis urzędnika właściwego organu i datę.

Powyższą procedurę stosuje się również do przewozu produktów, których warunki produkcji lub skład nie jest zgodny z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi.

2. W odniesieniu do wszelkiego przewozu na terytorium obszaru celnego Wspólnoty produktów pochodzących z państw trzecich dopuszczonych do swobodnego obrotu, dokument towarzyszący zawiera:

- numer dokumentu VI 1, wypełniony zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 883/2001¹⁰,
- datę wypełnienia dokumentu,
- nazwę i adres organu państwa trzeciego, który wypełnił dokument lub upoważnił producenta do jego wypełnienia.

3. Wszelkie osoby lub organy wypełniające dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich, oraz osoby, które przechowywały takie produkty zachowują kopie tych dokumentów.

Artykuł 6

1. Dokument towarzyszący uznaje się za należycie wypełniony, jeżeli zawiera informacje ustanowione w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W przypadku, gdy stosowany jest dokument zgodny z rozporządzeniem (EWG) nr 2719/92 lub rozporządzeniem (EWG) nr 3649/92, dodatkowo zawiera on wszelkie informacje ustanowione w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Ponadto, w przypadku przewozu do destylarni wina wzmocnionego do destylacji, towarzyszący dokument urzędowy lub uproszczony dokument towarzyszący lub dokumenty handlowe zamiast dwóch ostatnich dokumentów, muszą spełniać wymogi art. 68 ust. 2 lit. a) i 70 ust. 2 lit. e) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych¹¹.

2. Dokument towarzyszący może być wykorzystany wyłącznie do pojedynczego przewozu.

Pojedynczy dokument towarzyszący może być wypełniony w celu załączenia do przewozu jednej przesyłki od tego samego nadawcy do tego samego odbiorcy:

- dwóch lub więcej partii produktu tej samej kategorii, lub
- dwóch lub więcej partii produktu różnych kategorii, pod warunkiem, że są one umieszczone w opatrzonych etykietami pojemnikach o pojemności nominalnej 60 litrów lub mniejszej i wyposażonych w uznane zamknięcie nienadające się do ponownego użycia, oznaczonych w sposób umożliwiający identyfikację butelkującego.

3. Dokumenty towarzyszące przesyłce produktów winiarskich muszą wskazywać datę rozpoczęcia przewozu.

W przypadku określonym w art. 5 ust. 1 lub w przypadku, gdy dokument towarzyszący przesyłce jest wypełniany przez właściwy organ, dokument jest ważny wyłącznie, jeżeli przewóz rozpoczyna się nie później niż piątego dnia roboczego następującego odpowiednio po dniu zatwierdzenia lub wypełnienia.

4. W przypadku, gdy produkty są przewożone w oddzielnych przegrodach tego samego pojemnika transportowego lub są mieszane w trakcie przewozu, musi zostać wypełniony

¹⁰ Dz.U. L 128 z 10.05.2001, str. 1.

¹¹ Dz.U. L 194 z 31.07.2000, str. 45.

dokument towarzyszący każdej partii bez względu na to, czy jest ona przewożona oddzielnie czy jako mieszanka. W takich dokumentach wskazuje się, zgodnie z przepisami ustanowionymi przez każde Państwo Członkowskie, wykorzystanie produktu zmieszania.

Jednakże, wysyłający lub osoby upoważnione mogą uzyskać zezwolenie Państwa Członkowskiego na wypełnienie pojedynczego dokumentu towarzyszącego dla całej ilości produktu powstałego w wyniku zmieszania. W takich przypadkach, właściwy organ udziela odpowiednich wskazówek dotyczących sposobu dostarczenia dowodu w odniesieniu do kategorii, pochodzenia i ilości różnych ładunków.

5. W przypadku, gdy zostanie stwierdzone, że przesyłka, której musi towarzyszyć dokument, jest przewożona bez tego dokumentu, lub towarzyszący jej dokument zawiera fałszywe, błędne lub niekompletne dane, właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym stwierdzono ten fakt, lub jakakolwiek inna agencja odpowiedzialna za zapewnienie zgodności z przepisami wspólnotowymi i krajowymi w sektorze wina podejmuje niezbędne środki w celu:

- uregulowania tego przewozu poprzez skorygowanie istotnych błędów albo poprzez wypełnienie nowego dokumentu,
- w stosownym przypadku, zastosowania kar w odniesieniu do wszelkich nieprawidłowości proporcjonalnie do ich wagi, w szczególności przez zastosowanie art. 5 ust. 1.

Właściwy organ lub inna agencja określona w akapicie pierwszym, pieczętuje poprawione lub wypełnione zgodnie z tym przepisem dokumenty. Skorygowanie nieprawidłowości nie może opóźnić danego przewozu o okres dłuższy niż jest to absolutnie niezbędne.

W przypadku poważnych lub powtarzających się nieprawidłowości, organy władz regionalnych lub lokalnych, właściwe ze względu na miejsce rozładunku, informują organy władz regionalnych lub lokalnych właściwe ze względu na miejsce załadunku. W przypadku przewozu na terytorium Wspólnoty, takie informacje są przekazywane zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2729/2000 z dnia 14 grudnia 2000 r. ustanawiającym szczegółowe przepisy wykonawcze w sprawie kontroli w sektorze wina¹².

6. W przypadku, gdy niemożliwe jest uregulowanie przewozu w rozumieniu akapitu pierwszego ust. 5, właściwy organ lub agencja, które wykryły nieprawidłowość, wstrzymują przewóz. Informują one wysyłającego o wstrzymaniu przewozu oraz o wynikających z tego konsekwencjach. Środki takie mogą obejmować zakaz wprowadzania tego produktu do obrotu.

7. W przypadku, gdy część lub całość produktu przewożonego na mocy dokumentu towarzyszącego jest odrzucona przez odbiorcę, odbiorca na odwrocie tego dokumentu umieszcza adnotację „odrzucony przez odbiorcę” oraz wpisuje datę i składa swój podpis oraz, w stosownym przypadku, podaje odrzuconą ilość w litrach lub kilogramach.

W takim przypadku produkt może zostać zwrócony wysyłającemu z użyciem tego samego dokumentu towarzyszącego albo może zostać zdeponowany w obiektach przewoźnika aż do momentu wypełnienia nowego dokumentu towarzyszącego przewozowi kolejnej wysyłki

¹² Dz.U. L 316 z 15.12.2000, str. 16.

produktu.

Artykuł 7

1. Dokumenty towarzyszące uznaje się za poświadczające nazwę pochodzenia win gatunkowych psr lub oznaczenie pochodzenia win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego, o ile są poprawnie wypełnione:

- przez wysyłających, którzy są producentami przewożonego wina i którzy nie nabywają ani nie sprzedają produktów winiarskich otrzymanych z winogron zebranych z obszarów uprawy winorośli innych niż te, których nazwy stosują oni w celu oznaczenia wina otrzymanego z ich własnej produkcji,
- przez wysyłających, nieobjętych zakresem przepisów tiret pierwszego, pod warunkiem, że poprawność oznaczenia została poświadczona przez właściwy organ na dokumencie towarzyszącym, na podstawie informacji zawartych w dokumentach towarzyszących poprzednim przesyłkom danego produktu.
- zgodnie z art. 5 ust. 1, pod warunkiem, że następujące wymogi są spełnione:
 - a) (i) dokument towarzyszący jest wypełniony zgodnie ze wzorem ustanowionym w odniesieniu do:
 - towarzyszącego dokumentu urzędowego określonego w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2719/92, lub
 - uproszczonego dokumentu towarzyszącego określonego w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 3649/92, lub
 - dokumentu towarzyszącego wymienionego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia; albo
 - (ii) w przypadku, gdy przewóz nie odbywa się poprzez terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeden z dokumentów określonych w art. 3 ust. 2 lit. b);
- b) następujące informacje umieszcza się we właściwym miejscu na dokumencie towarzyszącym:
 - dla win gatunkowych psr: „Niniejszy dokument potwierdza pochodzenie win gatunkowych psr w nim określonych”;
 - dla win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego: „Niniejszy dokument potwierdza pochodzenie win stołowych w nim określonych”;
- c) adnotacje określone w lit. b) są zatwierdzane przez właściwy organ poprzez postawienie jego pieczęci, umieszczenie daty i podpisu przez osobę odpowiedzialną, stosownie do przypadku:

- na egzemplarzach nr 1 i 2, jeśli stosuje się wzór określony w lit. a) (i) tiret drugie, lub
 - na oryginale dokumentu towarzyszącego i kopii, jeśli stosuje się wzór określony w art. 3 ust. 2, lit. b);
- d) numer referencyjny dokumentu towarzyszącego został przyznany przez właściwy organ;
- e) w przypadku przesyłek z Państwa Członkowskiego niebędącego Państwem Członkowskim producenta, dokument towarzyszący, na mocy którego produkt jest wysyłany poświadczając nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne jeżeli zawiera:
- numer referencyjny,
 - datę wypełnienia,
 - nazwę i adres organu wymienionego w dokumentach, na mocy których produkt został przewieziony przed ponownym wysłaniem oraz w których zostało zawarte poświadczenie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

Państwa Członkowskie mogą ustanowić obowiązek poświadczania nazwy pochodzenia win gatunkowych psr oraz oznaczenia pochodzenia win stołowych wyprodukowanych na ich terytorium.

2. Właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego mogą zezwolić podmiotom wysyłającym spełniającym warunki wymienione w ust. 3 na wpisywanie albo wcześniejsze nadrukowywanie poświadczenia nazwy pochodzenia lub oznaczenia pochodzenia na dokumencie towarzyszącym, pod warunkiem, że takie poświadczenie:

- a) została uprzednio zatwierdzona pieczęcią właściwego organu, podpisem osoby odpowiedzialnej i datą, lub
- b) została zatwierdzona przez wysyłających za pomocą specjalnej pieczęci zatwierdzonej przez właściwy organ i zgodnej ze wzorem określonym w załączniku IV; pieczęć może być wcześniej nadrukowana na formularzach, pod warunkiem, że są one wydrukowane przez zaakceptowaną do tego celu drukarnię.

3. Zezwolenie określone w ust. 2 jest przyznawane wyłącznie wysyłającym:

- którzy regularnie wysyłają wina gatunkowe psr i/lub wina stołowe, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego, oraz
- po potwierdzeniu, następującym po złożeniu wstępnego wniosku, stwierdzającym, że rejestry przychodu i rozchodu są prowadzone zgodnie z tytułem II, zapewniając w ten sposób poprawność danych zawartych w dokumentach poddawanych kontroli.

Właściwe władze mogą odmówić zezwolenia wysyłającym, którzy nie dają takich gwarancji.

Mogą one odwołać zezwolenie, w szczególności gdy wysyłający nie spełniają już wymogów ustanowionych w akapicie pierwszym lub nie dają już wymaganych gwarancji.

4. Wysyłający, którym przyznawane jest zezwolenie określone w ust. 2, zobowiązani są do podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu zabezpieczenia specjalnej pieczęci lub formularzy z zamieszczoną pieczęcią właściwego organu.

5. W handlu z państwami trzecimi wyłącznie dokumenty towarzyszące wypełnione zgodnie z ust. 1, w zakresie wywozu z Państwa Członkowskiego produkcji, poświadczają:

- w odniesieniu do win gatunkowych psr, zgodność nazwy pochodzenia produktu z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi i krajowymi,
- w odniesieniu do win stołowych określonych na mocy w art. 51 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zgodność oznaczenia geograficznego produktu z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi i krajowymi.

Jednakże w przypadku wywozu z Państwa Członkowskiego niebędącego Państwem Członkowskim produkcji, uznaje się, że dokument towarzyszący wypełniony zgodnie z ust. 1, na mocy którego produkt podlega wywozowi, poświadcza nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, jeśli zawiera:

- numer referencyjny,
- datę wypełnienia, oraz
- nazwę i adres organu określonego w ust. 1, wskazanego w dokumentach, na mocy których produkt został przewieziony przed wywozem, oraz w których została poświadczona nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

6. Uznaje się, że dokument towarzyszący poświadcza nazwę pochodzenia przywożonego wina, gdy jest wypełniony zgodnie z art. 5 ust. 2 z zastosowaniem jednego ze wzorów określonych w ust. 1 akapit pierwszy lit. a).

Artykuł 8

1. W przypadku, gdy odbiorca ma siedzibę na terytorium Wspólnoty, stosuje się następujące zasady w odniesieniu do dokumentów towarzyszących:

- a) jeżeli produkt przewożony zwolniony jest z podatku akcyzowego (pkt. 1.5, uwagi ogólne, uwagi wyjaśniające załączone do rozporządzenia (EWG) nr 2719/92);
- b) jeśli produkt przewożony na terytorium Wspólnoty podlega podatkowi akcyzowemu i został już dopuszczony do spożycia w Państwie Członkowskim wysyłki (pkt 1.5, uwagi ogólne, uwagi wyjaśniające załączone do rozporządzenia (EWG) nr 3649/92);
- c) w przypadkach nieobjętych lit. a) lub b):
 - (i) w przypadku, gdy stosuje się dokument towarzyszący wymagany do celów przewozu określonego w lit. a) i b):

- egzemplarz nr 1 jest zachowywany przez wysyłającego,
 - egzemplarz nr 2 towarzyszy produktowi od miejsca załadunku do miejsca rozładunku i jest przekazywany odbiorcy lub jego przedstawicielowi;
- (ii) w przypadku, gdy stosowany jest inny dokument towarzyszący:
- oryginał dokumentu towarzyszącego towarzyszy produktowi od miejsca załadunku do miejsca rozładunku i jest przekazywany odbiorcy lub jego przedstawicielowi,
 - kopia jest zachowywana przez wysyłającego.

2. W przypadku, gdy odbiorca ma siedzibę poza obszarem celnym Wspólnoty, oryginał i kopia lub, w stosownym przypadku, egzemplarze nr 1 i nr 2 dokumentu towarzyszącego przesyłce są przedstawiane na poparcie zgłoszenia wywozowego we właściwym urzędzie celnym Państwa Członkowskiego wywozu. Urząd celny zapewnia, aby rodzaj, data i numer przedstawionego dokumentu zostały wskazane w zgłoszeniu wywozowym oraz aby typ, data i numer zgłoszenia wywozowego zostały wskazane w oryginale dokumentu towarzyszącego oraz w kopii, oraz, w stosownym przypadku, w egzemplarzach nr 1 i nr 2 dokumentu towarzyszącego.

Urząd celny w punkcie wyjścia z obszaru celnego Wspólnoty wprowadzają jedną z poniższych adnotacji na obu egzemplarzach dokumentu towarzyszącego oraz stawiają pieczęć w celu potwierdzenia zgodności z oryginałem:

„EXPORTÉ”, „UDF_RSEL”, „AUSGEFÜHRT”, „EXPORTED”, „ESPORTATO”, „UITGEVOERD”, „E_A_EM”, „EXPORTADO”, „EXPORTERAD”, „VIETY”,

oraz wręczają opieczetowane egzemplarze dokumentu zawierające powyższą adnotację eksporterowi lub jego przedstawicielowi. Eksporter zapewnia, aby jeden egzemplarz towarzyszył przewozowi produktu objętego wywozem.

3. Informacje określone w ust. 2 akapit pierwszy określają co najmniej rodzaj, datę i numer dokumentu oraz, w odniesieniu do zgłoszeń wywozowych, nazwę i adres organu właściwego w zakresie wywozu.

4. Produktom winiarskim, które są czasowo wywożone w ramach uszlachetniania biernego przewidzianego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92¹³ i rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93¹⁴ do jednego z Państw Członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) w celu ich składowania, dojrzewania lub pakowania, musi towarzyszyć karta informacyjna ustanowiona na mocy zalecenia Rady Współpracy Celnej z dnia 3 grudnia 1963 r. Karta ta zawiera w rubrykach zarezerwowanych dla opisu produktu, opis zgodny ze wspólnotowymi i krajowymi przepisami oraz ilość przewożonego wina.

Powyższe informacje pochodzą z oryginału dokumentu towarzyszącego, na mocy którego wino zostało przewiezione do urzędu celnego, w którym wydawana jest karta informacyjna.

¹³ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.

¹⁴ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1.

Rodzaj, data i numer dokumentu określonego powyżej, który wcześniej towarzyszył przesyłce odnotowywane są również w karcie informacyjnej.

W przypadku, gdy karta informacyjna jest należycie sporządzona przez właściwy urząd celny EFTA dla produktu wskazanego w akapicie pierwszym, który jest wprowadzany ponownie na obszar celny Wspólnoty, dokument ten uznaje się za równoważny dokumentowi towarzyszącemu przy przewozie, o ile urząd celny właściwy ze względu na miejsce przeznaczenia we Wspólnocie, lub właściwy ze względu na dopuszczenie do użytku domowego, zapewni, że dokument zawiera w rubryce „opis towarów” informację określoną w akapicie pierwszym.

Odpowiedni urząd celny we Wspólnocie pieczętuje kopię lub fotokopię dokumentu dostarczonego przez odbiorcę lub jego przedstawiciela i zwracają ją mu do celów niniejszego rozporządzenia.

5. W odniesieniu do win gatunkowych psr i win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego, wywożonych do państw trzecich na mocy dokumentu towarzyszącego, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, omawiany dokument, odpowiadający świadectwu pochodzenia produktów, musi być przedstawiony dla poparcia innych dokumentów w sposób wiarygodny dla właściwego organu, gdy takie wina są wprowadzone do swobodnego obrotu we Wspólnocie, w przypadku gdy wina nie spełniają warunków określonych w ust. 2 lub stanowią towary zwrócone w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 i jego przepisów wykonawczych. Dany urząd celny zatwierdza kopię lub fotokopię świadectwa nazwy pochodzenia dostarczoną przez odbiorcę lub jego przedstawiciela i zwraca mu ją do celów niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem, że dokumenty potwierdzające są uznane za wiarygodne.

Artykuł 9

Jeżeli w trakcie przewozu, z powodu siły wyższej lub innych nieprzewidzianych wypadków, przesyłka, w odniesieniu do której wymagany jest dokument towarzyszący, zostaje podzielona, lub w całości albo częściowo uległa stracie, przewoźnik występuje do organu właściwego ze względu na miejsce wystąpienia wypadku lub działania siły wyższej z wnioskiem o sporządzenie oświadczenia o stanie faktycznym.

Jeżeli jest to możliwe, przewoźnik powiadamia również właściwy organ znajdujący się najbliżej miejsca, w którym wypadek lub siła wyższa miały miejsce, w celu umożliwienia podjęcia środków niezbędnych do uregulowania danego przewozu. Środki takie mogą opóźnić dany przewóz wyłącznie o czas niezbędny do jego uregulowania.

Artykuł 10

W przypadku przewozu ilości większej niż 60 litrów jednego z niepakowanych produktów winiarskich wymienionych poniżej, wymagany jest dokument określony dla przesyłki oraz jego kopia, z zastosowaniem papieru samokopiującego (*NCR*) lub kalki maszynowej lub jakiegokolwiek innej dopuszczonej przez właściwy organ formy kopii:

- a) produkty pochodzenia wspólnotowego:
 - wino nadające się do otrzymania wina stołowego,

- wino przeznaczone do przetworzenia na wino gatunkowe psr,
- moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
- zagęszczony moszczu winogron, rektyfikowany lub nie,
- świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu,
- sok winogronowy,
- zagęszczony sok winogronowy,
- winogrona stołowe przeznaczone do przetwarzania na produkty inne niż wymienione w art. 42 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;

b) produkty nie pochodzące ze Wspólnoty:

- świeże winogrona, z wyłączeniem winogron stołowych,
- moszcz gronowy,
- zagęszczony moszcz gronowy,
- moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
- zagęszczony moszcz gronowy, rektyfikowany lub nie,
- świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu,
- sok winogronowy,
- zagęszczony sok winogronowy,
- wino likierowe do przygotowania produktów nieobjętych kodem CN 2204.

To samo odnosi się do następujących produktów, bez względu na ich pochodzenie i przewożoną ilość, bez uszczerbku dla wyjątków określonych w art. 4:

- drożdżowy osad winiarski,
- wycłoki winogronowe z przeznaczeniem do destylacji lub innej formy przetwórstwa przemysłowego,
- piquette,
- wino wzmocnione do destylacji,
- wino z odmian winogron niewymienionych jako odmiany winorośli właściwej w klasyfikacji sporządzonej przez Państwa Członkowskie na mocy art. 19

rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dla jednostki administracyjnej, w której są one zbierane,

- produkty, które nie mogą być zaoferowane ani dostarczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi.

Wysyłający przesyła, stosując najdogodniejszą metodę, właściwemu miejscowo organowi, na terytorium którego ma miejsce załadunek, kopię określoną w akapicie pierwszym nie później niż w pierwszym dniu roboczym następującym po dniu, w którym towary opuściły miejsce załadunku. Organ ten, stosując najdogodniejszą metodę, przesyła właściwemu miejscowo organowi, na terytorium którego znajduje się miejsce rozładunku, powyższą kopię nie później niż w pierwszym dniu roboczym następującym po dniu jej przedstawienia lub wydania, jeżeli odpowiada on za jej wypełnienie.

TYTUŁ II

Rejestry

Artykuł 11

1. Osoba fizyczna lub prawna, lub grupa takich osób, które przechowują produkty winiarskie, niezależnie od tego czy do celów zawodowych czy handlowych, prowadzą rejestry przychodu i rozchodu tych produktów, zwane dalej „rejestrami”.

Jednakże:

a) Rejestrów nie muszą prowadzić:

- detaliści,
- sprzedający napoje do celów konsumpcyjnych wyłącznie na terenie swoich obiektów,

b) rejestry nie są wymagane dla octu winnego.

2. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że:

a) podmioty gospodarcze, które nie przechowują zapasów, zobowiązane są do prowadzenia rejestrów zgodnie z zasadami i procedurami ustanowionymi przez te Państwa;

b) osoby fizyczne i prawne oraz grupy takich osób, które przechowują zapasy oraz oferują na sprzedaż wyłącznie produkty winiarskie w małych pojemnikach spełniających wymogi dotyczące prezentacji, określone w art. 4 ust. 2 lit. a), nie prowadzą rejestrów, pod warunkiem, że przyjęcie, wydanie i stan zapasów mogą być sprawdzone w każdym czasie na podstawie innych dokumentów, w szczególności dokumentów handlowych stosowanych do celów rachunkowości.

3. Osoby zobowiązane do prowadzenia rejestrów odnotowują przyjęcie i wydanie każdej partii produktów określonych w ust. 1, do lub z ich obiektów, oraz operacje określone w art.

14 ust. 1, po ich przeprowadzeniu. Osoby te muszą również być w stanie przedstawić w odniesieniu do każdego wpisu do rejestru przyjęcia i wydania produktów dokument, który towarzyszył odpowiedniej przesyłce lub jakkolwiek inny dokument potwierdzający, w szczególności dokument handlowy.

Artykuł 12

1. Rejestr składa się:

- z ustalonych rubryk ponumerowanych kolejno, albo
- z nowoczesnego odpowiedniego systemu księgowego zatwierdzonego przez właściwe władze, pod warunkiem, że dane, które powinny być do takiego rejestru wprowadzone znajdują się w nim.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą postanowić, że:

- a) rejestry prowadzone przez podmioty gospodarcze nie prowadzące żadnych operacji wymienionych w art. 14 ust. 1, ani nie prowadzące żadnych praktyk enologicznych, mogą przyjąć formę wszelkich dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich;
- b) rejestry prowadzone przez producentów mogą przybrać formę adnotacji na odwrotnej stronie deklaracji zbioru, produkcji i zapasów przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1294/96 z dnia 4 lipca 1996 r.¹⁵.

2. Rejestry prowadzone są odrębnie dla każdego przedsiębiorstwa, na terenie obiektów, w których przechowywane są produkty.

Jednakże, właściwe władze mogą przyznać zezwolenie, w stosownym przypadku, udzielając wskazówek:

- a) w przypadku produktów przechowywanych w różnych magazynach należących do tego samego przedsiębiorstwa w tej samej jednostce administracyjnej lub jednostce znajdującej się w jej bezpośrednim sąsiedztwie, w odniesieniu do prowadzenia rejestrów w miejscu, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa;
- b) w odniesieniu do rejestrów prowadzonych przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwa,

pod warunkiem, że przyjęcie, wydanie oraz stan zapasów mogą być sprawdzone w każdym momencie w faktycznym miejscu przechowywania produktów na podstawie innych dokumentów potwierdzających.

W przypadku, gdy detaliści sprzedający produkty bezpośrednio konsumentom należą do jednego przedsiębiorstwa i są zaopatrywani przez jeden lub więcej centralnych magazynów również należących do tego przedsiębiorstwa, wówczas takie centralne magazyny zobowiązane są, bez uszczerbku dla przepisów art. 11 ust. 2 lit. b), do prowadzenia rejestrów; dostawy do wyżej wymienionych detalistów odnotowywane są w tych rejestrach jako wydanie.

¹⁵ Dz.U. L 166 z 5.07.1996, str. 14.

3. W odniesieniu do produktów wpisanych do rejestrów, prowadzi się osobne rachunki dla:

- każdej z kategorii określonych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 albo w art. 34 rozporządzenia (WE) nr 883/2001,
- każdego wina gatunkowego psr i produktów przeznaczonych do przetwarzania na wina gatunkowe psr produkowane z winogron zebranych w tym samym określonym regionie,
- każdego wina stołowego oznaczonego nazwą obszaru geograficznego i produktów przeznaczonych do przetwarzania na takie wina stołowe produkowane z winogron zebranych w tym samym obszarze uprawy winorośli.

Wina gatunkowe psr różnego pochodzenia umieszczone w pojemnikach o pojemności nie większej niż 60 litrów opatrzone etykietami zgodnie z przepisami wspólnotowymi, które są nabywane od osób trzecich i przechowywane w celu sprzedaży, mogą być zapisywane na tym samym rachunku, pod warunkiem, że właściwa władza lub agencja lub organ upoważniony przez tę władzę wyraziły zgodę i że wpisy przyjęcia i wydania poszczególnego wina gatunkowego psr umieszczane są w nim odrębnie; znajduje to również zastosowanie do win stołowych oznaczonych za pomocą oznaczenia geograficznego.

W przypadku, gdy jakość wina gatunkowego psr zostanie obniżona, fakt ten odnotowuje się w rejestrze.

4. Państwa Członkowskie ustalają maksymalny dopuszczalny odsetek ubytków wynikających z parowania w trakcie składowania, czynności przetwórczych lub zmian w kategorii produktu.

Jeżeli rzeczywiste ubytki przekraczają:

- w trakcie przewozu, zakres tolerancji określony w załączniku II.B.1.2, oraz
- w przypadkach wskazanych w akapicie pierwszym, maksymalny odsetek ustalony przez Państwo Członkowskie,

prowadzący rejestry sporządza pisemne sprawozdanie, w terminie ustanowionym przez Państwa Członkowskie, dla właściwego dla danego terytorium organu, który podejmuje niezbędne środki.

Państwa Członkowskie określają, w jaki sposób dokonuje się wpisów dotyczących:

- potrzeb osobistych producenta i jego rodziny,
- wszelkich przypadkowych zmian w objętości produktów.

Artykuł 13

1. W odniesieniu do każdego przyjęcia i wydania produktów, w rejestrze podaje się:

- numer kontrolny produktu, w przypadku gdy taki numer jest wymagany na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych,
- datę przeprowadzenia czynności,
- rzeczywistą ilość przyjętą lub wydaną,
- dany produkt, opisany zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi lub krajowymi,
- odniesienie do dokumentu, który towarzyszy lub towarzyszył danej przesyłce.

W przypadkach określonych w art. 7 ust. 5 odniesienie do dokumentu, na podstawie którego produkt był wcześniej przewożony, odnotowuje się w pozycji wydania.

2. Raz w roku, w terminie, który może być ustalony przez Państwa Członkowskie, rejestry przychodu i rozchodu produktów muszą zostać zamknięte. Dokonuje się inwentaryzacji zapasów w kontekście rocznego bilansu. Istniejące zapasy muszą zostać zarejestrowane jako przyjęcie w rejestrze pod datą następującą po sporządzeniu bilansu rocznego. Jeżeli bilans roczny wykazuje różnice między zapasami teoretycznymi a rzeczywistymi, należy to odnotować w zamkniętych księgach.

Artykuł 14

1. W rejestrze odnotowuje się następujące czynności:

- zwiększenie stężenia alkoholu,
- zakwaszanie,
- odkwaszenie,
- słodzenie,
- mieszanie,
- butelkowanie,
- destylację,
- produkcję wina musującego, wina musującego gazowanego, wina półmusującego i wina półmusującego gazowanego,
- produkcję wina likierowego,
- produkcję zagęszczonego moszczu gronowego, rektyfikowanego lub nie,
- stosowanie węgla enologicznego,
- stosowanie żelazocyjanku potasu,

- wzmacnianie wina do destylacji,
- inne procesy polegające na dodaniu alkoholu,
- przetworzenie na produkt innej kategorii, w szczególności na wino aromatyzowane,
- stosowanie elektrodializy.

W przypadku, gdy przedsiębiorstwo posiada zezwolenie na prowadzenie uproszczonych rejestrów zgodnie z art. 12 ust. 1 akapit drugi, właściwy organ może przyjąć duplikaty powiadomień określonych w załączniku V.G.5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dokonywanych na mocy art. 22 i 29 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1622/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych¹⁶, jako równoważne wpisom do rejestrów w odniesieniu do czynności zwiększania stężenia alkoholu, zakwaszania i odkwaszania.

2. Dla każdej z czynności określonych w ust. 1, rejestry inne niż określone w ust. 3 wymieniają:

- przeprowadzoną czynność i jej datę,
- rodzaj i ilość wykorzystanych produktów,
- ilość produktu otrzymanego w wyniku tej czynności,
- ilość produktu użytego do zwiększenia stężenia alkoholu, zakwaszenia i odkwaszenia, słodzenia i wzmocnienia do destylacji,
- opis produktów przed i po danej czynności, zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi i krajowymi,
- oznaczenia umieszczone na pojemnikach, w których produkty wpisane do rejestrów były umieszczone przed czynnością oraz w których umieszczono je po tej czynności,
- w przypadku butelkowania, liczbę butelek napełnionych produktem,
- w przypadku butelkowania na zlecenie, nazwę i adres butelkującego.

W przypadku, gdy produkt zmienia kategorie bez poddawania go jednej z czynności wymienionych w ust. 1 akapit pierwszy, w szczególności w przypadku fermentacji moszczu gronowego, w rejestrze odnotowuje się ilości oraz rodzaj produktu uzyskanego po zmianie.

Gdy wino jest wzmacniane do destylacji, informacje określone w art. 68 ust. 2 lit. a) i art. 70 ust. 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 muszą również być umieszczone w rejestrze.

3. W przypadku produkcji wina musującego rejestry podają dla każdego przygotowanego cuvée:

¹⁶ Dz.U. L 194 z 31.07.2000, str. 1.

- datę przygotowania,
 - datę butelkowania w przypadku gatunkowych win musujących i gatunkowych win musujących psr,
 - ilość *cuvée* oraz opis, pojemność i rzeczywiste oraz potencjalne stężenie alkoholu każdego ze składników *cuvée*,
 - każdą z praktyk wymienionych w art. 24 rozporządzenia (WE) 1622/2000,
 - ilość użytego tirage liqueur,
 - ilość expedition liqueur,
 - liczbę otrzymanych butelek z określeniem, w miarę potrzeb, rodzaju wina musującego, przy zastosowaniu terminu związanego z resztkową zawartością cukru, pod warunkiem, że termin ten pojawia się na etykiecie.
4. W przypadku produkcji wina likierowego, rejestry podają w odniesieniu do każdej partii:
- datę dodania produktów wymienionych w pkt. 14 załącznika I.B.b do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999,
 - rodzaj i ilość dodanego produktu.

Artykuł 15

1. Prowadzący rejestry zobowiązani są do prowadzenia indywidualnych rejestrów lub rachunków w odniesieniu do przyjęcia i wydania następujących produktów i materiałów przechowywanych przez nich niezależnie od ich przeznaczenia, włączając wykorzystanie na terenie ich własnych obiektów:

- sacharozy,
- zagęszczonego moszczu gronowego,
- rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego,
- produktów używanych do zakwaszania,
- produktów używanych do odkwaszania,
- spirytusu uzyskanego z destylacji wina.

Prowadzenie indywidualnych rejestrów lub rachunków nie zwalnia z wymogu powiadamiania określonego w załączniku V.G.5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Indywidualne rejestry lub rachunki określone w ust. 1 podają oddzielnie dla każdego

produktu:

a) W przypadku przyjęcia:

- nazwę lub nazwę handlową i adres dostawcy z odwołaniem, w stosownym przypadku, do dokumentu, który towarzyszył przewozowi produktu,
- przyjętą ilość,
- datę przyjęcia;

b) w przypadku wydania:

- wydaną ilość,
- datę wykorzystania lub wydania,
- w miarę potrzeb, nazwę lub nazwę handlową i adres odbiorcy.

Artykuł 16

1. Wpisy w indywidualnych rejestrach lub rachunkach:

- określonych w art. 11, 12 i 13, są dokonywane w przypadku przyjęcia nie później niż w dniu roboczym następującym po przyjęciu oraz, w przypadku wydania, nie później niż trzeciego dnia roboczego następującego po wysyłce,
- określonych w art. 14, są dokonywane nie później niż pierwszego dnia roboczego następującego po danej czynności, a w przypadku wzmacniania, tego samego dnia,
- określonych w art. 15, są dokonywane w przypadku przyjęcia i wydania nie później niż następnego dnia roboczego po dniu przyjęcia lub wysyłki, a w przypadku wykorzystania w dniu wykorzystania.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą zezwolić na dłuższe terminy nie przekraczające 30 dni, w szczególności, jeśli stosowane są rejestry skomputeryzowane, pod warunkiem, że kontroli można dokonywać przy przyjęciu, wydaniu i czynnościach określonych w art. 14 w każdym czasie w oparciu o inne dokumenty potwierdzające oraz że te dokumenty są uznane za wiarygodne przez właściwe władze lub agencję lub organ upoważniony przez te władze.

2. Bez względu na ust. 1 akapit pierwszy i z zastrzeżeniem przepisów przyjętych przez Państwa Członkowskie na mocy art. 17, przesyłki tego samego produktu mogą być wpisane w rejestrze wydania jako miesięczna suma w przypadku, gdy produkt jest umieszczony wyłącznie w pojemnikach określonych w art. 4 ust. 2 lit. a).

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na dostosowanie istniejących rejestrów oraz ustanowić dodatkowe zasady lub bardziej rygorystyczne wymagania dotyczące prowadzenia i kontroli rejestrów. W szczególności, mogą one wprowadzić wymóg prowadzenia oddzielnych

rachunków dla określonych produktów lub prowadzenie oddzielnych rejestrów dla niektórych kategorii produktów lub dla niektórych czynności określonych w art. 14 ust. 1.

2. W przypadku, gdy stosuje się przepisy art. 5 ust. 2, Państwa Członkowskie mogą postanowić, że rejestry będą prowadzone przez właściwy organ lub agencję lub organ upoważniony przez tę agencję.

TYTUŁ III

Przepisy ogólne i przejściowe

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie mogą:
 - a) przewidzieć obowiązek prowadzenia rejestrów zapasów zamknięć stosowanych do umieszczania produktów w pojemnikach o nominalnej pojemności pięciu litrów lub mniejszej zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), które mają być dopuszczone do obrotu na ich terytorium, ze wskazaniem w tych rejestrach szczegółowych danych;
 - b) wymagać dodatkowych informacji w odniesieniu do dokumentów towarzyszących przesyłkom produktów winiarskich wyprodukowanych na ich terytorium, w przypadku gdy takie informacje są niezbędne do kontroli;
 - c) ustanowić, gdy wymaga tego stosowanie skomputeryzowanego systemu rejestracji zapasów, miejsce, w którym mają być wpisywane niektóre obowiązkowe informacje w dokumentach towarzyszących przesyłkom produktów winiarskich, jeżeli przewóz rozpoczyna się na ich terytorium, pod warunkiem, że układ graficzny wzorów określonych w art. ust. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) pozostaje niezmieniony;
 - d) zezwolić w odniesieniu do przewozu rozpoczynającego i kończącego się na ich terytorium, bez przewozu przez terytorium innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, i w okresie przejściowym upływającym w dniu 31 lipca 2002 r., na zastąpienie informacji dotyczących gęstości winogron gęstością wyrażoną w stopniach *Oechslego*;
 - e) ustanowić, że dokumenty towarzyszące przewozowi wypełniane na ich terytorium wskazywać będą nie tylko dzień, ale również godzinę rozpoczęcia przewozu;
 - f) ustanowić, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 1, że nie będą wymagane żadne dokumenty, w przypadku gdy winogrona wytłoczone lub niewytłoczone lub moszcz gronowy są przewożone przez producentów, którzy należą do grupy producentów i wyprodukowali winogrona lub moszcz gronowy sami lub w ramach grupy producentów mającej dany produkt w posiadaniu, lub w przypadku, gdy takie produkty są przewożone w imieniu takich producentów lub grup producentów do punktu skupu lub do zakładów produkcji wina tej grupy, pod warunkiem, że taki przewóz rozpoczyna i kończy się w tej samej strefie uprawy winorośli oraz w przypadku, gdy dany produkt jest przeznaczony do przetwarzania na wino gatunkowe psr, w obrębie danego określonego regionu, z uwzględnieniem obszaru bezpośrednio przylegającego;
 - g) ustanowić:

- że wysyłający wypełnia jedną lub więcej kopii dokumentów towarzyszących czynnościom przewozu rozpoczynającego się na ich terytorium,
- że odbiorca wypełnia jedną lub więcej kopii dokumentów towarzyszących czynnościom przewozu rozpoczynającego się w innym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim i który kończy się na ich terytorium.

W takich przypadkach, określają one sposób stosowania takich kopii;

- h) ustanowić, że odstępstwo określone w art. 4 ust. 1 lit. b), dotyczące zwolnienia z obowiązku używania dokumentu towarzyszącego w odniesieniu do niektórych przesyłek winogron nie może być wykorzystane do przewozu rozpoczynającego i kończącego się na ich terytorium;
- i) ustanowić, że w przypadku przewozu określonego w art. 10 rozpoczynającego się na ich terytorium i kończącego się na terytorium innego Państwa Członkowskiego, wysyłający razem z kopiami sporządzonymi na mocy tego artykułu musi przysyłać nazwę i adres właściwego organu miejsca rozładunku,.

2. Bez uszczerbku dla art. 21 dyrektywy 92/12/EWG, Państwa Członkowskie nie mogą zakazać lub utrudniać przemieszczania produktów umieszczonych w pojemnikach o nominalnej pojemności nie większej niż 5 litrów, określonych w art. 4 ust. 2 lit. a), ze względu na zastosowane zamknięcia, w przypadku, gdy zamknięcie lub rodzaj zastosowanego opakowania znajduje się w wykazie w załączniku I.

Jednakże w odniesieniu do produktów pakowanych na ich własnym terytorium, Państwa Członkowskie mogą zakazać stosowania niektórych zamknięć lub rodzajów opakowań znajdujących się w wykazie w załączniku I lub uzależnić stosowanie takich zamknięć od pewnych warunków.

Artykuł 19

1. Bez uszczerbku dla innych bardziej rygorystycznych przepisów, które mogą zostać przyjęte przez Państwa Członkowskie w celu stosowania ich ustawodawstwa lub procedur krajowych ustanowionych dla innych celów, dokumenty towarzyszące oraz kopie wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia muszą być przechowywane przez okres co najmniej pięciu lat od końca roku kalendarzowego, w którym zostały wypełnione.

2. Rejestry i dokumenty dotyczące czynności w nich opisanych muszą być przechowywane przez okres co najmniej pięciu lat od zamknięcia odnoszących się do nich rachunków. W przypadku, gdy jeden lub więcej rachunków w rejestrze dotyczącym nieznaczných ilości wina nie jest jeszcze zamknięty, takie rachunki mogą zostać przeniesione do następnego rejestru, pod warunkiem, że w oryginalnym rejestrze wpisana zostanie uwaga o takim przeniesieniu. W takim przypadku okres pięciu lat określony w akapicie pierwszym rozpoczyna się w dniu przeniesienia.

Artykuł 20

1. Każdy Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o:

- nazwie i adresie właściwego organu lub organów upoważnionych do wykonania niniejszego rozporządzenia,
 - w stosownym przypadku, nazwie i adresie każdego organu upoważnionego przez właściwe władze do celów wykonania niniejszego rozporządzenia.
2. Każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o:
- wszelkich późniejszych zmianach dotyczących właściwych władz i organów, określonych w ust. 1,
 - środkach, które podjęły w celu wykonania niniejszego rozporządzenia, w przypadku, gdy środki te mają szczególną wartość dla celów współpracy między Państwami Członkowskimi określonej w rozporządzeniu (WE) nr 2729/2000.

Artykuł 21

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2238/93 traci moc.
2. Odniesienia do rozporządzenia uchylonego na mocy ust. 1 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.
3. Jednakże włoska wersja art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2238/93 pozostaje w mocy we Włoszech do dnia 30 września 2001 r.

Artykuł 22

Art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie we Włoszech w dniu 1 października 2001 r.

Artykuł 23

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 maja 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz zamknięć zatwierdzonych we Wspólnocie dla małych pojemników wypełnianych wyrobami winiarskimi określonych w art. 2 lit. h)

1. Cylindryczne zamknięcia wykonane z korka lub innej obojętnej substancji, okryte lub nie elementem, który może przybrać w danym przypadku formę kapsla lub dysku. Element ten nie może po otwarciu nadawać się do ponownego użycia i może być wykonany z:
 - aluminium,
 - stopu metali,
 - kurczliwego plastiku,
 - PVC z końcówką aluminiową,
 - wosku dopuszczonego do kontaktu z żywnością, pokrytego lub nie innymi obojętymi związkami.
2. Zamknięcia kołnierzowe wykonane z korka lub innej obojętnej substancji nałożone na szyjkę butelki, wypełnione metalową lub plastikową kapsułą pokrywającą zarówno szyjkę jak i zamknięcie, która ulega zniszczeniu przy otwarciu.
3. Zamknięcia w kształcie grzyba wykonane z korka lub innej obojętnej substancji, zabezpieczone przez ciągną lub mocowania, które muszą być zerwane przy otwieraniu, całość czasami pokryta metalem lub folią plastikową.
4. Nakrętki aluminiowe lub cynowe, wypełnione wewnątrz dyskiem z korka lub innego obojętnej materiału wraz z zabezpieczającą plombą, która musi być zerwana lub zniszczona przy otwieraniu (zabezpieczenie przed kradzieżą)
5. Plastikowe nakręcane kapsuły,
6. Zdzierane kapsle wykonane z:
 - aluminium
 - plastiku,
 - połączenia powyższych.
7. Metalowe zamknięcia koronowe dopasowane wewnątrz dyskiem z korka lub obojętnej materiałem.
8. Zamknięcia stanowiące część opakowania, które nie mogą być ponownie wykorzystane po otwarciu, takie jak:
 - puszki cynowe,

- puszki aluminiowe,
- pojemniki kartonowe
- pojemniki plastikowe,
- pojemniki wykonane z połączenia powyższych materiałów,
- elastyczne worki plastikowe,
- elastyczne worki wykonane z połączenia aluminium i plastiku,
- czworościany z folii aluminiowej.

ZAŁĄCZNIK II

Dodatkowe wskazówki do celów sporządzania dokumentów towarzyszących

A. Zasady ogólne

1. Zaleca się wypełnianie dokumentu pismem maszynowym. Jeżeli dokument wypełniany jest ręcznie, należy to zrobić w sposób czytelny i trwały.
2. Dokument nie może zawierać żadnych skreśleń lub nadpisanych wyrazów. Dokument towarzyszący nie może być wykorzystany, jeśli zostały popełnione jakiegokolwiek błędy przy jego wypełnianiu.
3. Kopie muszą być fotokopiami uwierzytelnionymi lub wykonane przy wykorzystaniu papieru samokopiującego (NCR) lub kalki maszynowej. Każdą wymaganą kopię dokumentu towarzyszącego oznacza się jako „kopia” lub umieszcza na niej inne równoważne oznaczenie.
4. W przypadku, gdy dokument wypełniony zgodnie ze wzorem określonym w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2719/92 (dokument towarzyszący lub dokument handlowy) lub zgodnie ze wzorem określonym w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 3649/92 (uproszczony dokument towarzyszący lub dokument handlowy) jest stosowany w celu załączenia do produktu winiarskiego niepodlegającego formalnościom stosowanym przy przemieszczaniu produktów winiarskich ustanowionym w dyrektywie 92/12/EWG, określonych w art. 3 ust. 2 lit. b), stawia się ukośną linię od rogu do rogu w rubrykach, w których nic się nie wpisuje.

B. Zasady szczególne

1. Wskazówki dotyczące opisu produktu:

1.1 Kategoria produktu

Należy wskazać kategorię, do której należą produkty, używając wyrażeń zgodnych z przepisami wspólnotowymi, które najlepiej oddają opis produktu, np.:

wino stołowe,

wino gatunkowe psr,

moszcz gronowy,

moszcz gronowy do produkcji win gatunkowych psr,

wino przywożone.

1.2. Rzeczywiste i całkowite stężenie alkoholu, gęstość.

Przy wypełnianiu dokumentu towarzyszącego:

- a) rzeczywiste stężenie alkoholu wina, wyłączając młode wina, których fermentacja jeszcze się nie zakończyła lub całkowite stężenie alkoholu młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła oraz częściowo sfermentowanego moszczu gronowego, należy wyrazić w % objętościowych i w dziesiętnych % objętościowych;
- b) współczynnik załamania światła moszczu gronowego musi być uzyskany poprzez wykonanie pomiaru metodą uznaną we Wspólnocie. Musi on być wyrażony w potencjalnym stężeniu alkoholu w % objętościowych. Informację tę można zastąpić gęstością wyrażoną w gramach na cm³.
- c) gęstość świeżego moszczu gronowego w trakcie fermentacji zatrzymanej przez dodanie alkoholu musi być wyrażona w gramach na cm³ a rzeczywiste stężenie alkoholu tego produktu musi być wyrażone w % objętościowych i dziesiętnych % objętościowych;
- d) zawartość cukru w zagęszczonym moszczu gronowym, rektyfikowanym zagęszczonym moszczu gronowym oraz zagęszczonym soku winogronowym musi być wyrażona poprzez określenie zawartości cukrów łącznie w gramach na litr oraz na kilogram,
- e) rzeczywiste stężenie alkoholu wyłoków winogronowych oraz drożdżowego osadu winiarskiego może być również wskazane (nieobowiązkowo) i wyrażone w litrach czystego alkoholu na decytonę

Informacja ta musi być wyrażona z zastosowaniem tabel równoważności uznanych we Wspólnocie, zawartych w zasadach metod analitycznych.

Bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych ustanawiających limity dla niektórych wyrobów winiarskich, dopuszcza się następującą tolerancję:

_ w odniesieniu do całkowitego lub rzeczywistego stężenia alkoholu, tolerancję _ 0,2 % objętościowego.

_ w odniesieniu do gęstości, tolerancję sześciu jednostek więcej lub mniej do czwartego miejsca po przecinku (_ 0,0006),

_ w odniesieniu do zawartości cukru, _ 3%,

2. Wskazówki dotyczące ilości netto:

Ilość netto:

_ winogron, zagęszczonego moszczu gronowego, rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego, zagęszczonego soku winogronowego, wyłoków winogronowych, drożdżowego osadu winiarskiego w tonach lub kilogramach, wyraża się przy użyciu symboli „t” lub „kg”.

_ pozostałych produktów w hektolitrach lub litrach, wyraża się przy użyciu

symboli „hl” lub „l”.

Dopuszcza się tolerancję 1,5% całkowitej ilości netto przy wskazywaniu ilości produktów przewożonych luzem.

3. Pozostałe wskazówki dotyczące przewozu produktów luzem:

3.1. Strefa upraw winorośli

Należy podać strefę uprawy winorośli, z której pochodzi przewożony produkt, zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 z zastosowaniem następujących skrótów: A, B, CI(a), CI(b), CII, CIII(a) i CIII(b).

3.2. Przeprowadzone czynności:

Należy wskazać również czynności, którym poddano przewożony produkt, z zastosowaniem poniższych cyfr w nawiasach:

- 0: produkt nie został poddany żadnej z poniższych czynności;
- 1: produkt został wzbogacony;
- 2: produkt został zakwaszony;
- 3: produkt został odkwaszony;
- 4: produkt został dosłodzony;
- 5: produkt został wzmocniony do destylacji;
- 6: produkt pochodzi z jednostki geograficznej innej niż wskazana w opisie dołączonym do produktu;
- 7: produkt uzyskany z odmian winorośli innych niż wskazane w opisie dołączonym do produktu;
- 8: produkt zebrany w trakcie roku innego niż wskazany w opisie dołączonym do produktu;
- 9: inne czynności (należy określić).

Przykłady:

- _ Dla wina pochodzącego ze strefy B, które zostało wzbogacone należy wskazać B(1).
- _ Dla moszczu gronowego pochodzącego ze strefy CIII(b), który został zakwaszony należy wskazać CIII(b)(2).

Wskazówki dotyczące strefy uprawy winorośli oraz przeprowadzonych czynności muszą być podane niezależnie od wskazówek dotyczących opisu produktu i w tym samym polu widzenia.

C. *Informacje wymagane do wypełnienia dokumentu towarzyszącego określonego w art. 3 ust. 3 niniejszego rozporządzenia (załącznik III)*

Uwaga wstępna:

Wzór dokumentu towarzyszącego podany w załączniku III musi być ściśle przestrzegany. Jednakże wielkość rubryk wyznaczonych liniami i przeznaczonych na informacje jest podana wyłącznie jako wskazówka.

	nr rubryki we wzorze podanym w załączniku III
Wysyłający: pełna nazwa (nazwisko) i adres razem z kodem pocztowym	1
Numer referencyjny: numer referencyjny, który identyfikuje przesyłkę w rejestrach wysyłającego (np.: numer faktury)	2
Odbiorca: pełna nazwa (nazwisko) i adres razem z kodem pocztowym	3
Organ właściwy w miejscu wysyłki: nazwa i adres właściwego organu odpowiedzialnego za sprawdzenie dokumentów handlowych w miejscu wysyłki. Wymóg ten stosuje się wyłącznie w przypadku przewozu do innego Państwa Członkowskiego lub wywozu poza obszar Wspólnoty.	4
Przewoźnik: nazwa i adres osoby odpowiedzialnej za organizację pierwszego przewozu (jeżeli jest to osoba inna od wysyłającego)	5
Pozostałe informacje dotyczące przewozu:	
Należy wskazać:	
a) rodzaj wykorzystanego środka transportu (ciężarówka, furgonetka, samochód cysterna, samochód, wagon kolejowy, wagon cysterna, samolot)	
b) numer rejestracyjny pojazdu lub w przypadku statku, nazwa (nieobowiązkowo)	
Data wysyłki oraz, jeśli wymagane jest to w Państwie Członkowskim, na terytorium którego rozpoczął się przewóz, godzina wysłania.	6
Gdy nastąpiła zmiana jednego środka transportu na inny, przewoźnik dokonujący załadunku produktu musi wskazać na odwrocie dokumentu:	
- datę wysłania,	
- rodzaj stosowanego środka transportu oraz numer rejestracyjny pojazdów oraz nazwy statków,	

	nr rubryki we wzorze podanym w załączniku III
- swoje imię, nazwisko lub nazwę przedsiębiorstwa oraz adres razem z kodem pocztowym	
Miejsce dostawy: rzeczywiste miejsce realizacji dostawy, w przypadku gdy towary nie zostały dostarczone na adres podany przez odbiorcę. Dla towarów objętych wywozem należy wpisać informacje określone w art. 8 ust. 2	7
Opis produktu dokonany zgodnie z rozporządzeniami (EWG) nr 2392/89 ¹ i 3201/90 ² oraz wszelkimi przepisami krajowymi, na mocy których stosuje się, w szczególności obowiązkowe oznaczenia	8
Opakowania i opis towarów: numery identyfikacyjne oraz numery opakowań zewnętrznych, ilość opakowań wewnętrznych.	
Opis może być dokończony na oddzielnym arkuszu dołączanym do każdego egzemplarza. W tym celu może zostać zastosowana specyfikacja opakowania	8
Dla przewozu luzem:	
- wina, rzeczywiste stężenie alkoholu,	
- produktów niesfermentowanych, współczynnik załamania światła lub gęstość,	
- produktów w trakcie fermentacji, całkowite stężenie alkoholu,	
- win o resztkowej zawartości cukru większej niż 4 gramy na litr, niezależnie od rzeczywistego stężenia alkoholu, całkowite stężenie alkoholu	
Ilość:	9
- dla produktów luzem, ogólna ilość netto,	
- dla produktów pakowanych, ilość oraz nominalna pojemność stosowanych pojemników	
Dodatkowe informacje określone przez Państwo Członkowskie wysyłki: jeśli takie informacje są określone, wskazówki danego Państwa Członkowskiego muszą być przestrzegane; jeżeli nie, w tej rubryce należy wstawić ukośną linię	10
Świadectwo nazwy pochodzenia lub oznaczenia pochodzenia: patrz art. 7	11
¹ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 13.	
² Dz.U. L 309 z 8.11.1990, str. 1.	

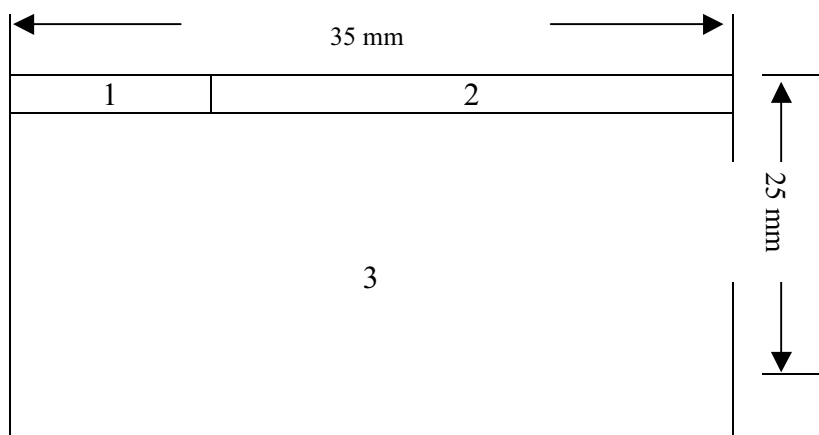
ZAŁĄCZNIK III

Dokument handlowy towarzyszący produktom winiarskim

1. Wysyłający (Nazwa i adres)	2. Numer referencyjny
	4. Właściwy organ w miejscu wysyłki (Nazwa i adres)
3. Odbiorca (Nazwa i adres)	6. Data wysyłki
	7. Miejsce dostawy
5. Przewoźnik i inne dane dotyczące przewozu	
8. Opis towaru	9. Ilość
10. Dodatkowe informacje określone przez Państwo Członkowskie wysyłki	
11. Świadczenia (niektóre wina)	
12. Rejestr kontroli. Do użytku przez właściwy organ	Przedsiębiorstwo i numer telefonu podpisującego
	Nazwisko podpisującego
	Miejscowość i data
	Podpis

ZAŁĄCZNIK IV

Specjalna pieczęć

1. Godło Państwa Członkowskiego.
2. Właściwa władza lub organ właściwy terytorialnie.
3. Uwierzytelnienie.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1274/91

z dnia 15 maja 1991 r.

wprowadzające szczególne zasady wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1907/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj¹, w szczególności jego art. 5 ust. 3, art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 2, art. 20 ust. 1 i art. 22 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1907/90 zawiera kompleksową weryfikację norm handlowych, które zostały wprowadzone zgodnie z wcześniejszymi rozporządzeniami; zostały w nich ustanowione przepisy o konieczności określenia, celem stosowania takich norm, szczególnych zasad, które należy przyjąć zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2771/75², ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1235/89³; zasady takie mają dotyczyć w szczególności warunków rejestracji punktów odbioru i zakładów pakowania jaj, znakowania, częstotliwości zbioru i dostaw oraz przygotowania jaj, kryteriów jakościowych i klas wagowych, informacji na jajach i opakowaniach, nazewnictwa stosowanego do określania rodzajów hodowli oraz kryteriów pochodzenia jaj, a w przypadku małych ilości, odstępienia od obowiązku pakowania jaj do opakowań transportowych;

zarówno w związku z postępem technicznym i potrzebami konsumentów, istnieje obecnie konieczność zapewnienia bardziej regularnych dostaw, odbioru, sortowania i pakowania jaj; jednakże niektórzy producenci są w stanie zapewnić taką temperaturę przechowywania jaj, że możliwe jest trwałe odstępienie od ogólnego wymogu codziennego odbioru lub dostaw jaj które mają być znakowane jako jaja klasy „ekstra”, jak przewidziano w art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90; jednakże w okresie przejściowym właściwe jest zapewnienie możliwości skorzystania z takiego ogólnego odstępstwa przez wszystkie podmioty gospodarcze;

rynki, do których mają dostęp tylko uprawnione zakłady pakowania i przygotowania jaj, udzielają gwarancji właściwego przygotowania jaj tak, by ich dostawy mogły być realizowane w drugim dniu roboczym po otrzymaniu jaj;

należy zapobiegać nakładaniu się różnych ograniczeń czasowych w przypadku dostaw jaj

¹ Dz.U. nr L 173 z 6.07.1990, str. 5.

² Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49.

³ Dz.U. nr L 128 z 11.05.1989, str. 29.

niesortowanych z jednego zakładu pakowania do innego, ponieważ ma to ujemny wpływ na świeżość jaj;

jedynie przedsiębiorstwa, których pomieszczenia i wyposażenie techniczne są odpowiednie do skali ich działalności, co pozwala na prawidłowe obchodzenie się z jajami powinny posiadać pozwolenie na odbiór lub sortowanie jaj według jakości i masy;

dla uniknięcia pomyłek i w celu ułatwienia identyfikacji dostaw jaj do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, każdy zakład pakowania powinien posiadać odróżniający numer rejestracyjny oparty na jednolitym systemie kodowania;

celem zapewnienia, że konsumentom dostarczany jest towar dobrej jakości, należy ustanowić kryteria wysokiego poziomu norm w odniesieniu do każdej klasy jakości;

cechy jakościowe jaj świeżych, znanych również jako jaja „klasy A”, powinny być ustalone w taki sposób, aby odnosiły się tylko do jaj najwyższej jakości; niektóre jaja mogą być uznane za „ekstra świeże”, jeżeli do ich odbioru i dalszej dystrybucji stosuje się szczególnie rygorystyczne ustalenia;

jaja zwykłej jakości, a więc te, które z powodu cech nie mogą być zaliczone do „jaj świeżych” muszą być opisane jako „jaja drugiej jakości” i odpowiednio sortowane; do tej klasy należy zaliczyć jaja, które zostały poddane procesowi czyszczenia, głębokiemu chłodzeniu lub utrwaleniu;

trzecia klasa jakości powinny zostać utworzona dla jaj, które nie spełniają wymogów wyższej klasy, ale nadal nadają się do spożycia przez ludzi;

w praktyce jaja te są w większości przeznaczone do bezpośredniej dostawy do przemysłu rolno - spożywczego, włączając przedsiębiorstwa rolno - spożywcze zatwierdzone zgodnie z dyrektywą 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych⁴, zmienioną dyrektywą 89/662/EWG⁵ i pod warunkiem, że zawierające te jaja opakowania są oznakowane takim miejscem przeznaczenia, wówczas nie muszą posiadać znaku odróżniającego, który w innym przypadku określał je jako „jaja klasy C”;

odstępstwo to może na takich samych warunkach zostać rozszerzone na jaja „klasy B”; taka forma znakowania nie może ani w sposób przypadkowy ani celowy stwarzać prawdopodobieństwa pomyłki z jajami nienadającymi się do spożycia przez ludzi, które mogą być dostarczane wyłącznie dla przemysłu niespożywczego;

ponieważ jaja sortowane mogą obniżyć swoją jakość podczas transportu, należy wprowadzić wysokie normy dotyczące pakowania, składowania i transportu; takie ryzyko, łącznie z ryzykiem zanieczyszczenia mikrobiologicznego można w znacznym stopniu ograniczyć poprzez wprowadzenie rygorystycznych ograniczeń w używaniu materiału do pakowania;

⁴ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87.

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

należy ustanowić szczegółowe warunki w celu stosowania niektórych odstępstw przewidzianych w przypadku bezpośrednich lokalnych dostaw jaj do sprzedaży detalicznej bez specjalnego opakowania, znanych także jako sprzedaż luzem;

poza obowiązkowo podawaną datą pakowania jaj na opakowaniach jednostkowych i datą sortowania w przypadku jaj sprzedawanych luzem, mogą być przewidziane odpowiednie dodatkowe informacje dla konsumenta podawane, w zależności od uznania, na jajach lub opakowaniach, zawierające zalecaną datę sprzedaży i/lub datę przydatności do spożycia i/lub datę zniesienia jaj; wydaje się właściwym powiązanie zalecanie daty sprzedaży i daty przydatności do spożycia z kryteriami jakości jaj; z zastrzeżeniem niektórych środków bezpieczeństwa właściwym jest zapewnienie możliwości stemplowania na jajach w gospodarstwie daty ich zniesienia;

w celu przeciwdziałania ryzyku fałszerstwa należy wprowadzić nie tylko codzienny zbiór i niezwłoczne sortowanie oraz znakowanie, lecz także szczególnie rygorystyczne procedury ewidencji, prowadzenia dokumentacji i przeprowadzania kontroli jaj stemplowanych datą zniesienia;

zasada codziennego zbioru jaj, które zostały ostemplowane datą zniesienia w gospodarstwie, może być stosowana mniej rygorystycznie, celem uniknięcia dyskryminacji ferm, które nie mają dostępu do zakładów pakowania zlokalizowanych na tym samym terenie;

w świetle istniejącej praktyki handlowej, zbędne wydaje się zapewnienie szczególnych oznakowań jaj z chowu klatkowego; jednakże należy ustanowić przepisy dotyczące ograniczonej liczby znaków na jajach pochodzących od kur niepochodzących z chowu klatkowego, celem uniknięcia pomyłek użytkowników w stosunku do innych systemów chowu, poza systemem klatkowym;

celem zapewnienia konsumentom ochrony przed informacjami wprowadzającymi w błąd, które mogą być podawane z zamiarem oszustwa i uzyskania wyższej ceny za jaja z chowu klatkowego, niezbędne jest ustalenie minimalnych kryteriów dotyczących podawania informacji na temat innych systemów chowu, w szczególności ewidencji, prowadzenia dokumentacji i procedur kontroli;

celem zapewnienia jednolitego stosowania przepisów rozporządzenia (EWG) nr 1907/90, w szczególności w zakresie kontroli, włącznie ze specjalnymi ustaleniami, które mają być wprowadzone w życie w odniesieniu do kontroli stemplowania daty zniesienia, oraz podawania informacji o innych systemach chowu niż klatkowy, jak i dotyczących pochodzenia jaj, należy ustanowić przepisy dotyczące systematycznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi a Komisją;

banderole i etykiety muszą umożliwiać łatwą identyfikację opakowań i ich zawartości;

szczególną uwagę należy zwrócić na opakowania transportowe i jednostkowe zawierające jaja przemysłowe i jaja oznaczone jako „ekstra”;

zakłady pakowania powinny mieć możliwość przepakowania jaj, w szczególności w przypadku, gdy opakowanie jest uszkodzone, podmiot gospodarczy chce sprzedać jaja pod swoją firmą lub gdy jaja muszą być przepakowane z opakowań transportowych do jednostkowych; w takich przypadkach na banderolach, etykietach i na opakowaniach należy również podać informację o pochodzeniu i wieku jaj; z informacji powinno wynikać, że jaja zostały przeklasyfikowane lub że zostały przepakowane;

w interesie klientów hurtowni i punktów sprzedaży detalicznej oraz konsumentów końcowych niezbędne jest przyjęcie specjalnych uzgodnień dotyczących znakowania jaj, które zostały przepakowane, szczególnie w przypadku powtórnego użycia opakowań i przeklasyfikowania jaj do niższej klasy jakości;

w związku z dodatkowym opóźnieniem wynikającym z przepakowywania jaj, należy bezwarunkowo zabronić stosowania oznakowania „ekstra” na jajach przepakowanych;

skuteczny nadzór zgodności z normami handlowymi wymaga przebadania wystarczającej liczby jaj, stanowiącej reprezentatywną próbę partii objętej kontrolą; po przeprowadzeniu kontroli, badana partia powinna być oznakowana stosownie do decyzji kontrolującego;

w ślad za wprowadzeniem możliwości sprzedaży luzem i jej zdefiniowaniem w rozporządzeniu (EWG) nr 1907/90, zasady pobierania prób powinny dotyczyć również takiej formy sprzedaży;

ponieważ metody stosowane do sortowania i klasyfikacji według klas jakościowych i wagowych nie są w pełni dokładne, w procesie tym należy dopuścić pewne granice tolerancji; ponadto, z uwagi na to, że warunki składowania i transportu mogą mieć wpływ na jakość i masę partii, należy ustalić zróżnicowane tolerancje w zależności od fazy obrotu;

dla ułatwienia obrotu handlowego i kontroli jaj sortowanych według klas jakościowych i wagowych i umieszczonych w opakowaniach transportowych, należy ustanowić przepisy dotyczące średniej minimalnej masy netto dla poszczególnych klas wagowych;

rozporządzenie (EWG) nr 1907/90 zobowiązuje Komisję do wprowadzenia w życie szeregu przepisów poprzednio zawartych w rozporządzeniu (EWG) nr 2772/75 w celu ułatwienia wprowadzania zmian w przyszłości; spowodowało to konieczność wprowadzenia wielu zmian do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 95/69⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3906/86⁷, które w celu przejrzystości powinno zostać zmienione;

rozporządzenie (EWG) nr 95/69 oraz rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1295/70⁸ zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 36/85⁹ powinny zostać uchylone;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. mięsa drobiowego i jaj,

⁶ Dz.U. nr L 13 z 18.01.1969, str. 13.

⁷ Dz.U. nr L 364 z 23.12.1986, str. 20.

⁸ Dz.U. nr L 145 z 3.07.1970, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 5 z 8.01.1985, str. 5.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

1. Jaja są dostarczane od producentów do przedsiębiorstw, lub odbierane od producentów przez przedsiębiorstwa określone w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 przynajmniej co trzy dni robocze.

Jednakże, dostawy lub odbiór jaj od producentów przez zakłady pakowania mogą odbywać się jedynie raz w tygodniu w przypadkach, gdy temperatury otoczenia, w którym jaja są przechowywane w fermie nie przekraczają 18 °C.

2. Jaja przeznaczone do obrotu jako jaja klasy „ekstra”, zgodnie z art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90, są dostarczane przez producenta jedynie do zakładów pakowania lub odbierane od producenta każdego dnia roboczego. Jednakże taka dostawa lub odbiór jaj mogą odbywać się w co drugi dzień roboczy, jeżeli temperatury otoczenia, w którym jaja są składowane u producenta nie przekraczają 18 °C.

W okresie przejściowym do dnia 31 grudnia 1992 r., dostawa i odbiór tych jaj może w zasadzie odbywać się co drugi dzień roboczy.

3. Jaja, które mają zostać oznakowane datą zniesienia, zgodnie z art. 17, są dostarczane przez producenta do zakładu pakowania lub odbierane od producenta w dniu, w którym zostały zniesione.

Dostawa lub odbiór jaj, na których data zniesienia jest stemplowana w fermie, odbywa się nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu, w którym zostały zniesione.

4. Wszystkie punkty odbioru dostarczają jaja do zakładów pakowania nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu ich otrzymania.

Jednakże podmioty gospodarcze w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 mogą dostarczać jaja nie później niż drugiego dnia roboczego po dacie otrzymania jaj do obrotu.

5. Każdą dostawę jaj identyfikuje się poprzez podanie nazwiska (nazwy) i adresu producenta lub punktu odbioru jaj oraz daty wysyłki.

6. Zakłady pakowania sortują i pakują jaja nie później niż drugiego dnia roboczego następującego po dniu dostarczenia ich do zakładu pakowania, z wyjątkiem przypadków, gdy:

- jaja otrzymane od producentów są dostarczane do innych zakładów pakowania nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu otrzymania,
- jaja mają być oznakowane datą zniesienia, w którym to przypadku należy je sortować i

pakować w tym samym dniu, w którym zostały zniesione.

7. Oznaczenia przewidziane w art. 7 i 10 ust. 1 i ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 należy nanieść nie później niż w dniu sortowania i pakowania jaj.

Artykuł 2

W pomieszczeniach producenta oraz w czasie transportu od producenta do punktu odbioru lub zakładu pakowania jaja utrzymywane są w temperaturze najlepiej odpowiadającej optymalnym warunkom zachowania ich jakości.

Artykuł 3

1. Jedynie przedsiębiorstwa i producenci spełniający warunki ustanowione w ust. 2-4 zatwierdza się jako punkty odbioru jaj lub zakłady pakowania w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 1907/90.

2. Pomieszczenia punktów odbioru lub zakładów pakowania jaj muszą:

- a) dysponować powierzchnią odpowiednią do skali prowadzonej działalności,
- b) być zbudowane i wyposażone w taki sposób, aby:
 - zapewniona była odpowiednia wentylacja i oświetlenie,
 - mogły być właściwie czyszczone i dezynfekowane,
 - jaja były chronione przed silnymi wahaniami temperatury zewnętrznej,
- c) być wykorzystywane wyłącznie do przygotowania i składowania jaj; jednakże pewna część pomieszczeń może być wykorzystana do składowania innych produktów, o ile nie będą one wydzielały obcych zapachów, które mogą zostać przeniesione na jaja.

3. Zakłady pakowania muszą dysponować takim wyposażeniem technicznym, by zapewnione były warunki prawidłowego przygotowania jaj i w szczególności powinny posiadać:

- a) urządzenie do prześwietlania jaj, o odpowiedniej wydajności, przystosowane do pracy ciągłej i umożliwiające oddzielne badanie jakości poszczególnych jaj. Jeżeli używane są automatyczne urządzenia do prześwietlania i sortowania jaj według klas jakościowych i wagowych, to urządzenie musi być wyposażone w odrębną lampę do prześwietlania jaj;
- b) przyrządy do pomiaru wysokości komory powietrznej;
- c) urządzenie do sortowania jaj według klas wagowych;

- d) jedną lub więcej legalizowanych wag przeznaczonych do ważenia jaj;
 - e) urządzenie do stemplowania jaj, w przypadku stosowania przepisów art. 7 i 8 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90.
4. Pomieszczenia i wyposażenie techniczne muszą być czyste i sprawne oraz pozbawione obcych zapachów.

Artykuł 4

1. Każdy wniosek w sprawie zatwierdzenia punktu odbioru lub zakładu pakowania jaj należy przedkładać właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na terytorium którego znajduje się siedziba punktu odbioru lub zakładu pakowania.

2. Organ ten przyznaje zatwierdzonemu przez siebie zakładowi pakowania numer rejestracyjny, którego pierwszą cyfrę ustala się następująco:

Belgia	1
Niemcy	2
Francja	3
Włochy	4
Luksemburg	5
Niderlandy	6
Dania	7
Irlandia	8
Zjednoczone Królestwo	9
Grecja	10
Hiszpania	11
Portugalia.	12

3. Jedynie zakłady pakowania podlegające specjalnym zasadom rejestrowania mogą być uprawnione do pakowania jaj klasy „A” oznaczonych jako jaja „ekstra” lub do umieszczania daty zniesienia jaj zgodnie z art. 17 lub na warunkach przewidzianych w art. 18.

4. Do dnia 1 czerwca 1991 r. każde Państwo Członkowskie przedstawi pozostałym

Państwom Członkowskim wykaz zatwierdzonych na swoim terytorium zakładów, z podaniem nazwy, adresu i numeru przydzielonego każdemu zakładowi. Wszelkie zmiany w tym wykazie podawane są na początku każdego kwartału danego roku kalendarzowego do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji.

Artykuł 5

1. Jaja klasy „A” posiadają co najmniej następujące cechy:

Skorupka i błona:	normalna, czysta, nieuszkodzona;
Komora powietrzna:	wysokość nieprzekraczająca 6 mm, nieruchoma; jednakże w jajach oznakowanych jako „ekstra” nie przekracza 4 mm w czasie pakowania, lub odprawy celnej w przypadku przywozu;
Białko:	przezroczyste, klarowne, o konsystencji żelu, wolne od jakichkolwiek ciał obcych;
Żółtko:	słabo widoczne podczas prześwietlania, bez wyraźnego zarysu powierzchni, podczas obrotu jaja wykazuje niewielkie odchylenie od położenia centralnego, wolne od jakichkolwiek ciał obcych;
Tarczka zarodkowa:	nierozwinięta w stopniu widocznym;
Zapach:	brak obcych zapachów.

2. Przed lub po klasyfikowaniu jaja sortowane nie są myte ani w inny sposób czyszczone.

3. Jaja klasy „A” nie są poddawane utrwalaniu ani chłodzone w pomieszczeniach lub zakładach, w którym temperatura jest sztucznie utrzymywana na poziomie poniżej +5 °C. Jednakże jaja, które podczas transportu trwającego poniżej 24 godzin lub w pomieszczeniach handlu detalicznego bądź przyległych, były utrzymywane w temperaturze poniżej +5 °C nie są uznawane za jaja chłodnicze, jeżeli w tych pomieszczeniach nie przechowuje się większej ilości jaj, niż koniecznej na okres trzydniowej sprzedaży detalicznej.

Artykuł 6

1. Jaja klasy „B” posiadają co najmniej następujące cechy:

Skorupka:	normalna i nieuszkodzona;
Komora powietrzna:	wysokość nieprzekraczająca 9 mm;
Białko:	przezroczyste, klarowne, wolne od jakichkolwiek ciał obcych
Żółtko:	– słabo widoczne podczas prześwietlania; ta cecha nie jest

wymagana w jajach utrwalonych wapnem,

– wolne od jakichkolwiek ciał obcych;

Tarcza zarodkowa: nierozwinięta w stopniu widocznym;

Zapach: brak obcych zapachów.

2. Jaja klasy „B” obejmują trzy grupy:

a) jaja niechłodnicze i nieutrwalone:

Jaja klasy „B”, które nie zostały utrwalone ani nie były chłodzone w pomieszczeniach lub urządzeniach o temperaturze sztucznie utrzymywanej poniżej + 5 °C.

Jednakże jaja, które podczas transportu trwającego ponad 24 godziny lub w pomieszczeniach handlu detalicznego bądź przyległych, były utrzymywane w temperaturze poniżej +5 °C nie są uznawane za jaja chłodnicze, jeżeli w tych pomieszczeniach nie przechowuje się większej ilości jaj, niż koniecznej na okres trzydniowej sprzedaży detalicznej.

b) jaja chłodnicze:

Jaja klasy „B”, które zostały schłodzone w pomieszczeniach o temperaturze sztucznie utrzymywanej poniżej +5 °C.

c) jaja utrwalone:

Jaja klasy „B”, które za pomocą chłodzenia lub bez schładzania zostały utrwalone w mieszaninie gazów różniące się od składu powietrza atmosferycznego lub poddane innym procesom utrwalającym.

Artykuł 7

Jaja klasy „C” to jaja, które nie spełniają wymagań ustalonych dla jaj klas „A” i „B”. Mogą być przeznaczone tylko dla przedsiębiorstw przemysłu rolno - spożywczego, zatwierdzonych na podstawie art. 6 dyrektywy 89/437/EWG lub przedsiębiorstw spoza przemysłu rolno-spożywczego.

Artykuł 8

Jaja klasy „A” sortuje się na poniższe klasy wagowe:

– klasa 0: 75 g i powyżej

- klasa 1 70-75 g
- klasa 2: 65-70 g
- klasa 3: 60-65 g
- klasa 4: 55-60 g
- klasa 5: 50-55 g
- klasa 6: 45-50 g
- klasa 7: poniżej 45 g.

Artykuł 9

Przy stemplowaniu jaj klasy „A” na podstawie art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 obowiązują następujące zasady:

- znak odróżniający klasę „A” ma kształt koła o średnicy co najmniej 12 mm,
- znak odróżniający klasy wagowej jest cyfrą o wysokości między 2 mm a 3 mm, umieszczoną wewnątrz wyżej wymienionego koła,
- numer rejestracyjny zakładu pakowania stanowią co najmniej trzy cyfry o wysokości co najmniej 5 mm,
- oznaczenie daty składa się z liter i cyfr o wysokości co najmniej 5 mm, wskazujących wyrażenia wymienione w załączniku I, poprzedzone dniem i miesiącem, jak określono w art. 14.

Artykuł 10

1. Znak odróżniający wskazujący klasę jakościową jaj klasy „B” zawiera:
 - a) dla „jaj niechłodniczych i nieutrwalonych” literę łacińską B o wysokości co najmniej 5 mm w kole o średnicy co najmniej 12 mm;
 - b) dla „jaj chłodniczych” trójkąt równoboczny o długości boku co najmniej 10 mm;
 - c) dla „jaj utrwalonych” romb o przekątnych 16 mm i 7 mm.

Osoba, która schładza lub w inny sposób utrwała jaja, oznacza je jak wskazano w lit. b) lub c) przed dokonaniem tej czynności.

Jednakże jaja utrwalone za pomocą wody wapiennej mogą być oznakowane po

przeprowadzeniu procesu utrwalania.

2. Znakiem odróżniającym jaj klasy „C” jest litera łacińska C o wysokości co najmniej 5 mm, umieszczona w kole o średnicy co najmniej 12 mm.

3. Bez względu na powyższe, jaja klas „B” i „C”, które są dostarczane bezpośrednio do przemysłu rolno-spożywczego, nie wymagają znakowania, o ile takie miejsce ich przeznaczenia jest wyraźnie podane na opakowaniu.

Artykuł 11

1. Znaki odróżniające stosowane zgodnie z art. 9 i 10 oraz oznaczenia zamieszczane na jajach, przewidziane w art. 16, 17, 18 i 19 muszą być czytelne.

2. Jaja znakowane są za pomocą nieusuwalnego tuszu odpornego na gotowanie. Produkt wykorzystywany do znakowania musi odpowiadać obowiązującym przepisom dotyczącym barwników dopuszczonych do stosowania w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

Artykuł 12

1. Opakowania, włącznie z wewnętrznym materiałem do pakowania, muszą być odporne na wstrząsy, suche, czyste i w dobrym stanie, wykonane z materiałów, które chronią jaja przed obcymi zapachami oraz ryzykiem pogorszenia jakości.

2. Opakowania transportowe, wykorzystywane w transporcie i wysyłce jaj, włącznie z wewnętrznym materiałem do pakowania, nie są ponownie używane, jeżeli nie są to opakowania nowe i nie spełniają wymogów technicznych zawartych w ust. 1. Na ponownie używanych opakowaniach transportowych nie mogą znajdować się wcześniejsze oznaczenia, które mogłyby wprowadzać w błąd.

3. Opakowania jednostkowe nie mogą być powtórnie używane.

4. Odstępstwa określone w art. 11 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 dotyczą dostaw w promieniu 20 km od zakładu pakowania oraz do ilości dziennych poniżej 3 600 sztuk jaj w dostawie i poniżej 360 jaj na jednego odbiorcę. Nazwę, adres i numer zakładu pakowania jaj oraz liczbę jaj, klasy jakościowe i wagowe oraz datę sortowania należy podawać w dokumentacji wysyłkowej.

Artykuł 13

1. Jaja należy przechowywać w pomieszczeniach czystych, suchych i wolnych od obcych zapachów.

2. Jaja w czasie transportu i składowania należy utrzymywać w czystości, w suchych i wolnych od obcych zapachów składowania, skutecznie chronione przed wstrząsami,

wpływem pogody i światła.

3. Jaja podczas przechowywania oraz transportu należy chronić przed ekstremalnymi temperaturami.

Artykuł 14

1. Oznaczenie wskazujące datę zapakowania, wymienione w art. 7 i 10 rozporządzenia (EWG) 1907/90, zawiera również jedną lub więcej następujących informacji:

- EMBALADO EL:
- PAKKET DEN:
- VERPACKT AM:
- _ĚAAŇĎĚ_ÍÉÁ ÓÓÓĚAAŮÁÓÉÁÓ
- PACKING DATE:
- EMBALLE LE:
- DATE D'IMBALLAGGIO:
- VERPAKT OP:
- EMBALADO EM:

W tym celu datę podaje się w formie dwóch dwucyfrowych znaków w następującej kolejności:

- dzień: od 01 do 31,
- miesiąc: od 01 do 12.

Artykuł 15

W uzupełnieniu daty pakowania, jaja mogą być oznaczone datą zalecanej sprzedaży i/lub datą przydatności do spożycia i/lub datą zniesienia, którą stempluje pakujący. Jednakże, jaja mogą być również oznaczane datą zniesienia w fermie.

Artykuł 16

1. Zalecana data sprzedaży wskazuje ostatni dzień, w którym jaja powinny być oferowane konsumentowi, po którym pozostaje jeszcze rozsądny okres siedmiu dni na przechowanie jaj po zakupie. Oznaczenie to nanosi się tak, by prawidłowo przechowywane jaja klasy „A” zachowały cechy jakościowe opisane w art. 5 ust. 1 niniejszego rozporządzenia do końca okresu przechowywania. Data przydatności do spożycia odpowiada końcowi tego okresu przechowywania.

Oznaczenie musi być sformułowane w taki sposób, by jasno określała znaczenie tych dat.

Artykuł 17

1. Jeżeli na jajach i ich opakowaniach jest podawana data zniesienia, zakłady pakowania prowadzą odrębną ewidencję z podaniem:

- nazwy (nazwiska) i adresów producentów jaj, którzy po uprzedniej kontroli zostali wpisani do rejestru przez właściwy organ Państwa Członkowskiego,
- na żądanie tego organu: liczbę kur niosek utrzymywanych przez każdego producenta jaj;

2. Producenci określani w ust. 1 są następnie poddawani regularnym kontrolom. Każdy z nich prowadzi na bieżąco ewidencję obejmującą:

- dzień wprowadzenia, wiek kur w momencie wprowadzenia i liczbę kur niosek w podziale według kurników,
- dzienną produkcję jaj w każdym kurniku,
- liczbę lub masę dostarczanych jaj, na których ma być umieszczona data zniesienia, lub data ta została już umieszczona u producenta, w podziale według odbiorców jaj z uwzględnieniem ich nazw (nazwisk), adresów oraz numeru zakładu pakowania.

3. Jaja, które mają być oznakowane datą zniesienia należy dostarczać do zakładów pakowania w zamkniętych pojemnikach. Dostawy takich jaj oraz jaj, na których data zniesienia została już oznakowana u producenta, są określane:

- datą zniesienia,
- nazwą (nazwiskiem), adresem i numerem producenta, łącznie z numerem kodowym kurnika, z którego pochodzą jaja,
- datą wysyłki,
- liczbą lub masą jaj w dostawie.

Powyższe informacje są umieszczone na opakowaniu transportowym i w dokumentach towarzyszących, które w zakładzie pakowania przechowuje się przez co najmniej dwanaście miesięcy.

4. Pojemniki określone w ust. 3 otwiera się w zakładzie pakowania bezpośrednio przed rozpoczęciem sortowania. Wszystkie jaja z poszczególnych pojemników są niezwłocznie sortowane i pakowane. Jaja, które mają być oznaczone datą zniesienia, są znakowane w trakcie lub bezpośrednio po operacji sortowania. W przypadku zakładów pakowania, które są zaopatrywane przez własne jednostki produkcyjne zlokalizowane na tym samym terenie, jaja są stemplowane i/lub sortowane i pakowane w dniu zniesienia lub dostarczenia do innych zakładów pakowania.

5. Zakłady pakowania prowadzą odrębną ewidencję z podaniem:

- wielkości dziennej dostawy jaj, według poszczególnych producentów, dostarczanych do zakładów i przeznaczonych do oznakowania datą zniesienia lub już oznakowanych datą zniesienia w fermie, z uwzględnieniem nazwy (nazwisk), adresu i numeru rejestracyjnego producenta;
- liczby i/lub masy sprzedanych jaj, według klas wagowych i odbiorców, z uwzględnieniem ich nazw (nazwisk) i adresów oraz numerów referencyjnych opakowań jednostkowych, a w przypadku sprzedaży luzem, opakowań transportowych zawierających te jaja. Takie numery referencyjne są podawane narastająco w nieprzerwanej kolejności.

6. W przypadku gdy zakłady pakowania są zaopatrywane jedynie przez własne jednostki produkcyjne zlokalizowane na tym samym terenie, stosuje się ust. 2 tiret pierwsze i drugie, ust. 4 tylko trzecie i czwarte zdanie oraz ust. 5.

7. Jednostki produkcyjne i zakłady pakowania, określone w ust. 1 są poddawane kontroli co najmniej raz na dwa miesiące.

Artykuł 18

1. Na jajach klasy „A” oraz na ich opakowaniach jednostkowych może być podane jedno z poniższych wyrażeń, stosownie do przypadku, dla podania informacji o systemie chowu, jak określono w art. 10 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90:

na opakowaniach:

a) Huevos de gallinas camperas

g fra fritg_ ende h_ ns

Eier aus Freilandhaltung

Free range eggs

_ufs de poules élevées en libre
parcours

Uova di allevamento all'aperto —
sistema estensivo

Eieren van hennen met vrije uitloop
extensief systeem

na jajach:

Camperas

Fritg_ ende

Freiland

Free range

Libre parcours

Aperto estensivo

Vrije uitloop - extensief

Ovos de galina criada ao ar livre	Ar livre;
b) Huevos de gallinas criadas en parque	Parque
_g fra fritg_ende - intensivt system	Fritg_ende - int.
Eier aus intensiver Auslaufhaltung	Auslauf
_____o_____	_____
Semi-intensive eggs	Semi-intensive
_ufs de poules élevées en plein air	Plein air
Uova di allevamento all'aperto	Aperto
Eieren van hennen met vrije uitloop	Vrije uitloop
Ovos de galinha criada em parque	Parque;
c) Huevos de gallinas explotadas en el suelo	Suelo
Skrabe_g	Skrabe_g
Eier aus Bodenhaltung	Bodenhaltung
_____ - _____	_____ - _____
Deep litter eggs	Deep litter
_ufs de poules élevées au sol	Poules au sol
Uova di galline allevate a terra	Allevate a terra
Scharreleieren	Scharrelei
Ovos de cama	Cama;
d) Huevos de gallinas criadas en aseladero	Aseladero

_g fra voliereh_nsehold	Voliere
Eier aus Volierenhaltung	Voliere
_____	_____
Perchery eggs (Barn eggs)	Perchery (Barn)
_ufs de poules élevées sur perchoirs	Perchoirs
Uova di galline allevate in voliera	Voliera
Voli_re-eieren	Voli_re
Ovos de capoeira	Capoeira.

Powyższe wyrazy mogą być stosowane jedynie w przypadku jaj produkowanych w fermach drobiu spełniających kryteria ustanowione w Załączniku.

W przypadku sprzedaży jaj luzem, powyższe informacje o systemie chowu mogą być stosowane wyłącznie wówczas, gdy pojedyncze jaja zostaną oznakowane odpowiednim wyrażeniem.

2. Zakłady pakowania uprawnione do stosowania wyrażeń określonych w ust. 1 prowadzą odrębną ewidencję dotyczącą systemu chowu, zawierającą:

- nazwę (nazwiska) i adresy producentów jaj, którzy po uprzedniej kontroli zostali wpisani do rejestru przez właściwy organ Państwa Członkowskiego,
- na żądanie tego organu, liczbę kur niosek utrzymywanych przez każdego producenta.

Wyżej określeni producenci poddawani są regularnej kontroli. Producenci prowadzą ewidencję według systemu chowu kur, z podaniem daty zasiedlenia kurnika, wieku oraz liczby kur niosek w dniu zasiedlenia, wskazującą również dzienną produkcję i dostawę jaj, datę wysyłki oraz nazwy (nazwiska) odbiorców.

3. Zgodnie z art. 4 ust. 4 każde Państwo Członkowskie przekazuje pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji wykaz zakładów pakowania, zarejestrowanych w taki sposób na swoim terytorium oraz powiadamia o wszelkich zmianach w tym wykazie.

4. Jaja określone w ust. 1 są dostarczane do zakładów pakowania w pojemnikach, które oznakowano zgodnie z ust. 1 w jednym lub kilku językach wspólnotowych. Dostawy są identyfikowane na podstawie nazwy (nazwiska) i adresu producenta, rodzaju, liczby lub masy jaj oraz daty wysyłki i dostawy, a ich bieżąca ewidencja oraz ewidencja zapasów według

stanów tygodniowych przechowywana jest w zakładach pakowania.

5. Sortowanie i pakowanie jaj określonych w ust. 1 odbywa się tylko w dniach podanych do wiadomości właściwemu organowi danego Państwa Członkowskiego z wyprzedzeniem co najmniej jednego dnia roboczego. Podczas składowania, sortowania i pakowania jaja są w wyraźny sposób oddzielone od pozostałych jaj.

6. Zakłady pakowania, określone w ust. 2, prowadzą odrębną ewidencję dziennego sortowania jaj na klasy jakościowe i wagowe, jak również sprzedaży jaj i opakowań jednostkowych oznakowanych zgodnie z ust. 1, z uwzględnieniem nazwy (nazwiska) odbiorcy, liczby opakowań, liczby i/lub masy sprzedanych jaj z podziałem na klasy wagowe oraz datę dostawy. Zamiast rejestrów sprzedaży, zakłady pakowania mogą przechowywać w dokumentacji faktury lub kwity dostawy oznakowane zgodnie z ust. 1.

7. Opakowania transportowe, zawierające jaja lub opakowania jednostkowe oznakowane zgodnie z ust. 1, posiadają jedno z określeń wymienionych w ust. 1.

8. Przepisy ust. 1-7 stosują się bez uszczerbku dla krajowych środków technicznych wykraczających poza minimalne wymagania wymienione w Załączniku, które stosują się wyłącznie do producentów danego Państwa Członkowskiego, o ile są zgodne z prawem wspólnotowym i wspólnymi normami handlowymi w odniesieniu do jaj.

9. Krajowe środki określone w ust. 8 przekazuje się do wiadomości Komisji.

10. W dowolnym czasie i na wniosek Komisji Państwa Członkowskie przekazują wszelkie informacje konieczne do oceny zgodności środków wymienionych w niniejszym artykule z prawem wspólnotowym i wspólnymi normami handlowymi w odniesieniu do jaj.

Artykuł 19

1. W celu wskazania pochodzenia jaj klasy „A” lub opakowań jednostkowych zawierających jaja, zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 mogą być stosowane wyrażenia i/lub symbole odnoszące się do Państwa Członkowskiego i/lub okręgu administracyjnego lub innego regionu, zdefiniowanego przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym jaja zostały wyprodukowane. W przypadku sprzedaży jaj luzem, informacje o pochodzeniu mogą być wykorzystywane wyłącznie, jeżeli poszczególne jaja są oznakowane za pomocą odpowiednich wyrażen i/lub symboli.

2. Zakłady pakowania wykorzystujące wyrażenia i/lub symbole określone w ust. 1 prowadzą ewidencję obejmującą informacje o dostawach jaj według pochodzenia, wskazującą nazwę (nazwisko) i adres producenta, liczbę i masę jaj oraz datę dostawy. Producent prowadzi na bieżąco ewidencję liczby i wieku kur niosek, wskazującą również wielkość produkcji i dostaw jaj, datę wysyłki jaj oraz nazwę (nazwisko) odbiorcy.

3. Zakłady pakowania określone w ust. 2 prowadzą odrębną ewidencję dziennej klasyfikacji jakościowej i wagowej tych jaj oraz sprzedaży opakowań jednostkowych i jaj

oznakowanych wyrażeniami i/lub symbolami określonymi w ust. 1, z uwzględnieniem nazwy (nazwiska) lub masy sprzedanych jaj, daty dostawy oraz stanu tygodniowych zapasów.

Jednakże zamiast rejestru sprzedaży, zakłady pakowania mogą przechowywać faktury lub kwity dostawy oznakowane zgodnie z ust. 1.

4. Opakowania transportowe zawierające jaja lub opakowania jednostkowe oznakowane wyrażeniami i/lub symbolami określonymi w ust. 1 posiadają takie same wyrażenia i/lub symbole.

Artykuł 20

1. Każde Państwo Członkowskie powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję
 - o metodach kontroli stosowanych w celu wykonania art. 17, 18 i 19,
 - corocznie, przed dniem 1 kwietnia, o średnich stanach liczebności kur niosek¹⁰, liczbie lub masie dostarczonych jaj, dla których jest prowadzona ewidencja zgodnie z art. 18 ust. 2 i 4 oraz o liczbie lub masie jaj sprzedanych, według rejestru prowadzonego zgodnie z art. 18 w poprzednim roku kalendarzowym.
2. Dyskusja na temat kontroli przeprowadzanych w Państwach Członkowskich odbywa się regularnie zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

Artykuł 21

1. Banderole i etykiety przewidziane w art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 są białe i zawierają informacje wydrukowane w kolorze czarnym.
2. Poza informacjami przewidzianymi w art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 banderole i etykiety, które mogą być numerowane, posiadają urzędowe oznakowanie ustalone przez właściwe władze. Każde Państwo Członkowskie, do dnia 1 czerwca 1991 r., przekazuje pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji jeden lub kilka egzemplarzy wzoru banderoli i etykiety.

Artykuł 22

1. W opakowaniach z żółtą banderolą lub etykietą, które nie mogą być ponownie użyte po otwarciu opakowania, do obrotu handlowego są kierowane:
 - a) jaja określone w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 i niezaklasyfikowane do klasy jakościowej „A”, „B” lub „C”;
 - b) jaja klasy „A” lub „B”, które nie wykazują już cech wymaganych dla tych klas

¹⁰ średni stan liczebności kur niosek = $\frac{\text{liczba obsadzonych kur} \times \text{liczba tygodni okresu nieciecien}}{52}$

jakościowych, lecz nie zostały przeklasyfikowane;

c) jaja klasy „C”.

2. Banderole lub etykiety wymienione w ust. 1 są zgodne ze wzorem ustalonym przez właściwe władze. Każde Państwo Członkowskie, do dnia 1 czerwca 1991 r., przekazuje pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji jeden lub kilka egzemplarzy wzorów banderoli i etykiety. Na banderolach i etykietach, w postaci dobrze widocznych i czytelnych czarnych liczb i liter są drukowane:

a) nazwa lub firma i adres przedsiębiorstwa, które dokonało wysyłki jaj;

b) liczba lub masa netto zapakowanych jaj;

c) oznakowanie: „JAJA DLA PRZEMYSŁU ŚRODKÓW SPOŻYWCZYCH” dużymi czarnymi literami o wysokości 2 cm, w jednym lub kilku językach Wspólnoty.

Artykuł 23

1. Jaja przemysłowe w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 są wprowadzane do obrotu w opakowaniach z czerwoną banderolą lub etykietą.

2. Banderole i etykiety wymienione w ust. 1 są zgodne ze wzorem ustalonymi przez właściwe władze. Każde Państwo Członkowskie do dnia 1 czerwca 1991 r. przekazuje pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji jeden lub kilka egzemplarzy wzorów banderoli i etykiety. Banderole i etykiety zawierają:

a) nazwę lub firmę i adres przedsiębiorstwa, do którego jaja są wysyłane,

b) nazwę lub firmę i adres przedsiębiorstwa, które dokonało wysyłki jaj,

c) napis: „jaja przemysłowe” dużymi czarnymi literami o wysokości 2 cm wraz z oznakowaniem, nienadające się do spożycia przez ludzi”, wydrukowanym czarnymi literami o wysokości co najmniej 8 mm w jednym lub kilku językach Wspólnoty.

Artykuł 24

1. Banderole lub etykiety wymienione w art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 muszą być umieszczone na opakowaniach w taki sposób, aby żadna z informacji na nim podanych nie była zakryta przez banderolę lub etykietę.

2. Wyraz: „ekstra” jest drukowany na czerwonym tle kursywą o wysokości 1 cm.

3. Opakowania transportowe zawierające opakowania jednostkowe oznakowane „ekstra” znakuje się dużymi literami o wysokości 2 cm: „OPAKOWANIE ZAWIERAJĄCE OPAKOWANIA JEDNOSTKOWE „EKSTRA””, w jednym lub kilku językach Wspólnoty.

Artykuł 25

1. Jaja przeklasyfikowane zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 można wprowadzać do obrotu w opakowaniach, w których znajdowały się przed przeklasyfikowaniem. Jeżeli zostaną przepakowane, każde opakowanie może zawierać tylko jaja pochodzące z jednej partii.

2. Na banderolach lub etykietach umieszczonych na opakowaniach transportowych należy widocznym i czytelnym pismem umieścić co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę lub firmę przedsiębiorstwa, które dokonało przeklasyfikowania lub zleciło przeklasyfikowanie jaj;
- b) numer odróżniający zakładu pakowania, który po raz pierwszy zapakował jaja oraz kraj pochodzenia w przypadku jaj pochodzących z przywozu;
- c) klasę jakościową i wagową;
- d) liczbę zapakowanych jaj;
- e) wyrazy: „data pakowania” i po nich datę pierwszego pakowania;

a poniżej wyraz: „przeklasyfikowano” i po nim datę przeklasyfikowania w taki sam sposób jak przewidziano w art. 14;

- f) informacje dotyczące chłodzenia lub metodę utrwalania w formie niezakodowanej i literami łacińskimi, w odniesieniu do jaj chłodniczych lub utrwalanych;

3. Na opakowaniach jednostkowych zawierających jaja przeklasyfikowane należy widocznym i czytelnym pismem umieścić wyłącznie informacje określone w ust. 2; w przypadkach powtórnego użycia opakowań należy zakryć nieaktualne informacje. Ponadto opakowania jednostkowe mogą posiadać znak towarowy przedsiębiorstwa, które dokonało przeklasyfikowania jaj lub zleciło ich przeklasyfikowanie.

Artykuł 26

1. Za wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90, do przepakowania jaj do innych opakowań transportowych lub jednostkowych są upoważnione jedynie zakłady pakowania. Każde opakowanie zawiera jedynie jaja pochodzące jednej partii.

2. Na banderoli lub etykiecie opakowań transportowych należy widocznym i czytelnym pismem umieścić następujące informacje:

- a) nazwę lub firmę i adres przedsiębiorstwa, które przepakowało jaja lub zleciło ich

przepakowanie;

- b) numer odróżniający zakładu pakowania jaj, który przepakował jaja;
- c) klasę jakościową i wagową;
- d) liczbę zapakowanych jaj;
- e) wyrazy: „data pakowania” i po nich datę pierwszego pakowania;

a poniżej wyraz: „przeklasyfikowano” i po nim datę przeklasyfikowania w taki sam sposób jak, przewidziano w art. 14;

- f) informacje dotyczące chłodzenia lub metodę utrwalania w formie niezakodowanej, literami łacińskimi, w odniesieniu do jaj chłodniczych lub utrwalonych;
- g) numer odróżniający zakładu pakowania, który po raz pierwszy zapakował jaja, lub kraj pochodzenia w odniesieniu do jaj pochodzących z przywozu.

3. Na opakowaniach jednostkowych zawierających jaja przepakowane należy widocznym i czytelnym pismem umieścić wyłącznie informacje przewidziane w ust. 2. Ponadto opakowania jednostkowe mogą posiadać znak towarowy przedsiębiorstwa, które przepakowało lub zleciło przepakowanie jaj. Nie zezwala się na użycie wyrazu „ekstra”.

4. Stosuje się przepisy art. 1 ust. 6 i 7.

Artykuł 27

1. Przepisy art. 21 stosuje się do banderoli i etykiet wymienionych w art. 25 i 26. Ich wzory należy dostarczyć do dnia 1 czerwca 1991 r.

2. Jeżeli podczas czynności przeklasyfikowania i przepakowania wykorzystane zostały oryginalne opakowania, są one uznawane za powtórnie użyte w rozumieniu art. 12 ust. 2.

3. Informacje znajdujące się na poprzednich banderolach lub etykietach opakowań transportowych powtórnie użytych zgodnie z art. 12 ust. 2 należy całkowicie zakryć nowymi banderolami lub etykietami lub zamaskować w inny sposób, aby nie były czytelne.

4. Opakowania transportowe mogą być opatrzone jedną lub kilkoma informacjami zamieszczonymi na banderolach i etykietach zamykających opakowania. Ponadto opakowania transportowe mogą posiadać znak towarowy przedsiębiorstwa, które przepakowało jaja lub zleciło ich przepakowanie.

Artykuł 28

Treść wyrażen określonych w niniejszym rozporządzeniu wykorzystywanych do celów

znakowania jaj i opakowań podaje się co najmniej w języku lub językach Państwa Członkowskiego, w którym odbywa się sprzedaż detaliczna jaj lub są one wykorzystywane w inny sposób.

Artykuł 29

1. Decyzje przewidziane w art. 19 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1907/90 nie są podejmowane bez przeprowadzenia kontroli zgodnie z przepisami ust. 2-5.

2. W przypadku, gdy jaja znajdują się w opakowaniach transportowych bez opakowań jednostkowych, do badań należy pobrać co najmniej poniższe ilości jaj:

Liczba jaj w partii	Liczba jaj pobranych do badań	
	% partii	Minimalna liczba jaj
nie więcej niż 180	100	-
181-1 800	15	180
1 801-3 600	10	270
3 601-10800	5	360
10 801-18000	4	540
18 001-36 000	3	720
36 001-360 000	1,5	1 080
ponad 360 000	0,5	5 400

3. W przypadku jaj w opakowaniach jednostkowych, niezależnie od tego, czy są one umieszczone w opakowaniach transportowych czy nie, do badań należy pobrać co najmniej następującą liczbę opakowań i jaj:

Liczba jaj w partii	Procent badanych opakowań jednostkowych	Liczba jaj objętych badaniem na badaną partię (%)
poniżej 180	100	100
181-1 800	15	100
1 801-3 600	10	100
3 601-10 800	5	100
10 801-18000	4	100

Liczba jaj w partii	Procent badanych opakowań jednostkowych	Liczba jaj objętych badaniem na badaną partię (%)
18 001-36 000	3	100
36 001-360 000	1,5	100
ponad 360 000	0,5	100

4. W przypadku partii, w której liczba jaj nie przekracza 18 000, do badań należy pobrać jaja z co najmniej 20% opakowań transportowych.

W przypadku partii, w której liczba jaj jest większa niż 18 000, do badań należy pobrać jaja z co najmniej 10% opakowań transportowych i co najmniej z dziesięciu opakowań transportowych.

5. W przypadku jaj nieopakowanych, wystawianych na sprzedaż lub sprzedawanych w obrocie detalicznym, jako próbę, przy liczbie jaj do 180, badaniu należy poddać 100% jaj, a przy większej liczbie jaj, 15% jaj z danej partii, lecz nie mniej niż 180 sztuk.

Artykuł 30

1. Po kontroli i po dokonaniu niezbędnej korekty, by partia spełniała warunki określone w rozporządzeniu (EWG) nr 1907/90, kontrolujący umieszcza na opakowaniu banderolę z urzędową pieczęcią oraz następującą informacją:

a) „Kontroli dokonano w dniu (data) ...,

w (miejsce);

b) numer przydzielony kontrolującemu przez instytucję kontrolującą.

2. Banderola kontrolna jest biała z czerwonym nadrukiem. W razie zamknięcia opakowania przed podjęciem czynności kontrolnych, zamyka się opakowanie ponownie za pomocą banderoli kontrolnej, która może stosownie do przypadku, być umieszczona na poprzedniej banderoli lub etykiecie.

3. Po dokonaniu kontroli opakowań jednostkowych z napisem „ekstra”, umieszcza się na nich banderolę kontrolną zawierającą informacje wymienione w ust. 1 oraz wyraz „ekstra” kursywą o wysokości 1 cm.

Artykuł 31

1. Dopuszczalne tolerancje podczas kontroli partii jaj klasy „A” są następujące:

a) przy wysyłce z zakładu pakowania:

- 5% jaj z wadami jakościowymi, w tym nie więcej niż:
 - 2% wylewek lub stłuczek, przy czym wady te powinny być widoczne gołym okiem;
 - 1% jaj z widocznymi plamami mięsnymi lub krwistymi.

Jednakże, podczas kontroli jaj sprzedawanych pod nazwą „ekstra” nie dopuszcza się żadnej tolerancji w zakresie wysokości komory powietrznej w momencie pakowania lub odprawy celnej;

b) w innych fazach obrotu:

- 7% jaj z wadami jakościowymi, w tym nie więcej niż:
 - 4% jaj wylewek lub stłuczek, przy czym wady te powinny być widoczne gołym okiem,
 - 1% jaj z widocznymi plamami mięsnymi lub krwistymi.

2. Podczas kontroli partii jaj klasy „B”, dozwolona jest tolerancja 7% w odniesieniu do wad jakościowych.

3. Jeżeli kontrolowana partia jaj zawiera mniej niż 180 sztuk, to tolerancje określone w ust. 1 i 2 podwaja się.

Artykuł 32

Podczas kontroli partii jaj klasy „A”, dopuszcza się tolerancję w zakresie masy jednostkowej jaja. Taka partia może zawierać nie więcej niż 6% jaj mieszczących się w najbliższej niższej klasie wagowej.

W przypadku gdy kontrolowana partia jaj zawiera mniej niż 180 jaj, wymienione procenty można podwoić.

Artykuł 33

W odniesieniu do jaj klasy „A” sortowanych według klas wagowych, opakowania transportowe posiadają następującą minimalną masę netto:

klasa wagowa 0: 7,5 kg/100 jaj

klasa wagowa 1: 7,1 kg/100 jaj

klasa wagowa 2: 6,6 kg/100 jaj

klasa wagowa 3: 6,1 kg/100 jaj

klasa wagowa 4: 5,6 kg/100 jaj

klasa wagowa 5: 5,1 kg/100 jaj

klasa wagowa 6: 4,6 kg/100 jaj

klasa wagowa 7: masy minimalnej nie określa się.

Artykuł 34

Każde Państwo Członkowskie, na którego terytorium dokonywane jest przeklasyfikowanie partii jaj pochodzących z innego Państwa Członkowskiego zapewnia, aby decyzja o przeklasyfikowaniu była niezwłocznie podana do wiadomości temu Państwu Członkowskiemu i, na jego wniosek, także wskazanemu przez nie właściwemu organowi.

Artykuł 35

Przed dniem 1 stycznia 1992 r. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o środkach podjętych w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Niniejszym rozporządzenia (EWG) nr 95/69 i 1295/70 tracą moc.

Artykuł 37

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 lipca 1991 r., jednakże art. 4 ust. 4, art. 21 ust. 2, art. 22 ust. 2, art. 23 ust. 2 i art. 27 ust. 1 stosuje się z mocą od dnia 1 czerwca 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 maja 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

1. Data pakowania:

emb.
pakket
verp.

packed
emb. le
imb.
verp.
emb.

2. Data sprzedaży:

vender antes
S_lges til
Verkauf bis

Sell by
_ vend, de préf. av.
da vendersi
uit. verk. dat.
Lim. de venda

3. Data przydatności do spożycia:

cons. preferente
Mindst holdbar til
Mind.-haltbar

Best before
_ cons. de préf. av.
da consumarsi
tenm. houdb. tot
Lim. de consumo

4. Data zniesienia jaj:

puesta
lagt
gelegt

laid
pondu le
deposizione
gelegd
post

ZAŁĄCZNIK II

Minimalne kryteria, jakie muszą spełniać fermy drobiu produkujące jaja określone w art. 18 ust. 1 lit. a)-d)

- a) Jaja w opakowaniach jednostkowych z napisem „jaja z chowu na wolnym wybiegu” muszą być produkowane w fermach drobiu, w których:
- kury mają w ciągu całego dnia stały dostęp do wybiegu na świeżym powietrzu,
 - wybieg do którego kury mają dostęp jest w przeważającej części porośnięty roślinnością,
 - maksymalna gęstość obsady wynosi nie więcej niż 1 000 kur na hektar powierzchni wybiegu dostępnej dla kur lub jedna kura na 10 m²,
 - wewnątrz budynku musi spełniać warunki określone w lit. c) lub d);
- b) Jaja w opakowaniach jednostkowych z napisem „jaja z pół-intensywnego chowu wybiegowego” muszą być produkowane w fermach drobiu, w których:
- kury mają w ciągu całego dnia stały dostęp do wybiegu na świeżym powietrzu,
 - wybieg, do którego kury mają dostęp jest w przeważającej części porośnięty roślinnością,
 - maksymalna gęstość obsady wynosi nie więcej niż 4 000 kur na hektar powierzchni wybiegu dostępnej dla kur lub jedna kura na 2,5 m²,
 - wewnątrz budynku musi spełniać warunki określone w lit. c) lub d);
- c) Jaja w opakowaniach jednostkowych z napisem „jaja z chowu ściółkowego” muszą być produkowane w fermach drobiu, w których:
- maksymalna gęstość obsady nie przekracza siedmiu kur na metr kwadratowy powierzchni podłogi dostępnej dla kur,
 - co najmniej jedna trzecia tej podłogi jest pokryta materiałem ściółkowym takim jak: słoma, wióry drewna, piasek lub torf,
 - odpowiednio duża część powierzchni podłogi przeznaczonej dla kur jest wykorzystywana na wchłanianie ptasich odchodów.
- d) Jaja w opakowaniach jednostkowych z napisem „jaja z chowu wolierowego” muszą być produkowane w fermach drobiu, w których:

- maksymalna gęstość obsady nie przekracza 25 kur na metr kwadratowy powierzchni podłogi dostępnej dla kur,
- wewnątrz budynku jest wyposażone w grzędy o długości wystarczającej do zapewnienia każdej kurze co najmniej 15 cm powierzchni grzędy.

Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1907/90

z dnia 26 czerwca 1990 r.

w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj¹, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1235/89², w szczególności jego art. 2 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 2771/75 przewiduje ustalenie norm handlowych, które będą dotyczyć w szczególności klasyfikacji jaj na klasy jakościowe i wagowe, pakowania, przechowywania, transportu, przygotowania i etykietowania;

normy te mogą się przyczynić do poprawy jakości jaj i ułatwienia zbytu; stosowanie norm na jaja spożywcze jest w interesie producentów, handlowców i konsumentów;

rozporządzenie (EWG) nr 2772/75³ ustanowiło niektóre normy handlowe w odniesieniu do jaj; normy te wymagają regularnego przeglądu, aby udzielać konsumentowi jaj lepszych gwarancji i precyzyjniejszej informacji, w szczególności ze względu na zmieniające się praktyki handlowe;

doświadczenia zebrane na podstawie istniejących norm i konsultacje z organizacjami handlowymi i organizacjami reprezentującymi konsumentów wykazały konieczność zmian tych norm i w trybie art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75 powinny być ustalone niektóre szczegółowe wytyczne;

ustalając te normy należy podać wyraźne różnice między jajami spożywczymi i niespożywczymi, w szczególności wylewkami i jajami zapłodnionymi, które są zasadniczo przeznaczone dla przemysłu niespożywczego; zważywszy, że normy te powinny określać, że jaja innych gatunków drobiu nie powinny być mieszane z jajami kurzymi;

¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49.

² Dz.U. nr L 128 z 11.05.1989, str. 29.

³ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 56.

normy te powinny być obowiązkowe dla wszystkich jaj kurzych w obrocie na terenie Wspólnoty; wydaje się jednak celowe wyłączenie spod zakresu ich stosowania niektórych form sprzedaży od producenta do konsumenta, jeżeli są to niewielkie ilości; ponadto zaleca się, aby jaja transportowane z miejsca produkcji do zakładu pakowania lub do określonej zbiornicy jaj oraz jaja przeznaczone do przetwórstwa rolno-spożywczego były zwolnione z obowiązku klasyfikowania i znakowania;

ponadto powinna zostać sporządzona lista dostawców do zakładów uprawnionych do sortowania jaj według klasy jakościowej i wagowej;

sortowanie jaj powinno odbywać się jedynie w zakładach odpowiednio wyposażonych;

wymagania jakościowe wobec jaj powinny być łatwo zrozumiałe dla konsumenta indywidualnego i zapewniać racjonalizację wszystkich etapów dostawy; ponadto powinna być ustalona pewna ograniczona, lecz wystarczająca liczba klas jakościowych i wagowych;

konsument powinien mieć możliwość odróżnienia jaj poszczególnych klas jakościowych i wagowych; wymaganie to może być spełnione poprzez znakowanie jaj i opakowań;

konieczne jest ustalenie danych, które powinny lub mogą być podane na opakowaniu; szczegółowe przepisy stosowania niektórych fakultatywnych danych powinny być uchwalone w trybie art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75;

określenie „jaja świeże” może być fakultatywne, a obowiązkowe oznakowanie pozostałych jaj umożliwia łatwe rozróżnianie;

każdy, kto wprowadza do obrotu „jaja świeże” powinien mieć prawo do stemplowania tych jaj odpowiednimi danymi szczegółowymi w celach eklamowych;

zakłady powinny być upoważnione do umieszczania bezpośrednio na jajach określonych informacji, które dotychczas są dopuszczone na opakowaniach detalicznych; stosowanie tych znaków powinno odbywać się w tych samych warunkach, jak w przypadku opakowań i powinno być pilnie nadzorowane; w przypadku jaj sprzedawanych luzem zamiast daty pakowania powinna być podana data sortowania;

każde inne oznakowanie mogłoby wpłynąć na warunki handlu we Wspólnocie;

definicje ustanowione w dotychczasowych rozporządzeniach Wspólnoty w zakresie opakowania i formy sprzedaży powinny być uszczegółowione; okazało się konieczne przewidzieć niezbędne gwarancje bezpieczeństwa podczas detalicznej sprzedaży jaj bez opakowania;

doświadczenia pokazały, że obecne przepisy zezwalające jedynie na umieszczanie na jajach lub opakowaniu obok obowiązkowej daty pakowania zalecanej daty sprzedaży okazały się zbyt nieelastyczne; dlatego powinno opracować się przepisy stwarzające możliwość podawania w określonych warunkach niektórych innych dat na właściwych warunkach;

dotychczasowe doświadczenie wskazuje, że można zrezygnować z podawania terminu pakowania;

przepisy Wspólnoty dotyczące pakowania powinny być jednolite, co zagwarantuje stałą jakość jaj i ułatwi handel oraz nadzór nad przestrzeganiem obowiązujących norm;

konsumentowi należy zostawić wybór i zapewnić go, że oferowany towar odpowiada deklarowanym normom jakościowym i wagowym, handel detaliczny powinien być zobowiązany do podawania odpowiednich informacji na towarze lub obok towaru;

w interesie producenta i konsumenta niezbędne jest, aby jaja przywożone z państw trzecich odpowiadały normom Wspólnoty;

obowiązujące w niektórych państwach trzecich specjalne przepisy mogą uzasadniać odstępstwa, które w takich wypadkach umożliwiają wywóz ze Wspólnoty; celowe jest wyłączenie z zakresu norm Wspólnoty jaj przywożonych z państw trzecich lub wywożonych do państw trzecich przez konsumenta w małych ilościach, na własne potrzeby;

każde Państwo Członkowskie powinno wyznaczyć organ lub organy odpowiedzialne za kontrole; tryb tych kontroli powinien być ujednolicony;

każde Państwo Członkowskie powinno ustalić sankcje za naruszenie przepisów;

przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają przepisów prawa wspólnotowego, które mogą być uchwalone w celu harmonizacji przepisów w zakresie ustawodawstwa weterynaryjnego i ustawodawstwa odnoszącego się do środków spożywczych mających na celu zapewnienie ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz zapobieganie fałszerstwom i nadużyciom finansowym;

uwzględniając powyższe istotne zmiany i niezbędne dalsze zmiany redakcyjne, wydaje się niezbędne całkowite przeredagowanie obowiązującego w tej dziedzinie rozporządzenia (EWG) nr 2772/75;

zatem rozporządzenie (EWG) nr 2772/75 może zostać uchylone,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1. termin „jaja” oznacza: jaja kurze w skorupach, przeznaczone do bezpośredniego spożycia lub do przetwórstwa rolno-spożywczego, z wyjątkiem jaj wylewek, jaj inkubowanych i gotowanych;

2. termin „jaja przemysłowe” oznacza: jaja kurze w skorupkach inne niż określone w ust. 1, włącznie z jajami wylewkami i inkubowanymi, lecz bez jaj gotowanych;
3. termin „jaja wylęgowe” oznacza: jaja przeznaczone do produkcji piskląt, zdefiniowane w przepisach dotyczących jaj wylęgowych;
4. termin „jaja wylewki” oznacza: jaja z uszkodzoną skorupką i błoną podskorupkową, co powoduje widoczność zawartości jaja;
5. termin „jaja stłuczki” oznacza: jaja z uszkodzoną, lecz nie rozbitą skorupą i nienaruszoną błoną podskorupkową;
6. termin „jaja inkubowane”: oznacza jaja wstawione do aparatu wylęgowego ;
7. termin „wprowadzenie do obrotu” oznacza: gromadzenie do sprzedaży, oferowanie do sprzedaży, sprzedaż, dostawę oraz każdy inny sposób wprowadzania do obrotu;
8. termin „zbiornica jaj” oznacza: każdą jednostkę upoważnioną przez właściwe władze do zbierania jaj od producentów celem dostawy:
 - a) do zakładu pakowania,
 - b) na rynek zastrzeżony wyłącznie dla hurtowników, których zakład jest uznany jako ośrodek pakowania;
 - c) do przemysłu;
9. termin „ośrodek pakowania” oznacza: zakład dopuszczony przez właściwe władze, prowadzący sortowanie jaj według klas jakościowych i wagowych;
10. termin „partia” oznacza: jaja z jednego i tego samego zakładu pakowania, znajdujące się w danym miejscu, zapakowane lub luzem, z jednakową datą pakowania lub sortowania, tej samej klasy wagowej i jakościowej;
11. termin „opakowanie transportowe” oznacza: opakowania, otwarte skrzynki lub pojemniki zawierające więcej niż 36 jaj;
12. termin „opakowanie jednostkowe” oznacza: opakowania lub wytłaczanki, lecz nie tacki nieopakowane, zawierające 36 jaj lub mniej;
13. termin „sprzedaż luzem” oznacza: oferowanie w sprzedaży detalicznej jaj w opakowaniach innych niż opakowania transportowe lub jednostkowe;

Artykuł 2

1. Jaja stanowiące przedmiot produkcji lub obrotu nie mogą być dopuszczone do obrotu na teren Wspólnoty, jeżeli nie spełniają przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Jednakże przepisy dotyczące sortowania i znakowania nie mają zastosowania do jaj:

- a) transportowanych bezpośrednio z miejsca produkcji do ośrodka pakowania lub na rynek w celu sprzedaży hurtownikom, których zakłady są zatwierdzone jako ośrodki pakowania w rozumieniu art. 5 albo w celu przetwórstwa do zakładów przetwórstwa spożywczego zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie uregulowania zagadnień higienicznych i zdrowotnych podczas otrzymywania i wprowadzania na rynek produktów z jajowych⁴;
- b) jaja wyprodukowane na terenie Wspólnoty i dostarczane w celu przetwórstwa do zakładów przetwórstwa spożywczego zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą Rady 89/437/EWG;

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do jaj, które producent zbywa bezpośrednio konsumentowi na farmie, na lokalnym rynku - z wyjątkiem giełdy - lub w sprzedaży obnośnej, jeżeli jaja pochodzą z jego własnej farmy, nie są zapakowane zgodnie z art. 10-12 i do których nie zastosowano przepisów o znakowaniu według klasy jakościowej i wagowej ustanowionej w niniejszym rozporządzeniu;

4. Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów weterynaryjnych i zdrowotnych oraz dotyczących środków spożywczych, ustalonych celem zapewnienia zgodności z normami higienicznymi i zdrowotnymi produktów lub ochrony zdrowia ludzi i zwierząt.

Artykuł 3

Jaja określone w art. 1 ust. 1 nie mogą być mieszane z jajami innych gatunków drobiu.

Artykuł 4

1. Z zastrzeżeniem art. 2, producenci nie mogą dostarczać:

- a) jaj nigdzie więcej niż do zbiornic, zakładów pakowania, i na rynki w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. (a) lub do przemysłu;
- b) jaj przemysłowych z wyjątkiem jaj inkubowanych, nigdzie więcej niż do zakładów pakowania lub przemysłu, z wyjątkiem przemysłu rolno-spożywczego;
- c) jaj inkubowanych, nigdzie więcej niż do zakładów utylizacji lub przemysłu, z wyjątkiem przemysłu rolno-spożywczego;

2. Jaja wylewki powstałe przypadkowo w zakładzie pakowania mogą być dostarczone wyłącznie do przetwórstwa, z wyjątkiem przemysłu rolno-spożywczego.

⁴ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87.

Artykuł 5

1. Poza przypadkami przewidzianymi w art. 8, tylko ośrodki pakowania mogą sortować jaja według jakości i masy.
2. Ośrodek pakowania prowadzi rejestr swoich dostawców.
3. Na podstawie kryteriów ustalonych w trybie art. 20, właściwe władze na wniosek każdego zakładu lub producenta dysponującego odpowiednimi pomieszczeniami i wyposażeniem technicznym do sortowania jaj według klasy jakościowej i wagowej, udziela zezwolenia na sortowanie i przyznaje numer rozpoznawczy. Takie zezwolenie może zostać cofnięte, w każdym przypadku, gdy wymagane warunki nie będą dotrzymane.

Artykuł 6

1. Jaja sortuje się według jakości następująco:
 - klasa A lub „jaja świeże”,
 - klasa B lub „jaja drugiej klasy lub jaja utrwalone”
 - klasa C lub „jaja niesortowane dla przemysłu rolno-spożywczego”
2. Jaja klasy A sortuje się według klas wagowych.
3. Zaliczenie do klasy A i B powinno następować z uwzględnieniem kryteriów ustalonych w art. 20 ust. 2).

Artykuł 7

Na jajach klasy A może być umieszczony jeden lub więcej następujących znaków:

- a) data pakowania lub w przypadku sprzedaży luzem - data sortowania;
- b) jedna lub więcej informacji w celu dodatkowej informacji dla konsumenta;
- c) klasa jakości;
- d) klasa wagowa;
- e) numer zakładu pakowania;
- f) nazwa lub znak handlowy zakładu pakowania;
- g) firma lub znak towarowy;
- h) informacja na temat sposobu utrzymania niosek;
- i) pochodzenie jaj;

j) kod identyfikacyjny zakładu producenta.

Dane wymienione w lit. f) i g) mogą być używane tylko zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 10 ust. 1 lit. a).

Dane wymienione w lit. b), h) i i) mogą być używane tylko zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 10 ust. 3.

Artykuł 8

1. Jaja klasy B i C, z wyjątkiem jaj stłuczek, powinny być zaopatrzone znakiem podającym klasę jakości. Mogą również zawierać jeden lub więcej znaków wymienionych w art. 7.

2. Jaja klasy A i B, które nie spełniają już wymagań ustalonych dla tych klas, powinny być przeklasyfikowane odpowiednio do klasy B lub C, stosownie do posiadanych cech.

W takim przypadku powinny posiadać znak zgodnie z ust. 1. Pozostałe znaki przewidziane w art. 7 lub w ust. 1 niniejszego artykułu mogą pozostać, z wyjątkiem tych, które dotyczą klasyfikacji wagowej, którą należy poprawić.

3. Jednakże w drodze odstępstwa od ust. 2, jaja klasy A i B niespełniające już parametrów przewidzianych dla tych klas i nieposiadające znaków określonych w ust. 2 – mogą zostać dostarczone bezpośrednio do przetwórstwa rolno-spożywczego, pod warunkiem, że ich opakowania zawsze wyraźnie wskazują na to przeznaczenie.

Artykuł 9

Jaja nie posiadają żadnych innych znaków poza przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 10

1. Na opakowaniach transportowych i opakowaniach jednostkowych, także wtedy, gdy są umieszczone w opakowaniu transportowym, należy podać na zewnętrznej stronie wyraźnie i czytelnie pismem drukowanym następujące dane:

a) nazwę lub nazwę firmową oraz adres zakładu, który jaja zapakował lub zlecił pakowanie; nazwę, znak firmowy lub handlowy zakładu, który może być wspólnym znakiem handlowym kilku zakładów należy podać wtedy, jeżeli te dane nie zawierają wskazówek niezgodnych z niniejszym rozporządzeniem w zakresie jakości lub świeżości jaj, sposobu hodowli stosowanej do ich produkcji lub pochodzenia jaj;

b) numer rejestracyjny ośrodka pakowania;

c) klasę jakościową i wagową. Klasa A jaj może być wyrażona za pomocą słów „klasa A” lub litery „A” albo samodzielnie, albo w powiązaniu ze słowem „świeże”;

- d) liczbę zapakowanych jaj;
- e) datę pakowania;
- f) informację w niezakodowanej formie na temat chłodzenia lub metody konserwacji, w odniesieniu do jaj chłodniczych lub utrwalonych.

2. Zarówno opakowania transportowe, jak i opakowania jednostkowe mogą zawierać dodatkowo na zewnętrznych lub wewnętrznych stronach następujące dane:

- a) cenę sprzedaży;
- b) kod hurtownika i/lub kod kontrolny magazynu;
- c) jedną lub kilka dalszych danych celem informacji konsumenta;
- d) informacje o warunkach przechowywania;
- e) dane reklamowe, o ile ich treść i sposób wykonania nie wprowadzą w błąd odbiorcy.

3. Inne dane i znaki dotyczące sposobu hodowli oraz pochodzenia jaj mogą być jedynie użyte zgodnie z trybem ustanowionym w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75. Te zasady powinny regulować w szczególności terminy stosowane w oznaczeniach sposobu hodowli oraz kryteria dotyczące pochodzenia jaj.

Jednakże, jeżeli okaże się, że dane dotyczące sposobu hodowli lub pochodzenia jaj zaszkodziłyby płynności na rynku Wspólnoty, albo wystąpiłyby istotne trudności w kontroli stosowania tych danych lub jej skuteczności, Komisja w tym samym trybie może zawiesić stosowanie tych danych.

Bez względu na powyższe, opakowania transportowe, jeżeli zawierają opakowania jednostkowe lub jaja oznakowane informacją na temat sposobu hodowli lub pochodzenia jaj, powinny być zaopatrzone również w taką informację.

Artykuł 11

1. Opakowania transportowe posiadają banderolę lub etykietę, której po otwarciu opakowania nie można użyć powtórnie, zawierającą dane określone w art. 10 i która została wydana przez urzędową agencję wymienioną w art. 18 lub pod ich nadzorem. Taka banderola lub etykieta nie jest wymagana dla opakowań transportowych w formie otwartych pojemników lub kontenerów, jeżeli ich kształt pozwala bez trudności rozpoznać dane określone w art. 10, naniesione na znajdujące się tam opakowania jednostkowe.

2. W drodze odstępstwa od powyższego, w przypadku bezpośredniej dostawy jaj w małej ilości z centrum pakowania do handlu detalicznego, przeznaczonych do sprzedaży

luzem, określonej w trybie art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75, może być dopuszczony brak opakowania transportowego.

Artykuł 12

Termin „ekstra” może być umieszczony na opakowaniu jednostkowym zawierającym jaja klasy A i opatrzonym banderolą lub etykietą. Na etykiecie lub banderoli termin „ekstra” jest drukowany, która jest usuwana lub niszczone najpóźniej w siódmym dniu po zapakowaniu.

Artykuł 13

1. Jaja wystawione lub oferowane do sprzedaży w obrocie detalicznym powinny być prezentowane oddzielnie stosownie do jakości, klasy wagowej, i jeżeli to ma miejsce, stosownie do schłodzenia lub innego sposobu konserwacji. Klasy jakości, klasy wagowe i odpowiednio chłodzenie lub inny sposób konserwacji są prezentowane dla konsumenta w sposób wyraźny i jednoznaczny.

2. W przypadku sprzedaży jaj luzem podaje się numer rejestracyjny ośrodka pakowania, w którym jaja sortowano lub kraj pochodzenia w przypadku jaj importowanych, jak również datę sortowania.

3. Jednakże jaja tej samej klasy jakości, z wyjątkiem jaj klasy A oznakowane jako „extra” zgodnie z art. 12 - mogą być wystawione lub oferowane do sprzedaży w małych opakowaniach o różnych klasach wagowych, jeżeli będzie podana ogólna masa netto i oznakowanie „jaja różnej wielkości” lub podane różne klasy wagowe.

Artykuł 14

Opakowania nie mogą zawierać innego oznakowania, niż podane w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 15

Jaja z państw trzecich mogą być w swobodnym obrocie we Wspólnocie, jeżeli:

- a) są zgodne z przepisami art. 3, 6-9, 12, 13 ust. 2 i 14;
- b) są w opakowaniu, włącznie z opakowaniami jednostkowymi umieszczonymi w opakowaniu transportowym i zawierają następujące informacje:
 - aa) kraj pochodzenia;
 - bb) oznaczenie zakładu pakowania w kraju pochodzenia;
 - cc) klasa jakości i klasa wagowa;

- dd) na opakowaniach transportowych masę w kilogramach i ilość jaj, ilość jaj w opakowaniu jednostkowym;
- ee) datę pakowania;
- ff) nazwę i adres nadawcy na opakowaniu transportowym.

Artykuł 16

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie również do jaj pakowanych i przeznaczonych do wywozu ze Wspólnoty. Jaja zawinięte i przeznaczone do wywozu nie oznaczają jaj utrwalonych.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 i w celu zachowania zgodności z przepisami kraju przywozu, jaja pakowane i przeznaczone do wywozu mogą:
 - a) podlegać surowszym wymaganiom niż te z niniejszego rozporządzenia w zakresie jakości, oznakowania i etykietowania lub dodatkowych wymagań;
 - b) zawierać na opakowaniu inne dane lub znaki, jeżeli te dane lub znaki nie będą mylone z tymi, które określa niniejsze rozporządzenie.
3. Jaja pakowane i przeznaczone do wywozu mogą być sortowane na inne klasy wagowe, niż przewidziane w art. 20. W takim przypadku klasa wagowa powinna być w sposób niekodowany podana na opakowaniach.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenia nie ma zastosowania do jaj przywożonych z państw trzecich lub wywożonych poza obszar Wspólnoty przez konsumentów w małych ilościach nie przekraczających 60 sztuk, do osobistego użytku.

Artykuł 18

1. Stosowanie niniejszego rozporządzenia będzie nadzorowane przez agencje wyznaczone przez poszczególne Państwa Członkowskie. Wykaz tych agencji zostanie przekazany pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji najpóźniej jeden miesiąc po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Każda zmiana na tym wykazie przekazywana jest pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji.
2. Kontrola produktów wymienionych w niniejszym rozporządzeniu odbywa się za pomocą pobierania prób na wszystkich etapach wprowadzania do obrotu oraz podczas transportu. W odniesieniu do jaj przywożonych z państw trzecich kontrola za pomocą pobierania próbek powinna odbywać się podczas odprawy celnej.

Artykuł 19

1. Decyzje o niezgodności z niniejszym rozporządzeniem mogą dotyczyć wyłącznie całej kontrolowanej partii.
2. Jeżeli kontrolowana partia jest niezgodna z niniejszym rozporządzeniem, agencja przeprowadzająca kontrolę może zabronić wprowadzenia do obrotu tej partii lub przywozu, jeżeli dotyczy partii przywożonej z państw trzecich - pod warunkiem i do czasu uzyskania pewności, że nie jest ona sprzeczna z niniejszym rozporządzeniem.
3. Agencja kontrolująca sprawdza, czy przedstawiona partia była, czy będzie zgodna z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 20

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia są uchwalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75, w szczególności odnoszące się do:
 - częstotliwości zbiórki, dostaw i przygotowania jaj,
 - kryteriów jakości i klas wagowych,
 - znaków na jajach i ich opakowaniu.
2. W celu ustalenia w trybie określonym w ust. 1 parametrów dla poszczególnych klas jakości, uwzględnia się następujące kryteria:
 - wygląd skorupy;
 - konsystencję białka;
 - wysokość komory powietrznej;
 - wygląd i położenie żółtka;
 - niewystępowanie plam i/lub ciał obcych;
 - rozwój zarodka.
3. W razie potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w ust. 1 niniejszego artykułu, będą ustalone graniczne i /lub obowiązujące środki do zapewnienia jakości jaj, przy uwzględnieniu zróżnicowanych warunków klimatycznych w różnych regionach Wspólnoty.

Artykuł 21

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie właściwe środki aby ukarać naruszenia niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie informacje niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Środki mające na celu zapewnienie jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

Artykuł 23

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2772/75 traci moc.
2. Odniesienia do artykułów rozporządzenia (EWG) nr 2772/75 występujące we wszystkich dokumentach wspólnotowych odczytywane są w oparciu o tabelę zbieżności umieszczoną w Załączniku.
3. Państwa Członkowskie mogą jednak do dnia 1 lipca 1991 r. stosować w odniesieniu do jaj normy handlowe określone w rozporządzeniu (EWG) nr 2772/75 zamiast norm ustalonych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 24

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1990 r. z wyjątkiem art. 4 ust. 2, który stosuje się od dnia 1 stycznia 1992 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 26 czerwca 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela zbieżności

Rozporządzenie (EWG) nr 2772/75

Rozporządzenie niniejsze

art. 7-10

skreślony

art. 11

art. 7

art. 12 i 13

art. 8

art. 14

skreślony

art. 15

art. 9

art. 16

skreślony

art. 17 i 18

art. 10

(art. 17 ust. 1 akapit pierwszy

art. 11)

art. 19

art. 12

art. 20

art. 13

art. 21

art. 14 i art. 10 ust. 2 i 3

art. 22

skreślony

art. 24-32

art. 16-24

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3220/84

z dnia 13 listopada 1984 r.

ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80², w szczególności jego art. 2 i art. 4 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

do 1 sierpnia corocznie musi być ustalona cena podstawowa na świnie rzeźne o standardowej jakości zdefiniowanej według wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych;

dlatego konieczne jest ustanowienie ogólnych zasad zapewniających jednolitą klasyfikację tusz wieprzowych, w szczególności w celu zagwarantowania producentom godziwej zapłaty w oparciu o wagę i budowę ciała świń dostarczonych do rzeźni; klasyfikacja ma również zwiększyć przejrzystość rynku w zakresie handlu tuszami wieprzowymi;

wartość tuszy wieprzowej określana jest w szczególności na podstawie zawartości chudego mięsa w stosunku do wagi; oszacowanie zawartości chudego mięsa na podstawie obiektywnej oceny wagi tuszy i grubości słoniny grzbietowej oraz subiektywnej oceny rozwoju mięśni w głównych częściach tuszy może stanowić właściwe oszacowanie tej wartości; jednakże element subiektywny reprezentowany przez oszacowanie rozwoju mięśni może również spowodować duże zróżnicowanie oszacowania; dlatego niezbędne jest wprowadzenie w całej Wspólnocie zasady bezpośredniego ustalania zawartości procentowej chudego mięsa na podstawie obiektywnych pomiarów jednej lub więcej części anatomicznych tuszy wieprzowej, jednakże z zachowaniem możliwości zastosowania dodatkowych kryteriów określania jej wartości handlowej;

wygląd, waga i zawartość chudego mięsa w tuszy powinny być dokładnie zdefiniowane, aby zapewnić porównywalność wyników szacowania;

uwzględniając różnice w hodowli trzody chlewnej we Wspólnocie, tusze wieprzowe powinny być podzielone na pięć klas ze względu na zawartość chudego mięsa, przy czym każda klasa powinna obejmować zakres 5% zawartości chudego mięsa; pomimo tego Państwom

¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

² Dz.U. nr L 307 z 18.11.1980, str. 5.

Członkowskim należy pozostawić opcję dodania dodatkowej klasy tusz o dużej zawartości procentowej chudego mięsa;

w celu zapewnienia właściwego stosowania metod szacowania procentowej zawartości chudego mięsa, powinien zostać ustanowiony system monitorowania; ponadto należy zwiększyć przejrzystość rynku, wprowadzając wymóg znakowania tusz zgodnie z zawartością chudego mięsa;

celem ustalenia notowań tusz wieprzowych na wspólnych podstawach i zachowania ich porównywalności z ceną podstawową obowiązującą w przypadku jakości standardowej, powinna być stosowana skala wspólnotowa, w szczególności w celu określenia przeciętnej ceny tusz wieprzowych, o której mowa w art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75;

uwzględniając zmiany określone powyżej wszystkie stosowane zasady powinny zostać ujednocnione i w związku z tym rozporządzenie Rady (EWG) nr 2760/75 z dnia 29 października 1975 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych³ powinno stracić moc;

jednakże ze względu na różnorodność struktur rzeźni i różną praktykę uboju nie jest możliwe jednoczesne wprowadzenie nowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych w całej Wspólnocie; z tego powodu należy pozwolić niektórym Państwom Członkowskim na stosowanie w okresie przejściowym metod klasyfikacji tusz wieprzowych ustanowionych w rozporządzeniu (EWG) nr 2760/75,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych, innych niż te, które zostały użyte do hodowli.
2. Skala, o której mowa w ust. 1 używana jest w rzeźniach do klasyfikacji tusz celem zapewnienia producentom godziwej zapłaty na podstawie wagi i budowy ciała świń, które dostarczyli do rzeźni.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu tej skali:

- w rzeźniach, dla których ustaliły maksymalną ilość ubijanych zwierząt; ilość ta nie może przekraczać średniorocznie 200 świń tygodniowo,
- w rzeźniach, w których dokonuje się tylko uboju świń urodzonych i tuczonych we własnych zakładach hodowlanych, i które same zajmują się rozbiorem wszystkich uzyskanych tusz.

W takim przypadku Państwa Członkowskie informują Komisję o swojej decyzji,

³ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 10.

wyszczególniając maksymalną liczbę ubijanych zwierząt w każdej rzeźni, która została wyłączona ze stosowania skali wspólnotowej.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszego rozporządzenia, „tusza wieprzowa” oznacza ciało ubitej świni, wykrwawione i wypatroszone, całe lub podzielone wzdłuż linii środkowej, bez języka, szczeciny, racic i genitaliów, ale z tłuszczem okołonerkowym, nerkami i przeponą.

W odniesieniu do świń ubijanych na swoim terytorium, Państwa Członkowskie mogą uzyskać zatwierdzenie innej prezentacji tusz wieprzowych:

- jeżeli zwykła praktyka handlowa na ich terytorium różni się od standardowej prezentacji określonej w akapicie pierwszym, lub
- jeżeli gwarantują to wymogi techniczne.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, waga odnosi się do schłodzonych tusz o wyglądzie określonym w ust. 1 akapit pierwszy.

Tusza jest ważona jak najszybciej po uboju i nie później niż w 45 minut po ogłuszeniu świni. Waga tuszy po schłodzeniu obliczana jest przy zastosowaniu do otrzymanego wyniku współczynnika przeliczeniowego.

Jeżeli w danej rzeźni nie można przestrzegać 45-minutowego okresu, współczynnik przeliczeniowy, o którym mowa w akapicie drugim powinien być odpowiednio dostosowywany.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia, zawartość chudego mięsa w tuszy wieprzowej wyraża się stosunkiem:

- całkowitej wagi czerwonych mięśni poprzecznie prążkowanych otrzymanych przez całkowity rozbiór tuszy, pod warunkiem że można je oddzielić nożem, do
- wagi tuszy.

Zawartość chudego mięsa jest szacowana na podstawie zatwierdzonych metod klasyfikowania. Można zatwierdzić jedynie statystycznie udowodnione metody szacowania, oparte na pomiarach fizycznych jednej lub kilku części anatomicznych tuszy wieprzowej. Zatwierdzenie metod klasyfikacji zależy od zgodności z maksymalną tolerancją błędów statystycznego przy dokonywaniu oceny.

Artykuł 3

1. Tusze wieprzowe klasyfikowane są podczas ważenia, zgodnie z oszacowaną zawartością chudego mięsa.

Wartość handlowa tusz nie jest jednak ustalana wyłącznie na podstawie oszacowanej zawartości chudego mięsa.

2. Stosowana jest następująca skala klasyfikacji:

Chude mięso wyrażone w procentach wagi tuszy	Klasa
55 lub więcej	E
50 lub więcej, ale mniej niż 55	U
45 lub więcej, ale mniej niż 50	R
40 lub więcej, ale mniej niż 45	O
poniżej 40	P

3. Uwzględniając charakterystykę produkcji wieprzowiny, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić oddzielną klasę 60% lub więcej zawartości mięsa chudego, którą oznaczają literą S i stosować będą do świń ubijanych na swoim terytorium. Państwa Członkowskie, które chcą skorzystać z tej możliwości, informują o tym Komisję.

4. Przepisy niniejszego artykułu nie wyłączają zastosowania, w odniesieniu do świń ubijanych na terytorium Państw Członkowskich, dodatkowych kryteriów oceny oprócz wagi i oszacowanej zawartości chudego mięsa.

Artykuł 4

1. Niezwłocznie po dokonaniu klasyfikacji, tusze wieprzowe są znakowane zgodnie z klasą przewidzianą w art. 3 lub zgodnie z oszacowaną zawartością chudego mięsa, pod warunkiem, że ten drugi sposób oznakowania umożliwia tuszom przypisanie ich do klas przewidzianych w art. 3.

Bez uszczerbku dla przepisów akapitu pierwszego, na tuszach podaje się dane szczegółowe dotyczące wagi tuszy oraz wszelkie inne szczegóły, które zostaną uznane za właściwe.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie mogą ustanowić, że tusze wieprzowe nie są znakowane, jeżeli sporządzona jest urzędowa dokumentacja obejmująca w przypadku każdej tuszy przynajmniej następujące dane:

- identyfikację,
- wagę tuszy przed schłodzeniem,
- oszacowaną zawartość chudego mięsa.

Dokumentacja musi być przechowywana przez cztery tygodnie i potwierdzona jako oryginalna w dniu jej sporządzenia przez osobę, której powierzono zadanie prowadzenia weryfikacji.

Jednakże, w celu umożliwienia sprzedaży w całości w innym Państwie Członkowskim, tusze są oznaczane zgodnie z właściwą klasą przewidzianą w art. 3 lub zgodnie z wielkością procentową oznaczającą zawartość mięsa chudego w tych tuszach.

3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 2 ust. 1 akapit drugi, żaden tłuszcz, mięsień ani inna tkanka nie mogą zostać usunięte z tuszy przed zważeniem, sklasyfikowaniem i oznakowaniem.

Artykuł 5

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności odnoszące się do art. 2 i dotyczące:

- zamiany różnych sposobów prezentacji na standardową prezentację tuszy,
- zamiany wagi nieschłodzonej tuszy na wagę schłodzonej tuszy, oraz
- warunków zatwierdzenia metod klasyfikacji

są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75.

2. Zatwierdzenia, o których mowa w art. 2 ust. 1 akapit drugi i art. 2 ust. 3 akapit drugi uzyskuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75.

Artykuł 6

Rozporządzenie (EWG) nr 2760/75 traci moc.

Jednakże do 31 grudnia 1988 r. Państwa Członkowskie mogą nadal stosować skalę klasyfikacji tusz wieprzowych ustanowioną rozporządzeniem, o którym mowa w akapicie pierwszym zamiast skali ustanowionej niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 listopada 1984 r.

W imieniu Rady

A. DEASY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 344/91

z dnia 13 lutego 1991 r.

**ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90
rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzające zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych¹, w szczególności jego art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1186/90, w szczególności jego art. 1, przewiduje, że zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych, wprowadzonej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustanawiającym wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych², zostanie rozszerzony na wszystkie tusze i półtusze wprowadzane na rynek;

istnieje potrzeba określenia warunków identyfikacji klasyfikowanych tusz; najodpowiedniejszy do tych celów jest system znakowania, przewidziany dla produktów dostarczonych w ramach interwencji; należy więc ustalić przepisy wprowadzające system znakowania podobny do systemu ustalonego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 859/89 z dnia 29 marca 1989 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania środków interwencyjnych w sektorze wołowiny i cielęciny³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2271/90⁴, w szczególności jego art. 4 ust. 3, jednocześnie upoważniając Państwa Członkowskie do stosowania wyjątków jeśli chodzi o umiejscowienie oznakowania;

zgodnie z praktyką stosowaną w niektórych Państwach Członkowskich, o ile spełnione są pewne warunki, opatrzenie produktu etykietą daje takie same gwarancje wiarygodności identyfikacji jak znakowanie, dodatkowo umożliwia umieszczenie bardziej szczegółowych informacji; właściwym jest więc udzielenie tym Państwom Członkowskim zezwolenia na stosowanie etykiet zamiast znakowania;

należy wprowadzić przepisy dotyczące oznaczania kategorii zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1208/81, w szczególności jego art. 3 ust. 1;

¹ Dz.U. nr L 119 z 11.5.1990, str. 32.

² Dz.U. nr L 123 z 7.5.1981, str. 3.

³ Dz.U. nr L 91 z 4.4.1989, str. 5.

⁴ Dz.U. nr L 204 z 2.8.1990, str. 45.

ze względu na ograniczoną moc produkcyjną niektórych niewielkich rzeźni, należy uciec się do art. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1186/90 i wprowadzić przepisy umożliwiające odstępianie, na prośbę Państwa Członkowskiego, od obowiązkowej klasyfikacji tam, gdzie przeciętna liczba ubijanego bydła dorosłego jest niewielka; podejmując decyzję, Komisja musi uwzględnić pewne okoliczności, w szczególności cel stopniowej harmonizacji w tej dziedzinie; aby uprościć stosowanie wyżej wymienionego przepisu w stosunku do niewielkich zakładów, celowym jest upoważnienie samych Państw Członkowskich do udzielania prawa do odstępiania w przypadku zakładów, w których średnia roczna uboju nie przekracza 75 sztuk bydła dorosłego tygodniowo oraz w przypadku tusz zwierząt zakupionych przez detalistów i ubitych do ich celów na podstawie umowy;

w przypadkach gdy zatwierdzony zakład sam dokonuje trybowania wszystkich otrzymanych i zaklasyfikowanych tusz, obowiązkowa identyfikacja nie jest już celowa;

klasyfikacji powinien dokonywać personel posiadający niezbędne kwalifikacje, potwierdzone licencją lub zaświadczeniem;

rzetelność klasyfikacji należy weryfikować przez skuteczny system kontroli, przeprowadzanych przez instytucje publiczne lub prywatne, niemające powiązań z rzeźniami, w których dokonują inspekcji; niezbędna jest możliwość nakładania kar za dokonanie niewłaściwej klasyfikacji, w szczególności cofnięcia licencji osobie odpowiedzialnej;

Państwa Członkowskie powinny być zobowiązane do informowania Komisji o krokach podjętych w celu przestrzegania rozporządzenia (EWG) nr 1186/90 oraz karania przypadków naruszenia niniejszego rozporządzenia;

Komitet Zarządzający ds. wołowiny i cielęciny nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez swojego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Wymieniona w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1186/90 identyfikacja w zatwierdzonych zakładach tusz i półtuszy zaklasyfikowanych według wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych wprowadzonej rozporządzeniem (EWG) nr 1208/81, przeprowadzana jest za pomocą znakowania, wskazującego na kategorię oraz klasę budowy i okrywy tłuszczowej.

Znakowania dokonuje się przez stemplowanie nieusuwalnym i nietoksycznym tuszem, stosując metodę zatwierdzoną przez właściwe władze krajowe; litery i cyfry nie mogą mierzyć mniej niż 2 cm wysokości. Na ćwierci tylnej znaki umieszcza się na antrykocie w okolicach czwartego kręgu lędźwiowego, na ćwierci przedniej - na mostku, 10 do 30 cm od krawędzi rozcięcia mostka. Państwa Członkowskie mogą jednakże ustalić inne położenie znaku na każdej ćwierćtuszy, pod warunkiem że wcześniej poinformują o tym Komisję.

2. Bez wpływu na zastosowanie art. 4 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 859/89 oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3445/90⁵, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zastąpienie znakowania przez etykiety, o ile spełnione zostaną następujące warunki:

- etykiety mogą być przechowywane i przytwierdzone jedynie w zatwierdzonych zakładach, gdzie dokonuje się uboju zwierząt; rozmiar etykiet nie może być mniejszy niż 5 x 10 cm;
 - oprócz spełnienia wymogów wymienionych w ust. 1, etykiety muszą zawierać numer zatwierdzenia rzeźni, numer identyfikacyjny lub numer uboju zwierzęcia, datę uboju oraz wagę tuszy;
 - oznaczenia, o których mowa w tiret drugim muszą być doskonale czytelne i nie dopuszcza się w nich żadnych zmian;
 - etykiety muszą być odporne na manipulacje i przymocowane na stałe do każdej ćwierćtuszy w miejscach wymienionych w ust. 1.
3. Znaków i etykiet nie wolno usuwać przed trybowaniem ćwierćtuszy.
4. Kategorię oznacza się zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1208/81.

Artykuł 2

1. W stosunku do zatwierdzonych zakładów dokonujących uboju jedynie niewielkiej liczby bydła dorosłego tygodniowo w skali rocznej Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego, może odstąpić od obowiązku dotyczącego klasyfikacji tusz wołowych, wprowadzonego art. 1 (EWG) nr 1186/90; podejmując decyzję Komisja bierze pod uwagę ewolucję mocy produkcyjnych rzeźni, organizację czynności klasyfikacyjnych oraz cel stopniowej harmonizacji w tej dziedzinie.

Odstąpienia dokonuje się na czas określony.

2. Bez wpływu na stosowanie ust. 1, Państwo Członkowskie może zadecydować, że wymagania dotyczące klasyfikacji tusz wołowych, ustalone w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1186/90, nie są obowiązkowe:

- dla zatwierdzonych zakładów, w których średnia roczna uboju nie przekracza 75 sztuk dorosłego bydła tygodniowo,
- dla detalistów, którzy nabywają zwierzęta żywe i na podstawie umowy zamawiają ich ubój na własny rachunek.

⁵ Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 30.

3. Zobowiązania dotyczące identyfikacji tusz wołowych, wymienione w art. 1 nie odnoszą się do zatwierdzonych rzeźni, które same dokonują trybowania wszystkich otrzymanych tusz.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają dokonywanie klasyfikacji przez wykwalifikowanych fachowców, posiadających odpowiednie licencje. Licencja może być zastąpiona przez zaświadczenie wydane przez Państwo Członkowskie tam, gdzie zaświadczenie takie odpowiada uznaniu kwalifikacji.

2. W zakładach objętych art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1186/90 przeprowadzanie klasyfikacji powinno być kontrolowane na miejscu, bez wcześniejszego uprzedzenia, przez instytucję, która jest niezależna od rzeźni. Kontrole należy przeprowadzać co najmniej dwa razy na trzy miesiące we wszystkich zakładach zatwierdzonych oraz obejmować nią należy co najmniej 30 tusz wybranych przypadkowo. W przypadku zakładów zatwierdzonych, o których mowa w tiret pierwszym art. 2 ust. 2, częstotliwość kontroli może być zmniejszona do jednej na trzy miesiące.

W przypadkach wykazania przez kontrole znacznej liczby klasyfikacji lub identyfikacji nieprawidłowych i niezgodnych z przepisami, liczba sprawdzanych tusz oraz częstotliwość kontroli przeprowadzanych na miejscu może ulec zwiększeniu, a licencja, o której mowa w poprzednim ustępie może zostać cofnięta.

3. Państwa Członkowskie informują Komisję o działaniach podejmowanych w celu zastosowania art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1186/90 oraz o karach za wykroczenia w szczególności takie, jak podrobienie lub nielegalne użycie pieczęci i etykiet lub dokonywanie klasyfikacji przez osoby nieupoważnione.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lutego 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1186/90

z dnia 7 maja 1990 r.

rozszerzające zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego artykuł 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1208/81⁴ ustala wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych; art. 6 tego rozporządzenia ogranicza stosowanie skali do ustalania cen rynkowych i środków interwencyjnych;

postęp dokonany w stosowaniu skali oraz nabyte doświadczenie umożliwia rozszerzenie stosowania skali na wszystkie tusze umieszczane na rynku; w tym celu powinny zostać wprowadzone przepisy dotyczące klasyfikacji tych produktów w rzeźniach, które mogą sprzedawać je samodzielnie w całej Wspólnocie, zgodnie z dyrektywą Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie warunków produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa⁵, zmienioną dyrektywą 88/657/EWG⁶;

osoby fizyczne lub prawne prowadzące ubój powinny zostać poinformowane o wynikach klasyfikacji zwierząt przeznaczonych do uboju; taka klasyfikacja pozwala z jednej strony na uzasadnienie ceny, a z drugiej strony może doprowadzić do poprawy jakości i produkcji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Od 1 stycznia 1991 r. rzeźnie uznane na podstawie art. 8 dyrektywy 64/433/EWG są zobowiązane do podjęcia środków, które zapewnią, że nie później niż do 1 stycznia 1992 r.

¹ Dz.U. nr C 49, z 28.2.1990, str. 55.

² Dz.U. nr C 96, z 17.4.1990.

³ Dz.U. nr C 112, z 7.5.1990, str. 34.

⁴ Dz.U. nr L 123, z 7.5.1981, str. 3.

⁵ Dz.U. nr 121, z 29.7.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 382, z 31.12.1988, str. 3.

wszystkie tusze lub półtusze zwierząt zabijanych w rzeźniach uznanych na podstawie art. 8 dyrektywy 64/433/EWG i oznakowane co do stanu zdrowia, jak przewiduje art. 3 tej dyrektywy, są klasyfikowane i identyfikowane zgodnie ze wspólnotową skalą klasyfikacji tusz wołowych, wprowadzoną rozporządzeniem (EWG) nr 1208/81.

2. Od dnia wprowadzenia w życie przepisów ust. 1, wyniki klasyfikacji przeprowadzanej zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 1208/81 są przekazywane na piśmie osobom fizycznym i prawnym prowadzącym ubój.

Artykuł 2

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68⁷, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 571/89⁸, Komisja przyjmuje ustalenia dotyczące wdrażania niniejszego rozporządzenia, w szczególności odnoszące się do:

- a) systemu identyfikacji, określonego w art. 1 ust. 1;
- b) wszelkich odstępstw:
 - określonych w art. 5 dyrektywy 88/409/EWG⁹ i dotyczących rzeźni, które chcą ograniczyć swoją produkcję do rynku lokalnego,
 - które mogą zostać przyznane Państwom Członkowskim na ich prośbę dla rzeźni, w których dokonuje się uboju niewielu sztuk bydła rogatego.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia oraz karania ich naruszenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Stosuje się je od 1 stycznia 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 maja 1990 r.

⁷ Dz.U. nr L 148, z 28.6.1968, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 61, z 4.3.1989, str. 43.

⁹ Dz.U. nr L 194, z 22.7.1988, str. 28.

W imieniu Rady

G. COLLINS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1208/81

z dnia 28 kwietnia 1981 r.

ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 lipca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1358/80 z dnia 5 czerwca 1980 r. ustalające cenę orientacyjną i cenę interwencyjną dorosłego bydła na rok gospodarczy 1980/81 i wprowadzające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych², w szczególności jego art. 4 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1358/80 stanowi, iż wspólnotowa skala klasyfikacji tusz wołowych powinna być stosowana do rejestracji cen i w przypadku interwencji w sektorze wołowiny i cielęciny;

klasyfikacja musi być dokonywana na podstawie budowy oraz okrywy tłuszczowej, kombinacja tych dwóch kryteriów umożliwia podział tusz wołowych na klasy, tak sklasyfikowane tusze muszą być zidentyfikowane;

w celu zapewnienia jednolitego stosowania tego rozporządzenia we Wspólnocie, należy wprowadzić przepisy dotyczące kontroli na miejscu dokonywanych przez wspólnotowy komitet inspekcyjny;

biorąc pod uwagę problemy praktyczne, które wynikają z wprowadzenia w Państwach Członkowskich wspólnotowej skali klasyfikacji, konieczne jest jej stopniowe zastosowanie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych.

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24.

² Dz.U. nr L 140 z 5.6.1980, str. 4.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie następujące definicje:

a) *tusza*: ciało ubitego zwierzęcia po wykrwawieniu, wypatroszeniu, zdjęciu skóry, przedstawiana:

- bez głowy i nóg, głowa jest oddzielona od tuszy w stawie szczytowo - potylicznym, a nogi są zerwane w stawie nadgarstkowo - śródreęcznym lub stępowo - śródstopowym,
- bez narządów mieszczących się w klatce piersiowej i jamie brzusznej, z nerkami, lub bez, tłuszczu okołonerkowego i tłuszczu miednicznego,
- bez narządów rozrodczych i przylegających mięśni, oraz, w przypadku samic, bez tłuszczu wymienia lub sutka,

b) *póltusza*: produkt otrzymany poprzez podzielenie tuszy, o której mowa w lit. a) symetrycznie poprzez środek każdego kręgu karkowego, grzbietowego, lędźwiowego i krzyżowego oraz przez środek mostka i spojenie kulszowo - łonowe .

2. Ponadto, w celu ustalenia cen rynkowych, tusza jest przedstawiana bez usunięcia tłuszczu zewnętrznego:

- bez nerek, tłuszczu okołonerkowego lub tłuszczu miednicznego,
- bez przepony,
- bez ogona,
- bez rdzenia kręgowego,
- bez tłuszczu mosznowego,
- bez tłuszczu na zrazowej wewnętrznej,
- bez żył szyjnych i przyległego tłuszczu

szyja odcięta zgodnie z wymaganiami weterynaryjnymi.

Jednakże Państwa Członkowskie są uprawnione do akceptowania różnych prezentacji, kiedy ta prezentacja wzorcowa nie jest stosowana.

W takich wypadkach dostosowania są konieczne dla przejścia od tych prezentacji do prezentacji wzorcowej, są one ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68.

Artykuł 3

Tusze wołowe dzielą się na następujące kategorie:

- tusze niewykastrowanych młodych samców do lat 2,
- tusze innych niewykastrowanych samców,
- tusze wykastrowanych samców,
- tusze samic, które się cielily,
- tusze innych samic.

Kryteria są ustalane dla rozróżnienia kategorii tuszy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68.

2. Tusze wołowe są klasyfikowane przez oszacowanie odpowiednio:

- a) budowy,
- b) okrywy tłuszczowej,

jak ustalono odpowiednio w załącznikach I i II.

Państwa Członkowskie mają prawo nie brać pod uwagę, jako dodatkowego kryterium, rozwoju mięśni dla pokroju tusz.

Państwa Członkowskie, które zamierzają zastosować to uprawnienie, powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie.

3. Państwa Członkowskie są uprawnione do dokonania dalszego podziału każdej z klas przedstawionych w załącznikach I i II, na maksymalnie 3 podklasy.

Artykuł 4

1. Tusze lub półtusze są klasyfikowane jak najszybciej po uboju i taka klasyfikacja jest przeprowadzana w samej rzeźni.

2. Sklasyfikowane tusze lub półtusze są identyfikowane.

3. Przed identyfikacją poprzez znakowanie, Państwa Członkowskie są uprawnione do usunięcia zewnętrznego tłuszczu z tuszy lub półtuszy, jeśli jest to uzasadnione okrywą tłuszczową.

Warunki, w których usunięcie zewnętrznego tłuszczu jest stosowane są określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68.

Artykuł 5

Wspólnotowy komitet inspekcyjny składający się z ekspertów Komisji i ekspertów wyznaczonych przez Państwa Członkowskie przeprowadza inspekcję na miejscu. Komitet przedkłada Komisji raport z przeprowadzonych kontroli. Komisja, jeśli jest to stosowne, stosuje środki konieczne do zapewnienia, że klasyfikacja została przeprowadzona w sposób jednolity.

Inspekcje te są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która ponosi wynikające z nich koszty. Szczegółowe reguły stosowania tego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68.

Artykuł 6

Dodatkowe przepisy określające definicję klas budowy i okrywy tłuszczowej są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68 przed 30 czerwca 1981 r.

Przed 31 grudnia 1981 r. Komisja przedkłada Radzie raport dotyczący problemów powstających podczas wprowadzania w różnych Państwach Członkowskich wspólnotowej skali, szczególnie dotyczących stosowania przepisów art. 3 ust. 2 akapit drugi.

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, w świetle przedstawionego raportu, przed 31 marca 1982 r. podejmuje decyzję o dniu, od którego ustanowienie cen rynkowych i stosowanie środków interwencyjnych jest przeprowadzane na podstawie wspólnotowej skali.

Do dnia zastosowania ustalonych cen rynkowych, tabele cen są formułowane na analogicznej podstawie; po pierwsze, zgodnie z bieżąco stosowanymi przepisami wspólnotowymi i krajowymi, i po drugie, na podstawie metod administracyjnych, które są stopniowo formułowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z początkiem roku gospodarczego 1981/82.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 28 kwietnia 1981 r.

W imieniu Rady

J. de KONING

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

BUDOWA

Stopień rozwoju profilu tuszy, w szczególności jej istotnych części (udziec, grzbiet, łopatką)

Klasa budowy	Wyszczególnienie
E doskonała	Wszystkie kształty wypukłe do super wypukłych; doskonale rozwinięte mięśnie
U bardzo dobra	Kształty wypukłe na całej długości; bardzo dobrze wykształcone mięśnie
R dobra	Kształty proste na całej długości; dobrze wykształcone mięśnie
O dość dobra	Kształty proste do zapadniętych; przeciętnie wykształcone mięśnie
P słaba	Wszystkie kształty zapadnięte do silnie zapadniętych; słabo wykształcone mięśnie.

ZAŁĄCZNIK II

STOPIEŃ WYKSZTAŁCENIA OKRYWY TŁUSZCZOWEJ

Ilość tłuszczu na tuszy oraz w jamie piersiowej

Klasa pokrycia tłuszczem	Wyszczególnienie
1. niska	Od braku pokrycia do słabego pokrycia tłuszczem
2. mała	Małe pokrycie tłuszczem, mięso widoczne prawie wszędzie
3. średnia	Mięso, z wyjątkiem udźca i łopatki, prawie wszędzie pokryte tłuszczem, małe ilości tłuszczu w jamie piersiowej
4. wysoka	Mięso pokryte tłuszczem, ale na udźcu lub łopatce ciągle częściowo widoczne, trochę wyraźnych ilości tłuszczu w jamie piersiowej
5. bardzo wysoka	Cała tusza pokryta tłuszczem, duże ilości tłuszczu w jamie piersiowej

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2137/92

z dnia 23 lipca 1992 r.

dotyczące wspólnotowej skali stosowanej przy klasyfikacji tusz owczych i określaniu wspólnotowych norm jakości świeżych lub schłodzonych tusz owczych oraz przedłużające stosowanie rozporządzenia (EWG) nr 338/91

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego¹, w szczególności jego art. 4 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu poprawy przejrzystości rynku w tym sektorze niezbędne są normy klasyfikacji tusz owczych;

klasyfikacji musi być dokonywana na podstawie kształtu tuszy i grubości okrywy tłuszczowej; połączenie tych dwóch kryteriów umożliwia podzielenie tusz owczych na klasy; sklasyfikowane tusze muszą być zidentyfikowane;

jednakże inne kryteria, w szczególności wagowe, kolor mięsa i okrywa tłuszczowa mogą być stosowane do klasyfikacji tusz jagnięcych o wadze poniżej 13 kg; Państwa Członkowskie, które chcą stosować te kryteria informują o tym Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie;

w celu zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia we Wspólnocie, należy wprowadzić przepisy o kontroli na miejscu przez grupy kontrolne ze Wspólnoty;

rozporządzenie Rady (EWG) nr 338/91 z dnia 5 lutego 1991 r. określające wspólnotowe normy jakości świeżych lub chłodzonych tusz owczych² jest stosowane od 1991 i 1992 roku obrotowego aż do czasu ustanowienia wspólnotowych norm klasyfikacji tusz;

obecnie nie jest właściwe ustalanie tych norm; bardziej pożądane jest zdobycie najpierw doświadczenia, przez dostatecznie długi okres w odniesieniu do stosowania skali klasyfikacji przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu; konieczne jest zatem przedłużenie stosowania rozporządzenia (EWG) nr 338/91 o jeden rok obrotowy, z wyjątkiem środków

¹ Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1741/91 (Dz.U. nr L 163 z 13.6.1991, str. 41).

² Dz.U. nr L 41 z 14.2.1991, str. 1.

przewidzianych w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89, których stosowanie powinno być przedłużone do 30 czerwca 1994 r.;

wydaje się właściwym ustalenie jako cel obowiązkowego stosowania skali wspólnotowej, do osiągnięcia po wystarczająco reprezentatywnym okresie przejściowym dla wszystkich ubojni zatwierdzonych do handlu wewnątrzwspólnotowego; jednakże, do celów racjonalnego zarządzania, obowiązek stosowania nie musi dotyczyć małych ubojni zlokalizowanych w regionach, gdzie wpływ na cenę rynkową pomija się ze względu na wielkość uboju w takich ubojniach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie reguluje przepisy dotyczące wspólnotowej skali klasyfikacji tusz owczych.

Artykuł 2

Do celów klasyfikacji tusz stosuje się następujący sposób ich przedstawiania:

- a) *tusza*: całe ciało zwierzęcia rzeźnego, po odkrwawieniu, wypatroszeniu i oskórowaniu, bez głowy (oddzielone w stawie szczytowo-potylicznym), kończyn (oddzielone w nadgarstkowo-śródręcznym lub stępowo-śródstopowym), ogona (odciętego pomiędzy szóstym a siódmym kręgiem ogonowym), wymienia, narządów rozrodczych, wątroby i oskubane. Nerki i tłuszcz nerkowy są elementem tuszy;
- b) *półtusza*: produkt uzyskany przez symetryczny podział tuszy przez środek każdego kręgu szyjnego, grzbietowego, lędźwiowego i krzyżowego oraz przez środek mostka i spojenia kulszowo-łonowego.

Jednakże Państwa Członkowskie są uprawnione do wyrażania zgody na inny podział tuszy, jeżeli nie stosuje się podziału referencyjnego. W takich przypadkach sposób przejścia od takiego podziału do referencyjnego ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.

Artykuł 3

1. Tusze owcze dzielą się na następujące kategorie:
 - tusze owiec poniżej dwunastu miesięcy,
 - tusze pozostałych owiec.
2. Tusze owiec klasyfikowane są na podstawie oceny:

- a) kształt tuszy,
- b) warstwy/okrywy tłuszczowej,

odpowiednio, jak zidentyfikowano w załącznikach I i II.

Klasa kształtu tuszy oznaczona w załączniku I literą S może być stosowana przez Państwa Członkowskie w sposób dowolny, aby objąć wyższą klasę kształtu tuszy („typ tuszy podwójnie umięśnionej”). Państwa Członkowskie, które zamierzają skorzystać z tej możliwości informują o tym Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie.

Jednakże w przypadku jagniąt o wadze tuszy poniżej 13 kg Państwa Członkowskie mogą być uprawnione do zastosowania następujących kryteriów klasyfikacji:

- a) waga tuszy,
- b) kolor mięsa,
- c) okrywa tłuszczowa,

zgodnie z definicją w załączniku III. Państwa Członkowskie, które zamierzają skorzystać z takiego uprawnienia do 5 kwietnia 1993 r. informują o tym Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie.

3. Państwa Członkowskie są uprawnione do dalszego podzielenia każdej klasy przewidzianej w załącznikach I i II na maksimum trzy podklasy.

Artykuł 4

- 1. Klasyfikacja tusz lub półtuszy odbywa się jak najszybciej po uboju i przeprowadza się ją w ubojni.
- 2. Sklasyfikowane tusze lub półtusze są identyfikowane.
- 3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się do 31 grudnia 1992 r. zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.

Artykuł 5

Wspólnotowe grupy kontrolne, składające się z ekspertów z Komisji i ekspertów wyznaczonych przez Państwa Członkowskie, przeprowadzają inspekcje na miejscu we współpracy z właściwymi organami krajowymi. Taka grupa składa sprawozdania z przeprowadzonych kontroli Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim.

Szczegółowe środki do celów klasyfikacji przyjmuje się w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.

Inspekcje są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która ponosi związane z nimi koszty.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.

Artykuł 6

Dodatkowe przepisy określające definicję klas budowy tusz, okrywy tłuszczowej, wagi tuszy i koloru mięsa przyjmuje się nie później niż do 31 grudnia 1992 r., zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.

Artykuł 7

1. Od 5 kwietnia 1993 r. do momentu wprowadzenia nowej definicji norm jakości, Państwa Członkowskie informują Komisję w układzie tygodniowym o cenach rynkowych odnotowanych dla różnych klas w skali klasyfikacji.
2. Szczegółowe zasady wykonania tego artykułu, w szczególności częstotliwość i zakres prowadzonej rejestracji, przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.
3. Informacja przekazywana Komisji przez Państwa Członkowskie wykorzystywana jest do przygotowania sprawozdań i wniosków przewidzianych w art. 8 ust. 2.

Artykuł 8

1. W art. 2 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 338/91 otrzymuje brzmienie:
„Stosuje się do lat obrotowych 1991, 1992 i 1993. Jednakże do celów realizacji środków ustanowionych w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89 stosuje się nadal do 30 czerwca 1994 r.”
2. Komisja, nie później niż 31 marca 1994 r., przedkłada Radzie sprawozdanie, któremu towarzyszy propozycja definicji normy jakości, w sprawie której Rada stanowi większością kwalifikowaną, i która wejdzie w życie z dniem 1 lipca 1994 r. ze skutkiem retoroaktywnym do celów obliczania premii za owce maciorki za rok obrotowy 1994.

Artykuł 9

Komisja przedkłada Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia najpóźniej do 31 grudnia 1995 r.

Z zastrzeżeniem wniosków wynikających ze sprawozdania, Rada sama ustanawia za swój cel obowiązek stosowania wspólnotowego schematu dla wszystkich zatwierdzonych ubojni wewnątrzspółnotowego handlu, jeśli możliwe w roku obrotowym 1996, i w każdym

przypadku przed 1 stycznia 1997 r., bez uszczerbku dla możliwości wyłączenia małych ubojni zlokalizowanych w regionach, gdzie wpływ na cenę rynkową pomija się ze względu na wielkość uboju w takich ubojniach.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od roku obrotowego 1993.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

John COPE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

BUDOWA TUSZY

Umięśnienie, w szczególności części głównych (ćwierć tylna, grzbiet, łopatka)

Klasa budowy tuszy	Opis
S najwyższa	Wszystkie profile bardzo wypukłe; wyjątkowy rozwój mięśni (typ tusza umięśniona podwójnie)
E doskonała	Wszystkie profile wypukłe do bardzo wypukłych; wyjątkowy rozwój mięśni
U bardzo dobra	Profile ogólnie wypukłe; bardzo dobry rozwój mięśni
R dobra	Profile ogólnie proste; dobry rozwój mięśni
O średnia	Profile proste do wklęsłych; przeciętny rozwój mięśni
P niska	Profile wklęsłe do bardzo wklęsłych; słaby rozwój mięśni

ZAŁĄCZNIK II

POZIOM OKRYWY TŁUSZCZOWEJ

Ilość tłuszczu na zewnątrz tuszy i w jamie klatki piersiowej

Klasa okrywy tłuszczowej	Opis
1 niska	Brak lub cienka warstwa tłuszczu
2 mierna	Cienka okrywa tłuszczowa, mięśnie prawie wszędzie widoczne
3 średnia	Mięśnie, z wyjątkiem tylnej ćwiartki i łopatki prawie wszędzie pokryte tłuszczem; niewielkie złogi tłuszczu w jamie klatki piersiowej
4 wysoka	Mięśnie pokryte tłuszczem, ale częściowo widoczne na tylnej ćwiartce i łopatce; wyraźne złogi tłuszczu w jamie klatki piersiowej
5 bardzo wysoka	Tusza grubo pokryta tłuszczem; duże złogi tłuszczu w jamie klatki piersiowej

ZAŁĄCZNIK III

Schemat klasyfikacji tusz na mocy art. 3 ust. 2 akapit trzeci

Kategoria	A		B		C	
Waga	7 kg		7,1-10 kg		10,1-13 kg	
Jakość	1.	2.	1.	2.	1.	2.
Kolor mięsa	jasny różowy	inny kolor lub inny poziom tłuszczu	jasny różowy	inny kolor lub inny poziom tłuszczu	jasny różowy	inny kolor lub inny poziom tłuszczu
Klasa tłuszczu*	(1) (2)		(1) (2)		(2) (3)	

* Zgodnie z definicją w załączniku II.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2081/92

z dnia 14 lipca 1993 r.

w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

produkcja, przetwarzanie i dystrybucja produktów rolnych oraz środków spożywczych odgrywa ważną rolę w gospodarce Wspólnoty;

w ramach dostosowania wspólnej polityki rolnej należy kłaść nacisk na zróżnicowanie produkcji w celu osiągnięcia lepszej równowagi pomiędzy popytem a podażą na rynkach; promocja produktów posiadających pewne cechy powinna przynosić znaczące korzyści dla rozwoju wsi, w szczególności obszarom mniej uprzywilejowanym lub obszarom odległym poprzez zwiększenie dochodów rolników i zatrzymywanie społeczności wiejskiej na tych obszarach;

ponadto zaobserwowano w ostatnich latach, iż konsumenci przedkładają jakość środków spożywczych nad ilość. To zainteresowanie produktami ze szczególnymi cechami wyraża się w szczególności we wzrastającym popycie na produkty rolne lub środki spożywcze z możliwym do zidentyfikowania pochodzeniem geograficznym;

ze względu na dużą różnorodność produktów wprowadzanych na rynek i dużą ilość dostarczanych o nich informacji, konsumenci potrzebują jasnych i treściwych informacji o pochodzeniu produktów, w celu łatwiejszego dokonania wyboru.

etykietowanie produktów rolnych i środków spożywczych podlega przepisom ogólnym określonym w dyrektywie 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych⁴; ze względu na ich specyficzny charakter należy

¹Dz.U. nr C 30 z 6.02.1991, str. 9, i Dz.U. WE nr C 69, z 18.03.1992, str. 115.

²Dz.U. nr C 326 z 16.12.1991, str. 35.

³Dz.U. nr C 269 z 14.10.1991, str. 62.

⁴Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1, dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/72/EWG (Dz.U. nr L 42 z 15.02.1991, str. 27)

przyjąć dodatkowe przepisy szczegółowe dla produktów rolnych i środków spożywczych z określonego obszaru geograficznego;

w trosce o ochronę produktów rolnych lub środków spożywczych, w przypadku których możliwa jest identyfikacja geograficznego pochodzenia pewne Państwa Członkowskie wprowadziły „zarejestrowane nazwy pochodzenia”; rozwinęły się one nie tylko ku zadowoleniu producentów, którzy w zamian za wysiłki na rzecz poprawy jakości uzyskali wyższe dochody, ale także konsumentów którzy mogą nabywać produkty wysokiej jakości mając gwarancję co do metody wytwarzania oraz pochodzenia;

jednakże w związku z różnorodnymi praktykami krajowymi dotyczącymi wdrażania chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych; konieczne jest stworzenie koncepcji wspólnotowej; ramy przepisów wspólnotowych w sprawie ochrony pozwoli na stworzenie oznaczeń geograficznych oraz nazw pochodzenia, ponieważ, stosując bardziej jednolite metody postępowania, przepisy takie zapewnią jednakowe warunki konkurencji dla producentów oznaczonych w taki sposób produktów i zwiększą wiarygodność takich produktów u konsumentów;

planowane przepisy powinny uwzględniać obecnie obowiązujące przepisy wspólnotowe dotyczących win i napojów spirytusowych, które zapewniają wyższy poziom ochrony;

zakres stosowania niniejszego rozporządzenia jest ograniczony do pewnych produktów rolnych i środków spożywczych, dla których istnieje związek pomiędzy cechami produktu lub środka spożywczego a jego pochodzeniem geograficznym; zakres stosowania może jednakże być rozszerzony na inne produkty lub środki spożywcze;

w świetle istniejących praktyk zaleca się zdefiniowanie dwóch różnych kategorii oznaczeń geograficznych, mianowicie chronionych oznaczeń geograficznych i chronionych nazw pochodzenia;

produkty rolne lub środki spożywcze z takim znakiem muszą spełniać pewne warunki określone w opisie produktu;

aby mieć ochronę w każdym Państwie Członkowskim, oznaczenia geograficzne i nazwy pochodzenia muszą być zarejestrowane na szczeblu Wspólnoty; wpis do rejestru powinien również dostarczyć informacji jednostkom zajmującym się handlem i konsumentom;

procedura rejestracji powinna umożliwić każdej osobie zainteresowanej indywidualnie i bezpośrednio w Państwie Członkowskim dochodzić swoich praw w drodze zawiadomienia Komisji o swym sprzeciwie;

powinny istnieć procedury umożliwiające zmianę w opisie produktu po rejestracji w związku z postępem technicznym lub wycofaniem z rejestru oznaczenia geograficznego albo nazwy pochodzenia produktu rolnego, albo środka spożywczego, jeśli produkt ten lub środek spożywczy przestaje być zgodny z opisem, na podstawie której oznaczenie geograficzne lub nazwa pochodzenia zostały nadane;

należy umożliwić handel z państwami trzecimi oferującymi takie same gwarancje dotyczące wydawania i kontroli oznaczeń geograficznych lub nazw pochodzenia przyznanych na ich terytorium.

należy wprowadzić procedurę ścisłej współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Regulacyjnego utworzonego w tym celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych określonych w zał. II do Traktatu produktów rolnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi i środków spożywczych, o których mowa w zał. I do niniejszego rozporządzenia oraz produktów rolnych określonych w zał. II do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do win lub napojów spirytusowych.

Zał. I może być zmieniany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się nie naruszając innych przepisów szczególnych Wspólnoty.

3. Dyrektywa Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. określająca procedurę dostarczania informacji w dziedzinie norm i kryteriów technicznych⁵ nie ma zastosowania do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 2

1. Ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych produktów rolnych i środków spożywczych we Wspólnocie zostanie przyznana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) *nazwa pochodzenia* oznacza nazwę regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach kraj, używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego

- pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, oraz
- którego jakość lub cechy charakterystyczne są głównie lub wyłącznie związane z tym szczególnym otoczeniem geograficznym i właściwymi dla niego czynnikami naturalnymi oraz ludzkimi i produkcja którego, przetwarzanie i przygotowywanie odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym,

b) *oznaczenie geograficzne* oznacza nazwę regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach nazwę kraju, używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego:

- pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju i

⁵ Dz.U. WE nr L 109 z 26.04.1983, str. 8. Dyrektywa zmieniona ostatnio przez decyzję 90/230/EWG (Dz.U. WE nr L 128 z 18.05.1990, str. 165)

- posiadającego specyficzną jakość, cieszące się uznaniem i posiadające inne cechy przypisywane temu pochodzeniu geograficznemu oraz którego produkcja i/lub przetwarzanie, i/lub produkcja odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym.
3. Niektóre tradycyjne geograficzne lub niegeograficzne nazwy określające produkt rolny lub środek spożywczy pochodzący z regionu lub konkretnego miejsca spełniające warunki, o których mowa w ust. 2 lit. a) drugie tiret, są również uważane za nazwy pochodzenia.
4. W drodze odstępstwa od art. 2 lit. a) pewne oznaczenia geograficzne są traktowane jako nazwy pochodzenia, gdy surowce dla danych produktów pochodzą z obszaru geograficznego większego lub różniącego się od obszaru przetwarzania pod warunkiem, że:
- obszar, w którym wytwarzane są surowce jest ograniczony,
 - istnieją warunki specjalne dla produkcji surowców, oraz
 - istnieją ustalenia, co do kontroli w celu zapewnienia stosowania tych warunków.
5. Do celów ust. 4 jedynie zwierzęta żywe, mięso i mleko mogą być uważane za surowce. Można zezwolić na wykorzystanie innych surowców zgodnie z procedurą określoną w art. 15.
6. Aby spełniać warunki przyznania odstępstwa określonego w ust. 4, określone oznaczenie może być uznane przez określone Państwo Członkowskie lub już zostało uznane za nazwę pochodzenia albo, jeśli nie ma takiej regulacji, odznacza się udowodnionym tradycyjnym charakterem oraz wyjątkową renomą i popularnością.
7. Aby spełniać warunki przyznania odstępstwa określonego w ust. 4, o którym mowa w ust. 4, wnioski o rejestrację muszą być złożone w ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. Nazwy, które stały się nazwami rodzajowymi nie mogą być zarejestrowane.

Dla celów niniejszego rozporządzenia „nazwa, która stała się nazwą rodzajową” oznacza nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która, pomimo że odnosi się do miejsca lub regionu, w którym produkt ten lub środek spożywczy był pierwotnie produkowany albo wprowadzany na rynek, stała się nazwą powszechną produktu rolnego lub środka spożywczego.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się rodzajową, czy też nie, brane będą pod uwagę wszystkie czynniki, w szczególności:

- istniejąca sytuacja w Państwie Członkowskim, z którego nazwa pochodzi, a także na obszarach spożycia,
- istniejąca sytuacja w innych Państwach Członkowskich,
- odnośne przepisy prawa krajowego i przepisów Wspólnoty.

Gdy w wyniku zastosowania procedury określonej w art. 6 i 7, wniosek o rejestrację zostaje odrzucony, ponieważ nazwa stała się rodzajowa, Komisja opublikuje tę decyzję w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

2. Nazwa nie może zostać zarejestrowana jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, gdy nie pokrywa się z nazwą odmiany rośliny lub rasy zwierząt i w konsekwencji może wprowadzić w błąd konsumentów, co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. Przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia Rada, działając w oparciu o większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, przygotowuje i opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* otwartą wskazującą listę nazw produktów rolnych lub środków spożywczych, które mieszczą się w zakresie niniejszego rozporządzenia i są uważane zgodnie z ust. 1 za nazwy rodzajowe i jako takie nie mogą być zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

1. Aby produkt rolny lub środek spożywczy kwalifikował się do korzystania z chronionej nazwy pochodzenia PDO lub chronionego oznaczenia geograficznego PGI, musi być zgodny z opisem.

2. Opis produktu obejmuje przynajmniej:

- a) nazwę produktu rolnego lub środków spożywczych, w tym nazwę pochodzenia lub oznaczenia geograficzne,
- b) opis produktu rolnego lub środka spożywczego obejmujący surowce, w stosownych przypadkach, a także główne fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne i/lub organoleptyczne cechy charakterystyczne produktu lub środka spożywczego;
- c) definicję obszaru geograficznego, a w stosownych przypadkach, szczegóły wskazujące na spełnianie wymogów art. 2 ust. 4;
- d) dowody, że produkt rolny lub środek spożywczy pochodzi z obszaru geograficznego w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) lub b), w zależności od tego, który ma zastosowanie;
- e) opis metody uzyskiwania produktu rolnego lub środka spożywczego, a w stosownych przypadkach, oryginalne i niezmiennie metody lokalne;
- f) szczegóły, z których wynika związek ze środowiskiem geograficznym lub pochodzeniem geograficznym w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit a) lub b) w zależności od tego, który ma zastosowanie;
- g) szczegóły struktur ds. kontroli, o których mowa w art. 10;
- h) szczegóły etykietowania odnoszące się do oznaczenia PDO. lub PGI. w zależności od tego, który ma zastosowanie, lub równoznaczne tradycyjne oznaczenia krajowe;
- i) wszelkie inne wymogi określone przez przepisy krajowe i/lub przepisy Wspólnoty.

Artykuł 5

1. Jedynie grupa lub, z zachowaniem pewnych warunków, które mają być określone zgodnie z procedurą przewidywaną w art. 15, osoba fizyczna lub prawna jest uprawniona do składania wniosku o rejestrację.

Do celów niniejszego artykułu „grupa” oznacza wszelkie stowarzyszenia, niezależnie od ich formy prawnej lub składu, producentów i/lub przetwórców tego samego produktu rolnego lub środka spożywczego. Inne zainteresowane strony mogą przyłączyć się do grupy.

2. Grupa albo osoba fizyczna lub prawna może składać wniosek o rejestrację jedynie w przypadku produktów rolnych lub środków spożywczych, które produkuje lub uzyskuje w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) lub b).

3. Wniosek o rejestrację będzie obejmować opis produktu, o którym mowa w art.

4. Wniosek zostanie przekazany do Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się dany obszar geograficzny.

5. Państwo Członkowskie sprawdzi, czy wniosek jest uzasadniony i przekaże wniosek, w tym opis produktu, o którym mowa w art. 4 i innych dokumentach, na jakich oparła swą decyzję, Komisji, jeśli uzna, iż spełnione zostały wymogi niniejszego rozporządzenia.

Jeśli wniosek dotyczy nazwy wskazującej obszar geograficzny mieszczący się również w innym Państwie Członkowskim, przed podjęciem decyzji należy zasięgnąć opinii tego Państwa Członkowskiego.

6. Państwa Członkowskie wprowadzą ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszego artykułu.

Artykuł 6

1. W okresie sześciu miesięcy Komisja sprawdzi, w drodze oficjalnego dochodzenie, czy wniosek o rejestrację uwzględnia wszelkie dane, o których mowa w art. 4.

Komisja poinformuje zainteresowane Państwo Członkowskie o swych ustaleniach.

2. Jeśli, po uwzględnieniu przepisów ust. 1, Komisja dojdzie do wniosku, że nazwa kwalifikuje się do ochrony, to opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* nazwę i adres wnioskodawcy, nazwę produktu, główne punkty wniosku, odniesienia do przepisów krajowych dotyczących przygotowania, produkcji lub wytwarzania produktu oraz, jeśli jest to konieczne, uzasadnienie swej decyzji.

3. Jeśli nie przekazano Komisji oświadczenia o sprzeciwie zgodnie z art. 7, nazwa zostanie wpisana do rejestru prowadzonego przez Komisję zatytułowanego „Rejestr chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych”, które zawierają nazwy zainteresowanych grup i organów kontrolnych.

4. Komisja opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* następujące dane:

- nazwy wpisane do rejestru,
- poprawki do rejestru wprowadzane zgodnie z art. 9 i 11.

5. Jeśli w świetle dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, Komisja dojdzie do wniosku, że nazwa nie kwalifikuje się do ochrony, to zadecyduje zgodnie z procedurą określoną w art. 15 o niepodejmowaniu publikacji, o której mowa w ust. 2 tego artykułu.

Przed opublikowaniem zgodnie z ust. 2 i 4 oraz rejestracją, o której mowa w ust. 3, Komisja może poprosić o opinię Komitetu, o którym mowa w art. 15.

Artykuł 7

1. W ciągu sześciu miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, o którym mowa w art. 6 ust. 2, każde Państwo Członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec rejestracji.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich zagwarantują, że wszystkie osoby, które mogą wykazać uzasadniony interes ekonomiczny, będą miały wgląd do wniosku. Dodatkowo i stosownie do istniejącej sytuacji w Państwach Członkowskich, Państwa Członkowskie mogą udostępnić wnioski innym stronom, których zainteresowanie jest uzasadnione.

3. Każda osoba fizyczna lub prawna, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji wysyłając odpowiednio uzasadnione oświadczenie do właściwych władz Państwa Członkowskiego, w którym ma siedzibę lub, w którym została utworzona. Właściwe władze podejmą konieczne środki w celu rozważenia tych uwag lub sprzeciwu w ustalonych terminach.

4. Oświadczenie sprzeciwu może być dopuszczone tylko wtedy, gdy:

- pokazuje, iż warunki, o których mowa w art. 2, nie są przestrzegane,
- pokazuje, że proponowana rejestracja nazwy zagrozi istnieniu nazwie całkowicie lub częściowo identycznej albo znakowi towarowemu, albo istnieniu produktów, które w momencie publikacji niniejszego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* są obecne na rynku zgodnie z prawem, lub
- wskazuje cechy potwierdzające, że nazwa, o rejestrację, której się ubiegano jest nazwą rodzajową.

5. Zwróci się do zainteresowanych Państw Członkowskich, aby doszły ze sobą do porozumienia zgodnie ze swoimi wewnętrznymi procedurami w ciągu trzech miesięcy.

a) Jeśli porozumienie zostanie osiągnięte, to dane Państwa Członkowskie poinformują Komisję o wszystkich szczegółach, które umożliwiły porozumienie, a także opinię wnioskodawcy oraz zgłaszającego sprzeciw. Gdy nie dochodzi do zmiany informacji otrzymanej zgodnie z art. 6, Komisja będzie postępować zgodnie z art. 6 ust. 4. Jeśli wprowadzono zmianę, to ponownie zainicjuje procedurę określoną w art. 7;

- b) nie dojdzie do porozumienia, Komisja podejmie decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 15 z uwzględnieniem tradycyjnych rzetelnych praktyk i faktycznego ryzyka popełnienia pomyłki. Jeśli Komisja zadecyduje o kontynuowaniu rejestracji, to dokona publikacji zgodnie z art.6 ust. 4.

Artykuł 8

Oznaczenia „ch.n.p.”, „ch.o.g.” lub równoważne tradycyjne oznaczenia krajowe mogą pojawiać się tylko na produktach rolnych i środkach spożywczych, które spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 9

Zainteresowane Państwo Członkowskie może zażądać zmiany opisu produktu, w szczególności w celu uwzględnienia rozwoju nauki i techniki lub ponownego określenia obszaru geograficznego.

Procedura określona w art. 6 ma zastosowanie *mutatis mutandis*.

Komisja może jednakże zadecydować, zgodnie z procedurą określoną w art. 15, o niestosowaniu procedury art. 6 w przypadku nieznacznej poprawki.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że nie później niż sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ustanowione zostaną organy kontrolne, które zagwarantują, iż produkty rolne i środki spożywcze noszące chronioną nazwę spełniają wymogi określone w opisie produktu.

2. Organy kontrolne mogą składać się z jednego lub więcej wyznaczonych urzędów ds. kontroli i/lub jednostek prywatnych zatwierdzonych w tym celu przez Państwo Członkowskie. Państwa Członkowskie prześlą Komisji listy urzędów i/lub zatwierdzonych jednostek oraz ich uprawnienia. Komisja opublikuje te dane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. Wyznaczone urzędy ds. kontroli i/lub zatwierdzone jednostki prywatne muszą zapewnić odpowiednie gwarancje obiektywności i bezstronności dla wszystkich producentów lub przetwórców podlegających ich kontroli, a także będą miały stale do swej dyspozycji wykwalifikowany personel oraz środki niezbędne do przeprowadzenia kontroli produktów rolnych i środków spożywczych noszących chronioną nazwę.

Jeśli organy kontrolne korzystają z usług innego urzędu dla przeprowadzenia części kontroli, organ ten musi zapewnić takie same gwarancje. W takim przypadku wyznaczone urzędy ds. kontroli i/lub zatwierdzone prywatne jednostki będą jednak nadal odpowiedzialne wobec Państwa Członkowskiego za wszystkie kontrole.

Począwszy od dnia 1 stycznia 1998 r. jednostki kontrolne muszą spełniać wymogi określone w normie EN 45011 z dnia 26 czerwca 1989 r., aby mogły być zatwierdzone przez Państwa Członkowskie do celów niniejszego rozporządzenia.

4. Jeśli wyznaczony urząd ds. kontroli i/lub jednostka prywatna w Państwie Członkowskim stwierdzi, że produkt rolny lub środek spożywczy noszący chronioną nazwę pochodzenia w tym Państwie Członkowskim nie spełnia kryteriów opisu, to podejmie niezbędne kroki na rzecz zapewnienia stosowania niniejszego rozporządzenia. Urząd ds. kontroli lub jednostka kontrolująca poinformują Państwo Członkowskie o środkach podjętych podczas przeprowadzania kontroli. Zainteresowane strony muszą być informowane o podejmowanych decyzjach.

5. Państwo Członkowskie musi wycofać swoje zatwierdzenie dla jednostki kontrolnej, gdy kryteria określone w ust. 2 i 3 nie są już spełniane. Poinformuje o tym Komisję, która opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* uaktualnioną listę zatwierdzonych jednostek.

6. Państwa Członkowskie podejmą konieczne środki w celu zapewnienia, że producent, który stosuje niniejsze rozporządzenie, ma dostęp do systemu kontroli.

7. Koszty kontroli określone w niniejszym rozporządzeniu będą ponoszone przez producentów wykorzystujących nazwę chronioną.

Artykuł 11

1. Każde Państwo Członkowskie może zgłosić, że warunek określony w opisie produktu rolnego lub środka spożywczego objętego nazwą chronioną nie został wypełniony.

2. Państwo Członkowskie, o którym mowa w ust. 1, przekaże swój zarzut zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu. Zainteresowane Państwo Członkowskie przeanalizuje postawiony mu zarzut i poinformuje Państwo Członkowskie o swych ustaleniach i podjętych przez siebie środkach.

3. W przypadku powtarzających się nieprawidłowości i niemożności osiągnięcia porozumienia przez zainteresowane Państwa Członkowskie, należy skierować do Komisji odpowiednio uzasadniony wniosek.

4. Komisja bada wniosek zasięgając opinii zainteresowanych Państw Członkowskich. W stosownych przypadkach, po przeprowadzeniu konsultacji z komitetem, o którym mowa w art. 15, Komisja podejmie niezbędne kroki. Mogą one obejmować także unieważnienie rejestracji.

Artykuł 12

1. Nie naruszając umów międzynarodowych niniejsze rozporządzenie może stosować się do produktów rolnych lub środków spożywczych pochodzących z państwa trzeciego pod warunkiem, że:

- państwo trzecie jest w stanie dać gwarancje identyczne lub równoważne z tymi, o których mowa w art. 4,
- zainteresowane państwo trzecie posiada rozwiązania kontrolne równoważne z rozwiązaniami określonymi w art. 10,

- zainteresowany państwo trzecie jest przygotowany do udzielenia ochrony równoważnej z ochroną istniejącą we Wspólnocie odpowiednim produktom rolnym lub środkiem spożywczym pochodzącym ze Wspólnoty.

2. Jeśli chroniona nazwa stosowana w państwie trzecim jest taka sama jak chroniona nazwa stosowana przez Wspólnotę, rejestracja nastąpi z należytym uwzględnieniem lokalnych i tradycyjnych zwyczajów oraz rzeczywistego ryzyka pomylenia ich.

Zezwoli się na stosowanie takich nazw jedynie wtedy, gdy kraj pochodzenia produktu jest w sposób wyraźny i widoczny zaznaczony na etykiecie.

Artykuł 13

1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed:

- a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych zarejestrowanej nazwy dla produktów nie objętych rejestracją, o ile produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie nazwy narusza prestiż chronionej nazwy;
- b) każdym niezgodnym z prawem zawłaszczeniem, imitacją lub aluzją, jeśli nawet prawdziwe pochodzenie produktu jest zaznaczone lub chroniona nazwa została przetłumaczona, lub towarzyszy jej wyrażenie „w stylu”, „rodzaju”, „przy użyciu metody”, „tak jak produkowane w”, „imitacja” lub „podobne”;
- c) wszelkim innym fałszywym lub mylącym danym odnoszącym się do miejsca pochodzenia, właściwości lub podstawowych cech produktu na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym lub dokumentach odnoszących się do danego produktu oraz na opakowaniu produktu w pojemniku, mogącym przekazać fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia;
- d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić w błąd zainteresowanych co do prawdziwego pochodzenia produktu.

Gdy zarejestrowana nazwa zawiera w sobie nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która jest uważana za nazwę rodzajową to zastosowanie nazwy ogólnej na właściwym produkcie rolnym lub środku spożywczym nie będzie uważane za sprzeczne z ust. 1 lit. a) lub b).

2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą utrzymać środki krajowe zezwalające na użycie wyrażeń, o których mowa w ust. 1 lit. b), na okres nie dłuższy niż pięć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia pod warunkiem, że:

- produkty były legalnie wprowadzane na rynek przy użyciu takich wyrażeń w ciągu co najmniej pięciu lat przed datą opublikowania niniejszego rozporządzenia,
- etykieta wyraźnie wskazuje na rzeczywiste pochodzenie produktu.

Jednakże wyjątek ten nie może doprowadzić do nieograniczonego wprowadzania produktów na rynek Państwa Członkowskiego, w którym wyrażenia takie są zakazane.

3. Nazwy chronione nie mogą stać się nazwami rodzajowymi.

Artykuł 14

1. Gdy nazwa pochodzenia lub oznaczenia geograficzne są zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, wniosek o rejestrację znaku towarowego odnoszący się do z jednego z przypadków określonych w art. 13 i w odniesieniu do tego samego rodzaju produktu spotka się z odmową o ile wniosek o rejestrację znaku towarowego został złożony przed datą opublikowania, o której mowa w art. 6 ust.2.

Znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem ust.1 zostaną uznane za nieważne.

Niniejszy ustęp ma również zastosowanie w przypadku, gdy wniosek o rejestrację znaku towarowego został złożony przed datą opublikowania wniosku o rejestrację, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pod warunkiem, że publikacja ta ukazała się przed rejestracją znaku towarowego.

2. Przy zachowaniu prawa Wspólnoty stosowanie znaku towarowego odnoszącego się do jednego z przypadków określonych w art. 13, który został zarejestrowany w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych, może być kontynuowane pomimo rejestracji nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, gdy nie ma podstaw do unieważnienia lub wycofania znaku towarowego zgodnie z art. 3 ust.1 lit. c) i g) oraz art. 12 ust. 2 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawa Państw Członkowskich odnoszącego się do znaków towarowych⁶.

3. Nie można zarejestrować nazwy pochodzenia ani oznaczenia geograficznego w przypadku, gdy biorąc pod uwagę prestiż, jakim się cieszy znak towarowy i stopień jego znajomości oraz okres czasu, w którym był używany, konsument mógłby być wprowadzony w błąd, co do prawdziwej tożsamości produktu.

Artykuł 15

Komisję wspiera komitet złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedstawia komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Komitet wydaje swą opinię na temat projektu w terminie, który może być określony przez przewodniczącego zgodnie z pilnością sprawy. Opinia zostaje wydana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu przewidzianą w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjmować na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w komitecie będą wazone w sposób określony przez ten artykuł. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmie zamierzone środki, jeśli są one zgodne z opinią komitetu.

⁶ Dz.U. nr L 40, z 11.02.1989, str. 1 Dyrektywa zmieniona przez decyzję 92/10/EWG (Dz.U. nr L 6, z 11.01.1992, str. 35).

Jeżeli przewidywane środki nie są zgodnie z opinią komitetu lub, jeśli nie wydano opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek dotyczący środków, jakie mają zostać podjęte. Rada działać na podstawie większości kwalifikowanej.

Artykuł 16

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 15.

Artykuł 17

1. W ciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie poinformują Komisję, które swoje prawnie chronione nazwy lub, w tych państwach, gdzie nie ma systemu ochrony, które stały się nazwami zwyczajowymi w wyniku częstego stosowania, chcą zarejestrować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Stosownie do procedury określonej w art. 15 Komisja rejestruje nazwy określone w ust. 1, które są zgodne z art. 2 i 4. Przepisy art. 7 nie mają zastosowania. Jednakże nazwy rodzajowe nie będą rejestrowane.

3. Państwa Członkowskie mogą utrzymywać ochronę krajową nazw, o których poinformowały zgodnie z ust. 1 do czasu podjęcia decyzji o rejestracji.

Artykuł 18

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwanaście miesięcy po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Środki spożywcze, w znaczeniu art. 1 ust.1

- Piwo,
- Naturalne wody mineralne i wody źródlane
- Napoje wytwarzane z ekstraktów roślinnych,
- Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby cukiernicze,
- Naturalne gumy i żywice.

ZAŁĄCZNIK II

Produkty rolne, w rozumieniu art.1 ust. 1

- Siano
- Olejki eteryczne.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1576/89

z dnia 29 maja 1989 r.

ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w chwili obecnej nie ma żadnych szczególnych przepisów Wspólnoty regulujących kwestie napojów spirytusowych, w szczególności w zakresie definiowania tych wyrobów oraz wymogów odnoszących się do ich opisu i prezentacji; ustanowienie wspólnych przepisów w tym zakresie konieczne jest z uwagi na gospodarcze znaczenie przedmiotowych wyrobów oraz w celu wspierania funkcjonowania wspólnego rynku;

napoje spirytusowe stanowią podstawowy rynek zbytu dla rolnictwa Wspólnoty; ten rynek zbytu w dużej mierze wynika z dobrej opinii, jaką przedmiotowe wyroby uzyskały w całej Wspólnocie i na rynku światowym; tę dobrą opinię można przypisać jakości wyrobów tradycyjnych; w celu zachowania tego rynku, wskazane jest utrzymanie określonego poziomu jakości w odniesieniu do danych wyrobów; odpowiednim środkiem w celu utrzymania tego poziomu jakości jest zdefiniowanie omawianych wyrobów, przy uwzględnieniu tradycyjnych praktyk, na których opiera się ich reputacja; ponadto, w celu zapobieżenia dewaluacji wyrobów, zdefiniowanych w ten sposób terminów powinno się używać tylko w odniesieniu do wyrobów o tym samym poziomie jakości co wyroby tradycyjne;

w przypadku niektórych terytoriów, wśród których mogą się znaleźć, w drodze wyjątku pewne państwa, przepisy Wspólnoty powinny zastrzegać możliwość używania nazw geograficznych odnoszących się do tych terytoriów, pod warunkiem, że etapy produkcji, w trakcie których końcowy wyrób uzyskuje swoje cechy charakterystyczne i ostateczne właściwości, są przeprowadzane w danym obszarze geograficznym; przez takie udzielenie

¹ Dz.U. nr C 189 z 23.07.1982, str. 7 oraz Dz.U. nr C 269 z 25.10.1986, str. 4.

² Opinia opublikowana w Dz.U. nr C 127 z 14.05.1984, str. 175 oraz decyzja z dnia 24 maja 1989 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr C 124 z 9.05.1983, str. 16.

praw wyłączności zainteresowanym producentom, przepisy Wspólnoty zapewnią, że omawiane nazwy będą nadal służyć jako wskazanie pochodzenia i będą chronić te nazwy przed przejściem na własność publiczną i stanieniem się pospolitymi terminami; omawiane nazwy mają także zadanie informować konsumenta o pochodzeniu wyrobów, których cechy charakterystyczne wynikają z użycia danych surowców lub zastosowania specjalnych procesów ich wytwarzania;

normalne i zwyczajowe środki informowania konsumenta mają obejmować określone informacje na etykiecie; etykietowanie napojów spirytusowych podlega ogólnym przepisom, ustanowionym w dyrektywie Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 86/197/EWG⁵; z uwagi na charakter omawianych wyrobów i w celu zapewnienia konsumentowi pełniejszej informacji wskazane jest przyjęcie przepisów szczególnych, które stanowiłyby uzupełnienie wspomnianych przepisów ogólnych, w szczególności definicja wyrobów powinna obejmować pojęcia odnoszące się do dojrzewania i minimalnej zawartości alkoholu w celu dopuszczenia do spożycia przez ludzi;

pomimo, że dyrektywa 79/112/EWG wymaga drukowania określonych informacji szczegółowych na etykietach, występują w nich jednak pewne niejasności co do miejsca wytwarzania; pojęcie to ma szczególne znaczenie w omawianym sektorze napojów, z uwagi na fakt że konsument często kojarzy napój z miejscem jego wytwarzania; brak takiej nazwy skutkować u konsumenta podejrzeniem o fałszywe pochodzenie wyrobu; niebezpieczeństwa tego można uniknąć przez wprowadzenie, w określonych przypadkach obowiązku wskazywania na etykiecie miejsca wytwarzania;

w pewnych przypadkach wskazane jest także ustanowienie dodatkowych wymogów; w szczególności powinno się ustanowić wymóg, aby w przypadku stosowania alkoholu etylowego, był to alkohol wyłącznie pochodzenia rolniczego, co już jest we Wspólnocie powszechnie przyjętą praktyką i stanowi kontynuację zapewnienia głównego rynku zbytu dla podstawowych wyrobów rolnych;

dyrektywa Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. odnosząca się do jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi⁶ oraz dyrektywa Rady 80/777/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych Państw Członkowskich odnoszących się do eksploatacji i obrotu naturalnymi wodami mineralnymi⁷, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, ustanawiają właściwości wody używanej w środkach spożywczych; konieczne jest nawiązanie do tych aktów;

dyrektywa Rady 80/388/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do aromatów używanych w środkach spożywczych oraz podstawowych surowców do ich produkcji⁸ przedstawia definicje różnych terminów

⁴ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 144 z 29.05.1986, str. 38.

⁶ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11.

⁷ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 184 z 15.07.1988, str. 61.

obowiązujących w związku z aromatami; taka sama terminologia powinna zostać zastosowana w niniejszym rozporządzeniu;

wskazane jest przyjęcie szczególnych przepisów dotyczących opisu i prezentacji w odniesieniu do sprowadzanych napojów spirytusowych, z uwzględnieniem zobowiązań Wspólnoty w jej stosunkach z państwami trzecimi;

w celu ochrony dobrej opinii wyrobów Wspólnoty na rynku światowym, takie same przepisy powinno się stosować w odniesieniu do wyrobów wywożonych, z wyjątkiem przypadków występowania przepisów przeciwstawnych, uwzględniających tradycyjne zwyczaje i praktyki;

w celu zapewnienia jednolitego i równoczesnego wprowadzenie w życie omawianych środków, wskazane jest ustanowienie rozporządzenia stanowiącego podstawę działań w tym zakresie;

w celu uproszczenia i przyspieszenia procedury, Komisja powinna zostać zobowiązana do przyjęcia środków wykonawczych o charakterze technicznym; w tym celu konieczne jest ustanowienie procedury zapewniającej ścisłą współpracę Państw Członkowskich i Komisji w ramach komitetu wykonawczego;

w celu ułatwienia zmiany na system wprowadzony na mocy niniejszego rozporządzenia, niezbędne są środki przejściowe,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia, napój spirytusowy oznacza płyn alkoholowy:
 - przeznaczony do spożycia przez ludzi,
 - o szczególnych właściwościach organoleptycznych oraz, z wyjątkiem wyrobów wymienionych w pkt I załącznika III, o minimalnej zawartości alkoholu, wynoszącej 15% obj. oraz
 - wytwarzany
 - bezpośrednio w drodze destylacji, nawet z dodatkiem aromatów, z naturalnie fermentowanych wyrobów, i/lub w drodze maceracji substancji roślinnych i/lub dodania aromatów, cukrów albo innych substancji słodzących wymienionych w ust. 3 lit. a), i/lub innych produktów rolnych, do alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego i/lub destylatu pochodzenia rolniczego i/lub spirytusu określonego w

niniejszym rozporządzeniu, albo

- poprzez zmieszanie napoju spirytusowego z:
 - jednym lub kilkoma innymi napojami spirytusowymi,
 - alkoholem etylowym pochodzenia rolniczego, destylatem pochodzenia rolniczego lub spirytusem,
 - jednym lub kilkoma napojami alkoholowymi,
 - jednym lub kilkoma napojami.

Niemniej jednak, za napoje spirytusowe nie uważa się napojów oznaczonych kodami CN 2203 00, 2204, 2205, 2206 00 i 2207.

3. Definicje wstępne

Do celów niniejszego rozporządzenia, następujące terminy mają podane znaczenie:

a) słodzenie:

używanie do przyrządzania napojów spirytusowych jednej lub kilku z następujących substancji:

cukier półbiały, cukier biały, cukier biały rafinowany, dekstroza, fruktoza, syrop glukozowy, cukier płynny, cukier płynny inwertowany, sfermentowany moszcz winogronowy, koncentrat moszczu winogronowego, świeży moszcz winogronowy, cukier palony, miód, syrop z chleba świętojańskiego, lub używanie innych naturalnych substancji węglowodanowych o skutku równoważnym do wymienionych wyżej wyrobów.

„Cukier palony” oznacza produkt otrzymywany wyłącznie w wyniku kontrolowanego podgrzewania sacharozy bez związków zasadowych, kwasów mineralnych lub innych dodatków chemicznych;

b) mieszanie:

łączenie dwóch lub kilku różnych napojów w celu wytworzenia nowego napoju;

c) dodawanie alkoholu:

dodawanie do napoju spirytusowego alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego;

d) sporządzanie mieszanek:

łączenie dwóch lub kilku napojów spirytusowych należących do tej samej kategorii, w składzie których występują niewielkie różnice, spowodowane jednym bądź kilkoma z następujących czynników:

- metoda ich przyrządzania,
- użyta aparatura destylacyjna,
- okres dojrzewania lub leżakowania,
- geograficzny obszar produkcji.

Napój spirytusowy wytworzony w ten sposób należy do tej samej kategorii, co oryginalne napoje spirytusowe przed sporządzeniem mieszanki.

e) dojrzewanie lub leżakowanie:

dopuszczenie do naturalnego przebiegu pewnych reakcji w odpowiednich pojemnikach, przez co nadaje się napojowi spirytusowemu właściwości organoleptycznych, które uprzednio nie występowały;

f) aromatyzowanie:

używanie do przyrządzania napojów spirytusowych jednego lub kilku aromatów określonych w art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 88/388/EWG;

g) barwienie:

używanie do przyrządzania napojów spirytusowych jednego lub kilku barwników;

h) alkohol etylowy pochodzenia rolniczego:

alkohol etylowy, który posiada właściwości wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia i został uzyskany w drodze fermentacji alkoholowej, a następnie destylacji produktów rolnych wymienionych w załączniku II do Traktatu, z wyjątkiem napojów spirytusowych określonych w ust. 2. W przypadkach kiedy występuje odniesienie do użytego surowca, alkohol musi być uzyskany wyłącznie z tego surowca;

i) destylat pochodzenia rolniczego:

płynny alkohol uzyskany w drodze fermentacji alkoholowej, a następnie destylacji produktów rolnych wymienionych w załączniku II do Traktatu, ale który nie posiada właściwości alkoholu etylowego określonego w lit. h) czy napoju spirytusowego, lecz nadal zachowuje aromat i smak użytych surowców. W przypadku, kiedy występuje odniesienie do użytego surowca, destylat musi być uzyskany wyłącznie z tego surowca;

j) zawartość alkoholu według objętości:

stosunek objętości czystego alkoholu, występującego w danym wyrobie w temperaturze 20 °C do całkowitej objętości tego wyrobu w tej samej temperaturze;

k) zawartość substancji lotnych:

ilość substancji lotnych, innych niż alkohol etylowy i metylowy, zawartych w napoju spirytusowym uzyskanym wyłącznie w drodze destylacji, tylko w wyniku destylacji lub redestylacji użytych surowców;

l) miejsce wytworzenia:

miejsce lub region, w którym odbywa się etap procesu wytwarzania produktu końcowego, który nadaje napojowi spirytusowemu jego właściwości i zasadnicze cechy jakościowe;

m) kategoria napojów spirytusowych: wszystkie napoje spirytusowe objęte tą samą definicją.

4. Określenie różnych kategorii napojów spirytusowych.

Do celów niniejszego rozporządzenia, następujące wyrażenia mają podane znaczenie:

a) Rum:

1) Napój spirytusowy wytwarzany wyłącznie w drodze fermentacji alkoholowej i destylacji, z melasy lub syropu wytwarzanego w produkcji cukru trzcinowego albo z samego soku cukru trzcinowego i destylowany do poniżej 96% obj. celem nadania destylatowi dostrzegalnych organoleptycznych właściwości rumu.

2) Napój alkoholowy wytwarzany wyłącznie w drodze fermentacji i destylacji soku trzciny cukrowej, posiadający właściwości aromatyczne specyficzne dla rumu oraz zawartość substancji lotnych równą lub wyższą niż 225 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj. Alkohol ten może być wprowadzany do obrotu z wyrazem „rolniczy” i „rum” wraz z nazwami geograficznymi Francuskich Departamentów Zamorskich wymienionych w załączniku II.

b) *Whisky albo whiskey*:

Napój spirytusowy wytwarzany w drodze destylacji zacieru zbóż

- scukrzonego w drodze diastazy zawartego w nim słodu, nawet z innymi enzymami naturalnymi,

- sfermentowanego w wyniku działania drożdży,
- destylowanego do co najmniej 94,8% obj., w celu nadania destylatowi aromatu i smaku użytych surowców,

oraz leżakowany przez co najmniej trzy lata, w drewnianych beczkach o pojemności nieprzekraczającej 700 litrów.

c) Wódka zbożowa:

- 1) Napój spirytusowy, wytwarzany w drodze destylacji sfermentowanego zacieru zbóż i posiadający właściwości organoleptyczne użytych surowców:

W odniesieniu do napojów wytwarzanych w Niemczech i w regionach Wspólnoty, w których niemiecki jest jednym z języków urzędowych, wyrazy „Wódka zbożowa” można zastąpić wyrazami „*Korn*” lub „*Kornbrand*”, pod warunkiem, że napój ten jest tradycyjnie wytwarzany w tych regionach oraz jeśli wódka zbożowa nie zawiera jakichkolwiek dodatków i jest uzyskiwana:

- wyłącznie w drodze destylacji sfermentowanego zacieru całych ziaren pszenicy, jęczmienia, owsa, żyta lub gryki, ze wszystkimi częściami składowymi ziaren, albo
- w drodze redestylacji destylatu uzyskanego zgodnie z akapitem pierwszym.

- 2) Wódka zbożowa oznaczony wyrazami „*brandy zbożowa*” musi być uzyskiwana poprzez destylację do poniżej 95% obj., ze sfermentowanego zacieru zbóż i musi posiadać właściwości organoleptyczne użytych surowców.

d) Winiak (alkoholowy destylat winny):

Napój spirytusowy

- wytwarzany wyłącznie w drodze destylacji wina lub wina wzmocnionego do destylacji, do poniżej 86% obj. lub poprzez redestylację destylatu winnego do poniżej 86% obj.,
- zawierający substancje lotne w ilości równej lub przekraczającej 125 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj.,
- o maksymalnej zawartości alkoholu metylowego wynoszącej 200 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj.

Po zakończeniu procesu dojrzewania, napój ten można nadal sprzedawać jako „winiak”, jeżeli był leżakowany przez okres równy lub dłuższy niż okres przewidziany dla wyrobu określonego w lit. e).

e) *Brandy lub Weinbrand:*

Napój spirytusowy

- wytwarzany z alkoholowego destylatu winnego, nawet zmieszanego z destylatem winnym przedestylowanym do poniżej 94,8% obj., pod warunkiem, że wymieniony destylat nie przekracza maksimum 50% objętości wyrobu końcowego,
- leżakowany przez co najmniej jeden rok w dębowych pojemnikach, lub przez co najmniej sześć miesięcy w beczkach dębowych o pojemności poniżej 1 000 litrów,
- zawierający ilość substancji lotnych równą lub przekraczającą 125 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj. i pochodzących wyłącznie z destylacji lub redestylacji użytych surowców,
- o maksymalnej zawartości alkoholu metylowego wynoszącej 200 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj.

f) Wódka z wyłoków winogron lub wyłoki z winogron:

1) a) Napój spirytusowy

- wytwarzany ze sfermentowanych wyłoków winogron i destylowany bezpośrednio przez odparowanie wody albo po dodaniu wody; do wyłoków można dodać pewien procent osadu drożdżowego, określony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15, przy destylacji prowadzonej w obecności samych wyłoków do poniżej 86% obj. Dozwolona jest redestylacja do tej samej mocy alkoholu,
- zawierający ilość substancji lotnych równą lub przekraczającą 140 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj. i posiadający maksymalną zawartość alkoholu metylowego w ilości 1 000 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj.

b) Niemniej jednak, w okresie przejściowym przewidzianym dla Portugalii w Akcie Przystąpienia z 1985 r., lit. a), nie wyklucza się sprzedawania w Portugalii wódki z wyłoków winogron, wytwarzanej w Portugalii i zawierającej maksymalnie 1 500 gramów spirytusu metylowego na hektolitr alkoholu 100% obj.

2) Nazwę „wódka z wyłoków winogron” lub „wyłoki z winogron” można zastąpić nazwą *grappa* tylko w odniesieniu do napojów spirytusowych wytwarzanych we Włoszech.

g) Wódka z wyłoków owoców:

Napój spirytusowy wytwarzany w drodze fermentacji i destylacji wyłoków owoców. Warunki destylacji, właściwości produktu i inne przepisy powinny zostać ustanowione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

h) Wódka rodzynekowa albo *brandy rodzynekowa*:

Napój spirytusowy wytwarzany w drodze destylacji produktu uzyskanego poprzez fermentację alkoholową ekstraktu suszonych winogron odmian „Corinth Black” lub „Malaga muscat”, destylowanego do poniżej 94,5% obj. w celu nadania destylatowi aromatu i smaku użytego surowca.

i) Wódki owocowe:

1) a) Napoje spirytusowe

- wytwarzane wyłącznie w drodze fermentacji alkoholowej i destylacji mięsistych owoców lub moszczu takich owoców, nawet z pestkami,
- destylowane do poniżej 86% obj., w celu nadania destylatowi aromatu i smaku destylowanych owoców,
- o zawartości substancji lotnych równej lub przekraczającej 200 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj.,
- o maksymalnej zawartości alkoholu metylowego wynoszącej 1 000 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj., oraz
- w przypadku wódek z owoców pestkowych, o zawartości kwasu cyjanowodorowego nieprzekraczającej 10 gramów na hektolitr alkoholu 100% obj..

b) Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15, dopuszcza się przyjęcie odstępstw od przepisów lit. a) tiret trzecie, czwarte i piąte, w szczególności, gdy wytwarzanie i sprzedaż tradycyjnych wyrobów stanowi znaczną część dochodu niektórych producentów owoców we Wspólnocie.

c) W ten sposób zdefiniowane napoje określa się wyrazem „wódka”, poprzedzonym nazwą owocu, na przykład: wódka wiśniowa lub wiśniówka, wódka śliwkowa lub śliwowica, wódka mirabelkowa, gruszkowa, jabłkowa, morelowa, figowa, cytrusowa czy winogronowa, lub nazwą innych owoców. Do określenia tych napojów można używać wyrazu *wasser* (woda), z podaniem nazwy owocu.

Nazwa *Williams* może być używana tylko do opisywania wódki

gruszkowej, wytwarzanej wyłącznie z gruszek odmiany „Williams”.

W przypadku zbiorowej destylacji dwóch lub kilku rodzajów owoców, uzyskany produkt określa się wyrazami „wódka owocowa”. Nazwę tę można uzupełnić nazwą owoców, według kolejności odpowiadającej użytym ilościom.

- d) Przypadki i warunki, w których nazwa owocu może zostać zastąpiona nazwą „wódka”, poprzedzoną nazwą danego owocu, określa się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.
- 2) Nazwę „wódka”, poprzedzoną nazwą owocu, można również stosować w odniesieniu do napojów spirytusowych, wytwarzanych przy zastosowaniu minimalnej proporcji w ilości 100 kilogramów owoców na 20 litrów alkoholu 100% obj., poprzez destylację poprzedzoną maceracją niektórych jagód i innych owoców, takich jak maliny, jeżyny, czarne borówki i inne, nawet częściowo sfermentowanych, w alkoholu etylowym pochodzenia rolniczego lub w spirytusie bądź destylacie określonym w niniejszym rozporządzeniu.

Warunki używania nazwy „wódka”, poprzedzonej nazwą owocu, w celu uniknięcia pomyłek w odniesieniu do wódek owocowych określonych w pkt 1 i przedmiotowych owoców, powinny zostać określone z zastosowaniem procedury ustanowionej w art. 15.

- 3) Napoje spirytusowe uzyskane poprzez destylację, poprzedzoną maceracją niesfermentowanych całych owoców, takich jak owoce wymienione w pkt. 2, w alkoholu etylowym pochodzenia rolniczego, można określać wyrazem „geist”, wraz z podaniem nazwy owocu.

- j) Wódka z jabłcznika lub moszczu gruszkowego:

Napoje spirytusowe

- wytwarzane wyłącznie w drodze destylacji jabłcznika i moszczu gruszkowego, oraz
- spełniające wymogi lit. i) pkt 1 lit. a) tiret drugie, trzecie i czwarte, odnoszące się do wódek owocowych.

- k) Wódka z goryczki:

Napój spirytusowy wytwarzany z destylatu goryczki, uzyskanego poprzez fermentację korzeni goryczki, nawet z dodatkiem alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego.

- l) Owocowe napoje alkoholowe:

- 1) Napoje spirytusowe uzyskane w drodze macerowania owoców w alkoholu etylowym pochodzenia rolniczego i/lub w destylacie pochodzenia rolniczego i/lub w spirytusie zdefiniowanym w niniejszym rozporządzeniu oraz w minimalnej proporcji, określonej za pomocą procedury ustanowionej w art. 15.

Aromat tych napojów spirytusowych można uzupełnić substancjami i/lub preparatami aromatycznymi, innymi niż smak i zapach użytych owoców. Substancje i preparaty aromatyczne określone są odpowiednio w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) i lit. c) dyrektywy 88/388/EWG. Niemniej jednak, charakterystyczny aromat napoju i jego kolor muszą pochodzić wyłącznie od użytych owoców.

- 2) W ten sposób zdefiniowane napoje określa się mianem „napojów alkoholowych” lub „nalewek”, poprzedzonych nazwą owocu. Przypadki i warunki, w których nazwa owoców może zastąpić powyższe nazwy, określa się za pomocą procedury ustanowionej w art. 15.

Niemniej jednak, nazwa „*Pacháran*” może być używana wyłącznie dla „owocowego napoju alkoholowego „ wytwarzanego w Hiszpanii i uzyskiwanego poprzez macerowanie owoców tarniny (*prunus spinosa*), w minimalnej proporcji w ilości 250 gramów owocu na litr czystego alkoholu.

- m) Napoje spirytusowe aromatyzowane jałowcem:

- 1) a) Napoje spirytusowe, wytwarzane poprzez aromatyzowanie alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego i/lub spirytusu zbożowego i/lub destylatu zbożowego jagodami jałowca (*juniperus communis*).

Inne substancje naturalne i/lub identyczne z naturalnymi substancje aromatyczne określone w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) i (ii) dyrektywy 88/388/EWG i/lub preparaty aromatyczne określone w art. 1 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy, i/lub rośliny aromatyczne lub części roślin aromatycznych, które można zastosować dodatkowo, lecz organoleptyczne cechy charakterystyczne jałowca muszą być dostrzegalne, nawet, gdy zdarza się, że są osłabione.

- b) Napoje te można określać nazwą „*Wacholder*”, „*ginebra*” lub „*genebra*”. Zastosowanie tych nazw ma zostać określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

- c) Alkohole używane do napojów spirytusowych określanych nazwami „*genièvre*”, „*jenever*”, „*genevar*” i „*peket*” muszą być pod względem organoleptycznym właściwe dla pocesu wytwarzania wyżej wymienionych wyrobów, oraz muszą mieć maksymalną zawartość metylu w ilości 5 gramów na hektolitr 100% alkoholu i maksymalną zawartość aldehydu, wyrażoną jako aldehyd octowy, w ilości 0,2 grama na hektolitr alkoholu 100% obj. W przypadku takich wyrobów, smak jagód jałowca nie musi być dostrzegalny.
- 2) a) Napój może być określany nazwą „*gin*”, jeśli jest wytwarzany poprzez aromatyzowanie odpowiedniego pod względem organoleptycznym alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, naturalnymi i/lub identycznymi z naturalnymi substancjami aromatycznymi zdefiniowanymi w art. 1 ust. 2 lit. b), (i) i (ii) dyrektywy 88/388/EWG i/lub preparatami aromatycznymi zdefiniowanymi w art. 1 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy, w sposób zapewniający dominację smak jałowca.
- b) Napój może być określany nazwą „*gin destylowany*”, jeśli jest produkowany wyłącznie poprzez redystylowanie odpowiedniego pod względem organoleptycznym alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, stosownej jakości i o początkowej mocy alkoholu wynoszącej co najmniej 96% obj., w aparaturze tradycyjnie używanej do ginu, z dodatkiem jagód jałowca i innych naturalnych składników botanicznych, pod warunkiem, że dominuje smak jałowca. Wyrażenie „*gin destylowany*” można również stosować do mieszaniny produktu takiej destylacji i alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego o tym samym składzie, czystości i mocy alkoholu. Do aromatyzowania ginu destylowanego można używać również substancji aromatycznych naturalnych lub identycznych z naturalnymi i/lub preparatów aromatycznych określonych w lit. a). „*London gin*” jest rodzajem ginu destylowanego.

Gin uzyskany w prosty sposób, poprzez dodawanie esencji lub aromatów do alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, nie kwalifikuje się do opisu „*gin destylowany*”.

- n) Napoje spirytusowe aromatyzowane kminkiem:
- 1) Napoje spirytusowe wytwarzane poprzez aromatyzowanie alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego kminkiem (*Carum carvi L.*).

Dodatkowo można stosować inne naturalne substancje aromatyczne

lub substancje identyczne z naturalnymi, określone w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) i (ii) dyrektywy 88/388/EWG, i/lub preparaty aromatyczne określone w art. 1 ust. 2 lit. c) niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem, że smak kminku jest dominujący.

- 2) a) Napoje spirytusowe określone w pkt. 1 można także określać nazwą „*akvavit*” lub „*aquavit*”, jeśli są one aromatyzowane destylatem z roślin lub przyprawami korzennymi.

Dodatkowo można stosować inne substancje aromatyczne, określone w akapicie drugiego pkt. 1, jednak aromat tych napojów jest przypisywany głównie destylatom nasion kminku i/lub kopru (*Anethum graveolens L.*), przy czym użycie olejków esencjonalnych jest zakazane.

- b) W smaku nie mogą dominować w oczywisty sposób substancje gorzkie; zawartość suchego ekstraktu nie może przekraczać 1,5 grama na 100 mililitrów.

- o) Napoje spirytusowe aromatyzowane anyżem:

- 1) Napoje spirytusowe wytwarzane poprzez aromatyzowanie alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego naturalnymi ekstraktami anyżu gwiazdzistego (*Illicium verum*), anyżu (*Pimpinella anisum*), kopru (*Poeniculum vulgare*) lub innych roślin, które zawierają takie same główne składniki aromatyczne, przy użyciu następujących procesów:

- maceracji i/lub destylacji,
- redestylacji alkoholu w obecności nasion lub innych części roślin, które wyszczególniono powyżej,
- dodania naturalnych destylowanych ekstraktów z roślin o aromacie anyżu,
- kombinacji tych trzech metod.

Można również używać innych naturalnych ekstraktów lub nasion aromatycznych, ale smak anyżu musi być dominujący.

- 2) Napój spirytusowy aromatyzowany anyżem, określany nazwą „*pastis*” musi zawierać naturalne ekstrakty korzenia lukrecji (*Glycyrrhiza glabra*), które implikują obecność barwników znanych jako „chalkony” oraz kwasu lukrecjowego, których poziom musi wynosić odpowiednio 0,05 i 0,5 grama na litr.

„*Pastis*” zawiera mniej niż 100 gramów cukru na liter, a jego minimalny i maksymalny poziom anetolu wynosi odpowiednio 1,5 i 2 gramy na liter.

3) Napój spirytusowy o smaku anyżu określany nazwą Ouzo musi:

- być wytwarzany wyłącznie w Grecji,
- być wytwarzany w drodze mieszania alkoholi o zapachu nadanym poprzez destylację lub macerację z użyciem nasion anyżu i ewentualnie nasion kopru, mastyki z mastykowców rodzimych dla wyspy Chios (*Pistacia lentiscus Chia lub latifolia*) bądź innych aromatycznych nasion, roślin i owoców; alkohol o zapachu nadawanym przez destylację musi stanowić, co najmniej 20% mocy alkoholowej *ouzo*.

Destylat ten musi:

- zostać wytworzony w drodze destylacji w tradycyjnych aparatach miedzianych o pracy nieciągłej, o pojemności 1 000 litrów lub mniejszej,
- mieć moc alkoholu nie niższą niż 55% obj. i nie wyższą niż 80% obj.

Ouzo musi być bezbarwny i mieć zawartość cukru w ilości 50 gramów lub mniej na liter.

4) Napój spirytusowy o zapachu anyżu określany nazwą „*anis*” musi mieć charakterystyczny zapach, pochodzący wyłącznie z anyżu (*pimpinelle anisum*), i/lub z anyżu gwiaździstego (*illicium verum*) i/lub kopru (*foeniculum vulgare*). Nazwę „*anis* destylowany” można stosować jeśli napój zawiera alkohol destylowany w obecności takich nasion, pod warunkiem, że taki alkohol stanowi co najmniej 20% mocy alkoholowej danego napoju.

p) Gorzkie napoje spirytusowe lub „*bitter*”:

Napoje spirytusowe o dominującym gorzkim smaku, wytwarzane w drodze aromatyzowania alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego substancjami aromatycznymi naturalnymi lub identycznymi z naturalnymi, określonymi w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) i (ii) dyrektywy 88/388/EWG, i/lub preparatami aromatycznymi określonymi w art. 1 ust. 2 lit. c) niniejszej dyrektywy.

Napoje te mogą być wprowadzane do obrotu pod nazwą „*amer*” lub *bitter* („gorzki”), nawet z użyciem innego wyrażenia.

Niniejszy przepis nie wpływa na możliwość użycia terminów „amer” lub *bitter* („gorzki”) w odniesieniu do wyrobów nie objętych niniejszym artykułem.

q) Wódka:

Napój spirytusowy wytwarzany w drodze rektyfikacji alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego lub jego filtrowania przez węgiel aktywowany, z możliwością następującej bezpośredniej destylacji lub równoważnego procesu, w sposób zapewniający selektywną redukcję cech organoleptycznych użytego surowca. Wyrobowi można nadawać specjalne właściwości organoleptyczne, takie jak łagodny smak, przez dodanie aromatów.

r) Likier:

1) Napój spirytusowy:

- o minimalnej zawartości cukru wynoszącej 100 gramów na litr, wyrażonej jako cukier inwertowany, z zastrzeżeniem dla innych decyzji, podjętych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15,
- wytwarzany w drodze aromatyzowania alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego lub destylatu pochodzenia rolniczego, lub jednemu czy kilku napojom spirytusowym określonym w niniejszym rozporządzeniu czy mieszance powyższych napojów, słodzony i z ewentualnym dodatkiem wyrobów pochodzenia rolniczego, takich jak śmietana, mleko i inne przetwory mleczne, owoce, wino lub wino aromatyzowane.

2) Nazwa „krem z”, po której umieszczona jest nazwa owocu lub innego użytego surowca, z wykluczeniem przetworów mlecznych, zarezerwowana jest dla likierów o minimalnej zawartości cukru wynoszącej 250 gramów na litr, wyrażonej jako cukier inwertowany.

Niemniej jednak, nazwa „creme de cassis” zarezerwowana jest dla likierów z czarnej porzeczki, zawierających co najmniej 400 gramów cukru na litr, wyrażonego jako cukier inwertowany.

s) Likier jajeczny (*advocaat / avocat / Advokat*):

Napój spirytusowy, nawet aromatyzowany, uzyskany z alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, zawierający następujące składniki: żółtko jaj wysokiej jakości, białko jaj oraz cukier lub miód. Minimalna zawartość cukru lub miodu musi wynosić 150 gramów na litr. Minimalna

zawartość żółtka jaj musi wynosić 70 gramów na litr końcowego wyrobu.

t) Likier z dodatkiem jajka:

Napój spirytusowy, nawet aromatyzowany, uzyskany z alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, zawierający następujące składniki: żółtko jaj wysokiej jakości, białko jaj oraz cukier lub miód. Minimalna zawartość cukru lub miodu musi wynosić 150 gramów na litr. Minimalna zawartość żółtka jaj musi wynosić 70 gramów na litr końcowego wyrobu.

Artykuł 2

Z zastrzeżeniem przepisów art. 3, 4 i 12, napój spirytusowy, w celu wprowadzenia do obrotu dla spożycia przez ludzi pod jedną z nazw wymienionych w art. 1 ust. 4 musi odpowiadać definicji i wymogom obowiązującym w odniesieniu do kategorii, do której należy.

Artykuł 3

1. Z wyjątkiem napojów spirytusowych aromatyzowanych jałowcem, określonych w art. 1 ust. 4 lit. m) pkt. 1, w przypadku wymienionych poniżej napojów spirytusowych dopuszczonych do spożycia przez ludzi we Wspólnocie pod jedną z nazw wyszczególnionych w art. 1, minimalna moc alkoholu według objętości, z wyjątkiem określonych wyrobów szczególnych, których moc alkoholową podano w załączniku III, jest następująca:

– 40% *whisky / whiskey*
pastis

– 37,5% rum

Rum - Verschnitt

winiak

wódka z wyłoków winogron

wódka z wyłoków owoców

wódka rodzynekowa

wódka owocowa

wódka z jabłecznika i wódka z moszczu gruszkowego

wódka z goryczki

gin / gin destylowany

akvavit / aquavit

wódka

grappa

ouzo

Kornbrand

– 36% *brandy / Weibrand*

– 35% wódka zbożowa / brandy zbożowa

anis

– 32% *Korn*

– 30% napoje spirytusowe aromatyzowane kminkiem (z wyjątkiem *akvavit / aquavit*)

– 25% owocowe napoje alkoholowe

– 15% napoje spirytusowe aromatyzowane anyżem (z wyjątkiem *ouzo, pastis, anis*)

inne produkty, określonych w art. 1 ust. 4 i niewymienione powyżej.

2. W odniesieniu do napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II, przepisy krajowe mogą ustalać minimalną moc alkoholu według objętości wyższą od wartości określonych w ust. 1 i w odniesieniu do napojów spirytusowych wyszczególnionych w załączniku II. Państwa Członkowskie zobowiązane są powiadomić Komisję o takich mocach alkoholu, w terminie trzech miesięcy od:

- wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w przypadku, kiedy takie przepisy istnieją,
- lub po ich przyjęciu, w przypadku przepisów, które mogą zostać przyjęte po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie.

Komisja zapewnia ich opublikowanie w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może ustalić minimalną moc alkoholu według objętości, dla kategorii napojów innych, niż te określone w ust. 1.

4. Przed dniem 31 grudnia 1992 r. Rada ponownie rozpatrzy minimalną moc alkoholu w *whisky / whiskey* na podstawie badania rynku przeprowadzonego przez Komisję.

Artykuł 4

1. Bez uszczerbku dla przepisów przyjętych na mocy ust. 2-5, w przypadku dodania do napoju spirytusowego jakiegokolwiek substancji, innej niż substancje dopuszczone na mocy ustawodawstwa Wspólnoty, lub w razie jego braku, na mocy przepisów krajowych, dany napój spirytusowy traci prawo do zastrzeżonej nazwy.

2. Wykaz dopuszczonych dodatków do środków spożywczych, wskazania dotyczące ich używania i przedmiotowe napoje spirytusowe powinny zostać określone według procedury ustanowionej w dyrektywie Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących dodatków do środków spożywczych dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁹.

3. Wykaz dopuszczonej pomocy przetwórczej, wskazań dotyczących jej stosowania i napojów spirytusowych, których to dotyczy może zostać określony według procedury ustanowionej w art. 15.

4. Bez uszczerbku dla bardziej restrykcyjnych przepisów art. 1 ust. 4, barwienie napojów spirytusowych może zostać dopuszczone zgodnie z przepisami krajowymi, ustanowionymi na mocy dyrektywy Rady z dnia 23 października 1962 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących barwników dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi¹⁰, ostatnio zmienionej Aktem Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii.

5. Do przygotowania napojów spirytusowych określonych w art. 1 ust. 4, z wyjątkiem napojów określonych w art. 1 ust. 4 lit. m), n) i p) można używać tylko naturalnych substancji i preparatów aromatycznych, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) oraz art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy 38/388/EWG.

Niemniej jednak, zezwala się na stosowanie w likierach, substancji i preparatów aromatycznych, identycznych z tymi naturalnymi, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b) (ii) dyrektywy 38/388/EWG, z wyjątkiem likierów niżej wymienionych:

a) Likieri owocowe (lub kremy):

- ananasowy,
- jeżynowy,

⁹ Dz.U. nr L 40 z 11.02.1989, str. 27.

¹⁰ Dz.U. nr 115 z 11.11.1962, str. 2645/62.

- wiśniowy,
- malinowy,
- morwowo,
- z czarnych jagód,
- z owoców cytrusowych;

b) likiery roślinne:

- miętowy,
- goryczkowy,
- anyżowy,
- génépi /fr./,
- berberysowy.

6. Do przyrządzania napojów spirytusowych można używać dodatku wody, w miarę możliwości destylowanej lub demineralizowanej, pod warunkiem, że jakość wody odpowiada przepisom krajowym, przyjętym w celu wykonania dyrektyw 80/777/EWG i 80/778/EWG, oraz z zastrzeżeniem, że dodana woda nie zmienia charakteru produktu.

7. a) Alkohol etylowy stosowany do przygotowania napojów spirytusowych nie może być pochodzenia innego niż pochodzenie rolnicze.
- b) Alkohol etylowy używany do rozpuszczania bądź rozcieńczania barwników, aromatów i innych dopuszczalnych dodatków, używanych do przyrządzania napojów spirytusowych, musi być alkoholem etylowym pochodzenia rolniczego.
- c) Bez uszczerbku dla bardziej restrykcyjnych przepisów, ustanowionych w art. 1 ust. 4 lit. m) pkt 1, jakość alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego musi odpowiadać specyfikacji określonej w załączniku I.

8. Szczegółowe zasady, wraz z metodami, jakie mają być stosowane do analizy napojów spirytusowych, powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może uzupełnić wykaz likierów podanych w ust. 5 akapit drugi.

1. Bez uszczerbku dla środków przyjętych na mocy przepisów art. 6, używanie nazw określonych w art. 1 ust. 4 ogranicza się do zdefiniowanych w nim napojów spirytusowych, z uwzględnieniem wymogów ustanowionych w art. 2, 3, 4 i 12. Nazwy te muszą być używane do opisywania omawianych napojów.

Napoje spirytusowe, które nie spełniają wymogów specyfikacji ustanowionej dla wyrobów określonych w art. 1 ust. 4, nie mogą nosić nazw przypisanych tym wyrobom. Muszą one być opisywane jako: „napoje spirytusowe” lub „spirytusy”.

2. Nazwy wymienione w ust. 1 można uzupełnić nazwami geograficznymi, innymi niż te wymienione w ust. 3, z zastrzeżeniem, że nie wprowadzają one konsumentów w błąd.

3. a) Nazwy geograficzne wymienione w załączniku II mogą zastępować nazwy określone w ust. 1 lub je uzupełniać, tworząc nazwy złożone. Nazwy te, nawet złożone, można w razie konieczności uzupełnić dodatkowymi informacjami szczegółowymi, pod warunkiem, że są one uregulowane przez Państwo Członkowskie, w którym produkuje się dany napój spirytusowy.

W drodze odstępstwa od przepisów poprzedniego akapitu, termin „*luksemburska marka narodowa*” zastępuje nazwę geograficzną i może stanowić uzupełnienie nazw napojów spirytusowych, wytwarzanych w Wielkim Księstwie Luksemburga, zgodnie z wykazem przedstawionym w załączniku II.

b) Nazwy geograficzne są zastrzeżone dla napojów spirytusowych w przypadku, kiedy etapy produkcji, w trakcie których dany napój uzyskuje swoje cechy charakterystyczne i ostateczne właściwości, są przeprowadzane w danym obszarze geograficznym.

c) Państwa Członkowskie mogą stosować szczególne zasady krajowe dotyczące wytwarzania, przepływu wewnątrz Państwa Członkowskiego, opisu i prezentacji, w odniesieniu do wyrobów wytwarzanych na ich terytorium, w zakresie, w jakim są one zgodne z przepisami ustawowymi Wspólnoty. W przypadku gdy są one stosowane w ramach realizacji polityki jakości, zasady takie mogą ograniczać produkcję w danym obszarze geograficznym do wyrobów jakościowych spełniających te szczególne zasady.

Artykuł 6

1. Stosowane nazwy oprócz opisu handlowego mogą podlegać regulacjom, przyjętym na mocy przepisów szczególnych dotyczących:

- stosowania wyrazów, akronimów lub znaków,
- stosowania wyrażen złożonych, obejmujących terminy ogólne określone w art. 1 ust. 2 i 4.

2. Przepisy szczególne mogą regulować nazwy mieszanek napojów spirytusowych oraz nazwy mieszanek napojów z napojami spirytusowymi.

3. Przepisy, określone w ust. 1 i 2, powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15. Mają one w szczególności zapobiegać pomyłkom w odniesieniu do nazw określonych w tych ustępach, w szczególności w odniesieniu do wyrobów istniejących w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

1. Oprócz zgodności z ustawodawstwem krajowym, przyjętym zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG, etykietowanie, prezentacja i reklama napojów spirytusowych określonych w art. 1 ust. 4 i przeznaczonych dla finalnego konsumenta, mają być zgodne z przepisami ust. 2 i 3.

2. a) Nazwa sprzedawanych wyrobów, określonych w art. 1 ust. 2 i 4, jest jedną z nazw używanych wyłącznie w odniesieniu do tych wyrobów na mocy art. 5 i art. 6 ust. 2.

b) Jeżeli na etykiecie wskazany jest surowiec, zastosowany do wytworzenia alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, każdy alkohol pochodzenia rolniczego musi zostać wymieniony w kolejności, według ilości użytego alkoholu, malejąco.

c) Jeżeli wyrób poddawany jest procesowi mieszania, nazwę sprzedawanych napojów spirytusowych, określonych w ust. 1, można uzupełnić terminem „mieszanka”.

d) Poza wyjątkami, okres leżakowania można podawać tylko w przypadku gdy odnosi się on do najmłodszego składnika alkoholowego i pod warunkiem, że produkt był leżakowany pod nadzorem skarbowym lub nadzorem zapewniającym równoważne gwarancje.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14 można określić następujące kwestie odnoszące się do wyrobów określonych w art. 1 ust. 4:

a) warunki wskazywania na etykiecie okresu dojrzewania i użytych surowców;

b) warunki stosowania opisów handlowych wskazujących, że wyrób został poddany procesowi dojrzewania, łącznie z wyjątkami i warunkami dotyczącymi równoważnych kontroli;

c) szczególne przepisy regulujące kwestie stosowania terminów odnoszących się do określonej właściwości produktu, takich jak jego historia lub sposób przygotowania;

d) zasady etykietowania produktów w pojemnikach, nieprzeznaczonych dla finalnego

konsumenta wraz ze wszelkimi odstępstwami od zasad etykietowania, które powinny zostać uwzględnione w szczególności w obrocie hurtowym i w transporcie.

4. Informacje szczegółowe, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, podaje się w jednym lub kilku językach urzędowych Wspólnoty, w sposób umożliwiający finalnemu konsumentowi łatwe zrozumienie każdej pozycji, chyba że nabywcy są informowani za pomocą innych środków.

5. Nie tłumaczy się oznaczeń geograficznych wymienionych w załączniku II, wyrazów pisanych kursywą w art. 1 ust. 4 oraz nazwy „*Rum-Verschnitt*”.

Niemniej jednak, na wniosek Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce konsumpcja, może zostać podjęta decyzja, według procedury ustanowionej w art. 14, że wymienione wyrazy pisane kursywą, w szczególności wyrażenie „*brandy rodzynekowa*”, można uzupełnić wyrazami równoważnymi, aby konsumenci danego Państwa Członkowskiego nie byli wprowadzani w błąd.

6. W przypadku wyrobów pochodzących z państw trzecich, zezwala się na stosowanie urzędowego języka państwa trzeciego, w którym dany produkt został wytworzony, jeżeli informacje szczegółowe przewidziane w niniejszym rozporządzeniu podaje się również w języku urzędowym Wspólnot, w sposób łatwo zrozumiały dla finalnego konsumenta.

7. Bez uszczerbku dla przepisów art. 12, w przypadku wyrobów pochodzących ze Wspólnoty i przeznaczonych na wywóz, informacje szczegółowe przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mogą także zostać podane w innym języku; przepisu niniejszego nie stosuje się w odniesieniu do informacji szczegółowych określonych w ust. 5.

8. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 Komisja może określić przypadki i/lub napoje spirytusowe, w odniesieniu, do których obowiązkowe jest podanie odniesienia do miejsca wytworzenia i/lub pochodzenia i/lub źródła oraz może określić towarzyszące zasady.

Artykuł 8

Napojów spirytusowych wytwarzanych we Wspólnocie, sprzedawanych w celu spożycia przez ludzi, nie można opisywać żadnymi towarzyszącymi wyrazami bądź zwrotami, takimi jak „podobny”, „typu”, „w stylu”, „wytworzony”, „o smaku”, ani innymi podobnymi nazwami, w powiązaniu z jakimkolwiek opisem sprzedaży wymienionym w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 9

1. Przy prezentacji poniższych napojów spirytusowych:

- rum,
- *whisky* lub *whiskey*,

- wódka zbożowa / *brandy* zbożowa,
- winiak i *brandy*,
- wódka z wyłoków winogron,
- wódka rodzynkowa,
- wódka owocowa, inna niż wyroby określone w art. 1 ust. 4 lit. i) pkt. 2,
- wódka z jabłeczniaka i z moszczu gruszkowego,

jeżeli zawierają one dodatek alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, nie wolno stosować, w jakiegokolwiek formie nazw ogólnych zastrzeżonych dla tych napojów.

2. Niemniej jednak, przepisy ust. 1 nie zapobiegają wprowadzania do obrotu we Wspólnocie, w celu spożycia przez ludzi, produktu wytwarzanego w Niemczech i uzyskanego poprzez mieszanie rumu i alkoholu. Minimalna proporcja w ilości 5% alkoholu zawartego w wyrobie końcowym o nazwie „*Rum - Verschnitt*” musi pochodzić z rumu. W przypadku sprzedaży tego wyrobu poza rynkiem niemieckim, na etykiecie trzeba podać skład alkoholu.

W zakresie etykietowania i prezentacji produktu „*Rum - Verschnitt*”, wyraz „*Verschnitt*” musi być uwidocznione na opakowaniu (na butelce lub jej opakowaniu), literami tego samego rodzaju, wielkości, koloru i w tym samym wierszu, co słowo „Rum”, a w przypadku butelek - na etykiecie przedniej.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie zobowiązane są podjąć niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z przepisami Wspólnoty odnoszącymi się do napojów spirytusowych. Zobowiązane są wyznaczyć jedną lub kilka agencji w celu kontrolowania zgodności z tymi przepisami.

W przypadku wyrobów wymienionych w załączniku II, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14 może zostać podjęta decyzja, że nadzór i ochrona dla celów przepływu wewnątrz Wspólnoty mają być prowadzone za pomocą dokumentów handlowych, sprawdzanych przez administrację i poprzez prowadzenie stosownych rejestrów.

2. W przypadku wywozu wyrobów wymienionych w załączniku II, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustanawia system potwierdzania autentyczności dokumentów, w celu wyeliminowania oszukańczych praktyk i możliwości podrabiania wyrobów. System ten ma na celu zastąpienie istniejących systemów krajowych. Musi on być, co najmniej tak samo niezawodny jak istniejące systemy krajowe, z zastrzeżeniem zasad wspólnotowych, w szczególności tych odnoszących się do konkurencji.

Do czasu wprowadzenia systemu, określonego w poprzednim akapicie, Państwa Członkowskie mogą zachować swoje własne systemy potwierdzania autentyczności, pod warunkiem, że są one zgodne z zasadami obowiązującymi we Wspólnocie.

3. Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje niezbędne środki w celu jednolitego stosowania przepisów Wspólnoty w sektorze napojów spirytusowych, w szczególności w odniesieniu do kontroli i wzajemnych stosunków między kompetentnymi organami Państw Członkowskich.

4. Państwa Członkowskie i Komisja zobowiązane są przekazywać sobie wzajemnie informacje niezbędne w celu wykonania niniejszego rozporządzenia. Szczegółowe zasady komunikowania się i upowszechniania takich informacji powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14.

Artykuł 11

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2, wprowadzane do obrotu we Wspólnocie napoje spirytusowe, przeznaczone do spożycia przez ludzi, opatrzone nazwą geograficzną lub nazwą inną niż te określone w art. 1 ust. 4, mogą, z zastrzeżeniem wzajemnych ustaleń zostać zakwalifikowane do nadzoru i ochrony, o których mowa w art. 10.

Wykonanie przepisów akapitu pierwszego podlega umowom negocjowanym i zawieranim z państwami trzecimi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 113 Traktatu.

Szczegółowe zasady oraz wykaz produktów określonych w akapicie pierwszym są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

2. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla przywozu i wprowadzania do obrotu we Wspólnocie w celu spożycia przez ludzi, szczególnych napojów spirytusowych pod pod ich nazwami oryginalnymi, pochodzących z państw trzecich objętych koncesjami taryfowymi Wspólnoty na mocy GATT lub obustronnych porozumień i podlegających warunkom dopuszczalności ustanowionym w rozporządzeniach Wspólnoty.

Artykuł 12

1. Napoje spirytusowe przeznaczone na wywóz muszą odpowiadać przepisom niniejszego rozporządzenia.

2. Niemniej jednak, Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o udzieleniu odstępstw w zakresie przepisów art. 4 ust. 2, 3, 4 i 6, ale nie w odniesieniu do napojów spirytusowych wymienionych w załącznikach II i III lub napojów spirytusowych z zastrzeżonym opisem.

3. Decyzję o udzieleniu odstępstw od przepisów art. 3, odnoszących się do mocy alkoholu w celu dopuszczenia do spożycia przez ludzi, można podjąć również w przypadku:

- napojów spirytusowych objętych przepisami art. 1 ust. 2 i 4,
- napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II, w szczególności, kiedy wymaga tego ustawodawstwo importującego państwa trzeciego,

na wniosek Państwa Członkowskiego, w którym wytwarza się dany napój zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14.

4. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na odstępstwa od zasad dotyczących nazwy i prezentacji, w odniesieniu do nazw innych niż te przewidziane w art. 1 ust. 2 i 4 oraz w załącznikach II i III oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 8 i 9:

- kiedy wymaga tego ustawodawstwo obowiązujące w importującym państwie trzecim,
- w przypadku nie objętym przepisem ustanowionym w akapicie pierwszym z wyjątkiem pewnych oznaczeń, co, do których podjęto decyzję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14.

5. Państwa Członkowskie zobowiązane są informować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o wprowadzonych przez nie odstępstwach.

Artykuł 13

1. Ustanawia się Komitet Wykonawczy ds. napojów spirytusowych, nazywany dalej komitetem, składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

2. Państwa Członkowskie dysponują w ramach komitetu głosami ważonymi zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Artykuł 14

1. Przed zastosowaniem procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący zobowiązany jest skierować sprawę do komitetu, z własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać przyjęte. Komitet zobowiązany jest przedstawić swoją opinię na temat takich środków w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego, stosownie do pilności spraw przedłożonych do rozpatrzenia. Opinia zostaje przyjęta większością 54 głosów.

3. Komisja przyjmuje środki, które mają zostać niezwłocznie zastosowane. Niemniej jednak, jeśli te środki nie są zgodne z opinią komitetu, Komisja zobowiązana jest niezwłocznie poinformować o nich Radę. W tej sytuacji, Komisja może odroczyć zastosowanie tych środków o jeden miesiąc.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w terminie jednego miesiąca.

Artykuł 15

1. Przed zastosowaniem procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący zobowiązany jest skierować sprawę do komitetu, z własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet zobowiązany jest przedstawić swoją opinię na temat danego projektu w terminie, jaki przewodniczący ustanowi stosownie do pilności sprawy. Opinia zostaje przyjęta większością ustanowioną w art. 142 ust. 2 Traktatu, w odniesieniu do decyzji, jakie Rada przyjmuje na wniosek Komisji. Przedstawiciele Państw Członkowskich dysponują w ramach komitetu głosami ważonymi w sposób określony w wymienionym art. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przedstawione jej środki, jeśli są one zgodne z opinią komitetu.
- b) Jeżeli przedstawione środki nie są zgodne z opinią komitetu, lub w przypadku braku opinii, Komisja zobowiązana jest niezwłocznie przedłożyć Radzie wniosek odnoszący się do środków, jakie mają zostać podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

W przypadku braku działań ze strony Rady po upływie trzech miesięcy od daty skierowania do niej sprawy, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 16

Komitet może rozpatrywać każdą inną sprawę, przedłożoną przez jego przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 17

1. Środki przejściowe, mające na celu ułatwić zmianę obecnych regulacji, na regulacje wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia, powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14.

2. Takie środki przejściowe nie mogą przekroczyć okresu dwóch lat od daty zastosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 18

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 15 grudnia 1989 r., z wyjątkiem art. 13-16, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 maja 1989 r.

W imieniu Rady

C. ROMERO HERRERA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Właściwości alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego określonego w art. 1 ust. 3 lit. h)

1.	Właściwości organoleptyczne	Niewykrywalny żaden obcy smak w stosunku do surowca
2.	Minimalna moc alkoholu wg objętości	96,0% obj.
3.	Maksymalny poziom pozostałości	
-	Kwasowość całkowita, wyrażona w gramach kwasu octowego na hektolitr alkoholu 100% obj.	1,5
-	Estry, wyrażone w gramach octanu etylu na hektolitr alkoholu 100% obj.	1,3
-	Aldehydy, wyrażone w gramach aldehydu octowego na hektolitr alkoholu 100% obj.	0,5
-	Alkohole wyższe, wyrażone w gramach 2-metylo alkoholu n-propylowego na hektolitr alkoholu 100% obj.	0,5
-	Metanol, wyrażony w gramach na hektolitr alkoholu 100% obj.	50
-	Suchy ekstrakt. wyrażony w gramach na hektolitr alkoholu 100% obj.	1,5
-	Zasady lotne zawierające azot, wyrażone w gramach azotu na hektolitr alkoholu 100% obj.	0,1
-	Furfural	Niewykrywalny

ZAŁĄCZNIK II

NAPOJE SPIRYTUSOWE

Nazwy geograficzne, określone w art. 5 ust. 3

Kategoria	Nazwa geograficzna
1. Rum	Rhum de la Martinique Rhum de la Guadeloupe Rhum de la Reunion Rhum de la Guyane (nazwy te można uzupełnić wyrazem „traditionne”) Ron de Malaga Ron de Granada Rum da Madeira
2. a) <i>Whisky</i>	Scotch Whisky Irish Whisky Whisky Espanol (nazwy te można uzupełnić wyrazami „Malt” (słodowa) lub „Grain” (zbożowa))
b) <i>Whiskey</i>	Irish Whiskey Uisce Beatha Eireannach / Irish Whiskey (nazwy te można uzupełnić wyrazami „Pot Still” (Aparat destylacyjny kotłowy))
3. Wódka zbożowa	Eau-de-vie de seigle, marque nationale luxembourgeoise
4. Winiak	Eau-de-vie de Cognac Eau-de-vie des Charentes Cognac (tej nazwie może towarzyszyć jeden z następujących opisów: - Fine - Grande Fine Champagne - Petite Fine Champagne - Fine Champagne - Borderies - Fins Bois - Bons Bois Fine Bordeaux Armagnac Bas-Armagnac Haut-Armagnac Ténarèse

Kategoria	Nazwa geograficzna
4. Winiak (cd.)	Eau - de-vie de vin de la Marne Eau - de-vie de vin originaire d'Aquitaine Eau - de-vie de vin de Bourgogne Eau - de-vie de vin originaire du Centre-Est Eau - de-vie de vin originaire de Franche-Comté Eau - de-vie de vin originaire du Bugrey Eau - de-vie de vin de Savoie Eau - de-vie de vin originaire des Coteaux de la Loire Eau - de-vie de vin des Cotes - du - Rhone Eau - de-vie de vin originaire de Provence Faugères or eau - de - vie de Faugères Eau-de-vie de vin originaire du Languedoc Aguardente do Minho Aguardente do Douro Aguardente da Beira Interior Aguardente da Balcada Aguardente do Oeste Aguardente do Ribatejo Aguardente do Alentejo Aguardente do Algarve
5. Brandy	Brandy de Jerez Brandy de Penedés Brandy Italiano Brandy Αττικής / Attica Brandy Brandy Πελοποννήσου / Peloponnese Brandy Brandy Κεντρικής Ελλάδας / Brandy from Central Greece Deutscher Weinbrand
6. Wódka z wyłoków winogron	Eau - de - vie de marc de Champagne ou marc de Champagne Eau - de - vie de marc originaire d'Aquitaine Eau - de - vie de marc de Bourgogne Eau - de - vie de marc originaire de Centre-Est Eau - de - vie de marc originaire de France-Comte Eau - de - vie de marc originaire de Bugrey Eau - de - vie de marc originaire de Savoie Marc de Bourgogne Marc de Savoie Marc d'Auvergne Eau - de - vie de marc originaire des Coteaux Eau - de - vie de marc des Cotes du Rhone Eau-de-vie de marc originaire de Provence Eau - de - vie de marc originaire du Languedoc

Kategoria	Nazwa geograficzna
6. Wódka z wyłoków winogron (cd.)	Marc d'Alsace Gewürztraminer Marc de Lorraine Bagaceira do Minho Bagaceira do Douro Bagaceira do Beira Interior Bagaceira do Bairrada Bagaceira do Oeste Bagaceira do Ribatejo Bagaceira do Alentejo Bagaceira do Alentejo Orujo gallego Grappa di Barolo Grappa piemontese or del Piemonte Grappa lombarda or di Lombardia Grappa trentina or del Trentino Grappa friulana or del Friuli Grappa veneta or del Veneto Südtiroler Grappa / Grappa del'Alto Adige _____ / _____ / Tsikoudia from Crete T_____ / Tsipouro from Thessaly T_____ / Tsipouro from Tyrnavos Eau – de - vie de marc marque nationale luxembourgeoise
7. Wódka owocowa	Schwarzwaldler Kirschwasser Schwarzwaldler Himbeergeist Schwalzwaldler Mirabellenwasser Schwalzwaldler Williamsbirne Schwalzwaldler Zwetschgenwasser Frankisches Zwetschgenwasser Frankisches Kirschwasser Frankisches Obstler Mirabelle de Lorraine Kirsch d'Alsace Quetsch d'Alsace Framboise d'Alsace Mirabelle d'Alsace Kirsch de Fougerolles Südtiroler Williams / Williams dell'Alto Adige Südtiroler Aprikot or Südtiroler Marille / Aprikot dell'Alto Adige or Marille dell'Alto Adige Südtiroler Kirsch / Kirsch dell'Alto Adige Südtiroler Zwetschgeler / Zwetschgeler dell'Alto Adige

Kategoria	Nazwa geograficzna
7. Wódka owocowa (cd.)	<p>Südtiroler Obstler / Obstler dell'Alto Adige Südtiroler Gravensteiner / Gravensteiner dell'Alto Adige Südtiroler Golden Delicious / Golden delicious dell'Alto Adige Williams friulano or del Friuli Sliwovitz del Veneto Sliwovitz del Friuli-Venezia Giulia Sliwovitz del Trentino-Alto Adige Distillato di mele trentino or del Trentino Williams trentino or del Trentino Sliwovitz trentino or del Trentino Aprikot trentino or del Trentino Medronheira do Algarve Medronheira do Bu_aco Kirsch or Kirschwasser Friulano Kirsch or Kirschwasser Trentino Kirsch or Kirschwasser Veneto Aguardente de pera da Lousa Eau - de - vie de pommes marque nationale luxembourgeoise Eau - de - vie de poires marque nationale luxembourgeoise Eau - de - vie de kirsch marque nationale luxembourgeoise Eau-de-vie de quetsch marque nationale luxembourgeoise Eau - de - vie de mirabelle marque nationale luxembourgeoise Eau - de - vie de prunelles marque nationale luxembourgeoise</p>
8. Wódka z wina jabłkowego i z wina gruszkowego	<p>Calvados du Pays d'Auge Calvados Eau - de - vie de cidre de Bretagne Eau - de - vie de poire de Bretagne Eau - de - vie de cidre de Normandie Eau - de - vie de poire de Normandie Eau - de - vie de cidre du Maine Aguardiente de sidra de Asturias Eau - de - vie de poire du Maine</p>
9. Wódka z goryczki	<p>Bayerischer Gebirgsenzian Sudtiroler Enzian / Genziana dell'Alto Adige Genziana trentina or del Trentino</p>

Kategoria	Nazwa geograficzna
10. Owocowe napoje alkoholowe	Pachran navarro
12. Napoje spirytusowe aromatyzowane jałowcem	Ostfriesischer Korngenever Genievre Flandres Artois Hasseltse jenever Balegemse Peket de Wallonie Steinhager Plymouth Gin
12. Napoje spirytusowe aromatyzowane jałowcem (cd.)	Gin de Mahon
13. Napoje spirytusowe aromatyzowane anyżem	Dansk Akvavit / Dansk Aquavit Anis espanol Evora anisada Cazalla Chinchon Ojen Rute
14. Likieri	Berliner Kummel Hamburger Kummel Munchener Kummel Chiemseer Klosterlikor Bayerischer Krauterlikor Cassis de Dijon Cassis de Beaufort Irish Cream Palo de Mallorca Ginjinha portuguesa Licor de Singeverga Benediktbeurer Klosterlikor Ettaler Klosterliker Ratafia de Champagne Ratafia catalana Anis portugues
15. Napoje spirytusowe	Pommeau de Bretagne

Kategoria	Nazwa geograficzna
	Pommeau du Maine Pommeau de Normandie

ZAŁĄCZNIK III

Wyjątki od zasad ogólnych:

1. art. 1 ust. 2:

Likier jajeczny / *advocaat* / *avocat* / *advocat*: minimalna moc alkoholu: 14% obj.

2. art. 5 ust. 3 (niezgodne z nazwami geograficznymi):

Konigsberger Barenfang

Ostpreussischer Barenfang

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1493/1999

z dnia 17 maja 1999 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku wina

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) funkcjonowaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych powinno towarzyszyć ustalenie wspólnej polityki rolnej w celu włączenia w szczególności wspólnej organizacji rynków rolnych, które mogą, w zależności od produktu, przyjmować różne formy;
- 2) celem wspólnej polityki rolnej jest osiągnięcie celów określonych w art. 33 Traktatu, w szczególności w sektorze wina w sposób, w celu stabilizacji rynków oraz zapewnienia społeczności rolniczej godnych warunków życia; cele te mogą być osiągnięte poprzez dostosowywanie zasobów do potrzeb, w szczególności poprzez realizację polityki dostosowania potencjału upraw winorośli oraz polityki dotyczącej jakości;
- 3) istniejące ramy wspólnej organizacji rynku wina zostały ustalone rozporządzeniem (EWG) nr 822/87⁵ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1627/98⁶; w świetle doświadczeń stosowne byłoby ich zastąpienie w celu odniesienia się do sytuacji obecnie panującej na rynku wina, której przykładem może być fakt, że podczas gdy strukturalne nadwyżki nie są tak częste, nadwyżki wieloletnie są ciągle możliwe, jednakże, wynikając w szczególności z właściwemu temu sektorowi potencjału dużych wahań wielkości produkcji przy kolejnych zbiorach;

¹ Dz.U. C 271 z 31.08.1998, str. 21.

² Opinia wydana dnia 6 maja 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 101 z 12.04.1999, str. 60.

⁴ Dz.U. C 93 z 6.04.1999, str. 1.

⁵ Dz.U. L 84 z 27.03.1987, str. 1.

⁶ Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 8.

- 4) wprowadzenie w życie w 1995 r. porozumień Rundy Urugwajskiej, zaowocowało bardziej otwartym rynkiem wspólnotowym, na którym tradycyjne środki interwencyjne utraciły teraz w znacznej mierze swój potencjalny wpływ oraz zmniejszeniu zakresu subsydiowania wywozu, co oznacza, że wspólnotowi producenci muszą podnieść swoją konkurencyjność; większa część wywozu została przeprowadzona bez subsydiów;
- 5) najistotniejszym problemem rynku, któremu musi stawić czoło część wspólnotowego sektora winiarskiego, jest ograniczona zdolność tej części sektora do szybkiego dostosowania się do zmian związanych z konkurencyjnością na rynku wewnętrznym oraz zewnętrznym; istniejąca wspólna organizacja rynku nie zaoferowała dotychczas żadnych rozwiązań dla obszarów upraw winorośli, w przypadku gdy produkcja nie jest w stanie znaleźć rentownego rynku; istnieje niewystarczająca elastyczność w odniesieniu do obszarów, które cechuje wysoka dynamika rynków zbytu, dająca im pole do rozwoju;
- 6) w 1994 r. Komisja przedstawiła propozycję reformy wspólnej organizacji rynku wina, która jednak nie została przyjęta; sytuacja na rynku zmieniła się od czasu, gdy propozycja ta została przedstawiona;
- 7) w związku z tym należy przeprowadzić reformę wspólnej organizacji rynku wina w celu zapewnienia niezbędnej elastyczności, która umożliwi płynne dostosowanie się do najnowszych osiągnięć, z uwzględnieniem następujących szeroko ujętych celów: utrzymywanie lepszej równowagi między popytem a podażą na rynku wspólnotowym; umożliwienie sektorowi większej konkurencyjności przez dłuższy okres; wyeliminowanie dostępności działań interwencyjnych jako sztucznego rynku zbytu dla nadwyżek produkcyjnych; wspomaganie rynku wina, czego skutkiem byłoby umożliwienie kontynuacji dostaw destylatów winnych to tych części sektora alkoholu pitnego, w których ten alkohol jest tradycyjnie wykorzystywany; dostosowanie się do różnorodności regionalnej; oraz sformalizowanie potencjalnej roli organizacji zrzeszających producentów oraz organizacji sektorowych;
- 8) rozporządzenie (EWG) nr 822/82 uzupełnione i wprowadzone w życie rozporządzeniem (EWG) nr 346/79⁷, (EWG) nr 351/79⁸ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1029/91⁹, (EWG) nr 460/79¹⁰ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3805/85¹¹, (EWG) nr 465/80¹² ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1597/83¹³, (EWG) nr 457/80¹⁴, (EWG) nr 458/80¹⁵ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 596/91¹⁶, (EWG) nr 1873/84¹⁷ ostatnio

⁷ Dz.U. L 54 z 5.03.1979, str. 72.

⁸ Dz.U. L 54 z 5.03.1979, str. 90.

⁹ Dz.U. L 106 z 26.04.1991, str. 6.

¹⁰ Dz.U. L 58 z 9.03.1979, str. 1.

¹¹ Dz.U. L 367 z 31.12.1985, str. 39.

¹² Dz.U. L 57 z 29.02.1980, str. 16.

¹³ Dz.U. L 163 z 22.06.1983, str. 52.

¹⁴ Dz.U. L 57 z 29.02.1980, str. 23.

¹⁵ Dz.U. L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹⁶ Dz.U. L 67 z 14.03.1991, str. 16.

zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2612/97¹⁸, (EWG) nr 895/85¹⁹ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85²⁰, (EWG) nr 823/87²¹ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1426/96²², (EWG) nr 1442/88²³ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 859/199²⁴, (EWG) nr 3877/88²⁵, (EWG) nr 4252/88²⁶ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1629/98²⁷, (EWG) nr 2046/89²⁸ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2468/96²⁹, (EWG) nr 2048/89³⁰, (EWG) nr 2389/89³¹ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2088/97³², (EWG) nr 2390/89³³ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2611/97³⁴, (EWG) nr 2391/89³⁵, (EWG) nr 2392/89³⁶ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1427/96³⁷, (EWG) nr 3677/89³⁸ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2796/94³⁹, (EWG) nr 3895/91⁴⁰, (EWG) nr 2332/92⁴¹ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1692/98 i (EWG) nr 2333/92⁴² ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1429/96⁴³; wszystkie te rozporządzenia były wielokrotnie zmieniane; w związku z koniecznością dalszych zmian, ze względów jasności rozporządzenia te należy przerobić i stworzyć jeden akt;

- 9) rozporządzenie (EWG) nr 822/87 stworzyło dla Rady warunki ustanowienia ogólnych zasad jego stosowania; stworzyło to kompleksową strukturę warstwową ustawodawstwa; wyżej wymienione rozporządzenia zawierały wiele technicznych szczegółów, które wymagały częstych zmian; niniejsze rozporządzenie powinno, zatem zawierać wszelkie niezbędne do jego stosowania wskazówki; Rada powinna powierzyć Komisji wszystkie konieczne uprawnienia wykonawcze, zgodnie z art. 211 Traktatu;
- 10) zasady regulujące wspólną organizacją rynku wina są bardzo złożone; w niektórych przypadkach nie uwzględniają one w wystarczającym stopniu różnorodności regionalnej; zasady te powinny być w jak największym stopniu uproszczone, a

¹⁷ Dz.U. L 176 z 3.07.1984, str. 6.

¹⁸ Dz.U. L 353 z 24.12.1997, str. 2.

¹⁹ Dz.U. L 97 z 4.04.1987, str. 2.

²⁰ Dz.U. L 362 z 31.12.1985, str. 8.

²¹ Dz.U. L 84 z 27.03.1987, str. 59.

²² Dz.U. L 184 z 24.07.1996, str. 1.

²³ Dz.U. L 132 z 28.05.1988, str. 3.

²⁴ Dz.U. L 108 z 27.04.1999, str. 9.

²⁵ Dz.U. L 346 z 15.12.1988, str. 7.

²⁶ Dz.U. L 373 z 31.12.1988, str. 59.

²⁷ Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 11.

²⁸ Dz.U. L 202 z 14.07.1989, str. 14.

²⁹ Dz.U. L 335 z 24.12.1996, str. 7.

³⁰ Dz.U. L 202 z 14.07.1989, str. 32.

³¹ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 1.

³² Dz.U. L 292 z 25.10.1997, str. 3.

³³ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 7.

³⁴ Dz.U. L 353 z 24.12.1997, str. 1.

³⁵ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 10.

³⁶ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 13.

³⁷ Dz.U. L 184 z 24.07.1996, str. 3.

³⁸ Dz.U. L 360 z 9.12.1989, str. 1.

³⁹ Dz.U. L 297 z 18.11.1994, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. L 368 z 31.12.1991, str. 1.

⁴¹ Dz.U. L 231 z 13.08.1992, str. 1.

⁴² Dz.U. L 231 z 13.08.1992, str. 9.

⁴³ Dz.U. L 184 z 24.07.1996, str. 9.

polityka rozwijana i realizowana jak najbliżej producenta w ramach wspólnotowych;

- 11) w celu odniesienia korzyści i umocnienia równowagi rynkowej oraz lepszego wyrównania podaży i popytu produktów różnego rodzaju, należy stworzyć pakiet środków dotyczących zarządzania potencjałem upraw winorośli odnoszących się do średnioterminowych ograniczeń sadzenia, premii za trwałe zaniechanie upraw winorośli oraz wsparcia restrukturyzacji i konwersji winnic;
- 12) środki strukturalne nie odnoszące się bezpośrednio do produkcji wina powinny wchodzić w zakres rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia⁴⁴; środki związane z promocją przyczyniają się w znacznym stopniu do konkurencyjności sektora, w szczególności promocja wspólnotowego wina na rynkach państw trzecich powinna być stymulowana; jednakże w celu zapewnienia zgodności ze wspólnotową ogólną polityką promocji, środki związane z sektorem wina powinny wchodzić w zakres zasad horyzontalnych dotyczących tego zagadnienia; w tym celu Komisja złożyła propozycję rozporządzenia w sprawie środków promocji i dostarczania informacji na temat produktów rolnych w państwach trzecich⁴⁵;
- 13) równowaga rynku uległa poprawie, aczkolwiek w sposób relatywnie powolny i trudny; funkcjonujące ograniczenia dotyczące sadzenia okazały się ważnym elementem osiągnięcia równowagi; w świetle doświadczeń użycie innych środków nie wydaje się możliwe w celu odniesienia korzyści i umocnienia równowagi rynkowej; wydaje się zatem konieczne, zgodnie z interesem ogólnym, kontrolowanie wykorzystania obszaru produkcji przez producenta w taki właśnie sposób;
- 14) obecnie istniejące ograniczenia dotyczące sadzenia powinny być, zatem utrzymane w mocy przez okres ograniczony do okresu średnioterminowego, co pozwoli na wdrożenie pełnego zakresu środków strukturalnych, a więc sadzenie winorośli przeznaczonych do produkcji wina powinno być zakazane do dnia 31 lipca 2010 r., z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia;
- 15) istniejące pozwolenie na nowe obsadzanie obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów, scalanie gruntów i obowiązkowy zakup, jak również doświadczenia związane z uprawą winorośli nie wywołały nadmiernych zakłóceń na rynku wina, powinny być, zatem kontynuowane z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli; ze względu na podobne powody należy umożliwić sadzenie winorośli, z których wyprodukowane wino przeznaczone będzie na potrzeby rodziny plantatora;
- 16) istniejące pozwolenie na nowe sadzenie, którego celem jest produkcja gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach (gatunkowe wino por) oraz wina stołowego opisywanego poprzez odniesienie do oznaczeń geograficznych okazało się użytecznym elementem polityki jakości, której celem jest lepsze wyrównanie podaży i popytu;

⁴⁴ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 80.

⁴⁵ Dz.U. C 32 z 6.02.1999, str. 12.

jednakże, gdy system rezerw praw do sadzenia będzie funkcjonował w pełni, powinien on wypełnić ten cel; dlatego też istniejące pozwolenie powinno być kontynuowane, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, przez okres przejściowy do dnia 31 lipca 2003 r., przed upływem którego system rezerw powinien w pełni funkcjonować;

- 17) istniejące pozwolenie na przesadzenie winorośli jest konieczne, aby umożliwić odnowę wyeksploatowanych winnic; w związku z tym funkcjonujący system powinien być utrzymany, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli; w celu zapewnienia większej elastyczności system ten powinien także umożliwić, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, nabywanie i wykorzystywanie praw ponownego sadzenia przed przeprowadzeniem związanego z tym karczowania; prawa ponownego sadzenia nabyte na mocy wcześniej obowiązujących przepisów krajowych lub wspólnotowych powinno być respektowane; ponadto, powinno być możliwe przeniesienie prawa ponownego sadzenia na inne gospodarstwo, z zastrzeżeniem dokładnej kontroli, pod warunkiem, że prawo to jest przenoszone w poszukiwaniu lepszej jakości lub dotyczy obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów lub jest związane z przeniesieniem części gospodarstwa; w celu zapewnienia płynnego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku, przeniesień tych należy dokonywać w ramach tego samego Państwa Członkowskiego;
- 18) w celu poprawy zarządzania potencjałem upraw winorośli oraz w celu promocji efektywnego wykorzystania praw sadzenia i w związku z tym dalszego złagodzenia skutków ograniczeń odnoszących się do sadzenia, należy utworzyć krajowy lub regionalny system rezerw;
- 19) Państwom Członkowskim powinna być przyznana duża swoboda w zarządzaniu rezerwami, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, w celu umożliwienia lepszego dostosowania do lokalnych potrzeb wykorzystania praw sadzenia w ramach tych rezerw; powinno ono obejmować możliwość nabywania praw sadzenia, finansowania rezerw oraz sprzedaży z rezerwy praw do sadzenia; w tym celu Państwa Członkowskie powinny posiadać prawo do odstąpienia od stosowania systemu rezerw pod warunkiem, że mogą udowodnić posiadanie na swoim terytorium skutecznego system zarządzania prawami do sadzenia;
- 20) przyznanie szczególnych korzyści młodym producentom wina może ułatwić im nie tylko podjęcie działalności, lecz także strukturalne dostosowanie ich gospodarstw po rozpoczęciu działalności; w związku z tym, tacy producenci powinni kwalifikować się do uzyskania prawa do nieodpłatnego korzystania z rezerw;
- 21) w celu zapewnienia, że zasoby są wykorzystywane w jak najbardziej efektywny sposób oraz w celu lepszego wyrównania podaży i popytu, prawa do sadzenia powinny być wykorzystane przez ich posiadaczy w odpowiednim czasie lub, jeżeli nie wypełnili tego obowiązku, prawa te powinny być przekazane lub zwrócone do rezerw; z tych samych powodów prawa przekazane do rezerw powinny być przyznane w stosownym czasie;

- 22) w świetle lepszej równowagi rynkowej oraz rozwijającego się rynku światowego istnieje uzasadnienie dla rozszerzenia praw do sadzenia, które powinny być przydzielane zainteresowanym Państwom Członkowskim, oraz częściowo do rezerwy Wspólnoty, która z kolei będzie je rozdzielala w zależności od dodatkowego popytu rynkowego; zwiększenie takie powinno być zredukowane w takim zakresie, w jakim nowe prawa do sadzenia zostały zatwierdzone dla gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz win stołowych z oznaczeniem geograficznym;
- 23) nie naruszając istniejących ograniczeń w sadzeniu, niektóre obszary zostały obsadzone z naruszeniem tych ograniczeń; istniejące sankcje, których celem jest zapewnienie, że produkty pochodzące z takich obszarów nie doprowadzą do zakłóceń na rynku wina, okazały się trudne do wprowadzenia; obszary obsadzone niezgodnie z prawem powinny być, zatem wykarczowane; wymóg ten powinien być nałożony w odniesieniu do wszystkich nielegalnych nasadzeń, których dokonano po opublikowaniu propozycji niniejszego rozporządzenia, ponieważ od dnia publikacji producenci powinni być świadomi propozycji wprowadzenia takiego wymogu;
- 24) bez uszczerbku dla jakichkolwiek istniejących środków krajowych, z powodów bezpieczeństwa prawnego nie jest możliwe narzucenie na poziomie wspólnotowym wymogu karczowania obszarów, które zostały obsadzone z naruszeniem ograniczeń, zanim propozycja niniejszego rozporządzenia została opublikowana; w celu lepszej kontroli potencjału uprawy winorośli Państwa Członkowskie powinny mieć, zatem możliwość uregulowania sytuacji tych obszarów w ustalonym okresie, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli; w odniesieniu do uregulowania tej sytuacji może być przewidziany inny sposób postępowania, w zależności od szczegółowych informacji dotyczących omawianych nasadzeń, w szczególności, gdy takie nasadzenia mogą prowadzić do wzrostu produkcji; w przypadku pojawienia się takiego ryzyka producenci mogą podlegać odpowiednim karom administracyjnym;
- 25) Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia lokalnych warunków i w związku z tym, w miarę potrzeby, nałożenia bardziej restrykcyjnych zasad w odniesieniu do nowego sadzenia, ponownego sadzenia i dalszego szczepienia;
- 26) istnieją obszary uprawy winorośli, których produkcja nie jest dostosowana do popytu; w celu zachęcenia do lepszego zrównoważenia całego sektora, należy zachęcać do trwałego zaniechania uprawy winorośli na tych obszarach; w tym celu powinny być przyznawane premie; zarządzanie takimi premiami powinno należeć do Państw Członkowskich, w ramach wspólnotowych oraz z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, w celu lepszego rozdzielenia premii danym regionom; w związku z tym Państwa Członkowskie powinny mieć w szczególności możliwość określenia danych regionów oraz określenia poziomów premii na podstawie obiektywnych kryteriów i w ramach ogólnego pułapu;
- 27) produkcja tych Państw Członkowskich, w których roczna produkcja wynosi mniej niż 25 000 hektolitrów, nie wpływa znacząco na równowagę rynkową; w związku z tym te Państwa Członkowskie powinny być zwolnione z ograniczeń w sadzeniu, ale nie

powinny mieć dostępu do premii za trwałe zaniechanie uprawy winorośli;

- 28) istnieją inne obszary uprawy winorośli, w których produkcja nie jest dostosowana do popytu, lecz w których produkcja mogłaby być bardziej dostosowana po restrukturyzacji winnic, poprzez konwersję odmian, przeniesienie winnic lub ulepszenie technik zarządzania winnicami; w tym celu powinno istnieć wsparcie, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli;
- 29) w celu zapewnienia, że taka restrukturyzacja i konwersja są prowadzone w sposób kontrolowany, powinny być one zaplanowane; plany powinny być sporządzane na poziomie jak najbliższym producentowi w celu zapewnienia, że uwzględniana jest regionalna różnorodność; tym niemniej, w celu zapewnienia zgodności planów z przepisami wspólnotowymi odpowiedzialność za te plany spoczywa ostatecznie na Państwach Członkowskich;
- 30) restrukturyzacja i konwersja mają dwa podstawowe skutki finansowe dla producenta, to znaczy przyczyniają się do utraty dochodów podczas okresu konwersji oraz powodują koszty związane z wdrożeniem tych środków; wsparcie powinno obejmować, zatem obydwie te skutki; w procesie restrukturyzacji jest miejsce na dodatkowe środki krajowe w ramach ustalonych limitów;
- 31) do celów lepszego zarządzania potencjałem uprawy winorośli wskazane jest, aby spis takiego potencjału został sporządzony na poziomie Państw Członkowskich lub na poziomie regionalnym; aby zachęcić Państwa Członkowskie do sporządzenia takiego spisu dostęp do uregulowania nielegalnie obsadzonych obszarów, rozszerzenia praw do sadzenia oraz wsparcie na restrukturyzację i konwersję powinno być ograniczone do tych państw, które sporządziły spis potencjału; w przypadku spisu regionalnego, regiony, które taki spis sporządziły, nie powinny być wyłączone z możliwości korzystania ze środków przeznaczonych na restrukturyzację i konwersję, ponieważ inne regiony nie sporządziły spisu potencjału; jednakże, wszystkie regionalne spisy muszą być sporządzone do dnia 31 grudnia 2001 r.;
- 32) klasyfikacja odmian winorośli do produkcji wina jest zadaniem, które może być przeprowadzone w najlepszy sposób jak najbliżej producenta, Państwa Członkowskie powinny, zatem przejąć to zadanie od Wspólnoty;
- 33) rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/86 z dnia 24 lipca 1986 r. ustanawiające wspólnotowy rejestr winnic⁴⁶ ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1631/98⁴⁷ należy utrzymać w mocy w celu umożliwienia Państwom Członkowskim, które są w dalszym ciągu w trakcie zestawiania rejestru, zakończenie tego zadania; należy jednak ustanowić przepisy dotyczące późniejszych zmian lub do uchylenia tego rozporządzenia;
- 34) w celu utrzymania równowagi rynkowej należy ustanowić przepisy dotyczące pomocy

⁴⁶ Dz.U. L 208 z 31.07.1986, str. 1.

⁴⁷ Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 14.

na prywatne składowanie wina stołowego i gatunków moszczu gronowego; środek taki powinien w jak największym stopniu być elastyczny i powinien reagować na fluktuacje rynku; w tym celu powinno być w szczególności możliwe zakończenie jego stosowania za krótkoterminowym wypowiedzeniem;

- 35) w celu wyeliminowania dostępności interwencji jako sztucznego rynku zbytu dla nadwyżek produkcji, do systemu destylacji należy wprowadzić zmiany; w związku powyższym powinny być stosowane następujące formy destylacji: obowiązkowa destylacja produktów ubocznych powstających przy produkcji wina, obowiązkowa destylacja wina wyprodukowanego z winogron niesklasyfikowanych wyłącznie jako odmiany winorośli właściwej, środki dotyczące destylacji przeznaczone na wsparcie rynku wina poprzez promocję ciągłości dostaw destylatów winnych w częściach sektora alkoholu pitnego, który tradycyjnie używa tego alkoholu oraz dotyczące destylacji środki kryzysowe; inne formy destylacji powinny być zakazane; środki te powinny być tak elastyczne, jak tylko jest to możliwe, aby mogły odpowiedzieć na potrzeby rynku i szczególne warunki regionalne;
- 36) z uwagi na niską jakość wina uzyskiwanego przy nadmiernym tłoczeniu praktyka ta powinna być zabroniona oraz powinny być przyjęte przepisy, w szczególności, w celu powstrzymania takich praktyk w obowiązkowej destylacji wyłoków winogronowych i drożdżowego osadu winiarskiego; mogą być jednak przewidziane odstępstwa od tego obowiązku w celu wzięcia pod uwagę warunków produkcji w niektórych regionach upraw winorośli; ponadto, ponieważ produkcja i struktury rynku w strefie A uprawy winorośli i w niemieckiej części strefy B uprawy winorośli, są w stanie zapewnić, że cele zastosowania tego środka zostaną osiągnięte, producenci w tych regionach nie powinni być zobowiązani do destylacji produktów ubocznych produkcji wina, ale do wycofania takich produktów ubocznych, przeprowadzonego pod nadzorem;
- 37) produkcja wina otrzymanego z winogron niesklasyfikowanych jako odmiany winorośli właściwej powinna być przeznaczona w pierwszej kolejności do tradycyjnego wykorzystania w sektorze spirytusowym oraz na innych tradycyjnych rynkach zbytu; należy ustanowić przepisy w celu przeprowadzania obowiązkowej destylacji takiego wina wyprodukowanego powyżej zwykłych ilości i kierowania go do wykorzystania w sposób przedstawiony powyżej;
- 38) niektóre części sektora alkoholu pitnego stanowią ważny tradycyjny rynek zbytu dla destylatów winnych i innych produktów winopochodnych; w związku z tym powinno istnieć wspólnotowe wsparcie na destylację wina stołowego i wina nadającego się do otrzymania wina stołowego w celu zaopatrzenia tego rynku, w formie pomocy podstawowej wypłacanej na destylację tego wina i pomocy uzupełniającej na składowanie powstałego w wyniku tej destylacji destylatu;
- 39) w celu radzenia sobie z wyjątkowymi przypadkami zakłóceń rynku i poważnymi problemami związanymi z jakością, należy przewidzieć dotyczące destylacji środki kryzysowe; Komisja powinna określić poziom i formę pomocy w celu uwzględnienia sytuacji szczególnych, włączając przypadki, w których odnotowano zauważalny

spadek ceny rynkowej dla danej kategorii wina; stosowanie tych środków powinno dla producentów być dobrowolne; jeżeli środki te stosowane są przez kolejne trzy lata w odniesieniu do określonej kategorii wina (w określonej strefie), Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oraz, w miarę potrzeby, wnioski;

- 40) zbyty alkoholu otrzymanego poprzez destylację powinien być prowadzony w sposób pozwalający na uzyskanie większej przejrzystości i kontrolę oraz tak, aby uniknąć zakłóceń na tradycyjnych rynkach alkoholu;
- 41) zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych nie jest obecnie prowadzone w ramach takich samych warunków ekonomicznych przez wszystkich wspólnotowych producentów ze względu na różne praktyki enologiczne dopuszczone przez niniejsze rozporządzenie; w celu wyeliminowania takiej dyskryminacji powinno zachęcać się do stosowania produktów w celu wzmocnienia wina, a w konsekwencji zwiększenia rynków zbytu i uniknięcia nadwyżek; aby osiągnąć ten cel, ceny różnych produktów służących do wzmocnienia powinny być wyrównane; może to być osiągnięte poprzez stosowanie systemu pomocy przydzielanej dla zagęszczony moszcz gronowy i dla rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego pochodzących z określonych regionów i wykorzystanych do wzmocnienia wina;
- 42) wydaje się konieczne, że aby osiągnąć bardziej stabilną równowagę między produkcją a użyciem produktu, należy zwiększyć wykorzystanie produktów służących do wzmocnienia; interwencja wydaje się uzasadniona dużo wcześniej zanim wino stołowe zostanie wyprodukowane, poprzez zachęcanie do wykorzystania moszczu gronowego dla określonych celów innych niż produkcja wina przy użyciu środków pomocy w celu zapewnienia, że wspólnotowe produkty winiarskie mogą utrzymać ich tradycyjne rynki zbytu; środek powinien być tak stosowany, aby uniknąć zakłóceń konkurencji, biorąc pod uwagę tradycyjne metody produkcji;
- 43) producenci, którzy nie wypełnili swoich obowiązków w ramach obowiązkowej destylacji nie powinni mieć prawa korzystania z żadnych innych środków interwencyjnych;
- 44) należy ustanowić przepisy dotyczące ewentualnych środków w przypadku wysokich cen na wspólnotowym rynku;
- 45) biorąc pod uwagę szczególne cechy rynku wina, prawdopodobne jest, że tworzenie organizacji zrzeszających producentów może przyczynić się do osiągnięcia celów wspólnej organizacji rynku; Państwa Członkowskie mogą uznawać takie organizacje; organizacje te powinny być zakładane dobrowolnie, powinny też udowodnić swoją użyteczność poprzez zakres i skuteczność usług oferowanych przez organizację jej członkom;
- 46) w celu poprawy funkcjonowania rynku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach i wina stołowego z oznaczeniem geograficznym, Państwa

Członkowskie powinny być w stanie wykonać decyzje podjęte przez organizacje sektorowe; zakres takich decyzji powinien wykluczyć niektóre uzgodnione praktyki; Komisja powinna zapewnić, że takie decyzje są zgodne z przepisami wspólnotowymi; organizacje sektorowe powinny wykonywać określone zadania biorąc pod uwagę interes konsumenta;

- 47) z uwagi na powody zdrowotne oraz w dążeniu do uzyskania gatunkowe, ustanowione na poziomie wspólnotowym dopuszczalne praktyki i procesy enologiczne stałyby się jedynymi dozwolonymi do stosowania przy wytwarzaniu produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; ze względu na podobne powody, tylko odmiany winorośli właściwej powinny być używane do produkcji wina przeznaczonego do spożycia przez ludzi;
- 48) z uwagi na fakt, że warunki produkcji na określonej glebie, obszarze, czy w określonym klimacie różnią się znacznie w różnych wspólnotowych obszarach uprawy winorośli, ważne jest, aby różnice te zostały uwzględnione przy ustalaniu dozwolonych praktyk i procesów enologicznych; w celu uproszczeń i ułatwienia zmian opartych na doświadczeniu i postępie technologicznym, niektóre techniczne ograniczenia i warunki związane z tymi procesami i praktykami powinny zostać zdefiniowane w szczegółowych przepisach wykonawczych; tym niemniej, ograniczenia dotyczące poziomu dwutlenku siarki, kwasu sorbowego i sorbinianu potasu powinny być ustanowione w niniejszym rozporządzeniu ze względu na ich znaczenie dla zdrowia;
- 49) należy ustanowić przepisy dotyczące dozwolonych metod analiz produktów sektora winiarskiego;
- 50) opis, nazwa i prezentacja produktów objętych niniejszym rozporządzeniem może mieć znaczny wpływ na ich zbywalność; niniejsze rozporządzenie powinno, zatem ustanowić zasady dotyczące opisu, nazwy i prezentacji, które brałyby pod uwagę prawnie uzasadnione interesy konsumenta i producenta oraz promowałyby płynne funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz produkcję produktów gatunkowych; podstawowe reguły tych zasad powinny przewidywać obowiązkowe stosowanie niektórych terminów w celu umożliwienia identyfikacji produktu oraz w celu przedstawienia konsumentom niektórych, ważnych informacji, jak również dobrowolne stosowanie innych informacji w oparciu w reguły wspólnotowe lub z zastrzeżeniem zasad dotyczących zapobiegania praktykom oszukańczym;
- 51) zasady dotyczące w szczególności oznaczania powinny zawierać przepisy dotyczące zapobiegania praktykom oszukańczym, kar stosowanych na poziomie wspólnotowym w przypadku niewłaściwego etykietowania, używania języków, w szczególności, gdy dotyczy to różnych alfabetów, oraz używania nazw firmowych, zwłaszcza, gdy mogłyby one wprowadzać konsumentów w błąd;
- 52) z uwagi na różnice między produktami objętymi niniejszym rozporządzeniem i ich rynkami a oczekiwaniami konsumentów i tradycyjnymi praktykami, zasady powinny być zróżnicowane odpowiednio do danych produktów, w szczególności w przypadku

wina musującego, oraz stosownie do ich pochodzenia;

- 53) zasady powinny być także stosowane do etykietowania produktów przywożonych, w szczególności, w celu wyjaśnienia ich pochodzenia oraz uniknięcia mylenia ich z produktami wspólnotowymi;
- 54) prawo do używania oznaczeń geograficznych oraz innych tradycyjnych terminów jest bardzo cenne; zasady powinny, zatem regulować to prawo i przewidywać ochronę tych terminów; w celu propagowania uczciwej konkurencji oraz aby nie wprowadzać konsumentów w błąd ochrona ta, być może, powinna dotyczyć produktów nie objętych niniejszym rozporządzeniem, włączając produkty, które nie znalazły się w załączniku I do Traktatu;
- 55) mając na uwadze interes konsumenta oraz chęć doprowadzenia do równoważnego traktowania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach w państwach trzecich, należy ustanowić przepisy umożliwiające dokonanie wzajemnych uzgodnień w przypadkach, gdy wina przywożone do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opatrzone oznaczeniem geograficznym, wprowadzane do obrotu we Wspólnocie mogły korzystać z tej ochrony i uzgodnień kontrolnych;
- 56) w celu uwzględnienia zobowiązań wynikających w szczególności z art. 23 i 24 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, które stanowi integralną część Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, zatwierdzonego decyzją 94/800/WE⁴⁸, należy ustanowić przepisy dla zainteresowanych stron w celu zapobiegania, na określonych warunkach, niezgodnemu z prawem używania nazw geograficznych chronionych przez państwo trzecie będące członkiem WTO;
- 57) rozwój polityki zachęcającej do produkcji wyrobów gatunkowe w rolnictwie, w szczególności w odniesieniu do produkcji wina, powinien przyczynić się do poprawy warunków na rynku, czego wynikiem będzie zwiększenie rynków zbytu; przyjęcie dodatkowych wspólnych zasad, które dotyczą produkcji i kontroli gatunkowych win produkowanych w określonych regionach leży w ramach tej polityki i może przyczynić się do osiągnięcia tych celów;
- 58) w celu utrzymania minimalnego standardu jakości gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, aby uniknąć niekontrolowanego wzrostu produkcji takich win oraz w celu harmonizacji przepisów Państw Członkowskich, aby móc ustalić warunki uczciwej konkurencji we Wspólnocie, należy przyjąć pakiet reguł wspólnotowych, regulujących produkcję i kontrolę gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, z którymi będą musiały być zgodne przepisy szczególne przyjmowane przez Państwa Członkowskie;
- 59) biorąc pod uwagę tradycyjne warunki produkcji, charakter i zakres czynników, które umożliwiają rozróżnienie każdego wina gatunkowego produkowanego w określonych

⁴⁸ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 1.

regionach, wszystkie te elementy muszą być wymienione i zdefiniowane; mimo wszystko należy zrobić wspólny krok w celu zharmonizowania wymogów dotyczących jakości; czynnikami tymi powinny być: wytyczenie obszaru produkcji, odmiany winorośli, metody uprawy, metody produkcji wina, minimalne stężenie alkoholu w % objętościowych, wydajność z hektara oraz analizy i oceny cech organoleptycznych; szczególne zasady powinny być ustanowione dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach oraz gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach ze względu na specyficzny charakter tych produktów;

- 60) doświadczenie wykazało potrzebę opracowania dokładnych zasad przeklasyfikowywania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach na wina stołowe oraz potrzebę określenia przypadków, w których producent ma prawo żądać, aby produkt znajdujący się w jego deklaracji dotyczącej zbiorów lub produkcji jako produkt nadający się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach nie został sklasyfikowany jako gatunkowe wino produkowane w określonych regionach;
- 61) w celu ochrony szczególnych, charakterystycznych cech jakości gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość stosowania dodatkowych lub bardziej restrykcyjnych zasad regulujących produkcję oraz przewóz gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, zgodnie z uczciwymi i tradycyjnymi praktykami;
- 62) tworzenie jednolitego wspólnotowego rynku wina pociąga za sobą wprowadzenie jednolitego systemu handlowego na zewnętrznych granicach Wspólnoty; system handlowy, włączając należności przywózowe i refundacje wywózowe, niezależnie od zewnętrznych instrumentów rynkowych, powinien, w zasadzie, stabilizować wspólnotowy rynek; system handlowy powinien opierać się na zobowiązaniach przyjętych na mocy wielostronnych negocjacji handlowych w ramach Rundy Urugwajskiej;
- 63) w celu monitorowania natężenia handlu winem z państwami trzecimi należy ustanowić przepisy dotyczące systemu pozwoleń na przywóz i wywóz na niektóre produkty, który obejmie składanie zabezpieczenia gwarantującego, że transakcje, w odniesieniu do których takie pozwolenia zostały wydane dojdą do skutku;
- 64) w celu zapobiegnięcia lub przeciwdziałania wystąpieniu na wspólnotowym rynku niekorzystnych skutków, które mogłyby powstać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów powinien podlegać dodatkowej należności przywózowej, jeżeli spełnione są określone warunki;
- 65) stosowne jest, na określonych warunkach, przyznanie Komisji uprawnień upoważniających ją do otwarcia i zarządzania kontyngentami taryfowymi wynikającymi z międzynarodowych porozumień zawartych zgodnie z Traktatem lub wynikających z innych aktów Rady;

- 66) przepisy dotyczące przyznawania refundacji przy wywozie do państw trzecich, opartej na różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, wchodzącej w zakres Porozumienia WTO w sprawie rolnictwa ⁴⁹, powinny służyć ochronie udziału Wspólnoty w międzynarodowym handlu winem; refundacje te powinny podlegać ograniczeniom pod względem ilości i wartości;
- 67) przy ustalonych refundacjach zgodność z wartościami dopuszczalnymi powinna być zapewniona poprzez monitorowanie płatności na mocy zasad odnoszących się do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej; monitorowanie może być ułatwione poprzez obowiązek wcześniejszego ustalania wysokości refundacji, umożliwiając jednocześnie, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmianę określonego miejsca przeznaczenia w ramach obszaru geograficznego, do którego odnosi się jednolita stawka refundacji; w przypadku zmiany przeznaczenia refundacja stosowana do rzeczywistego przeznaczenia powinna być wypłacona, a pułap odnoszący się do przeznaczenia powinien być z góry określony;
- 68) zapewnienie zgodności z ograniczeniami ilościowymi wymaga wprowadzenia rzetelnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu przyznawanie refundacji wywozowych powinno być uzależnione od uzyskania pozwolenia na wywóz; refundacje powinny być przyznawane w ramach dostępnych limitów, zależnych od szczególnej sytuacji każdego danego produktu; można zezwolić na wyjątki od tej zasady wyłącznie w przypadku działań związanych z pomocą żywnościową, która jest wyłączona z wszelkich ograniczeń; monitorowanie wywożonych ilości objętych refundacjami w trakcie lat gospodarczych, określonych w Porozumieniu WTO w sprawie rolnictwa, powinno być prowadzone w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na każdy rok gospodarczy;
- 69) w uzupełnieniu do opisanego powyżej systemu oraz w zakresie niezbędnym do jego właściwego funkcjonowania, należy ustanowić przepisy dotyczące regulacji lub, w przypadku, gdy wymaga tego sytuacja panująca na rynku, zakazu stosowania ustaleń o uszlachetnianiu czynnym;
- 70) system opłat celnych umożliwia rezygnację ze wszelkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; rynek wewnętrzny oraz mechanizm celny może jednak, w wyjątkowych okolicznościach, okazać się zawodny; w takich przypadkach, aby nie pozostawić wspólnotowego rynku bez ochrony przed zakłóceniami, które mogą się na nim pojawić, Wspólnota powinna mieć możliwość niezwłocznego podjęcia wszelkich koniecznych środków; środki te powinny być zgodne ze zobowiązaniami wynikającymi z odpowiednich porozumień w ramach WTO;
- 71) produkty przywożone z państw trzecich powinny podlegać zasadom dotyczącym specyfikacji niektórych produktów, które zapewniają stopień zgodności z wspólnotowymi definicjami wina; powinny być one również zgodne ze zasadami ustanowionymi w kraju ich pochodzenia i, w stosownych okolicznościach, powinno

⁴⁹ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 22.

towarzyszyć im sprawozdanie z analizy;

- 72) należy przewidzieć, że wszystkie produkty objęte niniejszym rozporządzeniem w czasie ich obrotu we Wspólnocie powinny być zaopatrzone w dokument towarzyszący;
- 73) ustanawianie jednolitego rynku byłoby zagrożone poprzez przyznawanie niektórych środków pomocowych; postanowienia Traktatu zezwalające na ocenę środków pomocowych przyznanych przez Państwa Członkowskie oraz zakaz przyznawania tych, które nie są zgodne ze wspólnym rynkiem, powinny być zastosowane w organizacji wspólnego rynku wina; przepisy dotyczące premii za trwałe zaniechanie uprawy winorośli nie powinny wyłączać możliwości przyznania pomocy krajowej na ten sam cel;
- 74) w związku ze złożonością zasad w sektorze wina, władze Państw Członkowskich powinny być odpowiedzialne za zapewnienie ich przestrzegania; Komisja, poprzez własnych inspektorów współpracujących z władzami Państw Członkowskich, powinna mieć możliwość monitorowania i zapewnienia tej zgodności;
- 75) konieczne jest, w związku z rozwojem wspólnego rynku wina, aby Państwa Członkowskie i Komisja przekazywały sobie wzajemnie informacje konieczne do stosowania niniejszego rozporządzenia; ponieważ informacje te są niezbędne, plantatorzy winogron przeznaczonych do winiarstwa, wytwarzania moszczu gronowego i wina powinni składać deklaracje dotyczące zbiorów; Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość uzyskania od producentów dalszych informacji; przy ocenie danych Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z zewnętrznej pomocy;
- 76) w celu ułatwienia wprowadzenia proponowanych środków, należy przewidzieć procedurę dla ustanowienia ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego;
- 77) wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w wyniku obowiązków powstałych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia powinny być finansowane przez Wspólnotę zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1258/1999 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁵⁰;
- 78) wspólna organizacja rynku wina powinna jednocześnie uwzględniać odpowiednio cele określone w art. 33 i 131 Traktatu;
- 79) wspólna organizacja rynku wina powinna być także stosowana w świetle porozumień zawartych na mocy art. 300 ust. 2 Traktatu, w szczególności tworzących część Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, głównie dotyczących barier technicznych w handlu⁵¹;

⁵⁰ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

⁵¹ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 86.

- 80) przejście od rozwiązań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 822/87 oraz w innych rozporządzeniach dotyczących sektora winiarskiego do rozwiązań zawartych w niniejszym rozporządzeniu mogłoby spowodować trudności nieomówione w niniejszym rozporządzeniu; aby zaradzić tej ewentualności, należy ustanowić przepisy, które umożliwią Komisji przyjęcie koniecznych środków przejściowych; należy również upoważnić Komisję do rozwiązywania poszczególnych problemów praktycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

ZAKRES

Artykuł 1

1. Wspólna organizacja rynku wina obejmuje zasady regulujące potencjał produkcji wina, mechanizmy rynkowe, zasady dotyczące organizacji producentów i organizacji sektorowych, procesów i praktyk enologicznych, opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz handel z państwami trzecimi.

2. Wspólna organizacja rynku wina odnosi się do następujących produktów:

Kod SN	Wyszczególnienie
a) 2009 60	Sok z winogron (łącznie z moszczem gronowym)
2204 30 92	Pozostały moszcz gronowy, inne niż te w trakcie fermentacji lub z
2204 30 94	fermentacją zatrzymaną inaczej niż przez dodanie alkoholu
2204 30 96	
2204 30 98	
b) ex 2204	Wino ze świeżych winogron, łącznie z winami wzmocnionymi; moszcz gronowy inny niż z pozycji 2009, z wyjątkiem pozostałego moszczu gronowego z podpozycji 2204 30 92, 2204 30 94, 2204 30 96 i 2204 30 98
c) 0806 10 93	Świeże winogrona, inne niż winogrona stołowe
0806 10 95	
0806 10 97	
2209 00 11	Ocet winny
2209 00 19	
d) 2206 00 10	Piquette
2307 00 11	Drożdżowy osad winiarski

Kod SN	Wyszczególnienie
2307 00 19	
2308 90 11	Wytłoki winogronowe
2308 90 19	

3. Definicje terminów produktów stosowane w niniejszym rozporządzeniu są szczegółowo określone w załączniku I, terminy dotyczące stężenia alkoholu w załączniku II a strefy upraw winorośli w załączniku III. Szczegółowe zasady w celu wykonania tych załączników mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

4. Rok produkcji wina dla produktów objętych niniejszym rozporządzeniem (zwany dalej „rokiem winiarskim”) rozpoczyna się dnia 1 sierpnia każdego roku i kończy się dnia 31 lipca roku następnego.

TYTUŁ II

POTENCJAŁ PRODUKCYJNY

ROZDZIAŁ I

SADZENIE WINOROŚLI

Artykuł 2

1. Do dnia 31 lipca 2010 r. zakazane jest sadzenie winorośli z gatunku winorośli właściwej sklasyfikowanej na podstawie art. 19 ust. 1 chyba, że sadzenie jest prowadzone zgodnie z:

- a) z prawem nowego sadzenia, określonym w art. 3;
- b) z prawem ponownego sadzenia, określonym w art. 4; lub
- c) prawem sadzenia przyznawanym z rezerwy, w przypadku stosowania art. 5 ust. 8, zgodnie z art. 5 lub art. 6 ust. 1.

Do tego samego dnia zakazane jest także szczepienie odmian winorośli właściwej z odmianami innymi niż należące do odmiany winorośli właściwej.

2. Winogrona pochodzące z obszarów, gdzie:

- a) winorośl została posadzona przed dniem 1 września 1998 r., oraz
- b) których produkcja, zgodnie z art. 6 ust. 3 lub art. 7 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 822/87 mogłaby być zbyta przez destylację,

nie mogą być użyte do produkcji wina, które ma być wprowadzone do obrotu. Produkty wyprodukowane z takich winogron mogą być wprowadzone do obrotu tylko w celu destylacji. Produkty te jednak nie mogą być użyte w przygotowywaniu alkoholu o rzeczywistym stężeniu alkoholu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej.

3. W przypadku gdy Państwo Członkowskie sporządziło spis potencjału produkcji wina zgodnie z art. 16, może ono odstąpić od stosowania ust. 2 niniejszego artykułu. Takie odstępstwo przyznawane jest do dnia 31 lipca 2002 r. i obejmuje udzielenie zgody dla danych obszarów przeznaczonych do produkcji wina, które ma być wprowadzone do obrotu.

Prawo do zastosowania odstępstwa jest przyznawane:

- a) w przypadku gdy dany producent wykarczował wcześniej pozostałe winorośle na obszarze równoważnym w przeliczeniu na zbiory, z wyjątkiem przypadków, gdy dany producent otrzymał premię za wykarczowanie na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych w odniesieniu do danego obszaru; i/lub
- b) poprzez zezwolenie na wykorzystanie praw ponownego sadzenia, w przypadku gdy producent otrzymał takie prawa w okresie, który ma być ustalony po obsadzeniu danego obszaru; Państwa Członkowskie mogą również w tym celu wykorzystać nowo utworzone prawa sadzenia na mocy art. 6 ust. 1; i/lub
- c) w przypadku gdy Państwo Członkowskie może udowodnić (w sposób dostateczny dla Komisji), że nie rościło sobie prawa do praw ponownego sadzenia, które byłyby w dalszym ciągu ważne, gdyby złożono wniosek o przyznanie tych praw; takie prawa mogą być wykorzystane i przeniesione na producentów dla obszarów równoważnych w przeliczeniu na zbiory; i/lub
- d) w przypadku gdy dany producent zobowiązał się wykarczować obszar równoważny w przeliczeniu na zbiory w okresie trzech lat, w przypadku gdy obszar ten został zarejestrowany w rejestrze winnic zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

4. W przypadku gdy stosowany jest ust. 3 lit. a) lub c) Państwa Członkowskie nakładają odpowiednie kary administracyjne na danych producentów.

5. Ust. 3 lit. c) może być stosowany tylko w odniesieniu do obszaru nie większego niż 1,2% obszaru przeznaczonego pod uprawę winorośli.

6. Ust. 3 lit. b) jest stosowany:

- a) w przypadku gdy producent uzyskuje prawa z rezerwy, mogą być one uzyskane tylko na mocy art. 5 ust. 3 lit. b) i producent zapłaci 150% ceny zazwyczaj pobieranej przez Państwo Członkowskie na mocy tego przepisu, lub
- b) w przypadku gdy producent nabędzie prawo ponownego sadzenia, będzie ono obejmowało dany obszar plus 50%, z czego druga z wymienionych kwot zostanie

przekazana do rezerwy lub rezerw zgodnie z art. 5 lub dodana do nowoutworzonych praw sadzenia w art. 6 ust. 1, w przypadku gdy ma zastosowanie art. 5 ust. 8.

7. Obszary obsadzone winoroślą będącą odmianą winorośli właściwej sklasyfikowanej na podstawie art. 19 ust. 1 były:

- a) obsadzane od dnia 1 września 1998 r., których produkcja zgodnie z art. 6 ust. 3 lub art. 7 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 822/87 może być zbyta wyłącznie do destylacji, lub
- b) obsadzane z naruszeniem zakazu sadzenia, określony w ust. 1,

są karczowane. Koszty takiego karczowania ponosi dany producent. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że przepisy tego ustępu są stosowane.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie mogą przyznać producentom prawa nowego sadzenia w odniesieniu do obszarów:

- a) przeznaczonych do nowych sadzeń, prowadzonych w ramach środków dotyczących scalania gruntów lub środków dotyczących obowiązkowych zakupów w interesie publicznym na mocy ustawodawstwa krajowego,
- b) przeznaczonych do doświadczalnej uprawy winorośli, lub
- c) przeznaczonych na szkółki szczepów.

Państwa Członkowskie mogą również przyznać prawa nowego sadzenia w odniesieniu do obszarów, z których wino lub jego produkty są przeznaczone wyłącznie do spożycia przez rodzinę producenta.

2. Państwa Członkowskie mogą także przyznać prawa nowego sadzenia, najpóźniej w dniu 31 lipca 2003 r. obszarom przeznaczonym do produkcji gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina stołowego określonego przez oznaczenie geograficzne, w przypadku gdy uznano, że zez względu na ich jakość produkcja danego wina jest znacznie niższa niż popyt.

3. Prawa nowego sadzenia wykorzystane są przez producenta, któremu zostały przyznane w odniesieniu do obszarów i do celów, dla których zostały one przyznane.

4. Prawa nowego sadzenia powinny być wykorzystane przed upływem drugiego roku winiarskiego, następującego po roku, w którym zostały przyznane. Nowe prawa do sadzenia, inne niż określone w ust. 1 niewykorzystane w tym okresie przydzielane są do rezerwy, zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a).

5. Nowe prawa do sadzenia inne niż określone w ust. 1 mogą być przyznane tylko

producentom w granicach ilości określonej w art. 6 ust. 1. W tym celu:

- a) przed przydzieleniem do rezerwy lub rezerw nowoutworzonych praw do sadzenia określonych w art. 6, Państwa Członkowskie zapewniają, że przyznanie nowych praw na sadzenie nie zmniejszy nowoutworzonych praw do sadzenia w art. 6 ust. 1 do wartości mniejszej niż zero; oraz
- b) po przydzieleniu przez Państwo Członkowskie do rezerwy lub rezerw nowoutworzonych praw do sadzenia, określonych w art. 6 lub późniejsze przyznawanie nowych praw do sadzenia oznacza, że prawo do sadzenia odpowiadające równoważnemu obszarowi w przeliczeniu na plon, przydzielone do rezerwy lub rezerw, dotyczących danego regionu, wygasa. Jeżeli prawa do sadzenia nie są wystarczająco dostępne z rezerwy lub rezerw, nie przyznaje się nowych praw do sadzenia.

Artykuł 4

1. Prawami ponownego sadzenia są:

- a) prawa ponownego sadzenia przyznawane na mocy ust. 2; lub
- b) nabyte na mocy wcześniej obowiązujących przepisów wspólnotowych lub krajowych prawa podobne.

2. Państwa Członkowskie przyznają prawa ponownego sadzenia producentom, którzy wykarczowali obszar obsadzony winoroślą. Państwa Członkowskie mogą przyznać prawa ponownego sadzenia producentom, którzy zobowiążą się do wykarczowania obszaru obsadzonego winoroślą przed upływem trzeciego roku następującego po roku, w którym winorośl była sadzona. Prawa ponownego sadzenia przyznane są w odniesieniu do obszaru równoważnego w przeliczeniu na plon do obszaru, z którego winorośl została wykarczowana lub ma być wykarczowana.

3. Prawa ponownego sadzenia wykonywane są w gospodarstwie, w odniesieniu do którego zostały przyznane. Państwa Członkowskie mogą dalej ustalić, że takie prawa ponownego sadzenia mogą być wykorzystane tylko na obszarze, na którym winorośl została już wykarczowana.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, prawa ponownego sadzenia mogą być przeniesione w części lub w całości na inne gospodarstwo w tym samym Państwie Członkowskim, jeżeli:

- a) część danego gospodarstwa jest przeniesiona do tego drugiego gospodarstwa. W takim przypadku prawo może być wykorzystane na obszarze drugiego gospodarstwa nie większym niż obszar przeniesiony; lub
- b) obszary drugiego gospodarstwa są przeznaczone na:

- (i) produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach lub win stołowych, które są opisywane za pomocą oznaczenia geograficznego, lub
- (ii) uprawę szkółek szczepów.

Prawa mogą być wykorzystane tylko w odniesieniu do obszarów i do celów, dla których zostały przyznane.

Państwa Członkowskie zapewniają, że stosowanie tych odstępstw nie doprowadzi do ogólnego wzrostu potencjału produkcyjnego na ich terytorium, w szczególności, w przypadku, gdy przeniesienia dokonywane są z obszarów nienawodnionych na obszary nawodnione.

5. Prawa ponownego sadzenia nabyte na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być wykorzystane przed końcem piątego roku winiarskiego po upływie roku, w którym przeprowadzono karczowanie. Na zasadzie odstępstwa okres ten może być przedłużony przez Państwo Członkowskie do ośmiu lat winiarskich. Prawa do przesadzenia niewykorzystane w tym okresie są przydzielane do rezerwy na podstawie art. 5 ust. 2 lit. a).

Artykuł 5

1. W celu poprawy zarządzania potencjałem produkcyjnym na poziomie krajowym i/lub regionalnym, Państwa Członkowskie tworzą krajową rezerwę i/lub, w zależności od przypadku, regionalne rezerwy praw do sadzenia.

2. Do rezerwy lub rezerw przydziela się:

- a) prawa nowego sadzenia, prawa ponownego sadzenia oraz prawa sadzenia przyznawane z rezerwy, które nie zostały wykorzystane w terminach ustanowionych odpowiednio w art. 3 ust. 4, art. 4 ust. 5 i ust. 6 niniejszego artykułu;
- b) prawa ponownego sadzenia przydzielone do rezerwy przez producentów, którzy posiadają takie prawa, określane są przez Państwa Członkowskie, w miarę potrzeby, w zamian za wypłatę ze środków krajowych, wysokość których oraz wszystkie związane z nimi szczegóły, przy uwzględnieniu prawnie uzasadnionego interesu stron;
- c) nowoutworzone prawa sadzenia określone w art. 6.

3. Państwa Członkowskie mogą przyznać prawa przydzielone do rezerwy:

- a) bez dokonania wypłaty, producentom, którzy nie przekroczyli czterdziestego roku życia, którzy posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe i wiedzę oraz którzy po raz pierwszy zakładają gospodarstwo produkujące wino i prowadzą to gospodarstwo; lub
- b) w zamian za wpłatę do krajowych i, jeśli to stosowne, regionalnych funduszy,

producentom, którzy zamierzają wykorzystać prawa do obsadzenia winnic, z których produkcja ma zapewnione rynki zbytu. Państwa Członkowskie ustalają kryteria określania kwoty wpłat, które mogą się różnić w zależności od planowanego produktu gotowego danych winnic.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że położenie obszarów, na których wykorzystywane są przyznane z rezerwy prawa do sadzenia, sadzone odmiany oraz techniki uprawy gwarantują, że późniejsza produkcja jest dostosowana do popytu na rynku i, że dane zbiory są średnimi zbiorami typowymi dla regionu, w którym takie prawa są wykorzystywane, w szczególności w przypadku, gdy prawa do sadzenia pochodzące z regionów nienawadnianych są wykorzystywane w regionach nawadnianych.

5. Prawa sadzenia przydzielone do rezerwy mogą być przyznane z tej rezerwy nie później niż do końca piątego roku winiarskiego następującego po roku, w którym prawa te zostały przydzielone do rezerwy. Prawa sadzenia nieprzyznane do tego czasu wygasają.

6. Prawa sadzenia przyznane z rezerwy powinny być wykorzystane przed upływem drugiego roku winiarskiego, następującego po roku, w którym zostały one przyznane. Prawa sadzenia przyznane z rezerwy, niewykorzystane w tym okresie przydzielane są do rezerwy na mocy ust. 2 lit. a).

7. W czasie tworzenia regionalnej rezerwy, Państwo Członkowskie może ustanowić zasady zezwalające na przenoszenie praw sadzenia między rezerwami regionalnymi. Jeżeli w tym samym Państwie Członkowskim istnieją rezerwy regionalne i krajowe, przeniesienia między nimi także mogą być dozwolone.

Przeniesienia określone w niniejszym ustępie mogą podlegać współczynnikowi redukcji.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1-7, właściwy organ danego Państwa Członkowskiego może zdecydować się na nie wprowadzanie systemu rezerw, pod warunkiem, że Państwo Członkowskie może udowodnić, że na jego terytorium działa skuteczny system zarządzania praw do sadzenia. System ten może, w miarę potrzeby, skorzystać z odstępstw od odpowiednich przepisów niniejszego rozdziału. Jeżeli Państwo Członkowskie posiada taki system, prawa ponownego sadzenia, określone w art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze, przedłużone są o pięć lat winiarskich. W art. 4 ust. 5 zdanie drugie pozostaje w mocy.

Artykuł 6

1. Nowoutworzone prawa sadzenia, łącznie z nowoutworzonymi prawami sadzenia przyznane przez Państwa Członkowskie na mocy art. 3 ust. 2, przydzielane są w następującym wymiarze:

- a) Niemcy: 1 534 ha
- Grecja: 1 098 ha

Hiszpania:	17 355 ha
Francja:	13 565 ha
Włochy:	12 933 ha
Luksemburg:	18 ha
Austria:	737 ha
Portugalia:	3 760 ha

b) Rezerwa Wspólnoty: 17 000 ha

2. Nowoutworzone prawa sadzenia mogą być przydzielone do rezerwy lub wykorzystane na mocy art. 2 ust. 3 lit. b) tylko w przypadku, gdy Państwo Członkowskie sporządziło spis potencjału produkcji, zgodnie z art. 16.

3. Przydzielenie do rezerwy nowoutworzonych praw sadzenia, określonych w ust. 1, lub wykorzystanie tych praw na mocy art. 2 ust. 3 lit. b) może być przeprowadzone tylko jeden raz.

Artykuł 7

1. W niniejszym rozdziale stosuje się następujące definicje:

- a) *karczowanie* znaczy całkowite usunięcie wszystkich winorośli z obszaru, na którym te winorośle rosły;
- b) *sadzenie* oznacza umiejscowienie sadzonek winorośli lub ich części, szczepionych lub nie, z zamiarem produkcji winogron lub założenia szkółki szczepów;
- c) *prawo sadzenia* oznacza prawo do sadzenia winorośli w ramach prawa do nowego sadzenia, prawa ponownego sadzenia, prawa sadzenia przyznanego z rezerwy lub nowoutworzone prawo sadzenia zgodnie z warunkami określonymi odpowiednio w art. 3, 4, 5 i 6;
- d) *prawo ponownego sadzenia* oznacza prawo do sadzenia winorośli na obszarze równoważnym w przeliczeniu na plon, na którym winorośle zostały wykarczowane lub, na którym winorośle zostaną wykarczowane, zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 4 i art. 5 ust. 8;
- e) *dalsze szczepienie* oznacza szczepienie winorośli, które były już wcześniej poddane szczepieniu.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z

procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

- przepisy regulujące destylację produktów określonych w art. 2 ust. 7,
- przepisy w celu uniknięcia nadmiernych opłat administracyjnych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozdziału,
- uznawanie, określone w art. 3 ust. 2,
- koegzystencję winorośli na podstawie art. 4 ust. 2,
- stosowanie współczynnika redukcji określonego w art. 5 ust. 7,
- funkcjonowanie wspólnotowej rezerwy określonej w art. 6 ust. 1. Zasady mogą przewidywać w szczególności, że w okresie do dnia 31 grudnia 2003 r. przydział Państwom Członkowskim ze wspólnotowej rezerwy nowoutworzonych praw sadzenia, do wykorzystania w regionach, w przypadku gdy można wykazać istnienie tam dodatkowego zapotrzebowania, które może być zaspokojone poprzez przydzielenie nowoutworzonych praw sadzenia,
- przepisy w celu zapewnienia, że nowe prawa do sadzenia przyznane zgodnie z art. 3 ust. 1, nie są sprzeczne z zakazem dotyczącym nowych nasadzeń określonych w art. 2 ust. 1.

3. Do dnia 31 grudnia 2003 r. i w trzyletnich odstępach od dnia 31 grudnia 2003 r., Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania niniejszego rozdziału. Do sprawozdania mogą być dołączone, w miarę potrzeby, propozycje przyznania dalszych nowoutworzonych praw do sadzenia.

ROZDZIAŁ II

PREMIE Z TYTUŁU ZANIECHANIA UPRAWY WINOROŚLI

Artykuł 8

1. Premia może być przyznana w zamian za trwałe zaniechanie uprawy winorośli na określonym obszarze.

Premia może być przyznana, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozdziału, producentom obszarów uprawy winorośli do produkcji winogron przeznaczonych do produkcji wina. Dany obszar nie może być mniejszy niż 10 akrów.

2. Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć obszary, dla których, jeżeli w ogóle, premia może być przyznana. Państwa Członkowskie mogą uzależnić wyznaczenie od warunków,

włączając warunki mające na celu zapewnienie równowagi między produkcją a ekologią w danych regionach.

3. Przyznanie premii spowoduje, że producent traci wszelkie prawa ponownego sadzenia w odniesieniu do obszarów, dla których premia jest przyznawana.
4. Państwa Członkowskie ustalają wysokość premii na jeden hektar, biorąc pod uwagę:
 - a) wydajność rolniczą lub zdolność produkcyjną gospodarstwa,
 - b) metodę produkcji,
 - c) dany obszar w porównaniu z obszarem gospodarstwa,
 - d) produkowany gatunek wina,
 - e) współistnienie powiązanych upraw.
5. Wysokość wypłacanej premii nie może przekraczać poziomów premii, które zostaną ustanowione.

Artykuł 9

Do otrzymania premii nie kwalifikują się:

- a) obszary uprawy winorośli, w odniesieniu do których zanotowano w okresie, który zostanie określony, jednak wynoszący nie więcej niż 10 lat winiarskich, naruszenie przepisów wspólnotowych lub krajowych dotyczących sadzenia;
- b) obszary uprawy winorośli, które nie są już pielęgnowane;
- c) obszary uprawy winorośli, które zostały obsadzone w okresie, który zostanie określony, ale który nie może przekraczać 10 lat winiarskich;
- d) obszary uprawy winorośli, których restrukturyzacja i konwersja zostały sfinansowane w okresie, który zostanie określony i który nie może przekraczać 10 lat winiarskich;

Artykuł 10

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

- a) daty składania wniosków oraz przeprowadzania karczowania;

- b) warunki przyznania płatności;
- c) maksymalną wysokość premii określonej w art. 8 ust. 5;
- d) zagadnienia dotyczące środowiska;
- e) ustanowienie okresów, określonych w art. 9.

ROZDZIAŁ III

RESTRUKTURYZACJA I KONWERSJA

Artykuł 11

1. Niniejszym ustanawia się system restrukturyzacji i konwersji winnic.
2. Celem systemu jest dostosowanie produkcji do zapotrzebowania rynku.
3. System obejmuje jedno lub więcej z niżej wymienionych środków:
 - a) konwersję odmian, łącznie z konwersją poprzez dalsze szczepienie;
 - b) przeniesienie winnic;
 - c) ulepszenie technik zarządzania winnicą związanych z celem systemu.

System nie obejmuje zwykłego odnawiania winnic, które skończyły swój naturalny cykl produkcyjny.

4. Dostęp do systemu mają tylko te regiony Państwa Członkowskiego, w odniesieniu do których Państwo Członkowskie sporządziło spis potencjału produkcyjnego zgodnie z art. 16.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie odpowiedzialne są za plany restrukturyzacji i konwersji włączając w miarę potrzeby, zatwierdzenie tych planów. Plany powinny być zgodne z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozdziale oraz z przepisami wykonawczymi.

Artykuł 13

1. Pomoc na restrukturyzację i konwersję przyznawana jest tylko w odniesieniu do planów, które zostały przygotowane i, w miarę potrzeby, zatwierdzenie przez Państwa Członkowskie. Pomoc przyznaje się w następujących formach:
 - a) rekompensata dla producentów za utratę dochodów spowodowaną wprowadzeniem planu, oraz

b) pokrycie części kosztów restrukturyzacji i konwersji.

2. Rekompensata dla producentów za utratę dochodów może przybrać jedną z następujących form:

a) zezwolenie na współistnienie starych i nowych winorośli przez ustalony okres czasu, który nie może być dłuższy niż trzy lata, nie naruszając przepisów rozdziału I niniejszego tytułu; lub

b) odszkodowanie finansowe, które będzie finansowane przez Wspólnotę.

3. Pokrycie przez Wspólnotę części kosztów restrukturyzacji i konwersji nie przekracza 50% tych kosztów. Jednakże, w regionach klasyfikowanych jako cel 1, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych⁵², wkład Wspólnoty nie przekroczy 75% tych kosztów. Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 ust. 4, Państwa Członkowskie nie muszą uczestniczyć w pokrywaniu kosztów w każdym z przypadków określonych powyżej.

Artykuł 14

1. Komisja dokonuje raz w roku wstępnych przydziałów między Państwa Członkowskie, na podstawie obiektywnego kryterium, uwzględniając szczególne przypadki i potrzeby oraz starania, które mają być podjęte w związku z osiągnięciem zakładanego celu planu.

2. Wstępny przydział dostosowywany jest do rzeczywistych wydatków oraz w oparciu o przegląd prognoz wydatków przedstawianych przez Państwa Członkowskie, biorąc pod uwagę cel planu oraz dostępne środki.

3. Przy podziale środków finansowych między Państwa Członkowskie uwzględnia się należycie wspólnotowy obszar winnic znajdujący się w danym Państwie Członkowskim.

4. W przypadku gdy dokonano przydziału środków finansowych dla Państwa Członkowskiego w odniesieniu do pewnej liczby hektarów, to Państwo Członkowskie może wykorzystać ten przydział dla większej liczby hektarów niż te na które przydział został dokonany. W tym kontekście Państwo Członkowskie może wykorzystać fundusze krajowe celem podwyższenia zredukowanej kwoty do każdego hektara do wysokości podstawowego pułapu na jeden hektar kwoty pochodzącej z alokacji Wspólnoty.

Artykuł 15

Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

⁵² Dz.U. L 161 z 26.06.1999, str. 1.

- a) minimalną powierzchnię danej winnicy;
- b) przepisy regulujące wykorzystanie praw ponownego sadzenia wynikających z wprowadzenia planów;
- c) przepisy mające na celu zapobiegnięcie wzrostowi potencjału produkcyjnego powstającego na skutek zastosowania niniejszego rozdziału;
- d) maksymalne kwoty wsparcia udzielanego na jeden hektar.

ROZDZIAŁ IV

INFORMACJA I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 16

1. Spis potencjału produkcyjnego zawiera następujące informacje dotyczące:
 - a) obszary na terytorium danego Państwa Członkowskiego przeznaczone pod uprawę winorośli sklasyfikowanej jako odmiana do produkcji wina, na podstawie art. 19 ust. 1;
 - b) dane odmiany;
 - b) ogólna liczba istniejących praw do sadzenia;
 - d) jakiegokolwiek, przyjęte stosownie do niniejszego tytułu, przepisy krajowe i regionalne.
2. Państwo Członkowskie może postanowić, że spis może być sporządzony na poziomie regionalnym. W takim przypadku jednak wszystkie regionalne spisy sporządza się do dnia 31 grudnia 2001 r. Zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia zaniechanie przez region obowiązku sporządzenia spisu nie wyklucza możliwości stosowania przepisów niniejszego tytułu do innych regionów tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 17

1. Komisja może dokonywać oceny:
 - a) produkcji produktów sektora winiarskiego;
 - b) przemysłowego wykorzystania tych produktów;
 - c) tendencje w konsumpcji wina oraz innych produktów sektora winiarskiego, które nadają się do spożycia bez dalszego przetwarzania;
 - d) każdy inny czynnik, który musi być znany do celów skutecznego zarządzania rynkiem

lub system dostosowania podaży.

2. Podczas dokonywania ocen Komisja może korzystać z pomocy zewnętrznej.
3. Komisja finansuje niezależne badanie na temat wykorzystania specyficznych odmian. Na podstawie tego badania Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, do dnia 31 grudnia 2003 r., sprawozdanie, któremu towarzyszą w miarę potrzeby propozycje.

Artykuł 18

1. Producenci winogron przeznaczonych na produkcję wina oraz producenci moszczu i wina podają każdego roku informację dotyczącą ilości wyprodukowanej od ostatniego zbioru. Państwa Członkowskie mogą także zażądać od handlowców zajmującym się handlem winogronami przeznaczonymi do wyrobu wina, podawania każdego roku sprzedanej od ostatniego zbioru ilości.
2. Producenci moszczu i wina oraz przedsiębiorcy inni niż detaliczni, podają każdego roku informację dotyczącą posiadanych przez nich zapasów moszczu i wina, niezależnie od tego, czy pochodzą one z ostatnich zbiorów, czy ze zbiorów z lat poprzednich. Posiadane przez handlowców zapasy moszczu i win przywożonych z państw trzecich podaje się oddzielnie.

Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie klasyfikują odmiany winorośli przeznaczone do produkcji wina. Wszystkie sklasyfikowane odmiany powinny należeć do gatunku *Vitis vinifera* lub pochodzić z krzyżówki tych gatunków z innymi gatunkami z rodzaju *Vitis*. Następujące odmiany nie mogą być włączone do klasyfikacji:

- Noah
- Othello
- Isabelle
- Jacques
- Clinton
- Herbemont.

2. W sporządzonej przez nie klasyfikacji Państwa Członkowskie wskazują odmiany odpowiednie do produkcji każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach produkowanego na ich terytorium. Odmiany te należą do gatunku *Vitis vinifera*.

3. Tylko odmiany winorośli zamieszczone w klasyfikacji mogą być sadzone, przesadzane lub szczepione we Wspólnocie w celu produkcji wina. Ograniczenie to nie odnosi się do

winorośli wykorzystywanych do badań naukowych i doświadczeń.

4. Obszary obsadzone odmianami winorośli przeznaczonymi do produkcji wina niezamieszczone w klasyfikacji są karczowane, z zastrzeżeniem przypadków, gdy produkcja z tych obszarów przeznaczona jest wyłącznie do konsumpcji przez rodzinę producenta. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu monitorowania tego wyjątku.

5. W przypadku wykreślenia odmian z klasyfikacji karczowanie przeprowadza się w ciągu 15 lat od momentu wykreślenia.

Artykuł 20

Zasadami regulującymi wspólnotowy rejestr winnic są zasady określone w rozporządzeniu (EWG) nr 2392/86.

Artykuł 21

Rozdziałów I i II niniejszego tytułu nie stosuje się w Państwach Członkowskich, w przypadku gdy produkcja wina w jednym roku winiarskim nie przekracza 25 000 hektolitrow. Produkcję tę oblicza się na podstawie średniej produkcji podczas ostatnich pięciu lat winiarskich.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie mogą przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy krajowe w odniesieniu do nowego sadzenia lub ponownego sadzenia winorośli lub w odniesieniu do dalszego szczepienia. Państwa Członkowskie mogą żądać, aby wnioski i informacje przewidziane w niniejszym tytule zostały uzupełnione dodatkowymi informacjami niezbędnymi do monitorowania i rozwoju potencjału produkcyjnego.

Artykuł 23

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, dotyczyć:

- a) formatu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych do sporządzenia spisu, określonego w art. 16;
- b) zarządzania klasyfikacją odmian winorośli, określonych w art. 19;
- c) przeznaczenia produktów pochodzących z odmian winorośli, które nie znajdują się w klasyfikacji.

2. Przepisy dotyczące dokumentu towarzyszącego dla wegetatywnego materiału

rozmnożeniowego winorośli oraz szczegółowe zasady jego wykorzystania, włączając zasady dotyczące kontroli, mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

3. Rozporządzenie (EWG) nr 2392/86 może być zmienione lub uchylone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

4. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 podejmuje się decyzję, czy Państwo Członkowskie sporządziło spis, określony w art. 16, oraz czy decyzja ta powinna być uchylona w stosownych okolicznościach, łącznie z przypadkami, gdy Państwo Członkowskie nie dokonało niezbędnej aktualizacji spisu.

TYTUŁ III

MECHANIZMY RYNKOWE

ROZDZIAŁ I

POMOC NA PRYWATNE SKŁADOWANIE

Artykuł 24

1. Producentom przyznaje się pomoc na prywatne składowanie:
 - a) wina stołowego;
 - b) moszczu gronowego, zagęszczonego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego.
2. Pomoc przyznaje się, z zastrzeżeniem zawarcia z agencjami interwencyjnymi, między dniem 16 grudnia a dniem 15 lutego następnego roku, oraz na warunkach, które zostaną określone, długoterminowych umów składu.
3. Długoterminowe umowy składu zawiera się na okres, który kończy się:
 - a) dla win stołowych najwcześniej w dniu 1 września następującym po dniu zawarcia umowy oraz w dniu 1 sierpnia następującym po dniu zawarcia umowy dla moszczu gronowego, zagęszczonego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego;
 - b) najpóźniej w dniu 30 listopada następującym po dacie zawarcia umowy.

Artykuł 25

1. Zawieranie umów składu uzależnione jest od warunków odnoszącym się w szczególności do jakości danych produktów.

2. W przypadku win stołowych umowy składu zawierają przepisy dotyczące zakończenia wypłacania środków pomocowych oraz odpowiednich obowiązków producenta w odniesieniu do całości lub części składowanych ilości, jeżeli cena rynkowa danego gatunku wina stołowego, wzrośnie powyżej poziomu, który ma być określony.
3. Kwota pomocy na prywatne składowanie może pokrywać tylko techniczne koszty składowania oraz kwoty odsetek, które ustala się według stawki standardowej.
4. W przypadku zagęszczonego moszczu gronowego kwoty te mogą być dostosowane poprzez współczynnik odpowiadający stopniu zagęszczenia.

Artykuł 26

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, przewidywać:

- określenie poziomu, stawki i współczynnika, określonych w art. 25,
 - że długoterminowe umowy składu dotyczące wina stołowego mogą być zawierane tylko dla określonych win stołowych,
 - że moszcze gronowe będące przedmiotem długoterminowej umowy składu mogą być w okresie trwania tej umowy, w całości lub częściowo, przerobione na zagęszczony moszcz gronowy lub rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy,
 - zasady dotyczące stosowania przepisów odnoszących się do zakończenia wypłat, określonych w art. 25 ust. 2,
 - że moszcze gronowe i zagęszczone moszcze gronowe przeznaczone do produkcji soku winogronowego nie mogą być przedmiotem długoterminowej umowy składu,
 - rzeczywisty czas trwania umów.
2. Na mocy procedury ustanowionej w art. 75 można przewidzieć:
 - że system pomocy na prywatne składowanie nie będzie stosowany w przypadku gdy z sytuacji rynkowej jasno wynika, że stosowanie tego planu nie jest uzasadnione,
 - że zawieranie dalszych długoterminowych umów składu może być w każdej chwili zawieszane jeżeli jest to uzasadnione sytuacją na rynku oraz w szczególności w jakim stopniu umowy zostały już zawarte.

ROZDZIAŁ II

DESTYLACJA

Artykuł 27

1. Zakazane jest nadmierne tłoczenie rozgniecionych lub całych winogron oraz tłoczenie drożdżowego osadu winiarskiego. Zakazana jest ponowna fermentacja wycieków winogronowych do celów innych, niż destylacja.

2. Filtrowania i odwirowywania drożdżowego osadu winiarskiego nie uznaje się za tłoczenie w przypadku gdy:

- a) uzyskane produkty posiadają solidną właściwą jakość handlową,
- b) drożdżowy osad winiarski nie został zredukowany do suchej masy.

3. Każda osoba prawna lub fizyczna albo grupa osób, z wyjątkiem osób lub grup określonych w ust. 7, zobowiązana jest, po wyprodukowaniu wina, do dostarczenia wszystkich produktów ubocznych wyrobu wina do destylacji.

4. Zawartość alkoholu w produktach ubocznych musi być równa, co najmniej 10% w stosunku do zawartości alkoholu w wyprodukowanym winie, jeżeli wino wyprodukowano bezpośrednio z winogron. Z zastrzeżeniem przypadków odstępstw, z uzasadnionych przyczyn technicznych, stężenie alkoholu nie może wynosić mniej niż 5% w przypadku, gdy wino zostało wyprodukowane w wyniku winifikacji moszczu gronowego, częściowo sfermentowanego moszczu gronowego lub młodych fermentujących win. Jeżeli nie uzyska się odpowiedniego stężenia osoby zobowiązane dostarczają określoną ilość wina pochodzącą z ich własnej produkcji zapewniając tym samym uzyskanie takiego stężenia.

Można dokonać odstępstwa od przepisów ust. 3 i akapitu pierwszego niniejszego ustępu dla kategorii producentów, która zostanie określona, dla niektórych regionów i win będących przedmiotem destylacji określonej w art. 28.

5. Obowiązek dostarczenia określony w ust. 3 może być wypełniony przez dostarczenie wina do producenta octu winnego.

6. Każda osoba fizyczna lub prawna albo grupa osób, z wyjątkiem osób lub grup określonych w ust. 7, która posiada produkty uboczne powstałe w wyniku każdego procesu przetwarzania winogron, innego niż winifikacja, zobowiązana jest do dostarczenia tych produktów do destylacji.

7. Każda osoba fizyczna lub prawna albo grupa osób, które zajmują się przetwórstwem winogron zebranych w strefie A upraw winorośli lub niemieckiej strefie B lub na obszarach obsadzonych winoroślą położonych w Austrii, zobowiązane są do wycofania produktów ubocznych takiego przetwórstwa pod nadzorem oraz z zastrzeżeniem warunków, które mają być określone.

8. Osoby zobowiązane zgodnie z zobowiązaniami, określonymi w ust. 3 lub zgodnie z zobowiązaniami określonymi w ust. 6, mogą wykonać swoje zobowiązanie poprzez wycofanie produktów ubocznych winifikacji pod nadzorem oraz z zastrzeżeniem warunków, które mają być określone.

9. Cena skupu wyłoków winogronowych, drożdżowego osadu winiarskiego oraz wina dostarczonego do destylacji na mocy niniejszego artykułu wynosi 0,995 EUR na % objętościowe na hl.

10. Cena płacona przez gorzelnika nie może być niższa od ceny skupu.

11. Gorzelnik może:

- a) otrzymać pomoc w odniesieniu do produktu, który ma być destylowany, pod warunkiem, że produkt uzyskany w wyniku destylacji ma stężenie alkoholu wynoszące co najmniej 52% objętościowe; lub
- b) dostarczyć produkt uzyskany w wyniku destylacji do agencji interwencyjnej, pod warunkiem, że stężenie alkoholu tego produktu wynosi co najmniej 92% objętościowe.

Jeżeli wino zostało przetworzone na wino wzmocnione do destylacji przed dostarczeniem go do gorzelnika, pomoc określona w lit. a) wypłacana jest producentowi wina wzmocnionego, a produkt powstały w wyniku destylacji nie może być dostarczony agencji interwencyjnej.

12. Można podjąć decyzję, że dostarczenie alkoholu do agencji interwencyjnej może być zastąpione dostarczeniem alkoholu do podmiotu, który złożył ofertę w ramach sprzedaży organizowanej w celu zbycia produktów destylacji, która została przyjęta na mocy procedury, określonej w art. 31 ust. 1.

13. Ust. 1-12 nie stosuje się do soku winogronowego lub zagęszczonego soku winogronowego, moszczu gronowego lub zagęszczonego moszczu gronowego przeznaczonego do produkcji soku winogronowego.

Artykuł 28

1. W przypadku gdy wino jest produkowane z odmiany winogron wymienionych w klasyfikacji dla tych samych jednostek administracyjnych, jak również odmiana winorośli oraz odmiana do stosowania w innych celach, wina wyprodukowana powyżej ilości zwykle produkowanej, które nie jest wywożone w trakcie danego roku winiarskiego, poddawana jest destylacji w terminie, który zostanie określony. Z wyjątkiem zastosowania odstępstwa, wino to nie może być dostarczone do innego miejsca poza gorzelnią.

2. Ilość wina zwykle produkowaną określa się na podstawie:

- a) ilości wina wyprodukowanej w okresie referencyjnym, który zostanie określony;

b) ilości wina oddanej do tradycyjnego wykorzystania.

3. Cena skupu wina dostarczonego do destylacji na mocy niniejszego artykułu wynosi 1,34 EUR na % objętościowe; cena ta może być zróżnicowana w trakcie danego roku winiarskiego, pod warunkiem, że średnia roczna pozostanie na poziomie 1,34 EUR na % objętościowe.

4. Cena płacona przez górzelnika nie może być niższa od ceny skupu.

5. Górzelnik może:

a) otrzymać pomoc w odniesieniu do produktu, który ma być destylowany, pod warunkiem, że stężenie alkoholu produktu uzyskanego w wyniku destylacji wynosi co najmniej 52% objętościowe; lub

b) dostarczyć produkt uzyskany w wyniku destylacji do agencji interwencyjnej, pod warunkiem, że stężenie alkoholu tego produktu wynosi co najmniej 92% objętościowe.

Jeżeli wino zostało przetworzone na wino wzmocnione do destylacji przed dostarczeniem go do górzelnika, pomoc określona w lit. a) wypłacana jest producentowi wina wzmocnionego, a produkt powstały w wyniku destylacji nie może być dostarczony agencji interwencyjnej.

6. Można podjąć decyzję, że dostarczenie alkoholu do agencji interwencyjnej może być zastąpione dostarczeniem alkoholu do podmiotu, który złożył ofertę w ramach sprzedaży organizowanej w celu zbycia produktów destylacji, która została przyjęta na mocy procedury, określonej w art. 31 ust. 1.

7. Niniejszy artykuł stosuje się nie naruszając przepisów art. 1 ust. 2.

Artykuł 29

1. Wspólnota może udzielić pomocy na destylację win stołowych oraz win nadających się do otrzymywania win stołowych w celu wsparcia rynku wina i w konsekwencji ułatwienia kontynuacji dostaw destylatu wina do tych części sektora alkoholu pitnego, w których taki alkohol jest tradycyjnie wykorzystywany.

2. Pomoc dla górzelników wypłacana jest w formie pomocy podstawowej i pomocy uzupełniającej.

3. Pomoc podstawowa wypłacana jest na podstawie poddanej destylacji ilości wina stołowego i wina nadającego się do otrzymania wina stołowego.

4. Pomoc podstawowa realizowana jest na podstawie systemu umów zawieranych między górzelnikami a producentami wina. Określa się minimalną cenę, która będzie płacona przez górzelnika; cena ta może być zróżnicowana w trakcie danego roku winiarskiego, pod warunkiem, że średnia roczna pozostanie, co najmniej na poziomie 2,488 EUR na %

objętościowy.

5. Wysokość pomocy podstawowej odzwierciedla:

- a) potrzebę ustanowienia średniej ceny minimalnej, która ma być płacona przez producenta w danym roku winiarskim w celu uwzględnienia poziomu określonego w ust. 4;
- b) zapotrzebowanie na utrzymanie dostaw na tradycyjne rynki zbytu sektora alkoholu pitnego po cenach konkurencyjnych.

6. Pomoc uzupełniająca przybiera formę płatności, która pokrywa uzasadnione koszty składowania powstałego produktu. Pomoc ta ma za zadanie ułatwić funkcjonowanie systemu pomocy podstawowej.

Artykuł 30

1. W wyjątkowych przypadkach zakłóceń na rynku spowodowanych poważnymi nadwyżkami i/lub problemami dotyczącymi jakości, wprowadzona może zostać destylacja w sytuacji kryzysowej.

2. Celem tego środka jest wyeliminowanie specyficznych ognisk nadwyżek:

- a) wyeliminowanie specyficznych ognisk nadwyżek;
- b) zagwarantowanie kontynuacji dostaw od jednego zbioru do kolejnego zbioru.

3. Skorzystanie ze środka jest dobrowolne ze strony producentów.

4. Środek ten może być ograniczony do niektórych kategorii wina lub niektórych obszarów produkcji wina. Środek może być stosowany do gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach tylko na prośbę zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

5. Kryterium wprowadzenia środka może być oczywisty, trwający od jakiegoś czasu, spadek cen na rynku danej kategorii wina lub win pochodzących z niektórych obszarów produkcji wina.

6. W przypadku, gdy Wspólnota będzie stosowała ten środek przez trzy kolejne lata, w odniesieniu do określonego gatunku wina (na określonym obszarze), Komisja sporządzi dla Parlamentu Europejskiego i Rady sprawozdanie w sprawie trwałego kryzysu, dołączając, w miarę potrzeby, propozycje.

Artykuł 31

1. Alkohol przejęty przez agencję interwencyjną zbywa się na aukcji publicznej lub na zasadzie przetargu. Przy zbywaniu takiego alkoholu władze dokładają wszelkich starań, aby

uniknąć niekorzystnego wpływu na rynki zbytu alkoholu tradycyjnie uzależnione od istnienia takiego zbytu. Alkohol nie może być zbyty sektorowi alkoholu przeznaczonemu do użytku spożywczego.

2. Można jednak podjąć decyzję, że jeżeli zaopatrzenie tej części sektora, gdzie wykorzystanie alkoholu winnego jest obowiązkowe, nie jest zagwarantowana przez zastosowanie art. 27, 28 i 29, alkohol taki może być zbyty temu sektorowi.

Artykuł 32

1. Dla win wyprodukowanych przez producentów, którzy zwiększyli stężenie alkoholu przez dodanie sacharozy lub skorzystali z pomocy, określonej w art. 34, cena skupu ustalona dla każdej destylacji, z wyjątkiem destylacji określonej w art. 27, zredukowana jest na każdym obszarze uprawy winorośli o podobną jednolitą stawkę obliczoną na podstawie kwoty udzielonej pomocy, określonej w art. 34 i zwiększenia stężenia alkoholu wyznaczonego dla danego obszaru uprawy winorośli.

2. Na żądanie danego producenta redukcję stosuje się tylko w granicach ilości, która była przedmiotem zwiększenia stężenia alkoholu, określonego w ust. 1.

Artykuł 33

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

- a) odstępstwa określone w niniejszym rozdziale;
- b) w odniesieniu do art. 27 i 28, warunki, w jakich destylacja ma być przeprowadzana, oszacowanie ilości alkoholu zawartego w produkowanym winie, warunki dostarczania produktów do agencji interwencyjnej oraz ceny skupu produktów destylacji, które mogą być przejęte przez agencje interwencyjne lub kryteria ustalania tych cen;
- c) minimalne normy, które powinny spełniać wytloki winogronowe i drożdżowy osad winiarski;
- d) warunki, w których może być prowadzone wycofywanie pod nadzorem, określone w art. 27 ust. 7;
- e) ilość wina zwykle produkowaną, wymienioną w art. 28 ust. 2;
- f) szczegółowe mechanizmy stosowania środka określonego w art. 30, łącznie z produktami przez niego obejmowanymi oraz przepływ produktów powstałych w wyniku destylacji, w szczególności w celu uniknięcia powstawania zakłóceń na rynku napojów alkoholowych i spirytusowych;

- g) przepisy dotyczące modulacji ceny skupu określonej w art. 28 ust. 3;
- h) określenie ceny minimalnej określonej w art. 29 ust. 4.

2. Kwotę pomocy, określoną w art. 27 i 28, która umożliwi zbycie uzyskanych produktów, kwotę pomocy, określoną w art. 29 oraz zasady określające okoliczności, które mogą prowadzić do uruchomienia środka, określonego w art. 30, oraz poziom i formę wspólnotowego wsparcia finansowego dla tego środka określa się za pomocą procedury ustanowionej w art. 75.

ROZDZIAŁ III

POMOC DO SPECJALNEGO WYKORZYSTANIA

Artykuł 34

1. Ustanawia się pomoc w celu wykorzystania:
 - a) zagęszczonego moszczu gronowego;
 - b) rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego,

wyprodukowanych we Wspólnocie, w przypadku gdy są one wykorzystywane do zwiększenia stężenia alkoholu produktów winiarskich, w odniesieniu do których zezwolono na takie zwiększenie, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

2. Przyznanie pomocy może być zarezerwowane dla produktów pochodzących ze strefy C III uprawy winorośli, jeżeli bez wprowadzenia tego środka nie może być zagwarantowana struktura handlu win produkowanych z moszczu i mieszanych.

3. Kwotę pomocy ustala się w euro na % objętościowe potencjalnego stężenia alkoholu i na hektolitr zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego uwzględniając różnicę między kosztem wzmocnienia przy użyciu tych produktów a przy użyciu sacharozy.

Artykuł 35

1. Ustanawia się pomoc w celu wykorzystania:
 - a) moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego wyprodukowanych we Wspólnocie w celu wyrobu soku winogronowego lub wyrobu z takiego soku winogronowego innych produktów spożywczych;
 - b) moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego produkowanych w strefie C III w celu wyrobu, w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, produktów objętych kodem

SN 2206 00, w odniesieniu do których, stosownie do załącznika VII pkt C ust. 2, stosowanie złożonej nazwy zawierającej wyraz „wino” może być dozwolone przez te Państwa Członkowskie;

c) zagęszczonego moszczu gronowego produkowanego we Wspólnocie jako główny składnik grupy produktów wprowadzanych do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, z jasnymi wskazówkami dla konsumenta informującymi jak otrzymać z tych produktów napój imitujący wino (wino domowe).

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b), w przypadku, gdy ograniczenia geograficzne odnoszące się do produkcji moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego, określone w tej literze, powodują zakłócenia konkurencji, można podjąć decyzję o rozszerzeniu udzielania pomocy na moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy produkowany w regionach Wspólnoty innych niż strefa C III.

3. Pomoc, określona w ust. 1, zarezerwowana jest w celu wykorzystania produktów pochodzących z odmian winorośli, które są sklasyfikowane wyłącznie jako winorośl właściwa albo jako odmiana winorośli właściwej lub odmiana do użycia w innych celach, mogą być w równym stopniu przyznane dla winogron tych samych odmian pochodzących ze Wspólnoty.

4. Kwota pomocy musi być ustalona tak, aby koszt dostaw moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego pochodzących ze Wspólnoty pozwalał na utrzymanie tradycyjnych rynków zbytu.

5. Część pomocy przewidzianej w ust. 1 lit. a), która ma być określona, przeznaczona jest na zorganizowanie kampanii promujących spożycie soku winogronowego. Pomoc może, do celów organizacji takich kampanii, zostać określona na wyższym poziomie niż ten wynikający ze stosowania ust. 4.

Artykuł 36

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te, w szczególności obejmują:

- a) warunki przyznawania pomocy określonej w art. 34 ust. 1;
- b) środki niezbędne w celu zapewnienia kontroli stosowania produktów określonych w art. 35 ust. 1;
- c) kwotę pomocy określonej w art. 34 i 35, która zostanie określona przed rozpoczęciem każdego roku winiarskiego;
- d) decyzję określoną w art. 35 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 37

Producenci podlegający obowiązkom określonym w art. 27 i 28 uprawnieni są do korzystania ze środków interwencyjnych na mocy niniejszego tytułu, pod warunkiem, że wypełnili te obowiązki w okresie referencyjnym, który zostanie określony. Okres ten oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 38

1. W przypadku gdy odnotowano na wspólnotowym rynku nadmiernie wysokie ceny gatunku wina i występuje prawdopodobieństwo kontynuacji tej sytuacji, prowadzącej w następstwie do zakłócenia tego rynku, Komisja może podjąć niezbędne środki.
2. W stopniu niezbędnym do wsparcia rynku win stołowych, środki interwencyjne mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. b), innych niż wina stołowe.

TYTUŁ IV

ORGANIZACJE PRODUCENTÓW I ORGANIZACJE SEKTOROWE

ROZDZIAŁ I

ORGANIZACJE PRODUCENTÓW

Artykuł 39

1. „Organizacja producentów”, jeżeli uznana jest na mocy niniejszego rozporządzenia oznacza każdą osobę prawną:
 - a) która powstała z własnej inicjatywy producentów wytwarzających produkty objęte niniejszym rozporządzeniem;
 - b) która ma w szczególności na celu:
 - (i) zapewnienie, że produkcja jest planowana i dostosowana do popytu, w szczególności pod względem ilości i jakości;
 - (ii) promowanie skoncentrowania dostaw i wprowadzania do obrotu produktów wytwarzanych przez członków tej organizacji;

- (iii) obniżanie kosztów produkcji i stabilizacji cen producenta;
- (iv) promowanie stosowania przyjaznych środowisku praktyk uprawy, technik produkcji i praktyk zarządzania odpadami, których celem jest w szczególności ochrona jakości wody, gleby i krajobrazu oraz zachowanie i/lub popieranie różnorodności biologicznej.

2. Organizacje producentów uznane na mocy niniejszego rozporządzenia, mają obowiązek nakładania odpowiednich kar na ich członków za naruszenie obowiązków wynikających ze statutu stowarzyszenia.

3. Państwa Członkowskie za organizacje producentów mogą uznać, do celów niniejszego rozporządzenia, wszystkie grupy producentów ubiegające się o takie uznanie, pod warunkiem, że:

- a) spełniają one wymogi ustanowione w ust. 1 i 2 i dostarczą odpowiedni dowód, włączając dowód że w ich skład wchodzi minimalna grupa członków i że obejmują minimalną ilość zbywalnej produkcji;
- b) istnieje wystarczający dowód, że mogą one prowadzić swoją działalność właściwie, zarówno pod względem czasu oraz skuteczności;
- c) skutecznie umożliwiają swoim członkom uzyskanie pomocy technicznej przy stosowaniu przyjaznych środowisku praktyk uprawy.

Artykuł 40

1. Państwa Członkowskie:

- a) podejmują decyzję o uznaniu organizacji producentów w ciągu trzech miesięcy od złożenia wniosku razem ze wszystkimi towarzyszącymi dokumentami;
- b) prowadzą w regularnych odstępach czasu kontrole w celu upewnienia się, że organizacje producentów spełniają warunki uznania i nakładają na te organizacje kary w przypadku nie spełniania tych warunków i decydują, w miarę potrzeby o cofnięciu uznania;
- c) powiadamiają Komisję w ciągu dwóch miesięcy o każdej decyzji o przyznaniu lub cofnięciu uznania.

2. Komisja sprawdza za pomocą przeprowadzania kontroli, czy art. 39 i ust. 1 lit. b) tego artykułu są przestrzegane oraz w świetle takich kontroli wzywa Państwo Członkowskie, w miarę potrzeby, do cofnięcia uznania.

ROZDZIAŁ II

ORGANIZACJE SEKTOROWE

Artykuł 41

1. W celu poprawy funkcjonowania rynku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach i win stołowych określanych za pomocą oznaczenia geograficznego, produkujące Państwo Członkowskie, szczególnie przy wykonywaniu decyzji podjętych przez organizacje sektorowe, może ustanowić zasady obrotu w celu uregulowania dostaw do pierwszego wprowadzenia do obrotu, pod warunkiem, że takie zasady odnoszą się do zatrzymania i/lub stopniowego wypuszczania na rynek produktu, z wyłączeniem innych uzgodnionych praktyk takich, jak:

- ustalanie ceny nawet w celu orientacyjnym lub na zasadzie rekomendacji,
- niedopuszczenie nadwyżki wina, które normalnie byłoby dostępne oraz w zasadzie każde nietypowe działanie, którego celem jest ograniczenie zaopatrzenia,
- odmowa wydania krajowego i/lub wspólnotowego zaświadczenia niezbędnego do obrotu i wprowadzania do obrotu produktów winiarskich, w przypadku, gdy taki obrót jest zgodny z tymi zasadami.

2. Zasady określone w ust. 1 muszą być podane podmiotom do wiadomości, *in extenso*, poprzez urzędowe publikacje zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Każdego roku Państwa Członkowskie, które korzystały z możliwości przewidzianych w ust. 1 przekazują Komisji decyzje podjęte poprzedniego roku z tytułu korzystania z tych możliwości. Komisja bada, czy decyzje są zgodne w prawem wspólnotowym, w szczególności z zasadami dotyczącymi wolnego przepływu (art. 28-31 Traktatu) i konkurencji (art. 81-86 Traktatu) oraz zasadą niedyskryminacji (art. 34 ust. 3 Traktatu).

4. Organizacje określone w ust. 1 przeprowadzają kilka z poniżej wymienionych działań w jednym lub więcej regionów Wspólnoty, biorąc pod uwagę interes konsumenta:

- a) podniesienie poziomu wiedzy i przejrzystości produkcji oraz rynku;
- b) wspomózenie lepszej koordynacji sposobu wprowadzania produktów do obrotu, w szczególności za pomocą badań ogólnych i badań rynku;
- c) przygotowanie wzorców umów zgodnych z regułami wspólnotowymi;
- d) pełniejsze wykorzystanie potencjału produkcji;
- e) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych do dostosowania produkcji do produktów bardziej odpowiadających wymogom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska;

- f) poszukiwanie dróg ograniczenia stosowania środków ochrony roślin i innych środków oraz zapewnienia jakości produktu oraz ochrony gleby i wody;
- g) rozwijanie metod i instrumentów służących do ulepszenia jakości produktu na wszystkich etapach produkcji, winifikacji i obrotu;
- h) wykorzystanie potencjału upraw ekologicznych i ich ochrona, jak również oznaczeń pochodzenia, etykiet informujących o jakości i oznaczeń geograficznych;
- i) promowanie w szczególności zintegrowanej produkcji lub innych przyjaznych środowisku naturalnemu metod produkcji.

TYTUŁ V

PRAKTYKI I PROCESY ENOLOGICZNE, OPIS, OZNACZENIE, PREZENTACJA I OCHRONA

ROZDZIAŁ I

PRAKTYKI I PROCESY ENOLOGICZNE

Artykuł 42

1. Wspólnotowe dozwolone praktyki i procesy enologiczne są ustalone dla produkcji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, innych niż sok winogronowy i zagęszczony sok winogronowy oraz moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy przeznaczone do produkcji soku winogronowego.
2. Dozwolone praktyki i procesy enologiczne mogą być stosowane tylko do celów zapewnienia odpowiedniej winifikacji, odpowiedniej konserwacji lub właściwego udoskonalania produktu.
3. Dozwolone praktyki i procesy enologiczne wykluczają dodawanie wody, z wyjątkiem przypadków, gdy jest to wymagane ze szczególnych względów technicznych, jak również dodanie alkoholu, z wyjątkiem świeżego moszczu gronowego z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, wina likierowego, wina musującego, wina wzmocnionego do destylacji oraz w warunkach, które zostaną określone, wina półmusującego.
4. Państwa Członkowskie mogą, w odniesieniu do praktyk i procesów enologicznych, nałożyć bardziej rygorystyczne warunki w celu zachowania istotnych cech charakterystycznych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, win stołowych, które określane są przez oznaczenie pochodzenia geograficznego i są produkowane na ich terytorium, win musujących oraz win likierowych. Państwa Członkowskie przekazują Komisji informację dotyczącą tych warunków, która z kolei przekazuje ją pozostałym Państwom Członkowskim.

5. Z wyjątkiem przypadków, w których podjęto inną decyzję, jedynie winogrona należące do odmian wymienionych w klasyfikacji ustanowionej zgodnie z art. 19 jako odmiany winorośli właściwej lub otrzymane z nich produkty, mogą być wykorzystywane we Wspólnocie do produkcji:

- a) moszczu gronowego z zatrzymaną poprzez dodanie alkoholu fermentacją;
- b) zagęszczonego moszczu gronowego;
- c) rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego;
- d) wina nadającego się do otrzymania wina stołowego;
- e) wina stołowego;
- f) gatunkowych win produkowanych w określonych regionach;
- g) wina likierowego;
- h) moszczu gronowego w trakcie fermentacji, uzyskiwanego z winogron suszonych;
- i) wina produkowanego z przejrziałych winogron.

6. W wyniku połączenia wina nadającego się do otrzymania białego wina stołowego lub białego wina stołowego z winem nadającym się do uzyskania czerwonego wina stołowego lub z czerwonym winem stołowym, można nie otrzymać wina stołowego.

Niniejszy przepis nie wyklucza jednak, w niektórych przypadkach, które zostaną określone, połączenia, określonego w akapicie pierwszym, pod warunkiem, że otrzymany produkt posiada cechy charakterystyczne czerwonego wina stołowego.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, łączenie takie będzie dozwolone, do dnia 31 lipca 2005 r., na obszarach, na których praktyka jest tradycyjnie stosowana, zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną ustanowione.

Artykuł 43

1. Dozwolone praktyki i procesy enologiczne są określone w załączniku IV i V.
2. W szczególności:
 - dozwolone praktyki i procesy enologiczne dotyczące wzmacniania, zakwaszania, odkwaszania i słodzenia oraz zasady odnoszące się do zawartości dwutlenku siarki i maksymalnej zawartości kwasu lotnego są określone w załączniku V pkt A-G,
 - dozwolone praktyki i procesy oraz zasady dotyczące produkcji wina musującego oraz

gatunkowego wina musującego są określone w załączniku V pkt H i I,

- dozwolone praktyki i procesy enologiczne oraz zasady dotyczące produkcji wina likierowego są określone w załączniku V pkt J.

Artykuł 44

1. Z produktów objętych kodami SN 2204 10, 2204 21 i 2204 29, jedynie wina likierowe, wina musujące, gazowane wina musujące, wina półmusujące, gazowane wina półmusujące, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, wina stołowe oraz gdzie stosowne nie naruszając przepisów art. 45, wina legalnie przywożone mogą być oferowane lub dostarczane do bezpośredniego spożycia przez ludzi we Wspólnocie.

2. Z wyjątkiem wina butelkowanego, w odniesieniu do którego istnieje dowód, że butelkowanie nastąpiło przed dniem 1 września 1971 r., wino inne niż gatunkowe wina produkowane w określonych regionach otrzymane z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5, lecz nie odpowiadające definicjom zawartym w załączniku I pkt 12-18, może być wykorzystane tylko do spożycia przez rodziny indywidualnych producentów wina, do produkcji octu winnego lub do destylacji.

3. W latach, w których warunki atmosferyczne nie były sprzyjające, można podjąć decyzję, że produkty ze strefy A i B uprawy winorośli, które nie mają minimalnego naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych, ustanowionego dla danej strefy uprawy winorośli, mogą być użyte we Wspólnocie do produkcji wina musującego i gazowanego wina musującego pod warunkiem, że wina takie posiadają rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowego, lub mogą być użyte do produkcji gazowanych win półmusujących. W takim przypadku są one wzmacniane, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w załączniku V pkt D ust. 5.

4. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie stosują w odniesieniu do produkcji na ich terytorium produktów nieobjętych kodami SN 2204 10, 2204 21 i 2204 29, świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu może być używany tylko do przygotowywania takich produktów.

5. Sok winogronowy oraz zagęszczony sok winogronowy pochodzące ze Wspólnoty nie mogą być przetwarzane na wina lub dodawane do wina. Produkty te podlegają kontroli w odniesieniu do ich wykorzystania. Nie mogą też być poddawane fermentacji alkoholu we Wspólnocie.

6. Przepisów ust. 4 i 5 nie stosuje się do produktów przeznaczonych na produkcję, w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, produktów objętych kodem SN 2206 00, dla których, na podstawie załącznika VII pkt C ust. 2, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie złożonej nazwy zawierającej wyraz „wino”.

7. Wino nadające się do otrzymania wina stołowego, które nie osiąga minimalnego dla win stołowych rzeczywistego stężenia alkoholu w % objętościowych, nie może być

wprowadzone do obrotu, z wyjątkiem przeznaczenia go na produkcję wina musującego, produkcję octu winnego, destylację oraz do przemysłowego zastosowania. Wzmacnianie takiego wina i jego połączenie z winem stołowym w celu zwiększenia rzeczywistego stężenia alkoholu w % objętościowych do poziomu ustanowionego dla wina stołowego może być przeprowadzone tylko w pomieszczeniach producenta lub w jego imieniu.

8. Z wyjątkiem alkoholu, spirytusu i piquette, wino, ani inne napoje przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi nie mogą być produkowane z drożdżowego osadu winiarskiego lub z wyłoków winogronowych.

9. Piquette w przypadku, gdy jego produkcja jest dozwolona przez zainteresowane Państwo Członkowskie może być użyte tylko do destylacji lub spożycia przez rodziny indywidualnych plantatorów winorośli.

10. Wino wzmocnione do destylacji może być wykorzystane wyłącznie do destylacji.

11. Moszcz gronowy w trakcie fermentacji, uzyskany z suszonych winogron, może być wprowadzony do obrotu tylko w celu produkcji win likierowych, tylko w regionach uprawy winorośli, w których takie wykorzystanie było tradycyjnie stosowane w dniu 1 stycznia 1985 r. oraz wino z przejrzałych winogron.

12. Świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, zagęszczony moszcz gronowy, rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy, moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, sok winogronowy i zagęszczony sok winogronowy pochodzące z państw trzecich nie mogą być przetwarzane na wino lub dodawane do wina we Wspólnocie.

13. Produkty określone w ust. 12 mogą nie być poddawane procesowi fermentacji alkoholu we Wspólnocie. Przepisu tego nie stosuje się do produktów przeznaczonych do produkcji, w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, produktów objętych kodem SN 2206 00, dla których, na podstawie załącznika VII pkt C ust. 2, Państwo Członkowskie może pozwolić na stosowanie złożonej nazwy zawierającej wyraz „wino”.

14. Łączenie wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym ze Wspólnoty oraz łączenie we Wspólnocie win pochodzących z państw trzecich jest zakazane.

15. Rada może odstąpić od przepisów ust. 12, ust. 13 zdanie pierwsze i ust. 14, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty.

Artykuł 45

1. Z wyjątkiem odstępstwa, następujące produkty mogą być nieprzekazane lub niedostarczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi:

- a) produkty objęte kodami SN 2204 30 10, 2204 21, 2204 29 i 2204 10, niezależnie od tego czy są to produkty przywożone, które zostały poddane enologicznym praktykom

niedopuszczonym przez wspólnotowe reguły lub, w przypadku, gdy jest to dozwolone przez przepisy krajowe;

- b) produkty, określone w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c), które nie są produktami o solidnej właściwej jakości handlowej;
- c) produkty, określone w art. 1 ust. 2, które nie są zgodne z definicjami przedstawionymi w załączniku I.

2. Odstępstwa określone w ust. 1 dotyczące produktów przywożonych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 133 Traktatu.

Artykuł 46

1. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego rozdziału oraz załączników IV i V przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te, w szczególności przewidują:

- a) w odniesieniu do załącznika V pkt A, środki przejściowe dotyczące win produkowanych przed dniem 1 września 1986 r. oraz zmiany w wykazie win zamieszczonym w ust. 2;
- b) w odniesieniu do załączników IV i V, ograniczenia i określone warunki stosowania enologicznych praktyk i procesów, określonych w tych załącznikach, za wyjątkiem ograniczeń i warunków określonych w tych załącznikach;
- c) decyzje, wyjątki, odstępstwa, warunki i wykazy, określone w niniejszym rozdziale oraz w załączniku V;
- d) stosowanie załącznika V pkt C – G do produktów zebranych we wspólnotowych regionach, niewłączonych do stref uprawy winorośli określonych w załączniku III;
- e) w odniesieniu do załącznika V pkt J, wykazy określone w ust. 2 lit. b) i ust. 6 tego Załącznika, odstępstwa określone w ust. 4 lit. b) oraz procedury dotyczące zgłoszenia i rejestracji, określone w ust. 6.

2. Następujące zasady przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75:

- a) zasady regulujące porównywanie określonych praktyk i procesów enologicznych stosowanych w państwach trzecich z praktykami i procesami określonymi w art. 43 ust. 1 i w załączniku IV;
- b) przepisy regulujące mieszanie i kupaż moszczy i win;
- c) czystość i specyfikacja identyfikacji substancji stosowanych w praktykach

enologicznych;

- d) przepisy administracyjne dotyczące przeprowadzania dozwolonych praktyk i procesów enologicznych; przepisy te mogą przewidywać, że niektóre praktyki i procesy enologiczne mogą być przeprowadzane tylko pod nadzorem osoby uznanej przez Państwo Członkowskie, która posiada wystarczającą wiedzę, aby zagwarantować odpowiednią jakość, higienę i zdrowotność produktu;
- e) warunki regulujące posiadanie i obrót, wykorzystanie produktów, określonych w art. 45 lub w wykazie produktów wyłączonych spod wymogów tego artykułu, oraz ustalenie kryteriów w celu uniknięcia trudności w przypadkach indywidualnych, warunki na jakich Państwa Członkowskie mogą zezwolić na posiadanie, obrót i wykorzystanie produktów, które nie są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia innych, niż określone w art. 45 ust. 1 lub z przepisami przyjętymi stosownie do niniejszego rozporządzenia;
- f) ogólne zasady doświadczalnego wykorzystania praktyk i procesów enologicznych, niedozwolonych w innych okolicznościach.

3. Metody analiz służących do określenia składu produktów objętych niniejszym rozporządzeniem oraz zasady, za pomocą których można ustalić czy produkty te zostały poddane procesom sprzecznym z dozwolonymi praktykami enologicznymi, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Przy zastosowaniu tej samej procedury przyjmuje się, jeżeli zajdzie taka potrzeba, maksymalną ilość substancji, których obecność wskazuje, że określone praktyki enologiczne były stosowane oraz tabele analizy porównawczej.

Jednakże w przypadku gdy brak jest przepisów dotyczących wspólnotowych metod analiz lub zasad, określonych w akapicie pierwszym, odnoszących się do wykrywania i kwantyfikowania substancji poszukiwanych w danym produkcie stosuje się następujące metody analizy:

- a) uznane przez Zgromadzenie Ogólne Międzynarodowego Biura ds. Winorośli i Wina (IWO) publikowane przez to biuro, lub
- b) w przypadku gdy odpowiednia metoda analizy nie występuje wśród metod określonych w lit. a), metoda analizy zgodna z normami zalecanymi przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO), lub
- c) w przypadku braku odpowiednich metod określonych w lit. a) i b) oraz ze względu na dokładność, powtarzalność i odnawialność:
 - (i) metoda analizy dozwolona przez zainteresowane Państwo Członkowskie, lub
 - (ii) w miarę potrzeby, każda inna odpowiednia metoda analizy.

Automatyczne metody analizy stosowane zamiast wspólnotowych metod analizy uważa się za równoważne wspólnotowym metodom analizy, określonym w akapicie pierwszym, pod warunkiem, że zostanie ustalone na mocy procedury ustanowionej w art. 75, że otrzymane wyniki są, pod względem ich dokładności, powtarzalności i niezmienności, co najmniej równe wynikom uzyskanym za pomocą odpowiedniej wspólnotowej metody analizy.

ROZDZIAŁ II

OPIS, OZNACZANIE, PREZENTACJA I OCHRONA NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW

Artykuł 47

1. Zasady dotyczące opisu, oznaczania i prezentacji niektórych produktów objętych niniejszym rozporządzeniem oraz ochrona niektórych danych szczegółowych i terminów są określone w niniejszym rozdziale oraz w załącznikach VII i VIII. Zasady uwzględniają, w szczególności, następujące cele:

- a) ochronę uzasadnionych interesów konsumentów;
- b) ochronę uzasadnionych interesów producentów;
- c) sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
- d) promocję produktów gatunkowych.

2. Zasady wymienione w ust. 1 obejmują w szczególności przepisy dotyczące:

- a) obowiązkowego używania niektórych terminów;
- b) umożliwienia używania niektórych terminów, z zastrzeżeniem warunków;
- c) umożliwienia używania innych terminów, włączając informacje, które mogą być użyteczne dla konsumentów;
- d) regulacji uzgodnień dotyczących ochrony i kontroli niektórych terminów;
- e) regulacji stosowania oznaczeń geograficznych i tradycyjnych terminów;
- f) regulacji etykietowania produktów, które są przywożone lub, w przypadku, gdy jest to dozwolone na mocy niniejszego rozporządzenia, produktów wyprodukowanych z tych produktów w celu zapewnienia, że konsumenci są świadomi właściwości danego produktu oraz, że ten ostatni nie jest etykietowany jako produkt pochodzący ze Wspólnoty lub jako produkt pochodzący z jednego z Państw Członkowskich.

3. Zasady określone w ust. 1 stosuje się do opisu produktów tam wskazanych:

- a) na etykietach;
- b) w rejestrach oraz w dokumentach towarzyszących i innych dokumentach wymaganych na mocy przepisów wspólnotowych, zwanych dalej „dokumentami urzędowymi”, innymi niż dokumenty celne;
- c) w dokumentach handlowych, w szczególności na fakturach i specyfikacjach wysyłkowych;
- d) w materiałach reklamowych, o ile w niniejszym rozporządzeniu przewidziano przepisy szczególne w tym celu.

4. Przepisy określone w ust. 1 stosuje się do prezentacji produktów tam wskazanych w odniesieniu do:

- a) pojemników, włączając zamknięcie;
- b) etykietowania;
- c) pakowania.

5. Zasady określone w ust. 1 stosuje się do produktów przeznaczonych do sprzedaży oraz produktów wprowadzonych do obrotu.

Artykuł 48

Opis i prezentacja produktów określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz każda forma reklamy takich produktów nie mogą być nieprawidłowe, mylące lub wprowadzać w błąd osoby, do których są kierowane, w szczególności w odniesieniu do:

- informacji przewidzianych w art. 47. Zakaz powyższy stosuje się nawet wówczas, gdy informacja jest przetłumaczona lub posiada odniesienie do rzeczywistego pochodzenia lub zawiera takie dodatki, jak „rodzaj”, „typ”, „styl”, „imitacja”, „marka” i tym podobne;
- cech charakterystycznych produktów, w szczególności ich właściwości, składu, stężenia alkoholu w % objętościowych, koloru, pochodzenia, jakości, odmiany winorośli, roku produkcji czy nominalnej objętościowych pojemników;
- identyfikacji statusu osoby fizycznej lub prawnej albo grupy osób, które były lub są zaangażowane w produkcję lub dystrybucję danego produktu, w szczególności butelkujący.

Artykuł 49

1. Produkty, których opis lub prezentacja nie jest zgodna z przepisami niniejszego rozporządzenia lub szczegółowymi przepisami wykonawczymi do niniejszego rozporządzenia, nie mogą być przeznaczone do sprzedaży lub wprowadzone do obrotu we Wspólnocie ani wywiezione.

Jednakże, w przypadku produktów przeznaczonych na wywóz, odstępstwa od przepisów niniejszego rozporządzenia mogą:

- być dopuszczone przez Państwo Członkowskie, w przypadku gdy ustawodawstwo importującego państwa trzeciego tego wymaga,
- być przewidziane w przepisach wykonawczych w przypadkach nieobjętych w tiret pierwszym.

2. Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się produkt, którego opis i prezentacja nie są zgodne z przepisami określonymi w ust. 1, podejmuje niezbędne kroki w celu nałożenia kar w odniesieniu do popełnionych naruszeń, odpowiednio do stopnia ich szkodliwości.

Państwo Członkowskie może jednak zezwolić, aby produkt został przeznaczony do sprzedaży, wprowadzony do obrotu we Wspólnocie lub wywieziony, pod warunkiem, że jego opis lub prezentacja zostaną zmienione tak, aby zachowana została zgodność z przepisami określonymi w ust. 1.

Artykuł 50

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu umożliwienia zainteresowanym stronom zapobieżenia, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o aspektach handlowych praw własności intelektualnej, posługiwania się we Wspólnocie oznaczeń geograficznych dołączonych do produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b) w stosunku do produktów niepochodzących z miejsca wskazanego w danym oznaczeniu geograficznym nawet, jeżeli wskazano prawdziwe miejsce pochodzenia towarów lub oznaczenie geograficzne zostało użyte w tłumaczeniu lub towarzyszą mu wyrażenia takie, jak „rodzaj”, „typ”, „styl”, „imitacja” i tym podobne.

2. Do celów niniejszego artykułu za „oznaczenia geograficzne” uważa się oznaczenia, które identyfikują produkt jako produkt pochodzący z terytorium państwa trzeciego, które jest członkiem Światowej Organizacji Handlu lub z regionu, czy miejscowości położonej na tym terytorium, w przypadkach, gdy określona jakość, renoma lub inne cechy charakterystyczne produktu mogą być przypisane do tego geograficznego miejsca pochodzenia.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się nie naruszając innych szczegółowych przepisów legislacji wspólnotowej ustanawiające zasady oznaczania i prezentacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 51

1. Do celów stosowania niniejszego tytułu „jednostka geograficzna, która jest mniejsza, niż Państwo Członkowskie” oznacza nazwę:

- małej miejscowości lub grupy takich miejscowości,
- lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części,
- podregionu uprawy winorośli lub jego części,
- regionu innego, niż region określony.

2. Stosowanie oznaczeń geograficznych do określenia win stołowych powstałych w wyniku połączenia win produkowanych z winogron zebranych w różnych obszarach uprawy winorośli jest dozwolone, jeżeli co najmniej 85% wina stołowego powstałego w wyniku połączenia pochodzi z obszaru uprawy winorośli, którego nazwę nosi.

Jednakże, stosowanie, w celu określenia białych win stołowych, oznaczeń geograficznych odnoszących się do obszarów uprawy winorośli położonych w strefie A uprawy winorośli lub w strefie B uprawy winorośli, jest możliwe tylko w przypadku, gdy produkty zawierające mieszankę pochodzą z danych stref uprawy winorośli lub, jeżeli dane wino jest mieszanką win stołowych pochodzących ze strefy A uprawy winorośli i win stołowych pochodzących ze strefy B uprawy winorośli.

3. Państwa Członkowskie mogą uwarunkować stosowanie oznaczenia geograficznego do określenia wina stołowego, w szczególności w odniesieniu do wina wyprodukowanego w całości z niektórych dokładnie określonych odmian winorośli i pochodzącego wyłącznie z dokładnie określonego terytorium, którego nazwę nosi.

Artykuł 52

1. Jeżeli Państwo Członkowskie używa nazwy określonego regionu do określenia gatunkowego wina produkowanego w określonym regionie lub, gdzie stosowne, wina przeznaczonego do przetworzenia na takie gatunkowe wino produkowane w określonych regionach, nazwa ta nie może być używana do określenia produktów sektora winiarskiego nieprodukowanych w tym regionie i/lub produktów nieokreślonych przez nazwę zgodnie z przepisami odpowiednich przepisów wspólnotowych lub krajowych. Zasadę tę stosuje się także w przypadku gdy Państwo Członkowskie użyło nazwy lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części albo nazwy małej miejscowości wyłącznie w celu określenia gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub, gdzie stosowne, wina przeznaczonego na przetworzenie na takie gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.

Bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych dotyczących określonych odmian gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, Państwa Członkowskie mogą, w przypadku niektórych warunków produkcji, które te państwa określą, zezwolić na dołączenie

do nazwy określonego regionu szczegółowych danych dotyczących metody produkcji lub gatunku lub dołączenie nazwy odmiany winorośli albo jej synonimu.

Nie naruszając przepisów akapitu pierwszego, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może do dnia 31 sierpnia 2001 r. podjąć decyzję zezwalającą na kontynuację stosowania niektórych nazw geograficznych tradycyjnie używanych do określenia wina stołowego i które stały się nazwą danego regionu, do określania win stołowych przez okres nie dłuższy niż trzy lata.

2. Następujące nazwy i terminy:

- nazwa odmiany winorośli,
- tradycyjny określony termin, określony w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) turet drugie subturet czwarte lub w załączniku VIII pkt D ust. 2 lit. c) turet drugie, lub
- dodatkowy tradycyjny termin, określony w załączniku VII pkt B ust. 1 lit. b) turet piąte, pod warunkiem, że jest przypisany przez Państwo Członkowskie do określania wina na mocy przepisów wspólnotowych,

mogą być używane do określenia, prezentacji i reklamy napoju innego niż wino lub moszcz gronowy, tylko w przypadku gdy nie istnieje ryzyko powstania nieporozumienia w odniesieniu do charakteru, miejsca pochodzenia lub źródła oraz składu takich napojów.

3. Używanie nazwy lub terminu, określonych w pkt 2 lub użycie wyrazów „Hock”, „Claret”, „Liebfrauenmilch” i „Liebfraumlch”, nawet jeżeli towarzyszy im wyraz taki, jak „rodzaj”, „typ”, „styl”, „imitacja” lub inne podobne wyrażenia, jest zakazane w odniesieniu do opisu i prezentacji:

- produkt objęty kodem SN 2206, z wyjątkiem przypadku gdy dany produkt, pochodzi rzeczywiście z miejsca tak wskazanego,
- produktu wprowadzonego do obrotu opatrzonego w jasne instrukcje informujące jak otrzymać z niego napój imitujący wino; nazwa odmiany winorośli może być jednak użyta, jeżeli dany produkt rzeczywiście uzyskano z takiej odmiany winorośli chyba, że nazwa ta powoduje mylenie jej z nazwą określonego regionu lub jednostki geograficznej używanych do określenia wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach.

4. Nazwy:

- danego regionu,
- jednostki geograficznej mniejszej niż dany region pod warunkiem, że nazwa ta została przypisana przez Państwo Członkowskie do określania wina na mocy przepisów wspólnotowych,

mogą być używane tylko do opisu, prezentacji lub reklamy napoju innego, niż wino lub moszcz gronowy, pod warunkiem, że:

- a) w odniesieniu do produktów objętych kodami SN 2009, 2202, 2205, 2206, 2207, 2208 i 2209 i w odniesieniu do produktów produkowanych z surowców służących do produkcji wina, że powyższe nazwy i terminy są uznane przez Państwo Członkowskie miejsca pochodzenia produktu oraz że uznanie jest zgodne z prawem wspólnotowym;
- b) w odniesieniu do napojów innych niż określone w lit. a), że nie istnieje ryzyko powstania nieporozumień co do charakteru, miejsca pochodzenia lub źródła oraz składu takiego napoju.

Jeżeli jednak nie było uznania, określonego w lit. a), nazwy te mogą być dalej używane do dnia 31 grudnia 2000 r. pod warunkiem, że istnieje zgodność z przepisami lit. b).

Artykuł 53

1. Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego rozdziału oraz załączników VII i VIII przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Zasady te regulują w szczególności odstępstwa, warunki i zezwolenia określone w tych załącznikach.
2. Następujące przepisy przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75:
 - a) oznaczenia, znaki oraz inne oznakowania, określone we wstępnej części załącznika VII lub w załączniku VIII pkt A ust. 2;
 - b) wykaz tradycyjnych określonych terminów określonych w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) tiret drugie subtiret czwarte lub określona w załączniku VIII pkt B ust. 2 lit. c) tiret drugie;
 - c) warunki dotyczące używania oznaczeń geograficznych, określonych w załączniku VII pkt A ust. 2;
 - d) dane szczegółowe określone w załączniku VII pkt A ust. 4;
 - e) warunki używania danych szczegółowych określonych w załączniku VII pkt B ust. 1 i okoliczności używania danych szczegółowych określonych w załączniku VII pkt B ust. 3;
 - f) dane szczegółowe określone w załączniku VII pkt B ust. 2 oraz warunki ich używania;
 - g) zakres i warunki stosowania przepisów załącznika VII do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, których nie określono w załączniku VII pkt A ust. 1 lub w załączniku VIII, w szczególności, moszcz gronowy, częściowo sfermentowany moszcz gronowy, zagęszczony moszcz gronowy, młode wino w trakcie fermentacji i wino z przejrziałych winogron, wyprodukowane we Wspólnocie;

- h) warunki pakowania i transportu produktów w pojemnikach, ich wykorzystanie i wytwarzanie, włączając w odniesieniu do pojemników służących do produkcji i składowania wina musującego;
- i) nadawanie, w miarę potrzeby, nazw jednostek geograficznych określonych w załączniku VIII pkt E ust. 1 tiret drugie;
- j) dane szczegółowe, których zamieszczenie w rejestrach oraz w dokumentach urzędowych i handlowych jest obowiązkowe lub dobrowolne;
- k) szczegółowe uzgodnienia określone odpowiednio w załączniku VIII pkt G ust. 2 i 5;
- l) szczegółowe uzgodnienia i przepisy derogacyjne określone w załączniku VIII pkt I ust. 6.

TYTUŁ VI

GATUNKOWE WINO PRODUKOWANE W OKREŚLONYCH REGIONACH

Artykuł 54

1. Gatunkowe wina produkowane w określonych regionach oznaczają wina, które są zgodne z przepisami niniejszego tytułu oraz przyjętymi w związku z tym, przepisami wspólnotowymi i krajowymi.
2. „Gatunkowe wina produkowane w określonych regionach obejmują następujące kategorie:”
 - a) „gatunkowe wina likierowe produkowane w określonych regionach”, które są zgodne z definicją win likierowych;
 - b) „gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach”, które są zgodne z definicją win musujących, łącznie z gatunkowymi winami musującymi z rodzaju aromatyzowanych;
 - c) „gatunkowe wina półmusujące produkowane w określonych regionach”, które są zgodne z definicją win półmusujących;
 - d) gatunkowe wina produkowane w określonych regionach inne niż te wymienione w lit. a)-c).
3. Produkty nadające się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach definiuje się jako:
 - a) świeże winogrona;

- b) moszcz gronowy;
- c) moszcz gronowy w trakcie fermentacji;
- d) młode wina w trakcie fermentacji;
- e) wino.

4. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykaz gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, które zostały przez nie uznane, podając w odniesieniu do każdego z tych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach szczegółowe informacje dotyczące krajowych przepisów regulujących produkcję i wytwarzanie tych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.

5. Komisja publikuje wykaz w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 55

1. Przepisy obejmujące produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach są, niezależnie od jakichkolwiek przepisów krajowych przyjętych na podstawie art. 57 ust. 1, z uwzględnieniem tradycyjnych warunków produkcji, o ile nie przynoszą one uszczerbku polityce zachęcającej do produkcji dobrej jakości i sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku; oparte na następujących czynnikach:

- a) wytyczenie granic obszaru produkcji;
- b) odmiany winorośli;
- c) metody uprawy;
- d) metody produkcji wina;
- e) minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych;
- f) wydajność na hektar;
- g) analizy i ocena cech organoleptycznych.

2. Przepisy określone w ust. 1 są określone w załączniku VI w pkt A - J.

3. Przepisy załącznika VI pkt K stosuje się tylko w odniesieniu do gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach. Przepisy załącznika VI pkt L stosuje się tylko do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach.

Artykuł 56

1. Państwa Członkowskie opracują zasady, zgodnie z którymi w fazie produkcji:
 - a) producent może:
 - (i) nie ubiegać się o zaklasyfikowanie produktu, który znajduje się w zgłoszeniu zbiorów lub produkcji jako produktu nadającego się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach jako gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach; lub
 - (ii) obniżyć kategorię gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, w szczególności do wina stołowego;
 - b) właściwy organ, który zostanie wyznaczony przez Państwa Członkowskie może obniżyć kategorię gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.
2. Obniżanie wartości gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach na etapie sprzedaży dokonywane jest:
 - a) przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się wino:
 - (iii) jeżeli wino pochodzi z tego Państwa Członkowskiego, lub
 - (iv) jeżeli dotyczy to niewielkiej ilości wina, które zostanie określone;
 - b) przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi wino, w przypadkach nieokreślonych w lit. a).
3. Decyzja o obniżeniu kategorii, określona w ust. 2, podejmowana jest w szczególności, w przypadku gdy właściwy organ ustalił, że:
 - a) wino podczas składowania lub transportu uległo zmianie, która spowodowała, że właściwości danego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach pogorszyły się lub uległy zmianie,
 - b) wino poddano zakazanym zabiegom lub nie jest ono prawnie określone jako gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.

Artykuł 57

1. W uzupełnieniu czynników wymienionych w art. 55, produkujące Państwa Członkowskie mogą, biorąc pod uwagę uczciwe i tradycyjne praktyki, określić inne warunki produkcji i cechy charakterystyczne jako obligatoryjne dla gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.

2. W uzupełnieniu do innych przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, produkujące Państwa Członkowskie mogą, biorąc pod uwagę uczciwe i tradycyjne praktyki, ustanowić dodatkowe lub bardziej rygorystyczne cechy charakterystyczne lub warunki produkcji, wyrobu i przemieszczania w odniesieniu do gatunkowych win produkowanych w określonych regionach wypracowanych na ich terytorium.

Artykuł 58

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego tytułu i załącznika VI przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą obejmować:

- a) decyzje, wyjątki, odstępstwa oraz wykazy określone w niniejszym tytule i załączniku VI;
- b) definicję obszarów w bezpośredniej bliskości określonych regionów, przy szczególnym uwzględnieniu położenia geograficznego i struktur administracyjnych;
- c) sposób wykorzystania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach o obniżonej wartości oraz warunki regulujące takie wykorzystanie;
- d) odpowiednie przepisy dotyczące systematycznego i powszechnego stosowania testów organoleptycznych, sposób wykorzystania win, które nie spełniają wymogów tych testów oraz warunków regulujące takie wykorzystanie;
- e) określenie niewielkich ilości określonych w art. 56 ust. 2 lit. a) (ii).

TYTUŁ VII

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 59

1. Przywóz do Wspólnoty każdego z produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 oraz wywóz ze Wspólnoty każdego z produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu niezależnie od miejsca jego siedziby we Wspólnocie i bez uszczerbku dla środków podjętych w celu stosowania art. 62 i 63.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty są przywożone lub wywożone w czasie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub, jeżeli będzie zrealizowany tylko częściowo, w tym okresie.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 przyjmuje się:
 - a) wykaz produktów, w odniesieniu do których wymagane jest pozwolenie na przywóz lub wywóz;
 - b) okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 60

1. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 znajdują zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Dla soku i moszczu gronowego objętych kodami SN 2009 60 i 2204 30, dla których stosowanie stawek Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny przywózowej produktu, rzeczywista wysokość tej ceny weryfikowana jest poprzez kontrolowanie każdej przesyłki lub poprzez zastosowanie ryczałtowej wartości przywozu obliczonej przez Komisję na podstawie notowań cen dla tych samych produktów w krajach pochodzenia tych produktów.

Jeżeli zadeklarowana cena wejścia przesyłki jest wyższa od ryczałtowej wartości przywozu, jeżeli stosuje się takie stawki, podwyższonej o margines przyjęty zgodnie z ust. 3, który nie może przekroczyć wartości stawki jednolitej o więcej niż 10%, należy złożyć zabezpieczenie równe wysokości należności przywózowej określonego na podstawie ryczałtowej wartości przywozu.

Jeżeli w przypadku określonym w akapicie drugim, cena wejścia przesyłki nie jest zadeklarowana, stosowanie Wspólnej Taryfy Celnej uzależnione jest od ryczałtowej wartości przywozu lub od zastosowania, na warunkach, które zostaną określone zgodnie z ust. 3, odpowiednich przepisów celnych.

3. W przypadku gdy odstępstwa określone w art. 44 ust. 15 są stosowane do produktów przywożonych, importerzy składają zabezpieczenie dla tych produktów wyznaczonym władzom celnym w czasie dopuszczania tych produktów do swobodnego obrotu. Zabezpieczenie jest równe kwocie, która zostanie określona. Zabezpieczenie jest zwracane po przedstawieniu przez importera dowodu satysfakcjonującego władze celne Państwa Członkowskiego, w którym produkt został dopuszczony do swobodnego obrotu, że moszcze zostały przetworzone na sok winogronowy, zostały wykorzystane w innych produktach poza sektorem winiarskim lub, jeżeli poddane winifikacji, zostały zaopatrzone w odpowiednie etykiety.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Zasady te obejmują w szczególności ustalenie kryteriów służących do określenia, jakie metody kontroli należy stosować i jakie czynniki należy uwzględnić przy obliczaniu ryczałtowej wartości przywozu, wysokości zabezpieczenia, określonego w ust. 3, i zasad regulujących zwrot zabezpieczenia.

Artykuł 61

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na wspólnotowym rynku, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2, przywóz jednego lub więcej takich produktów po stawce celnej ustanowionej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 300 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej zostały spełnione, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia wspólnotowego rynku lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości progowe, które muszą zostać przekroczone, aby zostały nałożone dodatkowe należności przywozowe określone są w szczególności na podstawie przywozu Wspólnoty w czasie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny przywozowe, które zostaną uwzględnione przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, określone są na podstawie cen przywozowych cif danego ładunku.

Ceny przywozowe cif są sprawdzane w tym celu na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady odnoszące stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, w odniesieniu do których będą stosowane dodatkowe należności przywozowe, zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania ust. 1, zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 62

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów objętych niniejszym rozporządzeniem,

wynikające z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu lub z innych uchwał Rady, są otwarte i zarządzane przez Komisję zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi na mocy procedury ustanowionej w art. 75.

2. Kontyngenty są zarządzane poprzez stosowanie jednej z poniżej wymienionych metod lub połączenia tych metod:

- a) metoda oparta na chronologicznym porządku składania wniosków (zasada „kto pierwszy, ten lepszy”);
- b) metoda rozdysponowania proporcjonalnie do żądanych we wnioskach ilości (zasada „równoczesnego rozpatrywania wniosków”);
- c) metoda oparta na uwzględnieniu tradycyjnych struktur handlowych (zasada „tradycyjny importer/nowi wnioskodawcy”).

Mogą być przyjęte inne odpowiednie metody. Wszystkie metody unikają dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Przyjęta metoda zarządzania uwzględnia, w miarę potrzeby, wymogi podaży rynku wspólnotowego oraz potrzebę ochrony równowagi tego rynku, korzystając jednocześnie z metod, które były stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadającym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych jako część negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują roczne kontyngenty, w razie konieczności, odpowiednio rozłożone na cały rok i określają metodę zarządzania, która ma być zastosowana oraz, w zależności od potrzeb, obejmują:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło danego produktu;
- b) uznanie dokumentu używanego do weryfikacji gwarancji określonych w lit. a);
- c) warunki wydawania pozwoleń na przywóz i okres ich ważności.

Artykuł 63

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a)-c);
- b) cukrów objętych kodem SN 1701, glukozy oraz syropu glukozowego objętych kodami SN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, łącznie z tymi w formie produktów objętych kodami SN 1702 30 51 i 1702 30 59 dodane do produktów objętych kodami SN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99,

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, różnica między tymi cenami a cenami we Wspólnocie może być pokryta przez refundacje wywozowe.

2. W celu podziału ilości, które mogą być wywiezione z zastosowaniem refundacji wywozowej ustala się metodę, która:

- a) jest najbardziej dopasowana do charakteru produktu i sytuacji panującej na danym rynku, umożliwiając najbardziej skuteczne wykorzystanie dostępnych środków i uwzględniając sprawność i strukturę wspólnotowego wywozu, bez tworzenia jednak dyskryminacji między małymi i dużymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów gospodarczych, mając na uwadze wymogi zarządzania;
- c) wyklucza dyskryminację między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje wywozowe są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się różnić odpowiednio do miejsca przeznaczenia, w przypadku, gdy będzie tego wymagała sytuacja na rynku międzynarodowym lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Ustala się je w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach mogą być, w miarę potrzeby, dostosowane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji.

Przepisy art. 64 dotyczące produktów w nim określonych stosuje się uzupełniająco.

4. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek oraz po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacją stosowaną w wywozie produktów wymienionych w art. 1, jest refundacja stosowana w dniu składania wniosku o wydanie pozwolenia oraz, w przypadku zróżnicowanej refundacji, refundacja stosowana w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeśli stosowne,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanej w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

Można podjąć stosowne środki w celu przeciwdziałania nadużyciu elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie.

6. Ust. 4 i 5 mogą być uchylone w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których refundacje są wypłacane w ramach działań pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

7. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z porozumienia zawartego zgodnie z art. 300 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne w nich przewidziane i stosowanych do danych produktów.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, koniec okresu referencyjnego nie wpływa na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, łącznie z przepisami dotyczącymi redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych na wywóz, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 64

1. Niniejszy artykuł stosuje się do refundacji określonych w art. 63 ust. 1.

2. Kwotą refundacji dla produktów określonych w art. 63 ust. 1 lit. b) jest:

a) w przypadku cukru surowego i cukru białego, kwota refundacji za wywóz tych produktów w postaci nieprzetworzonej jak ustalono zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r., w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁵³ oraz zgodnie z przepisami przyjętymi w celu jego wykonania;

b) w przypadku glukozy i syropu glukozowego, kwota refundacji za wywóz tych produktów w postaci nieprzetworzonej jak ustalono dla każdego z tych produktów zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁵⁴ oraz zgodnie z przepisami przyjętymi w celu jego wykonania.

W celu zakwalifikowania się do uzyskania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy wywozie zgłoszenie wskazujące ilość cukru surowego, białego, glukozy i syropu glukozowego użytych do ich wyrobu.

Dokładność zgłoszenia podlega kontrolom przeprowadzanym przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się:

⁵³ Dz.U. L 177 z 1.07.1981, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1148/98 (Dz.U. L 159 z 3.06.1998, str. 38).

⁵⁴ Dz.U. L 181 z 1.07.1992, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1253/1999 (Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 18).

- a) istniejącą sytuację i przyszłe tendencje w odniesieniu do:
 - (i) cen i dostępności produktów wymienionych w art. 63 ust. 1 na rynku wspólnotowym;
 - (ii) cen tych produktów na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzenia do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów lub innych punktów wywozu Wspólnoty, jak również koszty wysyłki do kraju przeznaczenia;
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, które mają zapewnić równowagę na rynkach i naturalny rozwój w odniesieniu do cen i handlu;
- d) ograniczenia wynikające z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu;
- e) potrzebę uniknięcia zakłóceń na wspólnotowym rynku;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

4. Ceny wspólnotowego rynku określone w art. 63 ust. 1 określa się w oparciu o najbardziej korzystne ceny wywozu.

Przy określaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 63 ust. 1, uwzględnia się:

- a) ceny odnotowane na rynkach państw trzecich;
- b) najbardziej korzystne ceny w państwach trzecich przeznaczenia dla przywozu z państw trzecich;
- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, gdzie stosowne, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) oferowane ceny franco granica Wspólnoty.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 63 ust. 3 akapit trzeci, odstępów w których określa się wykaz produktów, dla których rzeczywiście przyznano refundację ustala się oraz kwotę tej refundacji określa się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że produkty:

- a) są pochodzenia wspólnotowego,
- b) zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz

- c) w przypadku zróżnicowanej refundacji, dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub innego miejsca przeznaczenia, dla którego ustalono refundację, bez uszczerbku dla przepisów art. 63 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można jednak czynić wyjątki zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75, pod warunkiem, że zostaną ustanowione warunki oferujące równoważne gwarancje.

Mogą być przyjęte dodatkowe przepisy zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

7. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 6 lit. a), w przypadku braku odstępstwa przyznanego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75, nie przyznaje się refundacji wywozowych dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich.

Artykuł 65

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji może, w szczególnych przypadkach, zakazać stosowania w całości lub częściowo ustaleń o uszlachetnianiu czynnym w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli zaistnieje nagle sytuacja opisana w tym ustępie oraz jeżeli wspólnotowy rynek jest zakłócany lub istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zakłóceń spowodowanych ustaleniami o uszlachetnianiu czynnym lub biernym, Komisja na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o podjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, których okres ważności nie może przekraczać sześciu miesięcy oraz które stosowane są niezwłocznie. W przypadku, gdy Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w tej sprawie w ciągu jednego tygodnia od otrzymania wniosku.

3. Decyzja Komisji może być przedstawiona Radzie przez Państwo Członkowskie w ciągu jednego tygodnia następującego po dniu otrzymania powiadomienia. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 66

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczególne zasady jej stosowania stosuje się do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura celna wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia włączona jest do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub stosownie do jego przepisów, zakazane jest:

- a) nakładanie jakiegokolwiek opłaty mającej skutek równoważny do ceł;
- b) stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnym skutku.

Artykuł 67

1. Zakazany jest przywóz produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów stanowiących ekwiwalent produktów pochodzących ze Wspólnoty, w odniesieniu do których takie domieszki są dozwolone.
2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki dotyczące ustalania ekwiwalentu produktów oraz odstępstwa od ust. 1, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 68

1. Produkty określone w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) mogą być przywożone tylko wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:
 - a) w odniesieniu do wszystkich produktów:
 - (i) jeżeli są zgodne z przepisami regulującymi produkcję, obrót oraz, gdzie stosowne, dostarczenie do bezpośredniego spożycia przez ludzi w państwach trzecich z których pochodzą produkty i zostanie przedstawiony dowód zgodności z tym warunkiem w formie świadectwa wydanego przez właściwy organ, włączając wykaz, który zostanie określony w państwie trzecim, z którego pochodzi produkt;
 - (ii) w przypadku, gdy są przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi, jeżeli towarzyszy im sprawozdanie z analiz sporządzone przez organ lub urząd wyznaczony przez państwo trzecie, z którego pochodzi produkt;
 - b) w odniesieniu do win przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi innych, niż wina likierowe i wina musujące:
 - (i) jeżeli mają rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 9% objętościowych a całkowite stężenie alkoholu nie przekracza 15% objętościowych;
 - (ii) jeżeli całkowita zawartość kwasowości wyrażonej jako kwas winowy jest nie mniejsza niż 3,5 lub 46,6 milirównoważników na litr.
2. Na mocy procedury ustanowionej w art. 75 można przyjąć przepisy dotyczące:
 - a) definicji cech charakterystycznych, które wina likierowe i wina musujące powinny posiadać oraz odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. b),

- b) zrezygnowania ze świadectw i sprawozdań z analiz, przewidzianych w ust. 1 lit. a) w przypadku niektórych produktów określonych w ust. 1, które są transportowane w ograniczonych ilościach i w niewielkich pojemnikach,
 - c) odstąpienia w całości lub częściowo od wymogu odnoszącego się do danych szczegółowych zawartych w świadectwie lub sprawozdaniu z analiz przewidzianych w ust. 1 lit. a), w przypadku niektórych win, którym towarzyszy świadectwo oznaczenia przeznaczenia lub świadectwo pochodzenia.
3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 69

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub większej liczby produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 jest zakłócany lub istnieje groźba wystąpienia poważnych zakłóceń, które mogą zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 33 Traktatu, można zastosować w handlu z państwami trzecimi odpowiednie środki do czasu ustąpienia zakłóceń.

W celu ustalania, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności uwzględnić:

- a) ilości, w odniesieniu do których zostały wydane pozwolenia na przywóz lub o które się ubiegano oraz sytuację rynkową sektora wina we Wspólnocie;
- b) w miarę potrzeby, skalę interwencji.

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa przypadki oraz ograniczenia, w ramach których Państwa Członkowskie mogą podjąć tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję dotyczącą niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. W przypadku, gdy Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w tej sprawie w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania wniosku.

3. Informacja o środkach, w sprawie których zadecydowała Komisja, mogą być przekazane Radzie przez Państwo Członkowskie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić lub uchylić omawiane środki.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z międzynarodowych porozumień zawartych zgodnie z art. 300 ust. 2 Traktatu.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY OGÓLNE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 70

1. Produkty objęte niniejszym rozporządzeniem mogą być wprowadzone do obrotu we Wspólnocie tylko razem z poddanym urzędowej kontroli dokumentem towarzyszącym.
2. Osoby fizyczne lub prawne albo grupy osób, w których posiadaniu znajdują się takie produkty w związku z wykonywaniem przez nie działalności handlowej, w szczególności, producenci, osoby zajmujące się butelkowaniem i przetwórstwem, jak również kupcy, którzy zostaną określani, zobowiązani są do prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu w odniesieniu do tych produktów.
3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności, charakter i forma dokumentu określonego w ust. 1 oraz odstępstwa od niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 71

1. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, art. 87, 88 i 89 Traktatu stosuje się do produkcji i handlu produktami objętymi niniejszym rozporządzeniem.
2. Przepisy tytułu II rozdział II nie utrudniają przyznawania krajowej pomocy przeznaczonej do osiągnięcia celów podobnych do celów tego rozdziału. Stosuje się jednak do tej pomocy przepisy ust. 1.

Artykuł 72

1. Państwa Członkowskie wyznaczają jeden lub więcej organów, które będą odpowiedzialne za zapewnienie zgodności z regułami wspólnotowymi dotyczącymi sektora wina. Państwa Członkowskie wyznaczają także laboratoria upoważnione do prowadzenia urzędowych analiz w sektorze wina.
2. Państwa Członkowskie informują Komisję o nazwach i adresach tych organów i laboratoriów. Komisja przekazuje te informacje pozostałym Państwom Członkowskim.
3. Komisja ustanawia organ złożony z właściwych urzędników w celu współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich w zakresie kontroli prowadzonych na miejscu w celu zapewnienia jednolitego stosowania zasad w sektorze wina.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, zawierać przepisy:

- a) mające na celu zapewnienie jednolitego stosowania wspólnotowych przepisów w sektorze wina, w szczególności w odniesieniu do kontroli;
- b) regulujące stosunki między wyznaczonymi organami;
- c) regulujące szczególne procedury finansowe mające na celu usprawnienie kontroli;
- d) regulujące sankcje administracyjne, oraz
- e) regulujące prawa i obowiązki powołanych inspektorów.

Artykuł 73

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne w celu wykonania niniejszego rozporządzenia. Szczegółowe zasady regulujące przekazywanie informacji, włączając charakter i format informacji, która ma być przekazana, terminy ich przekazywania, jak również przekazywanie zebranych informacji, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 74

Ustanawia się Komitet Zarządzający ds. wina (zwany dalej „Komitetem”) składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Artykuł 75

1. W przypadku gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, przewodniczący przedstawia sprawę Komitetowi z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Komitet wydaje opinię dotyczącą projektu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego stosownie do pilności danej sprawy. Opinia podejmowana jest większością przewidzianą w art. 205 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie waży się w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje środki, które stosuje się natychmiast. Jednakże, jeżeli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja powiadamia o nich niezwłocznie Radę. W takim przypadku Komisja może odroczyć stosowanie środków przez nią przyjętych na okres nie dłuższy niż miesiąc od dnia otrzymania powiadomienia.

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może podjąć inną decyzję w terminie określonym w akapicie drugim.

Artykuł 76

Komitet może badać każdą inną sprawę przedstawioną przez swojego przewodniczącego, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 77

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w sposób umożliwiający jednocześnie odpowiednie uwzględnienie celów określonych w art. 33 i 131 Traktatu.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z międzynarodowych porozumień zawartych zgodnie z art. 300 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 78

1. Rozporządzenie (WE) nr 1258/1999 oraz przepisy przyjęte w celu jego wykonania stosuje się do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Premia, określona w tytule II rozdział II, wsparcie określone w rozdziale III tego tytułu, pomoc określona w tytule III rozdział I, skup oraz wsparcie określone w rozdziale II tego tytułu oraz refundacje określone w tytule VII uważa się za interwencję mającą na celu stabilizację rynków rolnych w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999.

3. Nie naruszając bardziej rygorystycznych przepisów, wsparcie wspólnotowe, które może być przyznane na mocy tytułu III oraz refundacje, które mogą być przyznane na mocy tytułu VII, mogą być przyznawane tylko w odniesieniu do produktów produkowanych we Wspólnocie z winogron zebranych we Wspólnocie.

Artykuł 79

W celu zapobieżenia nadwyżkom wina stołowego i win nadających się do otrzymania wina stołowego, Państwa Członkowskie mogą określić limit plonów wyrażony jako ilość hektolitrów na hektar przekroczenie, którego spowoduje utratę możliwości ubiegania się przez producenta o korzyści przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 80

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 przyjmuje się środki:

- a) ułatwiający przejście od uzgodnień przewidzianych w rozporządzeniach określonych w art. 81 do tych przyjętych przez niniejsze rozporządzenie;
- b) gdzie stosowne, w celu rozwiązania problemów praktycznych. Przy stosowaniu takich środków, jeżeli są one należycie uzasadnione, można odstępować od niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 81

Rozporządzenia (EWG) nr 346/79, (EWG) nr 351/79, (EWG) nr 460/79, (EWG) nr 456/80, (EWG) nr 457/80, (EWG) nr 458/80, (EWG) nr 1873/84, (EWG) nr 895/85, (EWG) nr 822/87, (EWG) nr 823/87, (EWG) nr 1442/88, (EWG) nr 3877/88, (EWG) nr 4252/88, (EWG) nr 2046/89, (EWG) nr 2048/89, (EWG) nr 2389/89, (EWG) nr 2390/89, (EWG) nr 2391/89, (EWG) nr 2392/89, (EWG) nr 3677/89, (EWG) nr 3895/91, (EWG) nr 2332/92 i (EWG) nr 2333/92 tracą moc.

Artykuł 82

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1999 r.

W imieniu Rady

K. - H. FUNKE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE PRODUKTÓW

Następujące definicje stosuje się do:

- produktów uzyskanych we Wspólnocie z winogron zebranych we Wspólnocie, włączając wina określone w ust. 15 tiret szóste, oraz
- produktów innych niż określone w ust. 3, 4, 5, 6, 7, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 i 24 w przypadku gdy:
 - pochodzą one z państw trzecich, lub
 - są wytwarzane we Wspólnocie z winogron zebranych poza Wspólnotą, o ile ich wyrób jest dozwolony na mocy niniejszego rozporządzenia.

Definicje produktów winiarskich, do których nie stosuje się niniejszego Załącznika przyjmuje się w miarę potrzeby zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na mocy procedury ustanowionej w art. 75.

1. *Świeże winogrona*: owoce winorośli wykorzystywane do produkcji wina, dojrzałe lub częściowo podsuszone, które mogą być rozniecione lub wytłoczone przy użyciu zwykłych metod stosowanych w produkcji wina i które mogą samorzutnie wywoływać fermentację alkoholową.
2. *Moszcz gronowy*: produkt ciekły uzyskany naturalnie lub w wyniku procesu fizycznego ze świeżych winogron. Dopuszczalny poziom rzeczywistego stężenia alkoholu moszczu gronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.
3. *Moszcz gronowy w trakcie fermentacji*: produkt uzyskany w wyniku fermentacji moszczu gronowego i o rzeczywistym stężeniu alkoholu większym niż 1% objętościowy lecz mniejszym niż trzy piąte całkowitego stężenia alkoholu: jednakże, niektórych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach o rzeczywistym stężeniu alkoholu mniejszym niż trzy piąte całkowitego stężenia alkoholu lecz nie mniejszym niż 4,5% objętościowego nie uważa się za moszcz gronowy w trakcie fermentacji.
4. *Moszcz gronowy w trakcie fermentacji otrzymany z suszonych winogron*: produkt uzyskany w wyniku częściowej fermentacji moszczu winogronowego uzyskanego z suszonych winogron, w którym całkowita zawartość cukru przed fermentacją wynosi, co najmniej 272 gramy na litr oraz którego naturalne i rzeczywiste stężenie alkoholu nie może być mniejsze niż 8% objętościowych. Jednakże niektórych wina spełniających te wymogi nie uznaje się za moszcz gronowy w trakcie fermentacji otrzymany z suszonych winogron.

5. *Świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu*: produkt, który:

- ma rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 12%, ale mniejsze niż 15% objętościowych, oraz
- uzyskiwany jest przez dodanie do niesfermentowanego moszczu gronowego mającego naturalne stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowego i otrzymywanego wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5:
 - neutralnego alkoholu pochodzenia winnego, włączając alkohol uzyskany z destylacji suszonych winogron, o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95% objętościowych, lub
 - nierektyfikowanego produktu pozyskanego z destylacji wina i mającego rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 52% i nie większe niż 80% objętościowych.

6. *Zagęszczony moszcz gronowy*: niekarmelizowany moszcz gronowy, który:

- uzyskiwany jest w wyniku częściowej dehydratacji moszczu gronowego przeprowadzanej zatwierdzonymi metodami innymi niż przez bezpośrednie nagrzewanie w taki sposób, że wskazania refraktometru, użytego zgodnie z zalecaną metodą, w temperaturze 20 °C są nie niższe niż 50,9%;
- otrzymany wyłącznie z odmian winorośli, określonych w art. 42 ust. 5;
- otrzymany z moszczu gronowego posiadającego, co najmniej minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych ustanowione dla strefy uprawy winorośli, w której winogrona zostały zebrane.

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu zagęszczonego moszczu gronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

7. *Rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy*: produkt nieskarmelizowany, ciekły, który:

- uzyskiwany jest w wyniku częściowej dehydratacji moszczu gronowego przeprowadzanej zatwierdzonymi metodami innymi niż przez bezpośrednie nagrzewanie w taki sposób, że wskazania refraktometru, użytego zgodnie z zalecaną metodą, w temperaturze 20 °C są nie niższe niż 61,7%;
- poddany został zatwierdzonym procesom odkwaszenia i usunięcia wszystkich innych składników poza cukrem;
- posiada następujące właściwości:

- pH nie wyższe niż 5 po rozcieńczeniu do 25 Brix,
 - gęstość optyczna nie większa niż 0,100 po rozcieńczeniu moszczu gronowego do 25 Brix przy długości fali świetlnej 425 nm oraz przy grubości warstwy 1 cm,
 - zawartość sacharozy niewykrywalna metodą analizy, która zostanie określona,
 - liczba związków fenolowych (liczba Folin - Ciocalteau) nie wyższa niż 6,00 po rozcieńczeniu do 25 Brix,
 - dająca się miareczkować kwasowość nie wyższa niż 15 milirównoważników na kilogram cukrów ogółem,
 - zawartość dwutlenku siarki nie wyższa niż 25 miligramów na kilogram cukrów ogółem,
 - zawartość kationów ogółem nie wyższa niż 8 milirównoważników na kilogram cukrów ogółem,
 - przewodność elektryczna właściwa nie wyższa niż 120 mikroSiemensów (mS) na centymetr przy rozcieńczeniu do 25 Brix,
 - zawartość hydroxymetylfurfuralu nie wyższa niż 25 miligramów na kilogram cukrów ogółem,
 - zawiera mezoinozytol,
- uzyskiwany jest wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5,
 - jest otrzymywany z moszczu gronowego posiadającego, co najmniej minimalne stężenie alkoholu w % objętościowych ustanowione dla strefy uprawy winorośli, w której winogrona zostały zebrane.

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

8. *Sok winogronowy*: niesfermentowany, lecz podlegający fermentacji ciekły produkt uzyskany w wyniku odpowiednich procesów umożliwiających osiągnięcie przydatności do spożycia w takim stanie; może być uzyskany:
- a) ze świeżych winogron lub moszczu gronowego, oraz
 - b) w wyniku odtworzenia:

- z zagęszczonego moszczu gronowego; lub
- z zagęszczonego soku winogronowego.

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu soku winogronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

9. *Zagęszczony sok winogronowy*: nieskarmelizowany sok z winogron uzyskiwany w wyniku częściowej dehydratacji soku winogronowego przeprowadzanej zatwierdzoną metodą inną niż przez bezpośrednie nagrzewanie w taki sposób, że wskazania refraktometru, użytego zgodnie z zalecaną metodą, w temperaturze 20 °C są nie niższe niż 50,9%;

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu zagęszczonego soku winogronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

10. *Wino*: produkt uzyskiwany wyłącznie w wyniku częściowej lub całkowitej fermentacji alkoholu świeżych winogron, rozgniecionych lub nie, lub moszczu gronowego.

11. *Młode wino jeszcze w trakcie fermentacji*: wino, w którym fermentacja nie została jeszcze zakończona i które nie jest jeszcze odseparowane od własnego osadu.

12. *Wino nadające się do otrzymania wina stołowego*: wino, które:

- jest otrzymywane wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5;
- jest produkowane we Wspólnocie, oraz
- ma, co najmniej minimalne stężenie alkoholu w % objętościowych ustanowione dla strefy uprawy winorośli, w której zostało wyprodukowane.

13. *Wino stołowe*: wino inne niż gatunkowe wino produkowane w określonych regionach, które:

- jest otrzymywane wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5;
- jest produkowane we Wspólnocie;
- posiada, przy ewentualnym zastosowaniu procesów określonych w załączniku V pkt D, rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowych, pod warunkiem, że było wyprodukowane wyłącznie z winogron zebranych w strefach A i B uprawy winorośli i nie mniejsze niż 9% objętościowych w innych strefach uprawy winorośli oraz całkowite stężenie alkoholu nie większe niż 15% objętościowych;
- jest przedmiotem odstępstw, które mogą być przyjęte, ma całkowitą zawartość

kwasowości, wyrażoną jako kwas winowy, nie mniejszą niż 3,5 gramów na litr lub 46,6 milirównoważników na litr.

Jednakże w przypadku win pochodzących z niektórych obszarów uprawy winorośli, które zostaną określone, które były wyprodukowane bez zastosowania środków wzmacniających, górny limit całkowitego stężenia alkoholu może być zwiększony do 20% objętościowych.

Wino stołowe „Retsina” jest to wino stołowe produkowane wyłącznie na obszarze geograficznym Grecji przy użyciu moszczu gronowego poddanego obróbce przy stosowaniu której użyto żywicy z sosny Aleppo. Używanie żywicy sosny Aleppo jest dozwolone wyłącznie w celu uzyskania wina stołowego typu „retsina”, na warunkach ustanowionych w odpowiednich greckich przepisach.

14. *Wino likierowe*: produkt:

A. Posiadający:

- rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 15% i nie większe niż 22% objętościowych;
- całkowite stężenie alkoholu nie mniejsze niż 17,5% objętościowych, z wyjątkiem niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach (gatunkowe wina likierowe produkowane w określonych regionach) znajdujące się w wykazie, który zostanie sporządzony;

B. otrzymany:

a) z:

- moszczu gronowego w trakcie fermentacji; lub
- wina; lub
- połączenia powyżej wymienionych produktów; lub
- w przypadku niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, które zostaną określone, moszczu gronowego lub jego mieszanki z winem,

w przypadku wszystkich tych produktów wymaga się, w odniesieniu do win likierowych i gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, aby:

- otrzymane były z odmian winorośli, które zostaną wyselekcjonowane

z odmian określonych w art. 42 ust. 5; oraz

- z wyjątkiem niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, posiadają początkowe naturalne stężenie alkoholu nie mniejsze niż 12% objętościowych;

b) oraz przez dodanie:

(i) oddzielnie lub w połączeniu:

- neutralnego alkoholu pochodzenia winnego, włączając alkohol wyprodukowany w wyniku destylacji suszonych winogron mający rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 96% objętościowych;
- wina lub destylatu z suszonych winogron o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 86% objętościowych;

(ii) w miarę potrzeby, jednego lub większej liczby produktów:

- zagęszczonego moszczu gronowego;
- połączenia jednego z produktów określonych w (i) z moszczem gronowym określonym w lit. a) tiret pierwsze i czwarte;

(iii) w odniesieniu do niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony:

- produktów wymienionych w (i), oddzielnie albo w połączeniu; lub
- jednego lub więcej następujących produktów:
 - alkoholu winnego lub alkoholu z suszonych winogron o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95% i nie większym niż 96% objętościowych;
 - spirytusu destylowanego z wina lub z wytlóków winogronowych o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 86% objętościowych;
 - spirytusu destylowanego z suszonych winogron o

rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i mniejszym niż 94,5% objętościowe;

- w miarę potrzeby, jednego lub więcej produktów:
 - częściowo sfermentowanego moszczu gronowego otrzymanego z suszonych winogron;
 - zagęszczonego moszczu gronowego otrzymanego przez działanie bezpośredniego nagrzewania, zgodnego, z wyjątkiem tej operacji, z definicją zagęszczonego moszczu gronowego;
 - zagęszczonego moszczu gronowego;
 - połączenia jednego lub więcej produktów wymienionych w tiret drugim z moszczem gronowym określonym w lit. a) tiret pierwsze i czwarte.

15. *Wina musujące*: z zastrzeżeniem odstępstwa przewidzianego w art. 44 ust. 3, produkt otrzymany w wyniku pierwszej albo wtórnej fermentacji alkoholu:

- świeżych winogron;
- moszczu gronowego;
- wina,

nadający się do otrzymywania wina stołowego;

- wina stołowego;
- gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach,
- win przywożonych, znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, z odmian winorośli i stref uprawy winorośli, posiadających właściwości, dzięki którym można odróżnić je od win wspólnotowych,

który przy otwarciu zbiornika wydzielają dwutlenek węgla pochodzący wyłącznie z procesu fermentacji o ciśnieniu, spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, wynoszącym nie mniej niż 3 bary w zamkniętym zbiorniku w temperaturze 20 °C.

16. *Wino musujące gazowane*: produkt:

- otrzymywany z wina stołowego;

- wydzielający, przy otwarciu zbiornika, dwutlenek węgla pochodzący całkowicie lub częściowo z dodania do tego gazu; oraz
- o ciśnieniu, spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, wynoszącym nie mniej niż 3 bary w zamkniętym zbiorniku w temperaturze 20 °C.

17. *Wina półmusujące*: produkt:

- otrzymany z wina stołowego, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub produktów nadających się do otrzymania wina stołowego lub gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach pod warunkiem, że takie wino lub produkty mają całkowite stężenie alkoholu nie mniejsze niż 9% objętościowych;
- o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 7% objętościowych;
- o ciśnieniu, spowodowanym obecnością endogennego dwutlenku węgla w roztworze, wynoszącym nie mniej niż 1 bar i nie więcej niż 2,5 bara w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach;
- pakowany w zbiorniki sześćdziesięcilitrowe lub mniejsze.

18. *Wino półmusujące gazowane*: produkt:

- otrzymywany z wina stołowego, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub produktów nadających się do otrzymania wina stołowego lub gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach;
- o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 7% objętościowych i całkowitym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 9% objętościowych;
- o ciśnieniu wynoszącym nie mniej niż 1 bar i nie więcej niż 2,5 bara w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach, spowodowanym obecnością w roztworze całkowicie lub częściowo dodanego dwutlenku węgla;
- pakowany w zbiorniki sześćdziesięcilitrowe lub mniejsze.

19. *Ocet winny*: ocet, który:

- jest otrzymywany wyłącznie w wyniku fermentacji octowej wina; oraz
- posiada kwasowość ogólną nie niższą niż 60 gramów na litr, wyrażoną jako kwas octowy.

20. *Drożdżowy osad winiarski*: pozostałość osadzająca się w naczyniach z winem po zakończeniu fermentacji podczas składowania lub po zakończeniu zatwierdzonego procesu technologicznego oraz pozostałość powstała po filtracji lub odwirowaniu tego produktu.

Za drożdżowy osad winiarski uważa się także:

- pozostałość osadzającą się w naczyniach z moszczami gronowymi podczas jego składowania lub po zakończeniu zatwierdzonego procesu technologicznego;
- pozostałość otrzymaną po filtracji lub odwirowaniu tego produktu.

21. *Wytłoki winogronowe*: pozostałości powstałe w wyniku tłoczenia świeżych winogron sfermentowane lub niesfermentowane.

22. *Piquette*: produkt otrzymany:

- w wyniku fermentacji niepoddanych obróbce wyłoków winogronowych tłoczonych w wodzie; lub
- poprzez ługowanie w wodzie sfermentowanych wyłoków winogronowych.

23. *Wino wzmocnione do destylacji*: produkt:

- o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 18% i nie większym niż 24% objętościowe;
- otrzymywany wyłącznie przez dodanie do wina niezawierającego resztkowego cukru nierektyfikowanego produktu otrzymanego w wyniku destylacji wina i o maksymalnym rzeczywistym stężeniu alkoholu wynoszącym 86% objętościowych; oraz
- o maksymalnej kwasowości lotnej wynoszącej 1,5 grama na litr wyrażoną jako kwas octowy.

24. *Wino z przejrzalnych winogron*: produkt:

- produkowany we Wspólnocie, bez wzmocniania, z winogron zebranych we Wspólnocie, pochodzących z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5 i które znajdują się w wykazie, który zostanie sporządzony;
- o naturalnym stężeniu alkoholu większym niż 15% objętościowych;
- o całkowitym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 16% objętościowych i rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 12% objętościowych.; oraz

Państwa Członkowskie mogą ustalić okres dojrzewania tego produktu.

ZAŁĄCZNIK II

STĘŻENIE ALKOHOLU

1. *Rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu zawartą, w temperaturze 20 °C, w 100 jednostkach objętości produktu w tej samej temperaturze.
2. *Potencjalne stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu, w temperaturze 20 °C, którą można wyprodukować na drodze całkowitej fermentacji alkoholu cukrów zawartych w 100 jednostkach objętości produktu w tej samej temperaturze.
3. *Całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza sumę rzeczywistego i potencjalnego stężenia alkoholu % objętościowych.
4. *Naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych produktu mierzone przed wzmocnieniem.
5. *Rzeczywiste stężenie alkoholu na masę* oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu zawartą w 100 kilogramach produktu.
6. *Potencjalne stężenie alkoholu na masę* oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu, którą można wyprodukować na drodze całkowitej fermentacji alkoholu cukrów zawartych w 100 kilogramach produktu.
7. *Całkowite stężenie alkoholu na masę* oznacza sumę rzeczywistego i potencjalnego stężenia alkoholu w % objętościowych.

ZAŁĄCZNIK III

STREFY UPRAWY WINOROŚLI

1. Strefa A uprawy winorośli obejmuje:
 - a) w Niemczech: obszary przeznaczone pod uprawę winorośli inne niż objęte strefą B uprawy winorośli;
 - b) w Luksemburgu: luksemburski region uprawy winorośli;
 - c) w Belgii, Niderlandach, Danii, Irlandii, Szwecji i Zjednoczonym Królestwie: obszary uprawy winorośli w tych krajach.

2. Strefa B uprawy winorośli obejmuje:
 - a) w Niemczech, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli położone w regionie Baden;
 - b) we Francji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli położone się w departamentach niewymienionych w niniejszym Załączniku oraz położone w następujących departamentach:
 - w Alzacji: Bas - Rhin, Haut - Rhin;
 - w Lotaryngii: Meurthe - et - Moselle, Meuse, Moselle, Vosges;
 - w Szampanii: Aisne, Aube, Marne, Haute - Marne, Seine - et - Marne;
 - w Jurze: Ain, Doubs, Jura, Haute - Saone;
 - w Sabaudii: Savoie, Haute - Savoie, Is_re (Commune de Chapareillan);
 - w Val de Loire: Cher, Deux - S_vres, Indre, Indre - et - Loire, Loir - et - Cher, Loire - Atlantique, Loiret, Maine - et - Loire, Sarthe, Vendee oraz obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w okręgu Cosne - sur - Loire departamentu Ni_vre.
 - c) w Austrii: austriacki obszar uprawy winorośli.

3. Strefa C 1 a) obejmuje obszar przeznaczony pod uprawę winorośli:
 - a) we Francji:
 - w następujących departamentach: Allier, Alpes – de – Haute - Provence, Hautes - Alpes, Alpes - Maritimes, Ari_ge, Aveyron, Cantal, Charente,

Charente - Maritime, Corr_ze, Côte - d'Or, Dordogne, Haute - Garonne, Gers, Gironde, Is_re (z wyjątkiem okręgu Chapareillan), Landes, Loire, Haute - Loire, Lot, Lot – et - Garonne, Loz_re, Ni_vre (z wyjątkiem departamentu Cosne – sur - Loire), Puy – de - Dôme, Pyrénées - Atlantiques, Hautes - Pyrénées, Rhône, Saône – et - Loire, Tarn, Tarn – et - Garonne, Haute - Vienne, Yonne;

- w okręgach Valence i Die i w departamencie Drôme (z wyjątkiem kantonów Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montélimar);
 - w departamencie Ard_che w okręgu Tournon i kantonach Antraigues, Buzet, Coucouron, Montpezat – sous - Bauzon, PrVs, Saint - Etienne de Lugdar_s, Saint - Pierreville, Valgorge i la Voulte – sur - Rhône;
- b) w Hiszpanii, w prowincjach Asturia, Cantabria, Guipúzcoa, La Coruña i Vizcaya;
- c) w Portugalii, w tej części regionu Norte, który odpowiada określonemu obszarowi „Vinho Verde”, a także „Concelhos de Bombarral, Laurinh_, Mafra e Torres Vedras” (z wyjątkiem „Freguesias da Carvoeira e Doris Portos”) należących do „Regiao viticola da Extremadura”.
4. We Włoszech strefa C 1 b) uprawy winorośli obejmuje obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w regionie Valle d'Aosta i prowincjach Sondrio, Bolzano, Trento i Belluno.
5. Strefa C II uprawy winorośli obejmuje:
- a) we Francji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli:
 - w następujących departamentach: Aude, Bouches – du - Rhône, Gard, Hérault, Pyrénées - Orientales (z wyjątkiem kantonów Olette and Arles – sur - Tech), Vaucluse;
 - w części departamentu Var graniczącego na południu z północną granicą okręgów administracyjnych Evenos, le Beausset, Solli_s - Toucas, Cuers, Puget - Ville, Collobri_res, La Garde - Freinet, Pland – de – la - Tour i Sainte - Maxime;
 - w okręgu Nyons i kantonach Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montelimar w departamencie Drôme;
 - w tych częściach departamentu Ard_che niewymienionych w pkt 3 lit. a);
 - b) we Włoszech, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w następujących regionach: Abruzzi, Campagna, Emilia - Romagna, Friuli - Venezia, Giulia, Lazio, Liguria, Lombardy z wyjątkiem prowincji Sondrio, Marche, Molise, Piedmont,

Tuscany, Umbria Veneto z wyjątkiem prowincji Belluno, włączając wyspy należące do tych regionów takie, jak Elba oraz inne wyspy archipelagu Tuscan, wyspy Pronziane, Capri i Ischia;

- c) w Hiszpanii, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli:
- w następujących prowincjach:
 - Lugo, Orense, Pontevedra,
 - Ávila (z wyjątkiem okręgów administracyjnych, które odpowiadają określonemu winu „comarca” w Cebreros), Burgoa, León, Palencia, Salamanca, Segovia, Soria, Valladolid, Zamora,
 - La Rioja,
 - Álava,
 - Navarra,
 - Huesca,
 - Barcelona, Gerona, Lérida;
 - w tej części prowincji Zaragoza, która jest położona na północ od rzeki Ebro;
 - w tych okręgach administracyjnych prowincji Tarragona, które należą do Penedés zarejestrowanego miejsca pochodzenia.
 - w tej części prowincji Tarragona, która odpowiada określonemu winu „comarca” w Conca de Barberá.
6. W Grecji, strefa C III a) obejmuje obszar przeznaczony pod uprawę winorośli w następujących jednostkach administracyjnych: Florina, Imathia, Kilkis, Grevena, Larisa, Ioannina, Levkas, Achaca, Messinia, Arkadia, Korinthia, Iraklio, Khandia, Rethimni, Samos, Lasithi i wyspa Thiara (Santorini).
7. Strefa C III b) uprawy winorośli obejmuje:
- a) we Francji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli:
- w departamentach Corsica;
 - w tej części departamentu Var, która położona jest między morzem a granicą jednostek administracyjnych (które są także objęte) Evenos, Le Beausset,

Solli_s - Toucas, Cuers, Puget - Ville, Collobri_res, La Grande - Freinet, Plan - de - la - Tour i Sainte Maxime;

- w kantonach Olette i Arles - sur - Tech w departamencie Pyrénées - Orientales;
 - b) we Włoszech, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w następujących regionach: Calabria, Basilicata, Apulia, Sardinia i Sicily, włączając wyspy należące do tych regionów takie, jak Pantelleria i Lipari, Egadi oraz wyspy Pelegian;
 - c) w Grecji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli niewymienione w pkt 6;
 - d) w Hiszpanii, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli niewymienione w pkt 3 lit. b) lub pkt 5 lit. c);
 - e) w Portugalii, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w regionach nieobjętych strefą C I a) uprawy winorośli.
- 8 . Wytyczenie granic terytoriów podlegających jednostkom administracyjnym wymienionym w niniejszym załączniku wynika z przepisów krajowych, które weszły w życie dnia 15 grudnia 1981 r., oraz dla Hiszpanii, z przepisów krajowych, które weszły w życie dnia 1 marca 1986 r., natomiast dla Portugalii, z przepisów krajowych, które weszły w życie dnia 1 marca 1998 r.

ZAŁĄCZNIK IV

WYKAZ DOZWOLONÝCH PROCESÓW I PRAKTYK ENOLOGICZNYCH

- 1 Procesy i praktyki enologiczne, które mogą być stosowane do świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, moszczu gronowego w trakcie fermentacji osiągniętego przez ekstrakcję z suszonych winogron, zagęszczonego moszczu gronowego oraz młodego wina w trakcie fermentacji:
 - a) napowietrzanie lub dodawanie tlenu;
 - b) obróbka termiczna;
 - c) odwirowywanie oraz filtracja, z użyciem lub bez użycia obojętnego odczynnika filtrującego, pod warunkiem, że w produktach poddanych takiej obróbce nie pozostaną resztki czynnika filtrującego;
 - d) użycie dwutlenku węgla, argonu lub azotu, pojedynczo lub razem, wyłącznie w celu stworzenia obojętnej atmosfery oraz w obróbce produktu bez dostępu powietrza;
 - e) użycie drożdży w procesie produkcji wina;
 - f) zastosowanie jednej lub więcej następujących praktyk mających na celu rozwój drożdży:
 - dodanie fosforanu diamonu lub siarczanu amonu w ramach pewnych ograniczeń,
 - dodanie siarczanu amonu lub disiarczynu amonu w ramach pewnych ograniczeń,
 - dodanie chlorowodoru tiaminy w ramach pewnych ograniczeń;
 - g) użycie dwutlenku siarki, wodorosiarczynu potasu lub metasiarczynu potasu, które mogą być również nazywane disiarczynem potasu lub pirosiarczynem potasu;
 - h) eliminacja dwutlenku siarki dokonywana metodami fizycznych;
 - i) obróbka białego moszczu oraz młodego białego wina jeszcze w trakcie fermentacji węglem drzewnym do celów enologicznych, w ramach pewnych ograniczeń;
 - j) oczyszczenie przy użyciu jednej lub więcej substancji do celów enologicznych, takich jak:

- żelatyna spożywcza,
 - karuk,
 - kazeina oraz kazeinian potasu,
 - albumina jaja kurzego i/lub albumina mleka,
 - bentonit,
 - dwutlenek krzemu w postaci żelu lub zawiesiny koloidalnej,
 - kaolin,
 - tanina,
 - enzymy pektynolityczne,
 - enzymatyczne preparaty betaglukanazy, na warunkach, które zostaną określone;
- k) użycie kwasu sorbowego lub sorbinianu potasu;
- l) użycie kwasu winowego do zakwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G;
- m) użycie jednej lub więcej substancji do odkwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G:
- neutralnego winianu potasu,
 - wodorowęglanu potasu,
 - węglanu wapnia, który może zawierać niewielkie ilości podwójnej soli wapniowej kwasów winowego L(+) oraz jabłkowego L(-),
 - winian wapnia,
 - kwas winowy, na warunkach, które zostaną określone,
 - jednorodnego preparatu w stanie rozpylonym, składającego się w równych częściach z kwasu winowego oraz węglanu wapniowego;
- n) użycie żywicy z sosny Aleppo, na warunkach, które zostaną ustanowione;
- o) użycie preparatów wykonanych ze ścian komórkowych drożdży, w ramach

pewnych ograniczeń;

- p) użycie poliwinylpolipirolidonu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną ustanowione;
 - q) użycie bakterii mlekowych w zawiesinie winnej według na warunkach, które zostaną ustanowione;
 - r) dodanie lizozymu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną ustanowione.
2. Enologiczne praktyki i procesy, które mogą być stosowane do moszczu gronowego przeznaczonego do produkcji rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego:
- a) napowietrzanie;
 - b) obróbka termiczna;
 - c) odwirowywanie oraz filtracja, z użyciem lub bez użycia obojętnego odczynnika filtrującego, pod warunkiem, że w produktach poddanych takiej obróbce nie pozostaną resztki czynnika filtrującego;
 - d) użycie dwutlenku siarki, wodorosiarczynu potasu lub metasiarczynu potasu, które mogą być również nazywane disiarczynem potasu lub pirosiarczynem potasu;
 - e) eliminacja dwutlenku siarki dokonywana metodami fizycznych;
 - f) obróbka węglem drzewnym w celach enologicznych;
 - g) użycie węgla wapnia, który może zawierać niewielkie ilości podwójnej soli wapniowej kwasów winowego L(+) oraz jabłkowego L(-);
 - h) użycie żywicznej wymiany jonowej na warunkach, które zostaną ustanowione.
3. Procesy i praktyki enologiczne, które mogą być stosowane do moszczu gronowego w trakcie fermentacji, przeznaczonego do bezpośredniej spożycia przez ludzi, wina nadającego się do produkcji wina stołowego, wina stołowego, wina musującego, wina musującego gazowanego, wina półmusującego, wina półmusującego gazowanego, wina likierowego oraz gatunkowych win produkowanych w określonych regionach:
- a) użycie w winach wytrawnych, w ilości nie przekraczającej 5%, świeżych drożdżowych osadów winiarskich, które są zdrowe i nierozcieńczone oraz zawierają drożdże pozostałe z ostatniej produkcji win wytrawnych;
 - b) napowietrzanie oraz barbotaż przy użyciu argonu lub azotu;

- c) obróbka termiczna;
- d) odwirowywanie oraz filtracja, z użyciem lub bez użycia obojętnego odczynnika filtrującego, pod warunkiem, że w produktach poddanych takiej obróbce nie pozostaną resztki czynnika filtrującego;
- e) użycie dwutlenku węgla, argonu lub azotu, pojedynczo lub razem, wyłącznie w celu stworzenia obojętnej atmosfery oraz w obróbce produktu bez dostępu powietrza;
- f) dodanie dwutlenku węgla, w ramach pewnych ograniczeń;
- g) użycie, na warunkach ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, dwutlenku siarki, wodorosiarczynu potasu lub metasiarczynu potasu, które mogą być również nazywane disiarczynem potasu lub pirosiarczynem potasu;
- h) użycie kwasu sorbowego lub sorbinianu potasu, pod warunkiem, że ostateczna zawartość kwasu sorbowego w produkcie przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi, w chwili jego wprowadzania do obrotu, nie przekracza 200 mg/l;
- i) dodanie kwasu L - askorbinowego, w ramach pewnych ograniczeń;
- j) dodanie kwasu cytrynowego, w celach stabilizacyjnych, w ramach pewnych ograniczeń;
- k) użycie kwasu winowego w celu zakwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G;
- l) użycie jednej lub więcej substancji do odkwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G:
 - neutralnego winianu potasu,
 - wodorowęglanu potasu,
 - węglanu wapnia, który może zawierać niewielkie ilości podwójnej soli wapniowej kwasów winowego L(+) oraz jabłkowego L(-),
 - winian wapnia,
 - kwas winowy, na warunkach, które zostaną ustanowione,
 - jednorodnego preparatu w stanie rozpylnym, składającego się w równych częściach z kwasu winowego oraz węglanu wapniowego;

- m) oczyszczenie przy użyciu jednej lub więcej substancji do celów enologicznych, takich jak:
- żelatyna spożywcza,
 - karuk,
 - kazeina oraz kazeinian potasu,
 - albumina jaja kurzego i/lub albumina mleka,
 - bentonit,
 - dwutlenek krzemu w postaci żelu lub zawiesiny koloidalnej,
 - kaolin,
 - enzymatyczny preparaty betaglukazany, na warunkach, które zostaną ustanowione;
- n) dodanie taniny;
- o) obróbka węglem drzewnym w celach enologicznych;
- p) obróbka, na warunkach, które zostaną ustanowione:
- moszczu gronowego w trakcie fermentacji, przeznaczonego do bezpośredniego spożycia przez ludzi, win białych oraz różowych przy użyciu żelazocyjanku potasu,
 - win czerwonych przy użyciu żelazocyjanku potasu lub fitinianu wapnia;
- q) dodatek kwasu metawinowego, w ramach pewnych ograniczeń;
- r) użycie akacji;
- s) użycie kwasu DL - winowego, zwanego również kwasem gronowym, lub jego neutralnej soli potasowej w celu wytrącenia nadmiaru wapnia, na warunkach, które zostaną ustanowione;
- t) użycie, do produkcji win musujących, otrzymywanych poprzez fermentację w butelce i przy użyciu osadów oddzielonych przez odlewanie:
- alginianu wapnia,

lub

- alginianu potasu.
- ta) użycie drożdży, stosowanych w produkcji wina, wytrawnego lub w zawiesinie winnej, do produkcji wina musującego;
- tb) dodanie, w produkcji wina musującego, tiaminy oraz soli amonowych do wina podstawowego, w celu wsparcia rozwoju drożdży, pod następującymi warunkami:
 - dla soli odżywczych, fosforanu diamonu, w ramach pewnych ograniczeń,
 - dla czynników wzrostowych, tiaminy w formie chlorowodoru tiaminy, w ramach pewnych ograniczeń;
- u) użycie dysków z czystą parafiną, zaimpregnowanych izotiocyanianem allilu w celu wytworzenia sterylnej atmosfery, wyłącznie w tych Państwach Członkowskich, w których jest to metoda tradycyjna i tylko w przypadku, gdy jej stosowanie nie jest zabronione przez prawo krajowe, pod warunkiem, że wspomniane dyski będą stosowane tylko w opakowaniach o pojemności większej niż 20 litrów oraz bez ilości śladowych izotiocyanianu allilu w winie;
- v) dodanie, w celu wytrącenia kamienia winnego
 - dwuwiniianu potasu
 - winianu wapnia, w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną ustanowione;
- w) użycie siarczanu miedzi w celu wyeliminowania nieodpowiedniego smaku lub zapachu wina, w ramach pewnych ograniczeń;
- x) użycie preparatów wykonanych ze ścian komórkowych drożdży, w ramach pewnych ograniczeń;
- y) użycie poliwinylpolipirolidonu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną określone;
- z) użycie bakterii fermentacji mlekowej w zawiesinie winnej na warunkach, które zostaną ustanowione;
- za) dodanie karmelu, w rozumieniu dyrektywy 94/36/WE Parlamentu Europejskiej i Rady z dnia 30 czerwca 1994 r., w sprawie barwników używanych w środkach spożywczych⁵⁵, w celu wzmocnienia koloru win likierowych oraz win

⁵⁵ Dz.U. L 237 z 10.09.1994, str. 13.

likierowych produkowanych w określonych regionach;

- zb) dodanie lizozymu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną określone.
4. Procesy i praktyki enologiczne, które mogą być stosowane do produktów, określonych w zdaniu wstępnym do ust. 3, wyłącznie na warunkach, które zostaną określone:
- a) dodanie tlenu;
 - b) zastosowanie elektrodializy w celu zapewnienia stabilizacji winnej wina;
 - c) zastosowanie ureazy w celu zmniejszenia poziomu mocznika w winie.

ZAŁĄCZNIK V

OGRANICZENIA I WARUNKI STOSOWANIA NIEKTÓRYCH PRAKTYK ENOLOGICZNYCH

A. Zawartość dwutlenku siarki

1. Łączna zawartość dwutlenku siarki w winach, innych niż wina musujące oraz wina likierowe, nie może przekroczyć w chwili wprowadzania produktów do obrotu do bezpośredniego spożycia przez ludzi:
 - a) 160 miligramów na litr, w przypadku win czerwonych; oraz
 - b) 210 miligramów na litr, w przypadku win białych oraz różowych.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. a) i b), maksymalna zawartość dwutlenku siarki może być zwiększona, w odniesieniu do win ze szczątkową zawartością cukru, wyrażonego jako cukier inwertowany, o nie mniej niż 5 gramów na litr, do poziomu:
 - a) 210 miligramów na litr, w przypadku win czerwonych, oraz 260 miligramów na litr, w przypadku win białych oraz różowych;
 - b) 300 miligramów na litr, w przypadku:
 - win, które zgodnie z przepisami wspólnotowymi mogą być określane jako „Spätlese”;
 - białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w odniesieniu do których można używać zarejestrowanych oznaczeń pochodzenia: Bordeaux supérieur, Graves de Vayres, Côtes de Bordeaux, St Macaire, Premi_re Côtes de Bordeaux, Ste - Foy Bordeaux, Côtes de Bergerac (z załączeniem lub bez załączenia określenia „Côtes de Saussignac”). Haut Montravel, Côtes de Montravel and Rosette;
 - białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w odniesieniu do których można używać oznaczeń pochodzenia: Allela, La Mancha, Navarra, Penedés, Rioja, Rueda, Tarragona oraz Valencia;
 - białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa, opisanych i zaprezentowanych zgodnie z brytyjskim ustawodawstwem poprzez użycie terminu „botrytis”, lub inne równoważnych terminów, takich jak: „noble harvest”, „noble late harvested” lub „special late

harvested”;

- c) 350 miligramów na litr, w przypadku win, w odniesieniu do których można stosować oznaczenie „Auslese” zgodnie z przepisami wspólnotowymi oraz białych win określanych jako „wysokogatunkowe wina określonego pochodzenia” zgodnie z rumuńskim ustawodawstwem i w odniesieniu do których można używać następujących nazw: Murfatlar, Cotnari, Tirnave, Pietroasele, Valea Calugareasca które mogą być;
 - d) 400 miligramów na litr, w przypadku win, w odniesieniu do których można używać oznaczeń: „Beerenauslese”, „Ausbruch”, „Ausbruchwein” oraz „Trockenbeerenauslese” i „Eiswein”, zgodnie z przepisami wspólnotowymi oraz w przypadku białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w odniesieniu do których można używać zarejestrowanych oznaczeń pochodzenia: Sauternes, Barsac, Cadillac, Cérons, Loupiac, Sainte - Croix - du - Mont, Monbazillac, Bonnezeaux, Quarts de Chaume, Coteaux du Layon, Coteaux de l’Aubance, Graves Supérieures oraz Juran_on.
3. Jeżeli z powodu warunków klimatycznych zaszła taka konieczność, można podjąć decyzję, że zainteresowane Państwo Członkowskie mogą, w niektórych wspólnotowych strefach uprawy winorośli, zezwolić, aby najwyższe dopuszczalne poziomy zawartości dwutlenku siarki w winie, produkowanym na ich terytorium, wynoszące mniej niż 300 miligramów na litr, określone w tym punkcie, zostały zwiększone o maksymalnie 40 miligramów na litr.
4. Państwa Członkowskie mogą stosować bardziej rygorystyczne przepisy w odniesieniu do win wyprodukowanych na ich terytorium.

B. Zawartość kwasu lotnego

1. Maksymalna zawartość kwasu lotnego nie może przekraczać:
- a) 18 milirównoważników na litr w przypadku moszczu gronowego w trakcie fermentacji;
 - b) 18 milirównoważników na litr w przypadku win białych i różowych oraz, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1989 r., w przypadku mieszanek białego i czerwonego wina na terytorium Hiszpanii; lub
 - c) 20 milirównoważników na litr w przypadku win czerwonych.
2. Poziomy określone w ust. 1 stosuje się:
- do produktów otrzymanych z winogron zebranych we Wspólnocie, na etapie produkcji oraz na wszystkich etapach obrotu;

- do moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz win pochodzących z państw trzecich, na wszystkich etapach, po przekroczeniu przez nie granicy obszaru geograficznego Wspólnoty.
3. Można ustanowić przepisy w celu dokonania wyjątków od przepisów ust. 1, w odniesieniu do:
- a) niektórych win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i niektórych win stołowych określanych przez wskazanie oznaczenia geograficznego, w którym:
 - dojrzewały przez ostatnie dwa lata; lub
 - zostały wyprodukowane zgodnie z określonymi metodami;
 - b) win o całkowitym stężeniu alkoholu wynoszącym co najmniej 13% objętościowych.

C. Stopień wzmocnienia

1. Jeżeli z powodu warunków klimatycznych zaszła taka konieczność w niektórych wspólnotowych strefach uprawy winorośli, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz młodego wina w trakcie fermentacji, uzyskanego z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5, jak również z wina nadającego się do otrzymania wina stołowego.
2. Nie można zezwolić na zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych w odniesieniu do produktów, określonych w ust. 1, chyba że minimalne naturalne stężenie alkoholu wynosi
 - a) w strefie A uprawy winorośli: 5% objętościowych;
 - b) w strefie B uprawy winorośli: 6% objętościowych;
 - c) w strefie C I a) uprawy winorośli: 7,5% objętościowego;
 - d) w strefie C I b) uprawy winorośli: 8% objętościowych;
 - e) w strefie C II uprawy winorośli: 8,5% objętościowego;
 - f) w strefie C III uprawy winorośli: 9% objętościowych;
3. Zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych osiąga się przy

stosowaniu praktyk enologicznych określonych w pkt D i nie może ono przekraczać następujących poziomów:

- a) w strefie A uprawy winorośli: 3,5% objętościowego;
 - b) w strefie B uprawy winorośli: 2,5% objętościowego;
 - c) w strefie C uprawy winorośli: 2% objętościowe.
4. W latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowo niekorzystne, poziomy zwiększenia naturalnego stężenia alkoholu przewidziane w ust. 3 mogą być zwiększone do następujących poziomów:
- a) w strefie A uprawy winorośli: 4,5% objętościowego;
 - b) w strefie B uprawy wina: 3,5% objętościowego;

D. Procesy wzmocnienia

1. Zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych, przewidziane w pkt C może być dokonane wyłącznie poprzez:
 - a) w odniesieniu do świeżych winogron, moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz młodego wina w trakcie fermentacji, poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego;
 - b) w odniesieniu do moszczu gronowego, poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub poprzez częściowe zagęszczenie łącznie z osmozą odwrotną; oraz
 - c) w odniesieniu do wina nadającego się do otrzymania wina stołowego oraz w odniesieniu do wina stołowego, poprzez częściowe zagęszczenie w wyniku schłodzenia.
2. Procesy wymienione w ust. 1 wykluczają się wzajemnie.
3. Dodanie sacharozy, przewidziane w ust. 1 lit. a) i b), może być dokonane wyłącznie poprzez „cukrzenie suche” i tylko w strefach uprawy winorośli, w których jest to stosowane tradycyjnie lub wyjątkowo na mocy przepisów z dnia 8 maja 1970 r.
4. Dodanie zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego nie może spowodować zwiększenia początkowego stężenia świeżo rozgniecionych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w

trakcie fermentacji oraz młodego wina będącego ciągle w trakcie fermentacji o więcej niż 11% w strefie A uprawy winorośli, 8% w strefie B uprawy winorośli oraz 6,5% w strefie C uprawy winorośli.

5. W przypadku stosowania przepisów pkt C ust. 4, stopień wzmocnienia stężenia podnosi się do 15% w strefie A uprawy winorośli oraz do 11% w strefie B uprawy winorośli.
6. Zagęszczenie moszczu gronowego, wina nadającego się do otrzymania wina stołowego lub wina stołowego poddanych temu procesowi nie powinno powodować zmniejszenia początkowego stężenia tych produktów o więcej niż 20% oraz w żadnym wypadku nie powinno powodować zwiększenia o więcej niż 2% objętościowe naturalnego stężenia alkoholu tych produktów.
7. Zastosowanie wyżej wymienionych procesów nie może w żadnym przypadku doprowadzić do zwiększenia całkowitego stężenia alkoholu świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina będącego ciągle w trakcie fermentacji, wina nadającego się do otrzymania wina stołowego, do poziomu wyższego niż 11,5% objętościowego w strefie A uprawy winorośli, 12% objętościowych w strefie B uprawy winorośli, 12,5% objętościowego w strefie C I a) i C I b) uprawy winorośli, 13% objętościowych w strefie C II uprawy winorośli oraz 13,5% objętościowych w strefie C III uprawy winorośli.
8. Jednakże, w odniesieniu do czerwonego wina, całkowite stężenie alkoholu produktów wymienionych w ust. 7 można zwiększyć do 12% objętościowych w strefie A uprawy winorośli oraz do 12,5% objętościowego w strefie B uprawy winorośli.
9. Wino nadające się do otrzymania wina stołowego oraz wina stołowe nie mogą zostać zagęszczone w przypadku, gdy produkty, z których je uzyskano poddane były procesom wymienionym w ust. 1 lit. a) i b).

E. Zakwaszanie i odkwaszanie

1. Świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, młode wino w trakcie fermentacji oraz wino mogą podlegać:
 - a) częściowemu odkwaszaniu w strefie A, B, C I a) oraz C I b) uprawy winorośli;
 - b) zakwaszaniu i odkwaszaniu w strefie C II i C III a) uprawy winorośli, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3;
 - c) zakwaszaniu w strefie C III b) uprawy winorośli.

2. Zakwaszanie produktów innych niż wino, określonych w ust. 1 może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1,50 g na litr wyrażonego jako kwas winny lub 20 milirównoważników na litr.
3. Zakwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 2,50 g na litr kwasu wyrażonego jako kwas winny lub 33,3 milirównoważników na litr.
4. Odkwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 2,50 g na litr wyrażonego jako kwas winny lub 33,3 milirównoważników na litr.
5. Ponadto, moszcz gronowy przeznaczony do zagęszczenia może być częściowo odkwaszony.
6. W latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowe, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zakwaszanie produktów określonych w ust. 1 w strefie C I a) i C I b) uprawy winorośli na warunkach określonych w ust. 1 w odniesieniu do stref C II, C III a) oraz C III b).
7. Zakwaszanie i wzmacnianie, z wyjątkiem odstępstwa, o którego skorzystaniu decyduje się w każdym poszczególnym przypadku, oraz zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu są procesami wzajemnie się wykluczającymi.

F. Słodzenie

1. Słodzenie win stołowych dozwolone jest tylko przez dodanie:
 - a) moszczu gronowego, który posiada takie same całkowite stężenie alkoholu % objętościowych jak dane wino stołowe, jeżeli świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, młode wino będące ciągle w trakcie fermentacji lub wino nadające się do otrzymania wina stołowego lub wino stołowe zostały poddane jednemu z procesów wymienionych w pkt D ust. 1;
 - b) zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub moszczu gronowego, pod warunkiem, że całkowite stężenie alkoholu danego wina stołowego nie zostanie zwiększone o więcej niż 2% objętościowe, jeżeli produkty wymienione w lit. a) nie zostały poddane żadnemu z procesów wymienionych w pkt D ust. 1;
2. Słodzenie przywożonych win przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi i posiadających oznaczone geograficzne we Wspólnocie jest zabronione.
3. Słodzenie przywożonych win, innych niż określone w ust. 2, podlega zasadom, które zostaną określone.

G. Procesy

1. Niedopuszczalne jest stosowanie procesów określonych w pkt D i E, z wyjątkiem zakwaszania i odkwaszania win, o ile nie są one przeprowadzone zgodnie z warunkami, które zostaną określone, w czasie gdy świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji lub młode wino będące ciągle w trakcie fermentacji przetwarzane są na wino nadające się do otrzymania wina stołowego, na wino stołowe lub na jakikolwiek inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, określony w art. 1 ust. 2, inny niż wino musujące lub wino musujące gazowane w strefie uprawy winorośli, w której zazwyczaj zbierane były świeże winogrona.
2. Tą samą zasadę stosuje się do zagęszczania, zakwaszania i odkwaszania wina nadającego się do otrzymania wina stołowego.
3. Zagęszczanie win stołowych musi nastąpić w strefie uprawy winorośli, w której zazwyczaj były zbierane świeże winogrona.
4. Zakwaszanie i odkwaszanie wina może być przeprowadzane tylko w przedsiębiorstwie zajmującym się produkcją wina oraz w strefie uprawy winorośli, w której zebrano winogrona użyte do produkcji wina.
5. O zastosowaniu każdego z procesów, określonych w ust. 1–4 muszą być poinformowane właściwe władze. Tą samą zasadę stosuje się w odniesieniu do ilości sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego, przechowywanych w związku z prowadzoną przez osoby fizyczne lub prawne albo grupy osób, w szczególności producentów, butelkujących, przetwórców i kupców, którzy zostaną określani, w tym samym czasie i w tym samym miejscu co świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowym w trakcie fermentacji oraz wino luzem. Powiadomienie o tych ilościach może być jednak zastąpione dokonaniem wpisu do rejestru przychodu dóbr i wykorzystania zapasów.
6. Informacja o każdym z procesów, określonych w pkt E musi być odnotowana w dokumencie towarzyszącym, na podstawie którego produkty, które zostały poddane procesom są wprowadzane do obrotu.
7. Procesy te mogą, z zastrzeżeniem odstępstw uzasadnionych wyjątkowymi warunkami klimatycznymi, być przeprowadzane:
 - a) przed dniem 1 stycznia, w strefie C uprawy winorośli,
 - b) przed dniem 16 marca, w strefie A i B uprawy winorośli,i wyłącznie w przypadku produktów wytworzonych z winogron zebranych bezpośrednio przed tymi datami.

- 8 Zagęszczanie poprzez chłodzenie, zakwaszanie i odkwaszanie win może być jednak stosowane w trakcie całego roku.

H. Wina musujące

1. Do celów niniejszego punktu oraz pkt I niniejszego załącznika oraz pkt K w załączniku VI:

a) „*cuvée*” oznacza:

- moszcz gronowy;
- wino;
- mieszankę moszczy gronowych i/lub win o różnych właściwościach, przeznaczonych do przygotowania określonych rodzajów win musujących;

b) „*Tirage liqueur*” oznacza;

produkt dodawany do *cuvée* w celu rozpoczęcia wtórnej fermentacji;

c) „*expedition liqueur*” oznacza:

produkt dodawany do win musujących w celu nadania im specyficznych właściwości i smaku.

2. Expedition liqueur może zawierać wyłącznie:

- sacharozę,
- moszcz gronowy,
- moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
- zagęszczony moszcz gronowy
- rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy,
- wino, lub
- mieszankę powyższych

z ewentualnym dodatkiem destylatu winnego.

3. Bez uszczerbku dla wzmocnienia dopuszczonego na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wzmocniania składników *cuvée*, jakiegokolwiek wzmocnianie *cuvée* jest zabronione.
4. Każde Państwo Członkowskie może jednak zezwolić, w odniesieniu do niektórych regionów i odmian, w stosunku do których jest to uzasadnione z technicznego punktu widzenia, na wzmocnienie *cuvée* w miejscu produkcji win musujących, zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione. Wzmocnienie takie może być wykonane poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego. Wzmocnienie może być przeprowadzone poprzez dodanie sacharozy lub zagęszczonego moszczu gronowego, w przypadku, gdy jest to metoda stosowana tradycyjnie lub wyjątkowo w zainteresowanym Państwie Członkowskim, zgodnie z przepisami obowiązującymi od dnia 24 listopada 1974 r. Niemniej jednak Państwa Członkowskie mogą wykluczyć stosowanie zagęszczonego moszczu gronowego.
5. Dodania *tirage liqueur* oraz *expedition liqueur* nie uważa się za wzmocnienie, ani za słodzenie. Dodanie *tirage liqueur* nie może spowodować zwiększenia całkowitego stężenia alkoholu *cuvée* o więcej niż 1,5% objętościowego. Zwiększenie to mierzone jest poprzez obliczenie różnicy między całkowitym stężeniem alkoholu w % objętościowych *cuvée* a całkowitym stężeniem alkoholu w % objętościowych wina musującego przed dodaniem *expedition liqueur*.
6. Dodanie *expedition liqueur* przeprowadzane jest w taki sposób, aby nie spowodować zwiększenia rzeczywistego stężenia alkoholu wina musującego o więcej niż 0,5% objętościowego.
7. Słodzenie *cuvée* oraz jego składników jest zakazane.
8. W uzupełnieniu zakwaszania lub odkwaszania składników *cuvée* zgodnie z pozostałymi przepisami niniejszego załącznika, *cuvée* może być poddawane zakwaszaniu lub odkwaszaniu. Zakwaszanie i odkwaszanie *cuvée* nie może być stosowane równocześnie. Zakwaszanie może być przeprowadzane wyłącznie do poziomu 1,5 grama na litr, wyrażonego w jako kwas winny, tj. 20 milirównoważników na litr.
9. W latach wyjątkowej sytuacji pogodowej, maksymalny poziom 1,5 grama na litr lub 20 milirównoważników na litr, może zostać podniesiony do 2,5 grama na litr lub 34 milirównoważników na litr, pod warunkiem, że naturalny poziom kwasowości produktów jest nie mniejszy niż 3 g/l, wyrażony w jako kwas winny lub 40 milirównoważników na litr.
10. Dwutlenek węgla zawarty w winach musujących może powstawać wyłącznie w wyniku fermentacji alkoholowej *cuvée*, z którego takie wino jest produkowane.

Fermentacja taka, jeżeli nie ma na celu przetwarzania winogron, moszczu gronowego lub moszczu gronowego w trakcie fermentacji bezpośrednio na wini musujące, może zachodzić wyłącznie poprzez dodanie tirage liqueur. Może przeprowadzana wyłącznie w butelkach lub zamkniętych zbiornikach.

Użycie dwutlenku węgla w przypadku procesu przenoszenia z wykorzystaniem różnicy ciśnień jest dozwolone wyłącznie pod nadzorem i pod warunkiem, że ciśnienie dwutlenku węgla zawartego w winie musującym nie zostanie w ten sposób zwiększone.

11. W odniesieniu do win musujących, innych niż gatunkowe wina musujące oraz gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach:
- a) całkowite stężenie alkoholu cuvée przeznaczonego do przygotowania omawianych win wynosi nie mniej niż 8,5% objętościowych;
 - b) tirage liqueur przeznaczony do przygotowania omawianych win może zawierać wyłącznie:
 - moszcz gronowy,
 - moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
 - zagęszczony moszcz gronowy,
 - rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy, lub
 - sacharozę i wino.
 - c) bez uszczerbku dla przepisów art. 44 ust. 3, rzeczywiste stężenie alkoholu omawianych win, włączając alkohol zawarty w dodanym expedition liqueur, wynosi nie mniej niż 9,5% objętościowego;
 - d) bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą stosować do win musujących produkowanych na ich terytorium, zawartość dwutlenku siarki ogółem nie może przekroczyć 235 miligramów na litr;
 - e) jeżeli warunki klimatyczne powodują taką konieczność w niektórych wspólnotowych strefach uprawy winorośli, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić, w odniesieniu do win określonych w ust. 1, na ich terytorium, na zwiększenie łącznej zawartości dwutlenku siarki o maksymalnie 40 mg na litr, pod warunkiem, że wino korzystające z takiego zezwolenia nie zostanie wysłane poza terytorium danego Państwa Członkowskiego.

I. Gatunkowe wina musujące

1. Całkowite stężenie alkoholu na objętość cuvée przeznaczonego do przygotowania gatunkowych win musujących wynosi nie mniej niż 9% objętościowych;
2. Tirage liqueur przeznaczony do przygotowania gatunkowego wina musującego może zawierać wyłącznie:
 - a) sacharozę,
 - b) zagęszczony moszcz gronowy,
 - c) rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy,
 - d) moszcz gronowy lub moszcz gronowy w trakcie fermentacji, z którego można wyprodukować wino nadające się do otrzymania wina stołowego,
 - e) wino nadające się do otrzymania wina stołowego,
 - f) wino stołowe
lub
 - g) gatunkowe wina produkowane w określonych regionach.
3. W odniesieniu do gatunkowych aromatyzowanych win musujących:
 - a) z wyjątkiem odstępstw, wina takie mogą być uzyskane tylko poprzez wyłączone wykorzystanie, podczas tworzenia cuvée, moszczu gronowego lub moszczu gronowego w trakcie fermentacji, uzyskanych z odmian winorośli znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony.

Jednakże, gatunkowe wina musujące typu aromatyzowanego mogą być produkowane poprzez użycie składników cuvée win, uzyskanych z winogron „Prosecco” – odmian winorośli zbieranych w regionach Trentino - Alto Adige, Veneto oraz Friuli - Venezia Giulia;
 - b) kontrola procesu fermentacyjnego przed i po utworzeniu cuvée może być prowadzona, w celu stworzenia cuvée musującego, wyłącznie poprzez zamrażanie lub przy użyciu innych metod fizycznych;
 - c) dodawanie expedition liqueur jest zabronione;
 - d) na zasadzie odstępstwa od przepisów załącznika VI pkt K.4, rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowych aromatyzowanych win musujących nie może wynosić mniej niż 6% objętościowych;

- e) całkowite stężenie alkoholu gatunkowych aromatyzowanych win musujących nie może wynosić mniej niż 10% objętościowych;
 - f) na zasadzie odstępstwa od załącznika VI pkt K.6 akapit pierwszy, wina musujące gatunkowe typu aromatycznego muszą znajdować się pod ciśnieniem nie mniejszym niż 3 bary, jeżeli są umieszczone w zamkniętych pojemnikach o temperaturze 20 °C;
 - g) na zasadzie odstępstwa od przepisów załącznika VI pkt K.8, proces produkcji gatunkowych win musujących typu aromatycznego nie może trwać krócej niż jeden miesiąc.
4. Produkcujące Państwa Członkowskie mogą określić dodatkowe lub surowsze wymogi lub warunki produkcji i obrotu w stosunku do gatunkowych win musujących produkowanych na ich terytorium i objętych niniejszym rozdziałem.
5. Produkcja gatunkowych win musujących jest również objęta zasadami określonymi w:
- pkt H ust. 1-10;
 - załączniku VI pkt K ust. 4 oraz 6-9, bez uszczerbku dla przepisów pkt I ust. 3 lit. d), f) i g).

J. Wino likierowe

1. Do produkcji wina likierowego używa się następujących produktów:
- moszczu gronowego w trakcie fermentacji; lub
 - wina; lub
 - mieszanki produktów określonych w tiret powyższych; lub
 - moszczu gronowego lub mieszanki moszczu z winem, w przypadku niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych w regionach, znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony.
2. Ponadto, dodaje się, co następuje:
- a) w przypadku win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych w regionach, innych niż określone w lit. b):
 - (i) w odniesieniu do produktów podanych poniżej, oddzielnie lub w połączeniu:

- neutralny alkohol uzyskany w wyniku destylacji produktów sektora winiarskiego, włączając suszone winogrona, których stężenie alkoholu wynosi 96% objętościowych i posiadających właściwości określone w przepisach wspólnotowych;
 - destylat winny oraz destylat z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 86% objętościowych i posiadających właściwości, które zostaną określone;
- (ii) w miarę potrzeby, razem z jednym lub więcej następujących produktów:
- zagęszczonym moszczem gronowym;
 - produktem uzyskanym z połączenia jednego z produktów wymienionych w (i) z moszczem gronowym, określonym w ust. 1 tiret pierwsze lub czwarte;
- b) w odniesieniu do niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony:
- (i) produkty wymienione w lit. a) (i), oddzielnie lub w połączeniu; albo
- (ii) jeden lub więcej następujących produktów:
- alkohol winny lub alkohol z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95% i nie większym niż 96% objętościowych i posiadających cechy określone w przepisach wspólnotowych lub, w przypadku braku takich przepisów, w odpowiednich przepisach krajowych;
 - spirytus destylowany z wina lub wyłoków winogronowych o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 86% objętościowych i posiadających właściwości określone w przepisach wspólnotowych lub, w przypadku braku takich przepisów, w odpowiednich przepisach krajowych;
 - spirytus destylowany z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 94,5% objętościowego i posiadający właściwości określone w przepisach wspólnotowych lub, w przypadku braku takich przepisów, w odpowiednich przepisach krajowych;

(iii) w miarę potrzeby, razem z jednym lub więcej następujących produktów:

- częściowo sfermentowany moszcz gronowy uzyskany z suszonych winogron;
- zagęszczony moszcz gronowy uzyskany w wyniku bezpośredniego nagrzewania, zgodny, z wyłączeniem tej czynności, z definicją zagęszczonego moszczu gronowego;
- zagęszczony moszcz gronowy;
- produkt uzyskany z połączenia jednego z produktów wymienionych w (ii) z moszczem gronowym określonym w ust. 1 tiret pierwsze lub czwarte.

3. Produkty określone w ust. 1. i używane do przygotowywania win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowane w określonych regionach mogą być poddawane, w miarę potrzeby, wyłącznie praktykom i procesom enologicznym określonym w niniejszym rozporządzeniu.

4. Jednakże:

- a) wzmocnienie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych może być osiągnięte wyłącznie dzięki zastosowaniu produktów określonych w ust. 2; oraz
- b) można ustanowić odstępstwa dla określonych produktów, w przypadku gdy jest to tradycyjnie stosowaną praktyką, dotyczące umożliwienia zainteresowanym Państwom Członkowskim zezwolenia stosowania siarczanu wapnia, pod warunkiem, że zawartość siarczanu wapnia produktu, poddanemu takiemu zabiegowi nie przekroczy poziomu 2,5 grama na litr, wyrażonego jako siarczan potasu. Ponadto produkty te mogą być poddane dodatkowemu zakwaszaniu przy użyciu kwasu winnego do poziomu maksymalnie 1,5 grama na litr.

5. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą przyjąć w odniesieniu do win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach produkowanych na ich terytorium, takie produkty będą mogły być poddawane praktykom i procesom enologicznym, określonym w niniejszym rozporządzeniu.

6. Dopuszczalne jest również:

- a) słodzenie, z zastrzeżeniem wymogów zgłoszenia i rejestracji, w przypadku,

gdy użyte produkty nie zostały wzmocnione zagęszczonym moszczem gronowym, przy użyciu:

- zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego, pod warunkiem, że całkowite stężenie alkoholu omawianego wina wynosi nie więcej niż 3% objętościowe;
 - zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego, uzyskanego z suszonych winogron, w odniesieniu do produktów, które znajdują się w wykazie i pod warunkiem, że zwiększenie całkowitego stężenia alkoholu omawianego wina wynosi nie więcej niż 8% objętościowych;
 - zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego dla win, które znajdują się w wykazie i pod warunkiem, że całkowite stężenie alkoholu omawianego wina wynosi nie więcej niż 8% objętościowych;
- b) dodawanie alkoholu, destylatu lub spirytusu, zgodnie z ust. 1 i 2, w celu zastąpienia braków spowodowanych wietrzeniem w czasie dojrzewania.
- c) dojrzewanie w zbiornikach, w temperaturze nie przekraczającej 50 °C dla produktów, które znajdują się w wykazie.
7. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą przyjąć w odniesieniu do win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach produkowanych na ich terytorium, zawartość dwutlenku siarki ogółem takich win, w momencie wprowadzania ich do obrotu do bezpośredniego spożycia przez ludzi, nie może przekraczać:
- a) 150 mg/l gdy zawartość cukru resztkowego jest mniejsza niż 5 g/l;
 - b) 200 mg/l gdy zawartość cukru resztkowego jest mniejsza niż 5 g/l.
8. Odmiany winorośli, z których wytwarzane są produkty określone w ust. 1, używane do produkcji win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, wybierane są z odmian określonych w art. 42 ust. 5.
9. Naturalne stężenie alkoholu produktów określonych w ust. 1, używanych do produkcji win likierowych, innych niż gatunkowe wina likierowe produkowanych w określonych regionach, nie może wynosić mniej niż 12% objętościowych.

ZAŁĄCZNIK VI

GATUNKOWE WINO PRODUKOWANE W OKREŚLONYCH REGIONACH

A. Określone regiony

1. „Określony region” oznacza obszar uprawy winorośli lub połączenie obszarów uprawy winorośli, na których produkuje się wino o szczególnych cechach jakościowych i których nazwa jest używana do określenia gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.
2. Każdy określony region jest dokładnie wytyczany, o ile to możliwe na podstawie poszczególnych winnic lub części winnic. Wytyczanie granic dokonywane jest przez każde zainteresowane Państwo Członkowskie i uwzględnia czynniki, które wpływają na jakość wina produkowanego w tych regionach, takie jak, rodzaj gleby i podłoża, klimat oraz sytuacja poszczególniej winnicy lub części winnicy.
3. Określony region jest określany przez jego nazwę geograficzną.

Jednakże określenia:

- „Muscadet”,
- „Blanquette”,
- „Vinho Verde”,
- „Cava”, stosowane do niektórych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach,
- „Manzanilla”,

są uznawane jako nazwy odpowiednich określonych regionów wytyczonych i regulowanych przez dane Państwa Członkowskie przed dniem 1 marca 1986 r.

W odniesieniu do win niemusujących wyraz „Κ_βa” i/lub „Cava” może być używane do określenia greckich win stołowych jako informacja odnosząca się do okresu dojrzewania takich win.

4. Nazwa geograficzna określająca określony region musi być wystarczająco dokładna oraz jednoznacznie powiązana z obszarem produkcji, aby biorąc pod uwagę istniejącą sytuację, uniknąć pomyłek.

B. Odmiany winorośli

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz odmian winorośli, określony w

art. 19, nadających się do produkcji każdego z gatunkowych win produkowanych w określonych regionach produkowanych na jego terytorium. Odmiany te muszą należeć do gatunku *Vitis vinifera*.

2. Odmiany winorośli, które nie znajdują się w wykazie określonym w ust. 1 usuwa się z winnic lub części winnic, z których zbiory przeznaczone są na produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.
3. Jednakże, nie naruszając przepisów ustępu poprzedniego, obecność odmiany winorośli, której nie ma w wykazie, może być dozwolona przez Państwo Członkowskie przez okres trzech lat od dnia, w którym wytyczenie granic określonych regionów stało się skuteczne, w przypadku, gdy wytyczenia granic dokonano po dniu 31 grudnia 1979 r., pod warunkiem, że ta odmiana winorośli należy do gatunku *Vitis vinifera* i nie stanowi więcej niż 20% odmian winorośli znajdujących się w danej winnicy lub części winnicy.
4. Najpóźniej w terminie ustanowionym w ust. 3, w każdej winnicy i w każdej części winnicy, z których zbiory są przeznaczone na produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach mogą pozostać tylko te odmiany winorośli, które znalazły się w wykazie przewidzianym w ust. 1. W przypadku nieprzestrzegania tego przepisu, w stosunku do win uzyskanych z winogron zebranych w danej winnicy lub części winnicy nie można używać określenia „gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.”

C. Metody uprawy winorośli

1. Każde Państwo Członkowskie ustanawia przepisy dotyczące metod uprawy winorośli, niezbędnych w celu zapewnienia możliwie najlepszej jakości gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.
2. Nawadnianie strefy uprawy winorośli może być prowadzone tylko w zakresie dopuszczonym przez dane Państwo Członkowskie. Nawadnianie odpuszcza się tylko w przypadku, gdy uzasadniają to warunki ekologiczne.

D. Obszary przetwórcze

1. Gatunkowe wina produkowane w określonych regionach mogą być produkowane tylko:
 - a) z winogron, należących do odmian winorośli znajdujących się w wykazie przewidzianym w pkt B ust. 1, które zostały zebrane w określonym regionie;
 - b) poprzez przetwarzanie winogron, zgodnie z lit. a), na moszcz gronowy oraz przetwarzanie moszczu tak uzyskanego na wino lub wino musujące, jak również poprzez produkcję takiego wina w określonym regionie, w którym

zostały zebrane użyte do produkcji winogrona.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. a), w przypadku tradycyjnej praktyki produkcyjnej regulowanej przepisami szczególnymi Państwa Członkowskiego produkcji, to Państwo Członkowskie może, najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2003 r., na podstawie wyraźnych pozwoleń i z zastrzeżeniem odpowiednich kontroli, zezwolić na otrzymywanie gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach przez dodanie do produktu podstawowego, z którego wina jest robione, jednego lub więcej produktów sektora winiarskiego, które nie pochodzą z określonych regionów, których nazwę nosi wina, pod warunkiem, że:
- rodzaj dodawanego produktu sektora winiarskiego nie jest produktem produkowanym w tym określonym regionie posiadającym te same cechy co produkty niepochodzące stamtąd,
 - zmiana ta jest zgodna z praktykami enologicznymi i definicjami, określonymi w odpowiednich przepisach wspólnotowych,
 - całkowita objętość dodanych produktów sektora winiarskiego, które nie pochodzą z określonego regionu nie przekracza 10% całkowitej objętości użytych produktów, które pochodzą z określonego regionu. Komisja może jednak, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75, zezwolić Państwom Członkowskim w wyjątkowych przypadkach, na dopuszczenie większej niż 10%, jednak nie większej niż 15%, objętości dodanych produktów.

Wyjątek określony w akapicie pierwszym ma zastosowanie pod warunkiem, że przepisy produkującego zainteresowanego Państwa Członkowskiego przewidywały takie uzgodnienia przed dniem 31 grudnia 1995 r.

Państwa Członkowskie sporządzają wykaz nazw gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach określonych w niniejszym ustępie i przekazują go Komisji, która opublikuje wykaz w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. b), gatunkowe wina produkowane w określonych regionach, inne niż gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach, może być produkowane na obszarze położonym w bezpośrednim sąsiedztwie określonego regionu, w przypadku, gdy zostało to wyraźnie dopuszczone przez zainteresowane Państwo Członkowskie, z zastrzeżeniem określonych warunków.

Ponadto, Państwa Członkowskie mogą, za pomocą indywidualnych zezwoleń, z zastrzeżeniem odpowiednich kontroli, zezwolić, aby gatunkowe wina produkowane w określonych regionach było produkowane przez przetwarzanie winogron na moszcz a moszczu na wina, jak również przez produkcję takiego wina, nawet poza obszarem położonym w bezpośrednim sąsiedztwie danego

określonego regionu, w przypadku tradycyjnej praktyki, pod warunkiem, że praktyka ta:

- była stosowana przed dniem 1 września 1970 r. lub, w przypadku Państw Członkowskich, które przystąpiły do Wspólnoty po tej dacie, pod warunkiem, że praktyka ta była stosowana przed dniem ich przystąpienia;
 - była kontynuowana bez żadnych przerw od czasu określonego przez powyższe daty; oraz
 - dotyczy ilości, które dla danego przetwórcy nie wzrosły od tego czasu o więcej niż ilości odpowiadające ogólnym tendencjom rynku.
4. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. b) gatunkowe wino musujące produkowane w określonych regionach może być produkowane na obszarze położonym w bezpośrednim sąsiedztwie danego określonego regionu, w przypadku, gdy zostało to wyraźnie dopuszczone przez zainteresowane Państwo Członkowskie z zastrzeżeniem określonych warunków.

Ponadto, Państwa Członkowskie mogą, za pomocą zezwoleń indywidualnych lub wyraźnych zezwoleń, których okres ważności nie może przekroczyć pięciu lat i które będą przedmiotem stosownych kontroli, zezwolić na produkcję gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach nawet poza obszarem położonym w bezpośrednim sąsiedztwie danego określonego regionu, w przypadku tradycyjnej praktyki, pod warunkiem, że praktyka ta była stosowana przed dniem 24 listopada 1974 r. lub, w przypadku Państw Członkowskich, które przystąpiły do Wspólnoty po tym dniu, gdy praktyka ta była stosowana przed dniem ich przystąpienia.

5. Każda osoba fizyczna lub prawna albo grupa osób będąca w posiadaniu winogron lub moszczy, które spełniają warunki ustanowione dla otrzymywania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz będąca w posiadaniu innych produktów, które nie spełniają tych warunków, zapewnia oddzielny proces produkcji wina i jego składowania; w przeciwnym razie uzyskane wino nie może być uważane za gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.
6. Przepisów pkt D, z wyjątkiem przepisów ust. 5, nie stosuje się do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach.

E. Minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych

1. Każde Państwo Członkowskie ustala minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych dla każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach otrzymanego na jego terytorium. Przy ustalaniu naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych uwzględnia się w szczególności stężenia alkoholu

odnotowane w okresie dziesięciu poprzednich lat. Tylko zbiory o satysfakcjonującej jakości z najbardziej reprezentatywnych gleb określonego regionu są brane pod uwagę.

2. Minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych, określone w ust. 1, może być ustalone na różnym poziomie dla tych samych win gatunkowych produkowanych w określonych regionach w zależności od:
 - a) podregionu, lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części;
 - b) odmiany lub odmian winorośli,z których otrzymano użyte winogrona.
3. Z wyjątkiem odstępstwa oraz z wyjątkiem gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach i gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, stężenie alkoholu określone w ust. 1 nie może być mniejsze niż:
 - a) 6,5% objętościowego w strefie A, z wyjątkiem określonych regionów Mosel - Saar - Ruwer, Ahr, Mittelrhein, Sachsen, Saale - Unstrut, Moselle luxembourgeoise, Anglii i Wali, w których to stężenie alkoholu będzie wynosiło 6% objętościowych;
 - b) 7,5% objętościowego w strefie B;
 - c) 8,5% objętościowego w strefie C I a);
 - d) 9% objętościowych w strefie C I b);
 - e) 9,5% objętościowego w strefie C II;
 - f) 10% objętościowych w strefach C III.

F. Winifikacja i metody wytwarzania

1. Określona winifikacja i metody wytwarzania wykorzystywane do uzyskania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach ustanawiane są przez Państwa Członkowskie dla każdego z tych win.
2. W przypadku gdy z powodu warunków atmosferycznych zaszła taka konieczność w jednej ze stref uprawy winorośli, określonych w pkt E, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie (rzeczywistego lub potencjalnego) naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina będącego jeszcze w trakcie fermentacji i wina

nadającego się do otrzymywania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, z wyjątkiem produktów przeznaczonych do przetworzenia na gatunkowe wino likierowe produkowane w określonych regionach. Zwiększenie nie może przekraczać poziomów określonych w załączniku V pkt C ust. 3.

3. W latach, w których warunki pogodowe były wyjątkowo niekorzystne, można podjąć decyzję, że zwiększenie stężenia alkoholu przewidzianego w ust. 2 może osiągnąć poziom określony w załączniku V pkt C ust. 4. Zezwolenie takie pozostaje bez uszczerbku dla możliwości podobnego zezwolenia w odniesieniu do win stołowych, przewidzianych przepisami tego ustępu.
4. Zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych może być przeprowadzone wyłącznie zgodnie z metodami i warunkami określonych w załączniku V pkt D, wyłączając ust. 7 tego punktu. Państwa Członkowskie mogą jednak wyłączyć użycie zagęszczonego moszczu gronowego.
5. Całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach nie może być mniejsze niż 9% objętościowych. Jednakże, w odniesieniu do niektórych białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który zostanie przyjęty, niepoddanych wzmocnieniu, minimalne stężenie alkoholu wynosi 8,5% objętościowych. Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach oraz do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach.

G. Zakwaszanie, odkwaszanie i słodzenie

1. Warunkami i ograniczeniami dotyczącymi zakwaszania i odkwaszania świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji i wina nadającego się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, a także procedurą dotyczącą zezwoleń i odstępstw są te ustanowione w załączniku V pkt E.
2. Słodzenie gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach może być dopuszczone przez Państwa Członkowskie tylko w przypadku gdy jest ono wykonane:
 - a) zgodnie z warunkami i ograniczeniami ustanowionymi w załączniku V pkt F;
 - b) poza niektórymi przypadkami, które zostaną ustalone, w określonym regionie, w którym gatunkowe wino produkowane w określonych regionach było wyprodukowane lub na obszarze znajdującym się w bezpośrednim sąsiedztwie;

- c) przy użyciu jednego lub więcej następujących produktów:
 - moszczu gronowego;
 - zagęszczonego moszczu gronowego;
 - rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego.
- 3. Moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy określone w ust. 2 lit. c) muszą pochodzić z tego samego określonego regionu, z którego pochodzi wino, do którego słodzenia są używane.
- 4. Przepisów niniejszego pkt G nie stosuje się w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach.

H. Procesy wzmacniania, zakwaszania i odkwaszania

- 1. Każde działanie mające na celu wzmocnienie, zakwaszenie lub odkwaszenie, określone w pkt F i pkt G ust. 1, jest dopuszczone tylko w przypadku, gdy jest ono prowadzone na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt G.
- 2. Z zastrzeżeniem przepisów pkt D ust. 4, działania takie mogą być prowadzone tylko w określonym regionie, w którym zebrano użyte winogrona.

I. Wydajność z hektara

- 1. Wydajność z hektara wyrażona w ilościach winogron, moszczu gronowego lub wina jest ustalana dla każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach przez zainteresowane Państwo Członkowskie.
- 2. Przy ustalaniu tej wydajności uwzględnia się w szczególności wydajność uzyskiwaną w ciągu dziesięciu poprzednich lat. Tylko zbiory o satysfakcjonującej jakości z najbardziej reprezentatywnych gleb określonego regionu są brane pod uwagę
- 3. Wydajność z hektara może być ustalona na różnych poziomach dla tego samego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach w zależności od:
 - a) podregionu, lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części; i
 - b) odmiany lub odmian winorośli,z których zebrano użyte grona.
- 4. Tak określona wydajność może być dostosowana przez zainteresowane Państwo

Członkowskie.

5. Użycie oznaczenia, do którego rości się sobie prawo jest zakazane w odniesieniu do całego zbioru, jeżeli wydajność, określona w ust. 1 zostanie przekroczona, z zastrzeżeniem odstępstw przewidzianych, ogólnie lub indywidualnie, przez Państwa Członkowskie na warunkach, które ustanowią, w miarę potrzeby, odpowiednio do obszaru uprawy winorośli; warunki te w szczególności dotyczyć będą sposobu wykorzystania win lub omawianych produktów.

J. Testy analityczne i organoleptyczne

1. Producenci zobowiązani są do poddania win, w odniesieniu do których ubiegają się o przyznanie oznaczenia „gatunkowe wino produkowane w określonych regionach”, testom analitycznym i organoleptycznym, w przypadku gdy:
 - a) test analityczny dokonuje co najmniej pomiaru czynników, spośród tych wymienionych w pkt 3, umożliwiających odróżnienie danego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach. Górne i dolne granice takich czynników ustanawiane są przez produkujące Państwo Członkowskie w odniesieniu do każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach; i
 - b) test organoleptyczny dotyczy koloru, klarowności, zapachu i smaku.
2. Do czasu przyjęcia przepisów dotyczących systematycznego i ogólnego stosowania tych testów, testy przewidziane w ust. 1 mogą być prowadzone na próbkach przez właściwą agencję wyznaczoną przez każde z Państw Członkowskich.
3. Czynniki określone w pkt 1 lit. a) to:
 - A. Testy zachowywania się wina:
 1. w powietrzu
 2. w niskiej temperaturze;
 - B. test mikrobiologiczny na:
 3. zachowanie się wina w inkubatorze
 4. wygląd wina i wygląd osadu;
 - C. analiza fizyczna i chemiczna:
 5. gęstość

6. stężenie alkoholu
7. całkowity suchy ekstrakt (otrzymany w wyniku densytometrii)
8. cukry redukujące
9. sacharoza
10. popiół
11. alkaliczność popiołu
12. całkowita kwasowość
13. kwasowość lotna
14. ustalona kwasowość
15. pH
16. wolny dwutlenek siarki
17. dwutlenek siarki ogółem;

D. analizy dodatkowe:

18. dwutlenek węgla (wina półmusujące i musujące, ciśnienie w barach w temperaturze 20 °C).

K. Gatunkowe wino musujące produkowane w określonych regionach

1. Całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych w cuvées przeznaczonych do produkcji gatunkowych musujących win produkowanych w określonych regionach wynosi nie mniej niż:
 - 9,5% objętościowych w strefach C III uprawy winorośli;
 - 9% objętościowych w innych strefach uprawy winorośli.
2. Jednakże cuvées przeznaczone do produkcji niektórych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, znajdujących się w wykazie, który zostanie przyjęty, i wyprodukowane z jednej odmiany winorośli mogą mieć całkowite stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowego.
3. Sporządza się wykaz gatunkowych win musujących produkowanych w

określonych regionach, określony w ust. 2.

4. Rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, łącznie z alkoholem zawartym w każdym dodanym expedition liqueur, wynosi nie mniej niż 10% objętościowych.
5. Tirage liqueur w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach może zawierać tylko:
 - a) sacharozę;
 - b) zagęszczony moszcz gronowy;
 - b) rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy;
 - c) moszcz gronowy;
 - d) moszcz gronowy w trakcie fermentacji;
 - e) wino;
 - f) gatunkowe wino produkowane w określonych regionach,

nadające się do otrzymania takiego samego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, jak to, do którego tirage liqueur jest dodawany.

6. Nie naruszając przepisów załącznika I pkt 15, gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach, w temperaturze 20 °C w zamkniętych pojemnikach, mają ciśnienie nie mniejsze niż 3,5 bara.

Jednakże, w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach przechowywanych w pojemnikach o pojemności mniejszej niż 25 centylitrów, minimalne ciśnienie wynosi 3 bary.

7. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą stosować do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium, zawartość dwutlenku siarki ogółem tych win musujących nie może przekraczać 185 miligramów na litr. W przypadku gdy z powodu warunków pogodowych zaszła taka konieczność w niektórych wspólnotowych obszarach uprawy winorośli, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie zawartości dwutlenku siarki ogółem gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium, o 40 miligramów na litr, pod warunkiem, że produkty dla których wydano zezwolenie nie zostaną wysyłane poza granice danych Państw Członkowskich.

8. Czas trwania procesu produkcji gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach, włączając dojrzewanie w miejscu produkcji liczonego od początku procesu fermentacyjnego mającego na celu powstanie wina musującego nie może być krótszy niż:
 - a) sześć miesięcy, gdy proces fermentacji mający na celu powstanie win musujących odbywa się w zamkniętych zbiornikach;
 - b) dziewięć miesięcy, gdy proces fermentacji mający na celu powstanie win musujących odbywa się w butelkach.
9. Czas trwania procesu fermentacji mającego na celu powstanie musującego cuvée oraz okres pozostania cuvée na osadzie jest nie krótszy niż:
 - 90 dni;
 - 30 dni, jeżeli fermentacja odbywa się w pojemnikach posiadających mieszałła.
10. Gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach typu aromatyzowanego:
 - a) z wyjątkiem odstępstwa, wina te mogą być otrzymywane tylko przy użyciu, dla stworzenia cuvée, moszczu gronowego lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego z odmian winorośli znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, pod warunkiem, że te odmiany są uznane za nadające się do produkcji gatunkowych win produkowanych w określonych regionach w określonych regionach, których nazwy noszą gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach;
 - b) kontrola procesu fermentacyjnego przed i po stworzeniu cuvée w celu wyprodukowania musującego cuvée może być dokonana tylko przez chłodzenie lub inne fizyczne procesy;
 - c) dodawanie expedition liqueur jest zakazane;
 - d) nie naruszając przepisów ust. 4, rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach typu aromatyzowanego nie może być mniejsze niż 6% objętościowych.;
 - e) całkowite stężenie alkoholu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, typu aromatyzowanego nie może być mniejsze niż 10% objętościowych;
 - f) nie naruszając przepisów pkt 6 akapit pierwszy, ciśnienie gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego produkowanych w określonych

regionach,, w temperaturze 20 °C, w zamkniętych pojemnikach wynosi nie mniej niż 3 bary;

- g) nie naruszając przepisów pkt 8, czas trwania procesu produkcji gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, typu aromatyzowanego nie może być krótszy niż jeden miesiąc.

11. Zasady określone w załączniku V pkt H ust. 1-10 stosuje się także do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach.

L. Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonych regionach (przepisy inne niż zawarte w załączniku V pkt H i dotyczące wyłącznie gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach)

1. Z zastrzeżeniem odstępstw, które zostaną przyjęte, produkty określone w załączniku V pkt J ust. 1, oraz zagęszczony moszcz gronowy lub częściowo sfermentowany moszcz gronowy otrzymany z suszonych winogron określonych w ust. 2 tego punktu, używane do produkcji gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach, muszą być otrzymane z określonego regionu, którego nazwę nosi dane gatunkowe wino likierowe produkowane w określonych regionach.

Jednakże, w odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach „Málaga” i „Jerez - Xér_s - Sherry” zagęszczony moszcz gronowy lub, zgodnie z art. 44 ust. 11, częściowo sfermentowany moszcz gronowy z suszonych winogron, określony w załączniku V pkt J ust. 2, uzyskany z odmiany winorośli Pedro Ximénez, mogą pochodzić z określonego regionu Montilla - Moriles.

2. Z zastrzeżeniem odstępstw, która zostaną przyjęte, działania określone w załączniku V pkt J ust. 3-6, w celu produkcji gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach mogą być prowadzone tylko w określonym regionie, określonym w ust. 1.

Jednakże, w odniesieniu do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach, dla którego zastrzeżone jest oznaczenie „Porto” jako produktu sporządzonego z winogron otrzymanych z regionu wyznaczonego jako „Douro”, dodatkowe procesy produkcji i dojrzewania mogą odbywać się w powyżej wymienionym regionie albo w regionie Vila Nova de Gaia - Porto.

3. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą przyjąć w odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium:
 - a) naturalne stężenie alkoholu produktów określonych w załączniku V pkt J ust. 1 użytych do wyrobu gatunkowego wina likierowego produkowanego

w określonych regionach nie może wynosić mniej niż 12% objętościowych. Niektóre gatunkowe wina likierowe produkowane w określonych regionach znajdujące się w wykazie, który zostanie sporządzony, mogą być jednak otrzymane z:

- (i) moszczu gronowego o naturalnym stężeniu alkoholu wynoszącym nie mniej niż 10% objętościowych w przypadku gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach otrzymanych przez dodanie spirytusu otrzymanego z wina lub wyłoków winogronowych o zarejestrowanym pochodzeniu, w miarę możliwości z tego samego gospodarstwa; lub
- (ii) fermentującego moszczu gronowego lub, w przypadku określonego poniżej taret drugiego, z wina o początkowym naturalnym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż:
 - 11% objętościowych w przypadku gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach otrzymanych przez dodanie neutralnego alkoholu lub destylatu winnego o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 70% objętościowych lub spirytusu pochodzenia winnego;
 - 10,5% objętościowego dla win, które będą wymienione, produkowane z moszczu białych winogron;
 - 9% objętościowych w przypadku gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach, którego produkcja jest tradycyjna i zwyczajowa, zgodnie z przepisami krajowymi, które przewidują wyraźne przepisy dla takiego wina;

b) rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach nie może wynosić mniej niż 15% lub więcej niż 22% objętościowe;

c) całkowite stężenie alkoholu gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach nie może być mniejsze niż 17,5% objętościowego.

4. Jednakże, całkowite stężenie alkoholu może wynosić mniej niż 17,5%, ale nie mniej niż 15% objętościowych, w odniesieniu do niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który ma być sporządzony, w przypadku, gdy przepisy krajowe stosowane do takich win przed dniem 1 stycznia 1985 r. wyraźnie tak stanowią.

5. Tradycyjnych określeń szczególnych „_____” „vine dulce natural”, „vino dolce naturale” i „vinho dulce naturale” używa się wyłącznie w

odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach:

- otrzymanych ze zbiorów, których co najmniej 85% należy do odmian winorośli znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony,
 - otrzymanych z moszczy o początkowej naturalnej zawartości cukru co najmniej 212 gramów na litr,
 - otrzymanych przez dodanie alkoholu, destylatu lub spirytusu, jak określono w załączniku V pkt J ust. 2, z wyłączeniem jakiegokolwiek innego wzmocnienia.
6. W zakresie niezbędnym do dostosowania się do praktyk tradycyjnej produkcji, Państwa Członkowskie mogą, w odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium ustalić, że szczególne określenie tradycyjne „vin doux naturel” może być używana tylko dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, które są:
- bezpośrednio produkowane przez producentów zbierających winogrona i wyłącznie z ich zbiorów winogron: muscat, grenache, maccabo lub malvasia; zbiory uzyskane z winnic, które obsadzone są również odmianami winorośli innymi niż cztery odmiany wymienione powyżej mogą być włączone, pod warunkiem, że nie stanowią one więcej niż 10% całkowitego zasobu,
 - otrzymane w granicach wydajności na hektar 40 hl moszczu gronowego, określonego w załączniku V pkt J ust. 1 tiret pierwsze i czwarte, z zastrzeżeniem, że większa wydajność spowoduje, że cały zbiór straci możliwość zakwalifikowania się do określenia „vin doux naturel”,
 - otrzymane z moszczu gronowego o początkowej naturalnej zawartości cukru co najmniej 252 gramy na litr,
 - otrzymane, z wyłączeniem innego wzmocnienia, przez dodanie alkoholu pochodzenia winnego stanowiącego w czystym alkoholu najmniej 5% objętości użytego moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz najwięcej reprezentowane przez niższą, z następujących dwóch proporcji:
 - 10% objętości powyżej wymienionego użytego moszczu, albo
 - 40% całkowitego stężenia alkoholu w % objętościowych gotowego produktu reprezentowane przez sumę rzeczywistego stężenia alkoholu w % objętościowych i ekwiwalent potencjalnego stężenia alkoholu w % objętościowych obliczoną na podstawie 1% objętościowego lub czystego alkoholu dla 17,5 grama cukru

resztkowego na litr.

7. Określenia, o których mowa w ust. 5 i 6 nie mogą być tłumaczone; jednakże:
 - może im towarzyszyć uwaga objaśniająca w języku zrozumiałym dla konsumenta końcowego,
 - w przypadku produktów produkowanych w Grecji zgodnie z ust. 6 i będących w obrocie na terytorium tego Państwa Członkowskiego, określeniu „vin doux naturel” może towarzyszyć określenie „_____ _____ _____”.
8. Tradycyjne określenie szczególne „vino generoso” używane jest tylko dla gatunkowych wytrawnych win likierowych produkowanych w określonych regionach dojrzewających pod cienką warstwą pleśni flor i
 - otrzymywanych wyłącznie z białych winogron, które pochodzą z następujących odmian winorośli: Palomino de Jerez, Palomini fino, Pedro Ximénez, Verdejo, Zelema i Garrido Fino,
 - dopuszczonych do obrotu po przebyciu średnio dwuletniego okresu dojrzewania w dębowych beczkach.

Dojrzewanie pod cienką warstwą pleśni flor – określenie z akapitu pierwszego oznacza proces biologiczny, który pojawia się gdy cienka warstwa specjalnych drożdży powstaje spontanicznie na wolnej powierzchni wina po całkowitej fermentacji alkoholowej moszczu i nadaje produktowi specyficzne właściwości analityczne i organoleptyczne.
9. Określenie, o którym mowa w pkt 8 nie może być tłumaczone. Jednakże, może jej towarzyszyć uwaga objaśniająca w języku zrozumiałym dla konsumenta końcowego.
10. Tradycyjne określenie szczególne „vinho generoso” używana jest tylko dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach: „Porto”, „Madeira”, „Moscatel de Setúbal” i „Carcavelos” w powiązaniu z zarejestrowanym oznaczeniem miejsca pochodzenia.
11. Tradycyjne określenie szczególne „vino generoso de licor” używana jest tylko dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach:
 - otrzymanych z „vino generoso”, jak określono w ust. 8, lub z wina dojrzewającego pod warstwą pleśni flor nadającego się do produkcji „vino generoso”, do którego dodano częściowo sfermentowany moszcz gronowy otrzymany z suszonych winogron albo zagęszczony moszcz gronowy,

- dopuszczonych do obrotu po przebyciu średnio dwuletniego okresu dojrzewania w dębowych beczkach.
12. Określeni, o którym mowa w ust. 11 nie może być tłumaczone. Jednakże, może jemu towarzyszyć uwaga objaśniająca w języku zrozumiałym dla konsumenta końcowego.

ZAŁĄCZNIK VII

OPIS, OZNACZENIE, PREZENTACJA I OCHRONA NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW INNYCH NIŻ WINA MUSUJĄCE

Do celów niniejszego Załącznika:

- „*etykietowanie*” oznacza wszystkie opisy i inne odniesienia, symbole, ilustracje i znaki, które mają na celu wyróżnienie produktu i znajdują się na opakowaniu, włączając zamknięcie, albo na metkach dołączonych do opakowania. Niektóre odniesienia, symbole i znaki nie stanowią części etykiety;
- „*opakowanie*” oznacza jednostkowe opakowania ochronne, takie jak papier, słomiane osłony wszelkiego rodzaju, kartony oraz skrzynie używane do transportu jednego lub więcej pojemników i/lub do prezentowania produktów do sprzedaży konsumentowi końcowemu.

A. Dane obowiązkowe

1. Etykieta:

- a) win stołowych, win stołowych z oznaczeniem geograficznym i gatunkowych win produkowanych w określonych regionach;
- b) win pochodzących z państw trzecich innych niż określone w lit. c);
- c) win likierowych, win półmusujących i win półmusujących gazowanych objęte załącznikiem I oraz takie same wina pochodzące z państw trzecich

powinna zawierać następujące dane:

- oznaczenie sprzedaży produktu;
- objętość nominalną;
- rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych;
- numer partii zgodnie z dyrektywą Rady nr 89/396/EWG z dnia 14 lipca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii artykułów, do których należy dany środek spożywczy⁵⁶.

2. Opis sprzedaży składa się z:

- a) w przypadku win stołowych, określenia „wino stołowe”, oraz:

⁵⁶ Dz.U. L 186 z 30.06.1989, str. 21.

- w przypadku wysyłki do innego Państwa Członkowskiego lub państwa eksportującego, nazwy Państwa Członkowskiego, jeżeli winogrona zostały wyprodukowane i przetworzone na wino w tym państwie;
 - określenia „mieszanka win z różnych państw Wspólnoty Europejskiej” w przypadku win otrzymywanych z mieszanki produktów pochodzących z różnych Państw Członkowskich;
 - określenia „wina uzyskane w... z winogron zebranych w...” uzupełnionych o nazwy danych Państw Członkowskich w przypadku win wyprodukowanych w Państwie Członkowskim z winogron zebranych w innym Państwie Członkowskim;
 - określenia „retsina” oraz „vino tinto de mezcla” w przypadku niektórych win stołowych;
- b) w przypadku win stołowych z oznaczeniami geograficznymi:
- określenia „wino stołowe”,
 - nazwy jednostki geograficznej,
 - jednego z następujących terminów, na warunkach, które zostaną określone: „Landwein”, „vin de pays”, „indicazione geografica tipica”, „_____”, „_____” „vino de la tierra”, „vinho regional” lub „regional wine”; gdy użyto takiego terminu, używanie wyrazów „wino stołowe” nie jest konieczne;
- c) w przypadku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach:
- nazwy obszaru produkcji,
 - z zastrzeżeniem odstępstw, które zostaną określone,
 - określenia „wino gatunkowe produkowane w określonym regionie”,
 - określenia „gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie”,
 - „gatunkowe wino półmusujące produkowane w określonym regionie”, albo
 - tradycyjnego charakterystycznego określenia zawartego w wykazie, który zostanie sporządzony, lub kilku takich określeń, w przypadku, gdy przewidują danego Państwa

Członkowskiego;

- d) w przypadku win przywożonych, określenia „wino”, które musi być uzupełnione nazwą kraju pochodzenia oraz, w przypadku gdy mają oznaczenie geograficzne, nazwą danego obszaru geograficznego;
- e) w przypadku win likierowych, określenia „wino likierowe”;
- f) w przypadku win półmusujących, określenia „wino półmusujące”;
- g) w przypadku win półmusujących, określenia „wino półmusujące gazowane”;
- h) w przypadku win określonych w lit. e)-g) pochodzących z państw trzecich, danych, które zostaną określone.

3. Etykiety:

- a) win stołowych, win stołowych z oznaczeniem geograficznym oraz win gatunkowych produkowanych w określonych regionach;
- b) win pochodzących z państw trzecich,

muszą zawierać, oprócz danych określonych w ust. 1 i 2, następujące oznaczenia:

- nazwisko lub firmę butelkującego, lokalny obszar administracyjny i Państwo Członkowskie lub, w przypadku pojemników o pojemności nominalnej powyżej 60 litrów, nadawcę,
- w przypadku win przywożonych, importera lub, jeżeli butelkowania dokonano we Wspólnocie, butelkującego.

4. Oznakowanie win likierowych, win półmusujących, win półmusujących gazowanych oraz takich win pochodzących z państw trzecich uzupełnia się o dane, które zostaną ustalone, odpowiadające tym, określonym w ust. 2. i 3.

B. Dane nieobowiązkowe

1. Etykiety produktów uzyskanych we Wspólnocie mogą być uzupełnione o następujące dane, na warunkach, które zostaną określone:

- a) w przypadku win stołowych, win stołowych z oznaczeniem pochodzenia geograficznego oraz win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:
 - nazwisko(-a), tytuł(-y) oraz adres(y) osoby (osób) zaangażowanych

- we wprowadzanie do obrotu,
 - typ produktu,
 - szczególny kolor, zgodnie z zasadami ustanowionymi przez Państwo Członkowskie produkcji;
- b) w przypadku win stołowych z oznaczeniem pochodzenia geograficznego oraz win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:
- rok zbiorów,
 - nazwa jednej lub więcej odmian,
 - nagroda, medal lub informacje o przyznaniu nagrody w konkursie,
 - oznaczenia dotyczące sposobów otrzymania produktu lub metod zastosowanych w celu wytworzenia produktu,
 - inne tradycyjne terminy, zgodnie z przepisami ustanowionymi przez Państwo Członkowskie produkcji,
 - nazwa winnicy,
 - termin określający, że wino zostało zabutelkowane:
 - w winnicy, lub
 - przez grupę winnic, lub
 - w winnicy usytuowanej w regionie produkcji lub, w przypadku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w jego bezpośrednim sąsiedztwie;
- c) w przypadku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach:
- odniesienie do obszaru geograficznego mniejszego niż region określony zgodnie z przepisami ustanowionymi przez Państwo Członkowskie produkcji,
 - odniesienie do obszaru geograficznego większego niż region zdefiniowany w celu określenia pochodzenia gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.
 - informacja, że butelkowania dokonano w określonym regionie, pod warunkiem, że zamieszczenie takiej informacji jest tradycyjne i

zwyczajowo przyjęte w danym regionie.

2. Dane nieobowiązkowe odpowiadające tym określonym w ust. 1. zostaną określone dla win likierowych, win półmusujących, win półmusujących gazowanych i win pochodzących z państw trzecich.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla możliwości przyjęcia przez Państwa Członkowskie zasad znakowania tych produktów do czasu przyjęcia odpowiednich reguł wspólnotowych.

3. W przypadku produktów określonych w pkt A ust. 1 etykiety mogą być uzupełnione innymi danymi.
4. Państwa Członkowskie produkcji mogą uznać niektóre dane z ust. 1 i 2 za obowiązkowe, zakazać lub ograniczyć ich stosowania w odniesieniu do win produkowanych na ich terytorium.

C. Stosowanie niektórych szczególnych terminów

1. Określenie:

- a) „wino” ogranicza się do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 10;
- b) „wino stołowe” ogranicza się do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 13;

2. Bez uszczerbku dla przepisów mających na celu harmonizację przepisów prawnych, możliwość zezwolenia przez Państw Członkowskich na:

- używania wyrazu „wino” w połączeniu z nazwą owocu, w formie nazwy złożonej, w celu opisanie produktów uzyskanych w wyniku fermentacji owocu innego niż winogrona,
- inne nazwy złożone, których częścią składową jest wyraz „wino”

bez wpływu jednak przepisów ust. 1 lit. a).

3. Oznaczenie:

- a) „wino likierowe” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 14 lub, w miarę potrzeby, z definicją, która zostanie uzgodniona zgodnie ze wstępem do niniejszego załącznika;
- b) „gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I

pkt 14 oraz szczegółowych przepisach niniejszego rozporządzenia;

- c) „wino półmusujące” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 17 lub, w miarę potrzeby, z definicją, która zostanie uzgodniona zgodnie ze wstępem do niniejszego załącznika;
 - d) „gatunkowe wino półmusujące produkowane w określonym regionie” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 17 oraz szczegółowych przepisach niniejszego rozporządzenia;
 - e) „wino półmusujące gazowane” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 18 lub, w miarę potrzeby, z definicją, która zostanie uzgodniona zgodnie ze wstępem do niniejszego załącznika.
4. Jeżeli zostaną użyte nazwy złożone określone w ust. 2, należy unikać pomylenia ich z produktami określonymi w ust. 1.

D. Języki, które mogą być stosowane przy etykietowaniu produktów

1. Informacje na etykiecie muszą być podane w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnoty, tak aby konsument końcowy mógł łatwo zrozumieć każdą z pozycji zamieszczonych w informacji.

Nie naruszając akapitu pierwszego:

- nazwa określonego regionu,
- nazwa innej jednostki geograficznej,
- tradycyjne charakterystyczne określenia oraz dodatkowe tradycyjne dane,
- nazwy winnic lub ich związki oraz dane dotyczące butelkowania,

podawane są wyłącznie w jednym z urzędowych języków Państwa Członkowskiego, na którego terytorium produkt wytworzono.

Informacje określone w akapicie drugim mogą być powtórzone w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnoty w przypadku produktów pochodzących z Grecji.

Informacje określone w akapicie drugim tiret pierwsze i drugie mogą być podane wyłącznie w innym urzędowym języku Wspólnoty, w przypadku, gdy taki język jest równoważny językowi urzędowemu obowiązującemu w tej części terytorium Państwa Członkowskiego pochodzenia, w której znajduje się omawiany określony region, jeżeli używanie tego języka jest tradycyjne i zwyczajowo przyjęte w danym Państwie Członkowskim.

W przypadku produktów uzyskanych i wprowadzonych do obrotu na ich terytorium, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na podanie informacji określonych w akapicie drugim także w języku innym niż język urzędowy Wspólnoty, jeżeli używanie tego języka jest tradycyjne i zwyczajowo przyjęte w danym Państwie Członkowskim lub na części jego terytorium.

Państwa Członkowskie produkcji mogą zezwolić, w odniesieniu do ich produktów, na podawanie informacji, określonych w akapicie drugim, w innym języku, jeżeli używanie tego języka jest tradycyjne dla podawania takich danych.

2. W przypadku dalszych wyjątków od przepisów ust. 1 można podjąć decyzję.

E. **Kody**

Zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną określone, kod:

- używany jest przy etykietowaniu produktu objętego pkt A ust. 1, innego niż produkt określony w tiret następnym, w celu podania pełnej lub częściowej informacji dotyczącej nazwy określonego regionu innej niż oznaczenie, które może być użyte do danego produktu. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć inne odpowiedni środki na ich terytorium w celu uniknięcia możliwości pomylenia z danym określonym regionem,
- używany jest przy etykietowaniu wina stołowego stosownie do przepisów pkt A ust. 2 lit. a) tiret drugie i trzecie, aby wskazać siedzibę zarządu butelkującego lub nadawcy oraz, w miarę potrzeby, miejsce butelkowania lub wysyłki.

Zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną określone, kod może być użyty na etykiecie produktów określonych w niniejszym załączniku w odniesieniu do danych wymienionych w pkt A ust. 3, pod warunkiem, że Państwo Członkowskie, na którego terytorium produkty te są butelkowane, na to zezwoliło. Zastosowanie kodu związane jest z przepisem dotyczącym podawania w pełni na etykiecie nazwiska lub firmy osoby lub grupy osób, innych niż butelkujący, zajmujących się handlową dystrybucją produktu, nazwy lokalnego obszaru administracyjnego lub części takiego obszaru, w którym znajduje się siedziba zarządu takiej osoby lub grupy osób.

F. **Znaki firmowe**

1. W przypadku gdy opis, prezentacja lub reklama produktów, określonych w niniejszym rozporządzeniu, jest uzupełniona nawami znaków firmowych, takie znaki firmowe nie mogą zawierać wyrazów, części wyrazów, znaków lub ilustracji, które:
 - a) mogą mylić lub wprowadzać w błąd osoby, do których są kierowane, w rozumieniu art. 48, lub

b)

- mogą być mylone przez osoby, do których są kierowane, z całym lub częścią opisu wina stołowego, wina likierowego, wina półmusującego, wina półmusującego gazowanego, wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach lub wina przywożonego, którego opis jest regulowany przepisami wspólnotowymi albo z opisem jakiegokolwiek innego produktu, określonego w niniejszym załączniku, lub
- są identyczne z opisem jakiegokolwiek takiego produktu, chyba że produkty użyte do wytworzenia gotowych produktów określonych powyżej mogą korzystać z takiego opisu lub prezentacji.

Ponadto, etykieta użyta do opisu wina stołowego, wina likierowego, wina półmusującego, wina półmusującego gazowanego, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina przywożonego nie może być opatrzona znakami firmowymi zawierającymi wyrazy, części wyrazów, znaki lub ilustracje, które:

a) w przypadku:

- win stołowych, win likierowych, win półmusujących i win półmusujących gazowanych, zawierają nazwę wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach,
- win gatunkowych produkowanych w określonych regionach, zawierają nazwę wina stołowego;
- win przywożonych, zawierają nazwę wina stołowego lub gatunkowego wina produkowanych w określonych regionach;

b) w przypadku win stołowych z oznaczeniem geograficznym, gatunkowych win produkowanych w określonych regionach lub win przywożonych, zawierają fałszywe informacje, w szczególności w odniesieniu do pochodzenia geograficznego, odmiany winorośli, roku winobrania lub odnoszące się do najwyższej jakości;

c) w przypadku win stołowych, innych niż określone w lit. b), win likierowych, win półmusujących i win półmusujących gazowanych, zawierają fałszywe informacje dotyczące pochodzenia geograficznego, odmiany winorośli, roku winobrania lub odnoszące się do najwyższej jakości;

d) w przypadku win przywożonych, mogą powodować mylenie wywołane ilustracją użytą do odróżnienia wina stołowego, wina likierowego, wina

półmusującego, wina półmusującego gazowanego, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina przywożonego opisanych za pomocą oznaczenia geograficznego.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 akapit pierwszy lit. b), posiadacz zarejestrowanego znaku firmowego dla wina lub moszczu gronowego, który jest identyczny z:

- nazwą jednostki geograficznej mniejszej niż określony region użyty do opisu gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, lub
- nazwą jednostki geograficznej użytej do opisu wina stołowego oznaczonego za pomocą wskazania regionu geograficznego, lub
- nazwą wina przywożonego opisanego za pomocą oznaczenia geograficznego

może, nawet jeżeli nie jest uprawniony do używania takiej nazwy, stosownie do pkt 1 akapit pierwszy, dalej stosować taką nawę marki do dnia 31 grudnia 2002 r., pod warunkiem, że omawiany znak firmowy:

- a) został zarejestrowany najpóźniej dnia 31 grudnia 1985 r. przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, zgodnie z obowiązującymi w dniu rejestracji przepisami; oraz
- b) był rzeczywiście używany bez przerwy od momentu rejestracji do dnia 31 grudnia 1986 r. lub, jeżeli znak zarejestrowano przed dniem 1 stycznia 1984 r., co najmniej od tej ostatniej daty.

Ponadto, posiadacz powszechnie rozpoznawanej zarejestrowanego znaku firmowego wina lub moszczu gronowego, który zawiera słownictwo identyczne z nazwą określonego regionu lub z nazwą jednostki geograficznej mniejszej od określonego regionu, może, nawet jeżeli nie jest uprawniony do używania takiej nazwy stosownie do przepisów ust. 1, w dalszym ciągu używać tego znaku w przypadku gdy odnosi się on do tożsamości jej pierwotnego posiadacza lub do pierwotnego pośrednika, pod warunkiem, że znak został zarejestrowany co najmniej 25 lat przed urzędowym uznaniem danej nazwy geograficznej przez produkujące Państwo Członkowskie zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi dotyczącymi gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz że dany znak był rzeczywiście używany bez przerwy.

Nie można powoływać się na znaki, które spełniają warunki określone w akapicie pierwszym i drugim, w celu wystąpienia przeciwko używaniu nazw jednostek geograficznych stosowanych do opisu gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina stołowego.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przed dniem 31

grudnia 2002 r., podejmuje decyzję dotyczącą ewentualnego przedłużenia terminu określonego w ust. 2 akapit pierwszy.

4. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o znakach określonych w ust. 2, jak tylko uzyskają o nich informacje.

Komisja przekazuje takie informacje właściwym władzom Państw Członkowskich wyznaczonych do sprawdzania zgodności ze wspólnotowymi przepisami w sektorze winiarskim.

G. Wprowadzanie do obrotu, kontrola i ochrona

1. Od momentu wprowadzenia produktu do obrotu w pojemniku o nominalnej objętości nie większej niż 60 litrów zbiornik powinien zostać opatrzony etykietą. Etykieta jest zgodna z przepisami niniejszego rozporządzenia; to samo dotyczy opatrzonych etykietą pojemników o nominalnej objętości większej niż 60 litrów.
2. W przypadku odstępstw od przepisów ust. 1 można podjąć decyzję.
3. Każde Państwo Członkowskie jest odpowiedzialne za kontrolę i ochronę gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz win stołowych z oznaczeniem geograficznym wprowadzanych do obrotu zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
4. Wina przywożone, przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi i posiadające oznaczenia geograficzne mogą się kwalifikować, w odniesieniu do wprowadzania do obrotu we Wspólnocie i na zasadzie wzajemności, do systemu ochrony i kontroli określonej w ust. 3.

Poprzedni akapit realizuje się w formie umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanymi i zawieranymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 133 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK VIII

OPIS, OZNACZANIE, PREZENTACJA I OCHRONA WIN MUSUJĄCYCH

A. Definicje

1. Niniejszy załącznik ustanawia ogólne zasady opisu i prezentacji:
 - a) win musujących zdefiniowanych w załączniku I pkt 15, produkowanych we Wspólnocie;
 - b) win musujących gazowanych zdefiniowanych w załączniku I pkt 16, pochodzących ze Wspólnoty;
 - c) win musujących zdefiniowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na mocy procedury ustanowionej w art. 75, pochodzących z państw trzecich;
 - d) win musujących gazowanych zdefiniowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na mocy procedury ustanowionej w art. 75, pochodzących z państw trzecich.

Na wina musujące określone w lit. a) składają się:

- wina musujące określone w załączniku V pkt H,
- gatunkowe wina musujące określone w załączniku V pkt I, oraz
- gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach, o których mowa w załączniku VI pkt K.

2. Do celów niniejszego załącznika:
 - „*etykietowanie*” oznacza odniesienia, symbole, ilustracje oraz znaki lub wszelkie inne opisy, które mają na celu wyróżnienie produktu i znajdują się na pojemniku, włączając zamknięcie, albo na metkach dołączonych do pojemnika i na materiałach ochronnych szyjki butelek,
 - „*opakowanie*” oznacza jednostkowe opakowania ochronne, takie jak papier, słomiane osłony wszelkiego rodzaju, kartony oraz skrzynie używane do transportu jednego lub więcej pojemników i/lub używane do prezentowania produktów do sprzedaży konsumentowi końcowemu,
 - „*producent*” produktu określonego w ust. 1 oznacza osobę fizyczną lub prawną albo grupę osób, które prowadzą produkcję lub w imieniu których produkcja jest prowadzona,

- „*produkcja*” oznacza przetwarzanie świeżych winogron, moszczu gronowego i wina na produkt określony w ust. 1.

B. Dane obowiązkowe

1. W przypadku produktów, określonych w pkt A ust. 1, opis na etykiecie zawiera następujące informacje:
 - a) określenie, pod jakim produkt był sprzedawany, zgodnie z przepisami pkt D ust. 2;
 - b) nominalną objętość produktu;
 - c) rodzaj produktu, zgodnie z przepisami pkt D ust. 3;
 - d) rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych, zgodnie z szczegółowymi zasadami, które zostaną określone.
2. W przypadku produktów, określonych w pkt A ust. 1 lit. a) i b), opis na etykiecie zawiera, oprócz informacji wymienionych w ust. 1:
 - nazwisko lub firmę producenta lub sprzedawcy, którego siedziba znajduje się we Wspólnocie, oraz
 - nazwę lokalnego obszaru administracyjnego lub części takiego obszaru oraz Państwa Członkowskiego, na terenie którego znajduje się siedziba zarządu wymienionych wyżej osób, zgodnie z przepisami pkt D ust. 4 i 5.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą nakazać umieszczanie pełnego nazwiska lub firmy producenta.

W przypadku gdy na etykiecie widnieje nazwisko lub firma producenta i jeżeli produkcja odbywa się w innym lokalnym obszarze administracyjnym, części takiego obszaru lub w Państwie Członkowskim niż to określone w akapicie pierwszym tiret drugie, informacje tam określone uzupełnia się nazwą lokalnego obszaru administracyjnego lub części takiego obszaru, w którym prowadzono produkcję, a jeżeli produkcja miała miejsce w innym Państwie Członkowskim, nazwą tego Państwa Członkowskiego.

3. W przypadku produktów określonych w pkt A ust. 1 lit. c) i d), opis na etykiecie zawiera, oprócz informacji wymienionych w ust. 1, następujące informacje:
 - a) nazwisko lub firmę importera i nazwę lokalnego obszaru administracyjnego oraz Państwa Członkowskiego, na terytorium którego znajduje się siedziba zarządu importera;

- b) nazwisko lub firmę producenta oraz nazwę lokalnego obszaru administracyjnego oraz nazwę państwa trzeciego, na terytorium którego znajduje się siedziba zarządu producenta, zgodnie przepisami pkt D ust. 4 i 5.
4. Opis na etykiecie zawiera dodatkowe informacje w następujących przypadkach:
- w przypadku produktów produkowanych z win pochodzących z państw trzecich, jak określono w załączniku I pkt 15 tiret szóste, opis na etykiecie wskazuje, że produkt wyprodukowano z win przywożonych i określa nazwę państwa trzeciego, z którego pochodzi wino użyte do stworzenia cuvée,
 - w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, na etykiecie podaje się nazwę określonego regionu, w którym zebrano winogrona użyte do wytworzenia produktu,
 - w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku VI pkt K 10 ust. 10, opis na etykiecie zawiera nazwę odmiany winorośli, z której otrzymano wina albo wyrażenie „produkowane z aromatycznych odmian winogron”

C. Dane nieobowiązkowe

1. W przypadku produktów, określonych w pkt A ust. 1, opis na etykiecie może być uzupełniony innymi danymi, pod warunkiem, że:
- nie będą wprowadzać w błąd osób, dla których informacje są przeznaczone, w szczególności dotyczy to obowiązkowych informacji wymienionych w pkt B i informacji nieobowiązkowych wymienionych w pkt E,
 - w miarę potrzeby, będą przestrzegane przepisy pkt E.
2. Do celów nadzoru i kontroli sektora winiarskiego właściwe w tej kwestii władze mogą, mając na uwadze ogólne zasady procedury przyjęte przez każde z Państwo Członkowskie, zażądać od producenta lub sprzedawcy, określonego w pkt B ust. 2 akapit pierwszy tiret pierwsze, dowodu na poparcie dokładności informacji użytych do opisu dotyczącego natury, tożsamości, jakości, składu oraz pochodzenia danego produktu lub produktów użytych w jego produkcji.

W przypadku gdy takie żądanie wysuwane jest przez:

- właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się siedziba producenta lub sprzedawcy, przedstawienia dowodu żąda ten organ bezpośrednio od takich osób,

- właściwy organ innego Państwa Członkowskiego, organ ten zapewnia właściwemu organowi państwa, w którym znajduje się siedziba producenta lub sprzedawcy, w ramach bezpośredniej współpracy między nimi, wszelkie informacje niezbędne do umożliwienia temu drugiemu organowi uzyskania takiego dowodu; organ składający żądanie informowany jest o działaniach podjętych w wyniku jego żądania.

Jeżeli właściwe władze stwierdzą, że taki dowód nie został przedstawiony, dane informacje uznaje się za niezgodne z niniejszym rozporządzeniem.

D. Szczegółowe zasady regulujące stosowanie danych obowiązkowych

1. Pozycje informacji określone w pkt B:

- umieszczane są razem w tym samym polu widzenia na pojemniku, oraz
- wyrażone są przy użyciu jasnych, czytelnych i trwałych znaków, które są wystarczająco duże, aby wyróżniać się z tła, na którym je nadrukowano oraz aby były łatwo odróżnialne od wszystkich innych elementów graficznych.

Obowiązkowe informacje dotyczące importera mogą być jednak umieszczone poza polem widzenia, na którym znajdują się pozostałe obowiązkowe informacje.

2. Opis sprzedaży, określony w pkt B ust. 1 lit. a), oznacza się przez jedno z następujących wyrażeń:

- a) w przypadku win musujących, określonych w załączniku V pkt H, „wino musujące”;
- b) w przypadku gatunkowych win musujących, określonych w załączniku V pkt I, innych niż określone w lit. d) niniejszego ustępu, „gatunkowe wino musujące” lub „Sekt”;
- c) w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, o których mowa w załączniku VI pkt K:
 - „gatunkowe wino musujące produkowane w określonym regionie” albo „Sekt bestimmter Anbaugebiete” albo „Sekt bA”, lub
 - charakterystyczne tradycyjne określenie wybrane spośród określonych w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) tiret drugie subtiret czwarte przez Państwo Członkowskie, na terenie którego odbywa się produkcja i znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, lub

- jedną z nazw określonych regionów gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, określonych w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) tiret drugie, lub
- dwóch z tych wyrażeń użytych w połączeniu.

Państwa Członkowskie mogą jednak wymagać, w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium, aby niektóre wyrażenia, określone w akapicie pierwszym, były używane samodzielnie albo w połączeniu;

- d) w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku V pkt I ust. 3, „gatunkowe aromatyzowane wina musujące”;
- e) w przypadku win musujących pochodzących z państw trzecich:
 - „wino musujące”;
 - lub
 - „gatunkowe wino musujące” lub „Sekt”, w przypadku gdy warunki ustanowione dla produkcji takich win zostały uznane za równoznaczne tym, określonym w załączniku V pkt I.

Dla takich win musujących opisowi sprzedaży towarzyszy odniesienie do państwa trzeciego, w którym zebrano użyte winogrona, poddano je fermentacji oraz przetworzono na wino musujące. W przypadku, gdy produkty użyte do produkcji wina musującego zostały uzyskane w kraju innym, niż kraj, w którym wyprodukowano wino, oznaczenie kraju produkcji, stosownie do przepisów pkt B ust. 3 musi wyraźnie odróżniać się od wszystkich innych oznaczeń umieszczonych na etykiecie;

- f) w przypadku win musujących gazowanych pochodzących ze Wspólnoty lub państw trzecich, „wino musujące gazowane”. Jeżeli język użyty do wyrażenia tej pozycji informacji nie wskazuje, że dodano dwutlenek węgla, na etykiecie zamieszcza się wyrażenie „otrzymane przez dodanie dwutlenku węgla” zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną określone.

3. Rodzaj produktu określony poprzez zawartość cukru, określoną w pkt B ust. 1 lit. c), oznaczany jest jednym z następujących terminów, zrozumiałych w Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim przeznaczenia, w którym produkt jest oferowany do bezpośredniego spożycia przez ludzi:

- „brut nature”, „naturherb”, „bruto natural”, „pas dosé”, „dosago zéro” lub

„dosaggio zero”: jeżeli jego zawartość cukru jest mniejsza niż 3 gramy na litr; te terminy mogą być użyte wyłącznie w odniesieniu do produktów, do których nie dodano cukru po wtórnej fermentacji;

- „extra brut”, „extra herb” lub „extra bruto”: jeżeli jego zawartość cukru wynosi między 0 a 6 gramów na litr;
- „brut”, „herb” lub „bruto”: jeżeli jego zawartość cukru jest mniejsza niż 15 gramów na litr;
- „extra dry”, „extra trocken” lub „extra secco”: jeżeli jego zawartość cukru wynosi między 12 a 20 gramów na litr;
- „sec”, „trocken”, „secco” lub „asciutto”, „dry”, „t_r”, „_____”, „seco”, „torr” lub „kuiva”: jeżeli jego zawartość cukru jest mniejsza wynosi między 35 a 17 gramów na litr;
- „demi - sec”, „halbtrocken”, „abboccato”, „medium dry”, „halvt_r _____”, „semi seco”, „meio seco”, „halvtorr” lub „puolikuiva”: jeżeli jego zawartość cukru wynosi między 33 a 50 gramów na litr;
- „doux”, „mild”, „dolce”, „sweet”, „s_d”, „_____”, „dulce”, „doce”, „söt” lub „makea”: jeżeli jego zawartość cukru jest większa niż 50 gramów na litr.

Jeżeli zawartość cukru w produkcie uzasadnia użycie dwóch terminów określonych w akapicie pierwszym, producent lub importer muszą wybrać tylko jeden z nich.

Nie naruszając przepisów pkt B ust. 1 lit. c), w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku V pkt 1 ust. 3, oraz w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, produkowanych w określonych regionach, określonych w załączniku VI pkt K ust. 10, określenie typu produktu, jak określono w akapicie pierwszym, można zastąpić przez podanie zawartości cukru, wyrażonej w gramach na litr, zgodnie z przeprowadzoną analizą.

Żadna inna informacja, oprócz informacji określonych w akapicie pierwszym i trzecim, nie może być użyta na etykiecie w celu wskazania typu produktu określonego przez zawartość cukru.

4. Nazwisko lub firmę producenta oraz nazwę lokalnej jednostki administracyjnej lub części takiej jednostki oraz państwa, w którym znajduje się siedziba zarządu producenta podaje się:
 - w całości,

- albo, w przypadku produktów wytworzonych we Wspólnocie, przy użyciu kodu, pod warunkiem, że nazwisko lub firma osoby lub grupy osób, innych niż producent zajmujący się handlową dystrybucją produktu, oraz nazwa lokalnego obszaru administracyjnego, lub części takiego obszaru oraz Państwo Członkowskie, w którym znajduje się siedziba zarządu osoby lub grupy osób, są podane w całości.
5. W przypadku gdy nazwa lokalnej jednostki administracyjnej lub części takiej jednostki widnieje na etykiecie w celu wskazania siedziby zarządu producenta lub innej osoby zajmującej się handlową dystrybucją produktu albo w celu wskazania miejsca produkcji, a dane te zawierają nazwę określonego regionu, w rozumieniu przepisów załącznika VI pkt A, inną niż ta, która może być użyta do określenia danego produktu, tę nazwę podaje się w formie kodu.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą ustanowić inne właściwe środki służące do opisu produktów produkowanych na ich terytorium, w szczególności w odniesieniu do wielkości używanych znaków; które powinny być takie, aby uniknąć pomyłek dotyczących geograficznego pochodzenia wina.

6. Wyrażenia stosowane do wskazania metody produkcji mogą być określone przez przepisy wykonawcze.

E. Stosowanie niektórych szczególnych terminów

1. Nazwa jednostki geograficznej, innej niż określony region i mniejszej niż Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, może być użyta wyłącznie w celu uzupełnienia opisu:
- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
 - gatunkowego wina musującego, do którego przepisy wykonawcze dodały nazwę takiej jednostki geograficznej, lub
 - wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne z ustanowionymi w załączniku V pkt I dla gatunkowych win musujących noszących nazwę jednostki geograficznej.

Użycie takiej nazwy jest dozwolone tylko w przypadku gdy:

- a) jest ona zgodna z zasadami Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym wino musujące zostało wyprodukowane;
- b) dana jednostka geograficzna jest dokładnie zdefiniowana;
- c) wszystkie winogrona, z których uzyskany został produkt, pochodzą z tej jednostki geograficznej, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur

lub expedition liqueur;

- d) w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, jednostka geograficzna znajduje się w ramach określonego regionu, którego nazwę nosi wino;
- e) w przypadku gatunkowych win musujących, nazwa tej jednostki geograficznej nie została ustanowiona do opisu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach.

Nie naruszając przepisów akapitu drugiego lit c), Państwa Członkowskie mogą zezwolić na stosowanie nazwy jednostki geograficznej, mniejszej niż określony region, w celu uzupełnienia opisu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, jeżeli co najmniej 85% produktu uzyskano z winogron zebranych w tej jednostce.

2. Nazwa odmiany winorośli może być użyta wyłącznie w celu uzupełnienia opisu produktu, określonego w pkt A ust. 1,

- w lit. a),

lub

- w lit. c), w przypadku gdy warunki produkcji uznane są za równoważne tym, ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Nazwa odmiany winorośli lub jej synonim może być wskazana wyłącznie, gdy:

- a) uprawa tej odmiany oraz użycie produktów uzyskanych z tej odmiany są zgodne z przepisami wspólnotowymi lub przepisami państwa trzeciego, w którym zebrano użyte winogrona;
- b) odmiana ta umieszczona jest w wykazie, który zostanie przyjęty przez Państwo Członkowskie, w którym uzyskano produkty użyte do stworzenia cuvée; w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, wykaz ten sporządzany jest stosownie do przepisów załącznika VI pkt B ust. 1 lub pkt K ust. 10 lit. a);
- c) nazwa tej odmiany nie może być mylona z nazwą określonego regionu lub jednostki geograficznej, używanych do opisu innego wina wytworzonego we Wspólnocie lub przywożonego;
- d) nazwa tej odmiany nie może być powtórzona w tym samym wyrażeniu, chyba że istnieje więcej niż jedna odmiana o takiej samej nazwie i nazwa ta znajduje się w wykazie, który zostanie przyjęty przez Państwo Członkowskie, które jest producentem. Wykaz ten podaje się do

wiadomości Komisji, która powiadamia odpowiednio pozostałe Państwa Członkowskie;

- e) produkt uzyskano całkowicie z danej odmiany, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur, oraz jeżeli odmiana wywiera przeważający wpływ na charakter danego produktu;
- f) długość procesu produkcji, łącznie z dojrzewaniem w czasie rozpoczynania produkcji, liczona od rozpoczęcia procesu fermentacji mającego na celu stworzenie musującego cuvée nie jest krótsza niż 90 dni i pod warunkiem, że czas trwania fermentacji mającej na celu stworzenie musującego cuvée oraz obecność cuvée w osadzie wynosił:
 - co najmniej 60 dni,
 - co najmniej 30 dni, jeżeli fermentacja odbywała się w pojemnikach z mieszadłami.

Przepisu tego nie stosuje się jednak stosowana do win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku V pkt I ust. 3 lub w załączniku VI pkt K ust. 10.

Bez względu na przepisy akapitu drugiego, Państwo Członkowskie produkujące, może:

- zezwolić na używanie nazwy odmiany winorośli, jeżeli co najmniej 85% winogron, z których uzyskano produkt pochodzi z tej odmiany, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur, oraz jeżeli odmiana wywiera przeważający wpływ na charakter danego produktu,
- zezwolić na używanie nazwy dwóch odmian winorośli, w przypadku, gdy stanowią tak przepisy produkującego Państwa Członkowskiego oraz pod warunkiem, że wszystkie winogrona, z których otrzymano produkt pochodziły z tych trzech odmian, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur, oraz jeżeli mieszanka tych dwóch lub trzech odmian ma decydujący wpływ na odróżniający charakter produktu.
- ograniczyć takie używanie do niektórych odmian winogron, określonych w akapicie drugim.

3. Wyrażenie „poddane fermentacji w butelce” może być użyte wyłącznie w celu opisu:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,

- wina musującego gatunkowego,

lub
- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Użycie wyrażeń, określonych w akapicie pierwszym, jest dozwolone wyłącznie, gdy:

- a) nadano produktowi cechy musujące w wyniku wtórnej fermentacji alkoholowej, która zaszła w butelce;
 - b) długość procesu produkcji, łącznie z dojrzewaniem w miejscu wytworzenia, liczona od rozpoczęcia procesu fermentacji mającego na celu stworzenie musującego cuvée wyniosła nie krócej niż trzy miesiące;
 - c) fermentacja mająca na celu stworzenie musującego cuvée oraz obecność cuvée w osadzie trwała co najmniej 90 dni;
 - d) produkt został odseparowany od osadu poprzez filtrację przy użyciu metody obciążania lub poprzez wlewanie.
4. Wyrażenia „poddane fermentacji w butelce przy użyciu metody tradycyjnej” lub „metoda tradycyjna”, lub „metoda klasyczna”, lub jakiegokolwiek inne wyrażenie powstałe w wyniku tłumaczenia powyższych określeń może zostać użyte wyłącznie w celu opisu:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
- gatunkowego wina musującego,

lub
- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznawane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Użycie wyrażeń, określonych w akapicie pierwszym, jest dozwolone wyłącznie, gdy:

- a) nadano produktowi cechy musujące w wyniku wtórnej fermentacji alkoholową, która zaszła w butelce;

- b) produkt przebywał bez przerwy razem z osadem przez co najmniej trzy miesiące w tym samym miejscu, od momentu wytworzenia cuvée;
 - c) produkt został odseparowany od osadu poprzez wlewanie.
5. Wyrażenie odnoszące się do metody produkcji, które zawiera nazwę określonego regionu lub innej jednostki geograficznej lub termin pochodzący od którejkolwiek z tych dwóch nazw może być użyte wyłącznie w celu opisu:
- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
 - gatunkowego wina musującego,
- lub
- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznawane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Takie wyrażenia mogą być używane wyłącznie do opisu produktu uprawnionego do oznaczeń geograficznych, określonych w akapicie pierwszym.

6. W odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, które spełniają warunki ustanowione w ust. 4 akapit drugi:
- a) Termin „Winzesekt” jest zastrzeżony dla gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach produkowanych w Niemczech a termin „Hauersekt” zastrzeżony jest dla gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach produkowanych w Austrii, gdy oba są:
 - produkowane z winogron zebranych w tej samej winnicy, włączając grupy producentów, w przypadku, gdy producent, zdefiniowany w pkt D ust. 4, przetwarza na wino winogrona przeznaczone do wytworzenia gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach,
 - wprowadzane do obrotu przez producenta, określonego w tiret pierwszym i oferowane łącznie z etykietami wskazującymi winnicę, odmianę winorośli oraz rok.

Zgodnie z obowiązującymi ustaleniami, można nałożyć dodatkowe warunki w odniesieniu do stosowania terminu „Weinzsekt” lub w odniesieniu do terminów równoważnych w innych językach Wspólnoty. Zgodnie z tymi samymi ustaleniami, Państwo Członkowskie może zostać upoważnione do ustanowienia szczególnych, w szczególności, bardziej rygorystycznych

ustaleń.

Terminy określone w akapitach poprzednich mogą być używane tylko w języku kraju, w którym powstały;

- b) określenie „crémant” zastrzeżone jest dla gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach:
- w stosunku do których termin był stosowany w połączeniu z nazwą określonego regionu, przez Państwo Członkowskie, w którym wino wyprodukowano,
 - wytworzonych z moszczu uzyskanego poprzez tłoczenie całych winogron, w odniesieniu do białych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, gdy ilość uzyskanego moszczu nie przekracza 100 litrów na każde 150 kg winogron,
 - z maksymalną zawartością dwutlenku siarki nie przekraczającą 150 mg/l,
 - z maksymalną zawartością cukru nie przekraczającą 50 g/l,
- oraz
- produkowanych zgodnie z dodatkowymi zasadami szczególnymi regulującymi ich produkcję oraz opis, ustanowionymi przez Państwo Członkowskie, w którym zostały wyprodukowane.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów tiret pierwszego, w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, w stosunku do których termin „crémant” nie został zastosowany przez zainteresowane Państwo Członkowskie zgodnie z tym przepisem, producenci tych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach mogą używać tego terminu, pod warunkiem, że tradycyjnie stosowali omawiany termin przez co najmniej 10 lat przed dniem 1 lipca 1996 r.

Zainteresowane Państwa Członkowskie informują Komisję o przypadkach skorzystania z tego odstępstwa.

7. Rok winobrania może zostać używany wyłącznie do opisu:
- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
 - gatunkowego wina musującego,

lub

- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Odniesienie do roku winobrania jest dozwolone wyłącznie wówczas, gdy 85% produktu zostało uzyskane z winogron zebranych w danym roku, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur.

Państwa Członkowskie mogą jednak ustalić, że rok winobrania może być podawany w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium wyłącznie, gdy produkt uzyskano w całości z winogron zebranych w danym roku, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur.

8. Odniesienie do najwyższej jakości jest dozwolone wyłącznie w przypadku:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
- gatunkowego wina musującego,

lub

- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

9. Nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, lub przymiotnika pochodzącego od takiej nazwy, nie może być użyta w połączeniu z opisem sprzedaży, określonym w pkt D ust. 2, chyba że produkt jest produkowany na terytorium tego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego i wytworzony jest wyłącznie z winogron zebranych i przerobionych na wino na tym samym terytorium.

10. Opis produktu, określonego w pkt A ust. 1, nie może być uzupełniony odniesieniem lub symbolem dotyczącym medalu lub nagrody uzyskanej w wyniku wzięcia udziału w konkursie lub przez jakiegokolwiek inne wyróżnienie, chyba że zostały one przyznane przez urzędowy organ lub organ urzędowo uznany do tego celu, dla danej ilości omawianego produktu.

11. Terminy „Premium” lub „Reserve” mogą być użyte wyłącznie jako uzupełnienie:

- terminu „gatunkowe wino musujące”,

lub

- jednego z terminów określonych w pkt D ust. 2 lit. c).

Termin „Reserve” może być, w miarę potrzeby, uzupełniony opisem, na warunkach ustanowionych przez produkujące Państwo Członkowskie.

12. W miarę potrzeby, przepisy wykonawcze mogą ustanowić:

a) warunki stosowania:

- wyrażenia określonego w ust. 8,
- terminów odnoszących się do metody produkcji innej niż określone w ust. 3-6,
- wyrażeń odnoszących się do cech charakterystycznych odmian winorośli, z których wytwarzany jest dany produkt;

b) wykaz wyrażeń, określonych w lit. a).

F. Języki, które mogą być stosowane przy etykietowaniu

Informacja określona:

- w pkt B, podawana jest w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnot tak, aby konsument końcowy mógł łatwo zrozumieć każdą z pozycji zamieszczoną w informacji,
- w pkt C, podawana jest w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnot.

W przypadku produktów wprowadzanych do obrotu na ich terytorium, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na podawanie informacji także w języku innym niż urzędowy język Wspólnot, w przypadku gdy używanie takiego języka jest tradycyjne i zwyczajowo przyjęte w Państwie Członkowskim lub na części jego terytorium.

Jednakże:

- a) w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach oraz gatunkowych win musujących, używa się wyłącznie urzędowego języka Państwa Członkowskiego, na którego terytorium miała miejsce produkcja:
- w odniesieniu do nazwy określonego obszaru, określonego w pkt B ust. 4 akapit drugi,
 - w odniesieniu do nazwy innej jednostki geograficznej, określonej w pkt E ust. 1,

w przypadku wyżej wymienionych produktów produkowanych w Grecji, taka informacja może być powtórzona w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnot;

- b) w przypadku produktów pochodzących z państw trzecich:
- użycie urzędowego języka państwa trzeciego, w którym miała miejsce produkcja, jest dozwolone, pod warunkiem, że informacja określona w pkt B ust. 1 zostanie podana również w urzędowym języku Wspólnot,
 - tłumaczenie pewnych informacji, określonych w pkt C na urzędowy język Wspólnot może być regulowane przepisami wykonawczymi;
- c) w przypadku produktów pochodzących ze Wspólnoty i przeznaczonych na wywóz, informacja określona w pkt B ust. 1, podana w urzędowym języku Wspólnot może być powtórzona w innym języku.

G. Prezentacja

1. Produkty, określone w pkt A ust. 1, mogą być przechowywane z zamiarem sprzedaży lub wprowadzenia do obrotu wyłącznie w butelkach, które:
- a) są zamknięte przy użyciu:
- zamknięcia, w kształcie grzybka, zrobionego z korka lub innego materiału, który może mieć styczność ze środkami spożywczymi, utrzymywanego w miejscu poprzez klamrę, przykryte, jeżeli to konieczne, przez kapsel oraz otoczone folią, która w całości przykrywa zamknięcie oraz całą szyjkę butelki lub jej część,
 - jakiegokolwiek innego odpowiedniego zamknięcia, w przypadku butelek, o nominalnej objętości nie przekraczającej 0,20 litra, oraz
- b) opatrzone są etykietami zgodnymi z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Urządzenie zamykające, określone w akapicie pierwszym lit. a) tiret pierwsze i drugie nie może być przykryte ani przez kapsel ani przez folię wyprodukowanych na bazie ołowiu.

Jednakże, w przypadku produktów, objętych pkt A ust. 1, które zostały wyprodukowane na drodze wtórnej fermentacji alkoholowej, która zaszła w butelce, jak określono w pkt E ust. 3. i 4, wyjątki dla win musujących w trakcie procesu produkcji gdy są one zamknięte zamknięciem tymczasowym oraz nie są opatrzone etykietą, mogą być:

- a) ustanowione przez produkujące Państwo Członkowskie, pod warunkiem, że takie wina:
- są przeznaczone na przetworzenie na gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach,
 - są przemieszczane wyłącznie między producentami w ramach określonego regionu,
 - jest do nich dołączony dokument towarzyszący
- oraz
- są poddane dokładnym badaniom;
- b) stosowane do dnia 31 grudnia 2001 r. w odniesieniu do producentów gatunkowych win musujących, którym zainteresowane Państwo Członkowskie udzieliło wyraźnego zezwolenia i przestrzegają warunków ustanowionych przez Państwo Członkowskie, w szczególności w odniesieniu do nadzoru.

Przed dniem 30 czerwca 2000 r. zainteresowane Państwa Członkowskie przesyłają Komisji sprawozdanie dotyczące zastosowania tych wyjątków. Komisja przedstawia, w miarę potrzeby, niezbędne propozycje dla dalszego stosowania tych wyjątków.

2. Zgodnie z przepisami, które zostaną określone, tylko niżej wymienione mogą być umieszczane w butelkach typu „wino musujące” lub podobnych, wyposażonych w urządzenia zamykające, określone w ust. 1 lit. a), w celu sprzedaży, wprowadzenia do obrotu lub wywozu:
- produkty określone w pkt A ust. 1,
 - napoje, które zgodnie z tradycją są umieszczane w takich butelkach i które:
 - są zgodne z definicjami win półmusujących lub win półmusujących gazowanych, określonych w załączniku I pkt 17 i 18,
- lub
- są uzyskiwane poprzez fermentację alkoholową owoców lub innych rolniczych surowców naturalnych, w szczególności produktów, określonych w załączniku VII pkt C ust. 2, oraz produktów objętych rozporządzeniem (EWG) nr 1601/91, określającym ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych,

aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych⁵⁷,

lub

- posiadają rzeczywiste stężenie alkoholu nie większe niż 1,2% objętościowego,
 - produkty, w przypadku których istnieje ryzyko, pomimo tego, że są pakowane w taki sposób, pomylenia lub wprowadzenia konsumentów w błąd w odniesieniu do prawdziwego charakteru produktu.
3. W zakresie, w którym etykietowanie nie jest regulowane przepisami niniejszego rozporządzenia, może zostać uregulowane przepisami wykonawczymi, w szczególności, w odniesieniu do:
- a) umieszczania etykiet na pojemnikach;
 - b) minimalnego rozmiaru etykiet;
 - c) rozmieszczenia na etykietach poszczególnych pozycji składających się na opis;
 - d) wielkości liter na etykiecie;
 - e) stosowania symboli, ilustracji oraz znaków firmowych.
4. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 5, w przypadku gdy opakowanie produktu określone w pkt A ust. 1, zawiera jedną lub więcej pozycji informacji odnoszącej się do produktu zapakowanego, takie pozycje informacji muszą być zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia.
5. W przypadku gdy pojemniki, w których znajduje się produkt, określony w pkt A ust. 1, są prezentowane w celu sprzedaży konsumentowi końcowemu w opakowaniu, to ostatnie musi być opatrzone etykietą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Przyjmuje się ustalenia dotyczące unikania nadmiernej restrykcyjności w przypadku specjalnych opakowań zawierających małe ilości produktów, określonych w pkt A ust. 1, pakowanych samodzielnie lub z innymi produktami.

H. Znaki firmowe

1. W przypadku gdy opis, prezentacja i reklama produktów, określonych w pkt A ust. 1 jest uzupełniona znakami firmowymi, takie znaki nie mogą zawierać

⁵⁷ Dz.U. L 149 z 14.06.1991, str. 1.

żadnych słów, sylab, znaków lub ilustracji, które:

- a) mogą mylić lub wprowadzić w błąd osoby, do których są kierowane, w rozumieniu art. 48;

lub

- b) mogą zostać pomyłone z całym lub częścią opisu wina stołowego, wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie, łącznie z gatunkowym winem musującym produkowanym w określonych regionach lub wino przywożone, którego opis regulowany jest przepisami wspólnotowymi, lub z opisem jakiegokolwiek produktu, określonego w pkt A ust. 1, lub są identyczne z opisem każdego innego takiego produktu, chyba że produkty użyte do tworzenia cuvée danego wina musującego mogą być w taki sposób opisywane lub prezentowane.
2. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. b) posiadacz powszechnie rozpoznawanego znaku firmowego produktu, określonego w pkt A ust. 1, który zawiera słownictwo identyczne z nazwą określonego regionu lub nazwą jednostki geograficznej mniejszej niż określony region może, nawet jeżeli nie jest uprawniony go używania takiej nazwy stosownie do przepisów ust. 1, w dalszym ciągu używać tego znaku w przypadku, gdy odpowiada ona tożsamości posiadacza pierwotnego lub pierwotnego pośrednika, pod warunkiem, że znak został zarejestrowany co najmniej 25 lat przed urzędowym uznaniem danej nazwy geograficznej przez produkujące Państwo Członkowskie, zgodnie z art. 54 ust. 4 w odniesieniu do gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach oraz że znak firmowy był w użyciu bez przerwy.

Nie można powoływać się na znaki firmowe, które spełniają warunki akapitu pierwszego, w celu wystąpienia przeciwko używaniu nazwy jednostek geograficznych wykorzystywanych do opisu gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.

I. Przepisy ogólne

1. Bez uszczerbku dla przepisów pkt F ust. 1, każde Państwo Członkowskie akceptuje opis i prezentację produktów, określonych w pkt A ust. 1, które pochodzą z innych Państw Członkowskich i są wprowadzane do obrotu na jego terytorium, pod warunkiem, że taki opis i prezentacja są zgodne z regułami wspólnotowymi oraz są dopuszczone stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia w Państwie Członkowskim, w którym produkt został wytworzony.
2. Opis, prezentacja oraz reklama produktów innych niż te, określone w pkt A ust. 1 nie może wskazywać, zakładać ani sugerować, że dany produkt jest winem musującym.

3. Opisy sprzedaży, określony w pkt D ust. 2 używany jest wyłącznie w stosunku do produktów określonych w pkt A ust. 1.

Państwa Członkowskie mogą jednak zezwolić, aby termin „wino musujące” był używany w postaci nazwy złożonej mającej na celu opisanie napoju objętego kodem SN 2206 00 91 uzyskiwanego poprzez alkoholową fermentację owocu lub innego rolniczego surowca, w przypadku, gdy używanie takich nazw złożonych jest zgodne z tradycją, stosownie do ustawodawstwa obowiązującego w dniu 29 listopada 1985 r.

4. Nazwy złożone, określone w ust. 3 akapit drugi, umieszcza się na etykiecie przy użyciu liter tego samego rodzaju i koloru oraz wielkości, która umożliwi łatwe odróżnienie ich od innych informacji.
5. Gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach mogą być wprowadzone do obrotu tylko pod warunkiem, że nazwa określonego regionu, którego nazwy można używać w stosunku do danego wina, jest zaznaczona na korku oraz że butelka jest opatrzona etykietą od momentu opuszczenia miejsca wytworzenia.

Jednakże, w odniesieniu do etykietowania można dopuścić wyjątki, pod warunkiem, że zapewni się odpowiednie kontrole.

6. Przyjmuje się przepisy w celu wykonania ust. 5, jak również odstępstwa dotyczące oznakowań na korku, określonych w ust. 5 akapit pierwszy, w przypadku, gdy przy okazji kontroli przez właściwy organ, wino musujące nie zostanie uznane za gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1906/90

z dnia 26 czerwca 1990 r.

w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1235/89², w szczególności jego art. 2 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 2777/75 przewiduje określenie norm handlowych, które w szczególności mogą odnosić się do klasyfikacji według jakości i masy, do pakowania, przechowywania, transportu, prezentacji i znakowania określonych rodzajów mięsa drobiowego;

normy te mogą przyczynić się do poprawy jakości mięsa drobiowego i w konsekwencji ułatwić sprzedaż tego mięsa; dlatego w interesie producentów, przedsiębiorców i konsumentów leży stosowanie norm handlowych w odniesieniu do mięsa drobiowego przeznaczonego do spożycia przez ludzi;

dlatego normy tego rodzaju muszą mieć zastosowanie w odniesieniu do wszystkich rodzajów omawianego mięsa drobiowego na terenie Wspólnoty, na różnych etapach handlu; jednakże okazuje się również konieczne podzielenie całości mięsa drobiowego na dwie kategorie w zależności od budowy i wyglądu; tym niemniej uzasadnione wydaje się wyłączenie z zakresu stosowania tym norm, drobnej sprzedaży lokalnej oraz czynności rozbioru i odkostniania wykonywanych w miejscu sprzedaży zgodnie z art. 3 ust. 5 i 7 dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. dotyczącej problemów sanitarnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym³, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/657/EWG⁴, jak również dostaw do przemysłu spożywczego;

etykietowanie mięsa drobiowego podlega zasadom ogólnym ustalonym w dyrektywie Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków

¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.75, str. 77.

² Dz.U. nr L 128 z 11.05.89, str. 29.

³ Dz.U. nr L 55 z 8.03.71, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 382 z 31.12.88, str. 3.

spożywczych przeznaczonych na sprzedaż końcowemu konsumentowi⁵, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/395/EWG⁶; biorąc pod uwagę rodzaj omawianych produktów i w celu zapewnienia pełniejszej informacji dla konsumenta oraz ułatwienia obrotu, należy ustanowić niektóre dodatkowe wymagania zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 79/112/EWG oraz w szczególności mięso drobiowe powinno być klasyfikowane w dwóch klasach budowy oraz powinny być określone warunki, na których mięso ma być oferowane do sprzedaży; z tych samych powodów pożądanym jest także, aby szczegółowe dane dotyczące stosowanej metody schładzania i rodzaju hodowli drobiu były wykorzystywane jedynie zgodnie z wspólnotowymi regułami, które mają być ustalone;

z mikrobiologicznego punktu widzenia świeże mięso drobiowe należy uważać za łatwo psujący się środek spożywczy; konieczne jest zatem w przypadku takiego mięsa zastąpienie okresu minimalnej trwałości wyrażeniem „spożyć do” zgodnie z art. 9a ust. 1 dyrektywy 79/112/EWG;

w interesie producenta jak i konsumenta istotne jest, aby mięso drobiowe przywożone z państw trzecich odpowiadało normom wspólnotowym; niemniej jednak za uzasadnione uznaje się wyłączenie z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia mięsa drobiowego przeznaczonego na wywóz ze Wspólnoty;

konieczne jest ustanowienie bardziej szczegółowych zasad dotyczących wykonania niniejszego rozporządzenia; głównie techniczny charakter wymienionych problemów i ewentualna potrzeba częstych zmian powodują, że bardziej odpowiednia jest procedura przewidziana w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75; z tych samych powodów niezbędne wydaje się przyjęcie zgodnie z tą samą procedurą środków wymaganych w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia;

właściwe jest określenie procentowego udziału technologicznie nieuniknionej absorpcji wody, którego nie można przekroczyć podczas przygotowywania świeżych, mrożonych i głęboko mrożonych tusz; konieczne jest zatem ustalenie jednolitych metod kontroli przestrzegania tego przepisu; techniczny charakter wymienionych zasad powoduje konieczność ich ustalenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75; dlatego należy uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2697/76 z dnia 23 listopada 1976 r. ustanawiające wspólne normy zawartości wody w świeżych, mrożonych i głęboko mrożonych kurczakach, kurach i kogutów⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3204/83⁸;

każde Państwo Członkowskie ma obowiązek wyznaczenia właściwych władz odpowiedzialnych za zapewnienie przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia; procedura tego nadzoru musi być jednolita we wszystkich Państwach Członkowskich;

każde Państwo Członkowskie ma także obowiązek ustalenia kar stosowanych w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia,

⁵ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 186 z 13.06.89, str. 17.

⁷ Dz.U. nr 339 z 8.12.1976, str. 1.

⁸ Dz.U. nr 315 z 15.11.1983, str. 17.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotowe normy handlowe w odniesieniu do niektórych rodzajów i prezentacji mięsa drobiowego następujących gatunków określonych w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75:

- *Gallus domesticus*,
- kaczek,
- gęsi,
- indyków,
- perliczek.

Takie mięso drobiowe nie może być wprowadzone do obrotu we Wspólnocie w ramach działalności gospodarczej lub handlu, dopóki nie spełni przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do tusz drobiowych, części tusz oraz podrobów, włączając foie gras, których wykaz przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 rozporządzenia (EWG) 2777/75.

3. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się w odniesieniu do:

- mięsa drobiowego przeznaczonego na wywóz ze Wspólnoty,
- rodzaju sprzedaży określonych w art. 3 ust. 5 dyrektywy 71/118/EWG.

4. Niniejsze rozporządzenie nie narusza żadnych przepisów dotyczących kwestii weterynaryjnych i sanitarnych oraz środków spożywczych, ustanowionych w celu zapewnienia norm sanitarnych i zdrowotnych produktów lub w celu ochrony zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1. „mięso drobiowe”: oznacza mięso drobiowe nadające się do spożycia przez ludzi, które nie zostało poddane żadnej obróbce, z wyjątkiem schłodzenia w celu zapewnienia jego zakonserwowania;

2. „tusza”: oznacza całą tuszę ptaka gatunków określonych w art. 1 ust. 1 po wykrwawieniu, oskubaniu z piór i wypatroszeniu; jednak usunięcie serca, wątroby, płuc, żołądka, wola i nerek oraz odcięcie nóg na poziomie stępu lub głowy nie jest obowiązkowe; wypatroszoną tuszę można oferować do sprzedaży bez podrobów lub z podrobami, tj. sercem, wątrobą, żołądkiem i szyją, umieszczonymi w jamie brzusznej;
3. „części tuszy”: oznaczają mięso drobiowe, które ze względu na wielkość i cechy charakterystyczne zwartej tkanki mięśniowej można zidentyfikować jako pozyskane z odpowiednich części tuszy;
4. „paczkowane mięso drobiowe”: oznacza mięso drobiowe prezentowane zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 79/112/EWG;
5. „świeże mięso drobiowe”: oznacza mięso drobiowe nieusztynione wskutek procesu wychładzania, które ma być utrzymywane w temperaturze nie niższej niż -2°C i nie wyższej niż 4°C przez cały czas;
6. „mrożone mięso drobiowe”: oznacza mięso drobiowe, które musi być zamrożone możliwie jak najszybciej w związku z wymogami normalnych procedur ubojowych i które ma być utrzymywane w temperaturze nie wyższej niż -12°C przez cały czas. Można jednak ustalić pewne tolerancje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75;
7. „głęboko mrożone mięso drobiowe”: oznacza mięso drobiowe, które ma być utrzymywane w temperaturze nie wyższej niż -18°C przez cały czas, z zachowaniem tolerancji przewidzianej w dyrektywie Rady 89/108/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się głęboko mrożonych środków spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁹;
8. „mięso drobiowe niepaczkowane”: oznacza mięso drobiowe prezentowane bez opakowania do sprzedaży konsumentowi końcowemu lub pakowane w miejscu sprzedaży na życzenie konsumenta.

Artykuł 3

1. Mięso drobiowe, zdefiniowane w art. 1, klasyfikuje się w klasie „A” lub „B”, w zależności od budowy i wyglądu tusz lub ich części. Klasę „A” dzieli się dalej na A1 i A2 zgodnie z kryteriami określonymi na mocy procedury określonej w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75. Klasyfikacja ta uwzględnia w szczególności umięśnienie, występowanie tkanki tłuszczowej oraz ilość uszkodzeń i urazów.

2. Mięso drobiowe jest wprowadzane do obrotu, gdy spełnia ono jeden z następujących warunków:

- jest świeże,

⁹ Dz.U. nr 40 z 11.02.1989, str. 51.

- mrożone, lub
- głęboko mrożone.

3. Paczkowane mięso drobiowe mrożone lub głęboko mrożone może być sklasyfikowane według kategorii wagowej, w celu wprowadzenia której przyjmuje się szczegółowe przepisy zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75.

Artykuł 4

Niezależnie od przestrzegania ustawodawstwa krajowego przyjętego zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG, w towarzyszących dokumentach handlowych w rozumieniu art. 11 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy zamieszcza się następujące dodatkowe oznaczenia:

- a) klasę określoną w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia,
- b) stan, w którym mięso drobiowe wprowadza się do obrotu zgodnie z art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia oraz zalecaną temperaturę przechowywania.

Artykuł 5

1. Niezależnie od przestrzegania ustawodawstwa krajowego przyjętego zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG, etykietowanie, prezentacja i reklamowanie mięsa drobiowego przeznaczonego dla konsumenta końcowego są zgodne z dodatkowymi wymogami określonymi w ust. 3-6 niniejszego artykułu oraz w art. 7 ust. 2.

2. W przypadku świeżego mięsa drobiowego, datę minimalnej trwałości zastępuje się wrazeniem „spożyć przed”, zgodnie z art. 9a ust. 1 dyrektywy 79/112/EWG.

3. W przypadku paczkowanego mięsa drobiowego, na opakowaniu jednostkowym lub na przymocowanej etykiecie umieszcza się również następujące dane szczegółowe:

- a) klasę określoną w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- b) w przypadku świeżego mięsa drobiowego, cenę łączną i cenę za jednostkę masy obowiązującą w fazie sprzedaży detalicznej;
- c) stan, w którym mięso drobiowe wprowadza się do obrotu zgodnie z art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia oraz zalecaną temperaturę przechowywania;
- d) numer rejestracyjny rzeźni lub zakładu rozbioru, z wyjątkiem przypadku, gdy rozbiór i odkostnianie odbywa się w miejscu sprzedaży przewidzianym w art. 3 ust. 7 dyrektywy 71/118/EWG;

e) wskazanie państwa pochodzenia, w przypadku mięsa drobiowego przywożonego z państw trzecich.

4. Jeżeli mięso drobiowe jest oferowane do sprzedaży bez opakowania, z wyjątkiem przypadku, gdy rozbiór i odkostnianie odbywa się w miejscu sprzedaży przewidzianym w art. 3 ust. 7 dyrektywy 71/118/EWG, pod warunkiem, że taki rozbiór i odkostnianie odbywa się na prośbę i w obecności konsumenta, stosuje się art. 12 dyrektywy 79/112/EWG w odniesieniu do następujących dodatkowych oznaczeń:

a) klasy określonej w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;

b) ceny za jednostkę masy obowiązującej w fazie sprzedaży detalicznej;

c) stanu, w którym mięso drobiowe wprowadza się do obrotu zgodnie z art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia oraz zalecanej temperatury przechowywania;

d) numeru rejestracyjnego rzeźni lub zakładu rozbioru;

e) wskazania państwa pochodzenia, w przypadku mięsa drobiowego przywożonego z państw trzecich.

5. Szczegółowe zasady wskazywania nazwy, pod którą produkt jest sprzedawany w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 79/112/EWG można ustalić zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75.

6. Szczegółowe zasady dotyczące:

a) nieobowiązkowego wskazania zastosowanej metody schładzania; i

b) nieobowiązkowego wskazania rodzaju prowadzonej hodowli oraz warunków systematycznych kontroli, jakim poddawane są takie informacje,

przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75.

Zgodnie z tą samą procedurą ustala się warunki, w których regularne kontrole określone w lit. b) mogą być prowadzone przez organ wyznaczony przez Państwo Członkowskie i dający niezbędne gwarancje niezależności w odniesieniu do zainteresowanych producentów.

Artykuł 6

W drodze odstępstwa od przepisów art. 3-5 nie jest konieczne klasyfikowanie mięsa drobiowego i wskazywanie dodatkowych danych szczegółowych określonych w art. 3-5, w przypadku dostaw mięsa do zakładu rozbioru lub przetwórstwa przewidzianego w art. 2 i 3 dyrektywy Komisji 80/879/EWG z dnia 3 września 1980 r. w sprawie znakowania jakości zdrowotnej dużych opakowań zbiorczych mięsa drobiowego¹⁰.

¹⁰ Dz.U. nr 251 z 24.09.1980, str. 10.

Artykuł 7

1. Procentowy udział technologicznie nieuniknionej absorpcji wody, którego nie można przekroczyć podczas przygotowywania tusz świeżych, mrożonych i głęboko mrożonych, ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) 2777/75, jak również ustala się jednolite metody weryfikacji zgodności z wymienionymi przepisami.
2. Zgodnie z tą samą procedurą może być wprowadzony obowiązek wskazywania procentowego udziału wody technologicznie nieuniknionej, określonego w ust. 1.

Artykuł 8

1. Najpóźniej jeden miesiąc przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Państwa Członkowskie wyznaczają właściwe władze odpowiedzialne za nadzór zgodności z niniejszym rozporządzeniem.
2. O wyznaczeniu określonym w ust. 1, łącznie z późniejszymi zmianami, powiadamia się Komisję i inne Państwa Członkowskie.
3. Władze określone w ust. 1 przeprowadzają kontrole:
 - a) reprezentatywnych próbek mięsa drobiowego na wszystkich etapach obrotu, jak również podczas transportu,
 - b) reprezentatywnych próbek podczas odprawy celnej mięsa drobiowego przywożonego z państw trzecich.

Art. 9

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75 przyjmuje się szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności kryteria klasyfikacji w rozumieniu art. 3 ust. 1, jak również środki mające na celu zapewnienie jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu karania naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie informacje niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Do czasu wprowadzenia w życie środków przyjętych zgodnie z art. 7 niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy rozporządzenia (EWG) nr 2967/76.

Artykuł 13

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 lipca 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca, 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1538/91

z dnia 5 czerwca 1991 r.

wprowadzające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1906/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1906/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu¹, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1906/90 wprowadziło niektóre normy handlowe w odniesieniu do drobiu stosowanie których wymaga przyjęcia przepisów w szczególności w zakresie asortymentu tusz drobiowych, elementów tusz i podrobów, do których wspomniane rozporządzenie ma zastosowanie, klasyfikacji według budowy, wyglądu i masy, form prezentacji, oznaczenia nazwy pod jaką dane produkty mają być sprzedawane, fakultatywnego oznaczania metod schładzania oraz rodzajów hodowli, warunków przechowywania i transportu niektórych rodzajów mięsa drobiowego oraz nadzoru nad przestrzeganiem tych przepisów, w celu zapewnienia ich jednolitego stosowania w całej Wspólnocie;

w celu uregulowania obrotu drobiem różnych klas ustalanych według budowy i wyglądu, konieczne jest ustanowienie definicji rodzaju, wieku i prezentacji w odniesieniu do tusz oraz ustalenie budowy anatomicznej i zawartości w odniesieniu do kawałków tusz; w przypadku produktów znanych jako „*foie gras*”, z powodu ich dużej wartości i wiążącego się z tym niebezpieczeństwa oszukańczych praktyk, występuje konieczność ustanowienia szczególnie precyzyjnych minimalnych norm handlowych;

stosowanie wymienionych norm nie jest konieczne w odniesieniu do niektórych produktów i form prezentacji, o znaczeniu lokalnym lub w inny sposób ograniczonym; jednakże nazwy, pod którymi takie produkty są sprzedawane nie powinny wprowadzać konsumenta w błąd w poważnym stopniu powodując u niego utożsamianie wymienionych produktów z produktami podlegającymi omawianym normom; podobnie dodatkowe określenia opisowe stosowane przy przyporządkowywaniu nazw takim produktom powinny również podlegać niniejszemu przepisowi;

temperatura przechowywania i obróbki ma decydujące znaczenie dla utrzymywania wysokich norm jakości; dlatego celowe jest określenie minimalnej temperatury przechowywania

¹ Dz.U. nr L 173 z 6.07.1990, str. 1.

zamrożonych produktów mięsa drobiowego;

przepisy niniejszego rozporządzenia, w szczególności przepisy odnoszące się do nadzoru i egzekwowania, muszą być jednolicie stosowane w całej Wspólnocie; dlatego należy ustanowić jednolite środki w zakresie pobierania prób losowych oraz dopuszczalne odchylenia;

zarówno w celu dostarczenia konsumentowi wyczerpującej, jednoznacznej i obiektywnej informacji na temat produktu oferowanego do sprzedaży, jak i w celu zagwarantowania swobodnego przepływu takich produktów w całej Wspólnocie, konieczne jest zapewnienie, że normy handlowe w odniesieniu do mięsa drobiowego uwzględniają w możliwie szerokim zakresie przepisy dyrektywy Rady 76/211/EWG z dnia 20 stycznia 1976 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do paczkowania niektórych towarów² według ich masy lub objętości, zmienionej dyrektywą 78/891/EWG³;

wśród oznaczeń, które można fakultatywnie stosować na etykietach, występują oznaczenia dotyczące metody schładzania oraz poszczególnych rodzajów hodowli; wykorzystywanie tego ostatniego oznaczenia, w interesie ochrony konsumenta, wymaga podporządkowania ściśle określonym kryteriom dotyczącym tak warunków hodowli, jak i progu ilościowego, w celu ustalenia niektórych kryteriów, takich jak wiek ubojowy lub okres tuczu i zawartość niektórych składników środków spożywczych;

właściwe jest wykonywanie przez Komisję stałego nadzoru zgodności z prawem wspólnotowym, w tym norm handlowych, w szczególności krajowych środków przyjętych w oparciu o niniejsze przepisy; należy ustanowić przepisy szczególne w celu rejestracji i systematycznej kontroli przedsiębiorstw upoważnionych do stosowania określeń odnoszących się do poszczególnych rodzajów hodowli; dlatego przedsiębiorstwa takie muszą być zobowiązane do prowadzenia systematycznej i szczegółowej ewidencji w tym zakresie;

z uwagi na specjalistyczny charakter wymienionych kontroli, właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego mogą dokonać przeniesienia odpowiedzialności w tym zakresie na odpowiednio przygotowane i należycie zatwierdzone organy zewnętrzne, z zastrzeżeniem właściwego nadzoru i środków bezpieczeństwa;

podmioty gospodarcze w państwach trzecich mogą zamierzać wykorzystywać fakultatywne oznaczenia dotyczące metody schładzania oraz rodzajów hodowli; należy ustanowić przepisy uwzględniające taką możliwość, z zastrzeżeniem certyfikacji przez właściwy urząd zainteresowanego państwa trzeciego, które znajduje się na wykazie utworzonym przez Komisję;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. mięsa drobiowego i jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

² Dz.U. nr L 46 z 21.02.1976, str. 1.

³ Dz.U. nr L 311 z 4.11.1978, str. 21.

Artykuł 1

W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1906/90 stosuje się następujące definicje:

1. Tusze drobiowe

- a) PTACTWO DOMOWE (*Gallus domesticus*)
- kurczak, brojler: ptak z giętkim zakończeniem mostka (nieskostniałym),
 - kogut, kura, sztuki mięsne lub rosołowe: ptak z twardym (skostniałym) zakończeniem mostka,
 - kapłon: kogut chirurgicznie kastrowany przed uzyskaniem dojrzałości płciowej,
 - pisklę: kurczątko (*poussin, coquelet*) o masie tuszy poniżej 750 g (mierzonej bez podrobów, głowy i łap);
- b) INDYKI (*Meleagris gallopavo dom.*)
- (młody) indyk: ptak z giętkim zakończeniem mostka (nieskostniałym),
 - indyk: ptak z twardym (skostniałym) zakończeniem mostka;
- c) KACZKI (*Anas platyrhynchos dom., cairina muschata*)
- (młoda) kaczka lub pisklę kacze, (młoda) kaczka piżmowa: ptak z giętkim zakończeniem mostka (nieskostniałym),
 - kaczka, kaczka piżmowa: ptak z twardym (skostniałym) zakończeniem mostka;
- d) GĘSI (*Anser anser dom.*)
- (młoda) gęś lub pisklę gęsie: ptak z giętkim zakończeniem mostka (nieskostniałym). Warstwa tłuszczu na całej tuszy jest cienka lub średnia; tłuszcz młodej gęsi może mieć zróżnicowane zabarwienie zależnie od rodzaju żywienia,
 - gęś: ptak z twardym (skostniałym) zakończeniem mostka; na całej tuszy występuje średnia do grubej warstwa tłuszczu;
- e) PERLICZKA (*Numida meleagris domesticus*)

- (młoda) perliczka: ptak z giętkim zakończeniem mostka (nieskostniałym),
- perliczka: ptak z twardym (skostniałym) zakończeniem mostka.

Do celów niniejszego rozporządzenia warianty powyższych określeń wynikające z płci, są równoważne.

2. Kawalki drobiu

- a) Połówka: połowa tuszy uzyskana przez proste cięcie pionowe wzdłuż mostka i kręgosłupa
- b) Ćwiartka: połówka podzielona przez poprzeczne cięcie, w wyniku którego uzyskuje się ćwiartki z piersią i z nogą;
- c) Nieoddzielone ćwiartki tylne: obie ćwiartki tylne w jednym kawałku, połączone częścią grzbietu, z kuprem lub bez kupra;
- d) Pierś: mostek z żebrami lub ich częścią, rozłożonymi po jego obydwóch stronach, łącznie z otaczającymi je mięśniami. Pierś można oferować jako całość lub połowę;
- e) Noga: kości udowa, piszczelowa i strzałkowa, łącznie z otaczającymi je mięśniami. Dwa cięcia wykonuje się w stawach;
- f) Noga kurczaka z przylegającą częścią grzbietu, przy czym masa tej ostatniej nie przekracza 25% masy kawałka;
- g) Udo: kość udowa łącznie z otaczającymi mięśniami. Dwa cięcia wykonuje się w stawach;
- h) Podudzie: kość piszczelowa i kość strzałkowa łącznie z otaczającymi je mięśniami. Dwa cięcia wykonuje się w stawach;
- i) Skrzydło: kość ramieniowa, kość promieniowa i kość łokciowa łącznie z otaczającymi je mięśniami. W przypadku skrzydeł indyków można oferować oddzielnie kość ramieniową lub promieniową/łokciową łącznie z otaczającymi je mięśniami. Usunięcie końca skrzydła, włącznie z kością nadgarstka jest fakultatywne. Cięcia wykonuje się w stawach;
- j) Skrzydła nieoddzielone: obydwa skrzydła w jednym kawałku, połączone częścią grzbietu, przy czym masa tego ostatniego nie przekracza 45% całkowitej masy kawałka;
- k) Filet z piersi: cała lub połowa piersi bez kości. tj. bez mostka i żeber. Filet z piersi indyczej może składać się wyłącznie z mięśnia piersiowego głębokiego;

- l) filet z piersi z mostkiem: filet z piersi, bez skóry, z obojczykiem i chrząstką mostka, przy czym masa obojczyka i chrząstki mostka nie przekracza 3% całkowitej masy kawałka.

W przypadku produktów wymienionych w lit. e), g) i h) do dnia 31 grudnia 1991 r. oba cięcia mogą być wykonywane blisko stawów.

Produkty wymienione w lit. d)-k) można oferować ze skórą lub bez skóry. Brak skóry w produktach wymienionych w lit. d)-j) lub występowanie skóry w produkcie wymienionym w lit. k) podaje się na etykiecie określonej w art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 79/112/EWG⁴.

3. Foie gras:

wątroby z gęsi lub kaczek rodzaju *Cairina muschata* lub krzyżówki z *Anas platyrachos*, u których nastąpiło przetłuszczenie i powiększenie wątroby wskutek określonego żywienia.

Tego rodzaju wątroby usunięte z całkowicie wykrwawionych ptaków, mają jednolitą barwę.

Masa wątrób przedstawia się następująco:

- wątroby kaczki: ważą co najmniej 250 g netto,
- wątroby gęsi: ważą co najmniej 400 g netto.

Artykuł 2

1. Tusze drobiowe wprowadzane do obrotu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem są przygotowane do sprzedaży w jednej z poniższych prezentacji:

- częściowo patroszone („effilé”, „roped”),
- patroszone, z podrobami,
- patroszone, bez podrobów.

2. Tusze częściowo patroszone są to tusze drobiowe, z których nie zostały usunięte takie części jak: serce, wątroba, płuca, żołądek mięśniowy, wole i nerki.

3. We wszystkich prezentacjach tusz, jeżeli nie została usunięta głowa, w tuszy mogą pozostać tchawica i przełyk.

4. Do podrobów należą wyłącznie:

⁴ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

Serce, szyja, żołądek mięśniowy i wątroba, a także wszystkie inne części tuszy uznane za jadalne na rynku, na którym produkt jest przeznaczony do ostatecznego spożycia. Wątroby bez pęcherzyków żółciowych. Żołądek mięśniowy bez zrogowaciałego nabłonka, zawartość żołądka usunięta. Serce może być z workiem osierdziowym lub bez niego. Jeżeli szyja pozostaje połączona z tuszą, nie zalicza się jej do podrobów.

W przypadku, gdy jeden z czterech wymienionych organów zwyczajowo nie jest oferowany do sprzedaży łącznie z tuszą, brak tego organu podaje się na etykiecie.

Artykuł 3

1. Nazwy handlowe, pod którymi sprzedaje się produkty objęte niniejszym rozporządzeniem, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 79/112/EWG, są nazwami wymienionymi w art. 1 niniejszego rozporządzenia i odpowiadającymi im określeniami w różnych językach wspólnotowych, podanymi w załączniku I, uściślonymi w przypadku:

- całych tusz przez odniesienie do formy prezentacji ustanowionych w art. 2 ust. 1,
- kawałków drobiu, przez odniesienie do poszczególnych gatunków.

2. Nazwy zdefiniowane w art. 1 ust. 1 i 2 można dodatkowo uzupełnić innymi określeniami, pod warunkiem, że w istotny sposób nie wprowadzi to konsumenta w błąd, w szczególności prowadząc do utożsamiania przez niego danego produktu z innymi produktami wymienionymi w art. 1 ust. 1 i 2 lub z oznaczeniami przewidzianymi w art. 10.

Artykuł 4

Produkty inne niż określone w art. 1 mogą być wprowadzane do obrotu we Wspólnocie tylko pod nazwami, które w poważnym stopniu nie wprowadzają konsumenta w błąd, powodując ich utożsamianie z innymi produktami określonymi w art. 1 lub z oznaczeniami przewidzianymi w art. 10.

Artykuł 5

Do mrożonego mięsa drobiowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1906/90 obowiązują następujące dodatkowe przepisy:

Temperatura mrożonego mięsa drobiowego objętego niniejszym rozporządzeniem musi być stabilna w całym produkcie i być utrzymywana, we wszystkich punktach produktu na poziomie -12 °C lub niższym, z możliwie krótkimi wahaniami w górę o nie więcej niż 3 °C. Te odchylenia temperatury produktu są dopuszczalne zgodnie z dobrą praktyką przechowywania i dystrybucji w czasie lokalnej dystrybucji oraz w szafach wystawowych w handlu detalicznym.

Artykuł 6

1. Tusze drobiowe i kawałki tusz, objęte niniejszym rozporządzeniem, spełniają następujące wymogi minimalne w celu ich zaliczenia do klasy A i B:

- nienaruszone, uwzględniając rodzaj prezentacji,
- czyste, wolne od jakichkolwiek widocznych substancji obcych, zabrudzeń lub krwi,
- bez obcego zapachu,
- bez widocznych plam krwistych, z wyjątkiem małych i niezauważalnych,
- bez wystających złamanych kości,
- bez poważnych stłuczeń.

Świeże mięso drobiowe nie może wykazywać żadnych oznak wcześniejszego zamrażania.

2. Tusze drobiowe i kawałki drobiu spełniają poniższe dodatkowe kryteria w celu zaliczenia ich do klasy handlowej A:

- posiadają dobrą budowę. Tkanka mięśniowa pełna, pierś dobrze rozwinięta, szeroka, długa i umięśniona, nogi umięśnione. U kurczaków, młodych kaczek lub kaczyc piskląt oraz indyków, pierś, grzbiet i nogi pokryte cienką, równomierną warstwą tłuszczu. U kogutów, kur, kaczek i młodych gęsi dopuszczalna jest grubsza warstwa tłuszczu. U gęsi dorosłych występuje średnia do grubej warstwa tłuszczu, na całej tuszy,
- na piersi, nogach, kuprze, stawach nóg i końcach skrzydeł mogą występować pojedyncze niewielkie pióra, pozostałości (końcówki piór) i pióra włosowate (filopluma). W przypadku kur rosołowych, kaczek, indyków i gęsi pojedyncze pióra mogą występować również na innych częściach tuszy,
- pewne uszkodzenia, stłuczenia i przebarwienia są dopuszczalne, o ile są małe i niezauważalne i nie znajdują się na piersi lub nogach. Może brakować końcówki skrzydła. Dopuszczalne jest lekkie zaczerwienienie końcówek skrzydeł i torebki stawowej,
- w przypadku drobiu mrożonego i głęboko mrożonego nie występują ślady oparzelin zamrażalniczych⁵, chyba że są marginalne, małe, nierzucające się w oczy i nie znajdują się na piersiach lub nogach.

Artykuł 7

⁵ Oparzelina zamrażalnicza: (rozumiana jako obniżenie jakości) miejscowe lub rozległe nieodwracalne wysuszenie skóry i/lub tkanki mięśniowej, które może się przejawiać jako zmiany:

- w początkowej zabarwieniu (przeważnie jaśniejsza) i/lub
- w smaku i zapachu (bez smaku lub zjełczały) i/lub
- w konsystencji (sucha, gąbczasta).

1. Decyzje wynikające z niezachowania zgodności z art. 1 i 6 można jedynie podejmować w odniesieniu do całej partii, skontrolowanej zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.
2. Cała partia składa się z mięsa drobiowego tego samego rodzaju, tej samej klasy i z tej samej serii produkcyjnej lub z tej samej rzeźni bądź tego samego zakładu rozbioru, zlokalizowanego w tym samym miejscu, które ma być poddane kontroli.
3. Z każdej partii w rzeźni, zakładzie rozbioru, magazynach hurtowych i detalicznych lub w czasie odprawy celnej w przypadku przywozu z państw trzecich, pobiera się losowo następujące liczby poszczególnych produktów określonych w art. 1:

Wielkość partii	Liczność próbki	Dopuszczalna liczba jednostek wadliwych
100-500	30	5
501-3200	50	7
> 3200	80	10

4. Podczas badania partii mięsa drobiowego klasy A dopuszczalna liczba jednostek wadliwych określona w ust. 3 jest dozwolona w związku z:
 - a) cięcia niewykonane w stawach, w przypadku nóg, ud podudzi i skrzydeł;
 - b) występowanie w masie nie więcej niż 2% chrząstki (giętkiej końcówki mostka), w przypadku filetu z piersi;
 - c) występowanie niewielkich i niezauważalnych uszkodzeń, stłuczeń, przebarwień i śladów oparzeliny zamrażalniczej na piersiach i nogach.
5. Podczas badania partii mięsa drobiowego klasy B podwaja się dopuszczalną liczbę wadliwych jednostek w stosunku do produktów wymienionych w ust. 4 lit. a) i b).
6. W przypadku gdy badana partia zostaje uznana za niezgodną z przepisami, organ nadzorujący zabrania wprowadzenia jej do obrotu lub nie dopuszcza do wwozu partii pochodzącej z państwa trzeciego, do czasu przedstawienia dowodu, że uzyskano zgodność partii z przepisami art. 1 i 6.

Artykuł 8

1. W handlu detalicznym paczkowane mięso drobiowe mrożone lub głęboko mrożone można klasyfikować według klas wagowych zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1906/90 w opakowaniach jednostkowych w rozumieniu art. 2 dyrektywy 76/211/EWG.

Opakowaniami jednostkowymi mogą być:

- opakowania zawierające jedną tuszę drobiową, lub
- opakowania zawierające jeden lub kilka kawałków tuszy tego samego rodzaju i gatunku drobiu

jak określono w art. 1.

2. Zgodnie z ust. 3 i 4 na wszystkich opakowaniach jednostkowych widnieje oznaczenie masy produktu, podawanej jako „masa nominalna”, którą opakowania powinny zawierać.

3. Paczkowane mięso drobiowe mrożone lub głęboko mrożone można klasyfikować według kategorii mas nominalnych, jak następuje:

- tusze < 1 100 g: klasy po 50 g (1 050-1 000-950 itd.),
- tusze > 1 100 g: klasy po 100 g (1 100-1 200-1 300 itd.),
- kawałki drobiu: 250g – 500 g – 750 g – 1 000 g – 1 500 g – 2 000g - 2 500 g – 5 000g.

4. Opakowania jednostkowe określone w ust. 1 przygotowuje się w taki sposób, aby były spełnione następujące warunki:

- rzeczywista zawartość opakowania nie jest mniejsza średnio niż masa nominalna,
- udział opakowań wykazujących ujemną wartość błędu (niedoboru) większą niż dopuszczalna wartość przewidziana w ust. 9 i 10 jest wystarczająco niski, aby partie opakowań jednostkowych spełniały wymagania badań wymienionych w ust. 11,
- opakowania jednostkowe wykazujące ujemną wartość błędu (niedoboru) większą niż podwójna wartość przewidziana w ust. 9 i 10, nie są wprowadzane do obrotu.

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje masy nominalnej, rzeczywistej zawartości i ujemną wartość błędu (niedoboru) określone w załączniku I do dyrektywy 76/211/EWG.

5. W zakresie odpowiedzialności paczkującego lub importera za mięso drobiowe mrożone lub głęboko mrożone oraz w zakresie kontroli przeprowadzanych przez właściwe władze, przepisy określone w załączniku I do dyrektywy 76/211/EWG, pkt 4, 5 i 6 stosuje się *mutatis mutandis*.

6. Kontrolę opakowań jednostkowych przeprowadza się poprzez pobieranie próbek i składa się ona z dwóch części:

- badania rzeczywistej zawartości każdego pobranego opakowania jednostkowego w

próbie losowej,

- badania średniej rzeczywistej zawartości opakowania jednostkowego w próbie losowej.

Partię opakowań jednostkowych uważa się za przyjętą, jeżeli wyniki obydwóch kontroli spełniają kryteria przyjęcia określone w ust. 11 i 12.

7. Partia przygotowana jest z opakowań jednostkowych o jednakowej masie nominalnej, tego samego rodzaju i z tej samej serii produkcyjnej, zapakowanych w tym samym miejscu, przedstawionych do oceny.

Wielkość partii ogranicza się do ilości ustanowionych poniżej:

- jeżeli towary paczkowane są badane na końcu linii paczkującej, to wielkość każdej partii odpowiada maksymalnej wydajności linii paczkującej w ciągu jednej godziny, bez żadnego ograniczenia wielkości partii;
- w pozostałych przypadkach wielkość partii jest ograniczona do 10 000.

8. Z każdej badanej partii pobiera się losowo następujące liczby opakowań jednostkowych:

Wielkość partii	Liczność próbek
100-500	30
501-3 200	50
> 3 200	80

Partie zawierające mniej niż 100 opakowań jednostkowych podlegają w 100% badaniu nieniszczącemu, w rozumieniu załącznika II do dyrektywy 76/211/EWG, w przypadku, gdy jest ono przeprowadzane.

9. W przypadku paczkowanych pojedynczych tusz, dopuszczalne są następujące ujemne wartości błędu (niedoboru):

Masa nominalna	Dopuszczalna ujemna wartość błędu
mniej niż 1 100	25
powyżej 1 100	50

(w g.)

10. W przypadku paczkowanych kawałków drobiu, stosuje się poniższe ujemne wartości błędu (niedoboru):

Masa nominalna	Dopuszczalna ujemna wartość błędu
----------------	-----------------------------------

	(w g.)	(w %)
250	9	
500	15	
750	15	
1 000		1,5
1 500		1,5
2 000		1,5
2 500		1,5
3 000		1,5
5 000		1,5

11. Podczas badania rzeczywistej zawartości poszczególnych opakowań jednostkowych w próbie losowej, minimalna dopuszczalna zawartość jest obliczana przez odjęcie dopuszczalnej ujemnej wartości błędu (niedoboru) dla danej zawartości od masy nominalnej opakowania jednostkowego.

Opakowania jednostkowe w próbie losowej, których rzeczywista zawartość jest mniejsza niż minimalna zawartość akceptowana, uważa się za wadliwe.

Badana partia opakowań jednostkowych może być uznana za przyjęta lub odrzucona, jeżeli liczba wadliwych opakowań jednostkowych w próbie losowej jest niższa lub równa kryterium przyjęcia albo jest równa lub wyższa od kryterium odrzucenia, podanych poniżej:

Liczność próbki	Liczba opakowań wadliwych	
	Kryterium przyjęcia	Kryterium odrzucenia
30	2	3
50	3	4
80	5	6

12. W przypadku badania średniej rzeczywistej zawartości, partię opakowań jednostkowych uważa się za przyjętą, jeżeli średnia rzeczywista zawartość opakowań jednostkowych tworzących próbkę losową jest większa niż kryterium przyjęcia podane poniżej:

Liczność próbki	Kryterium przyjęcia w odniesieniu do średniej rzeczywistej zawartości
30	$\bar{x} \geq Q_n - 0,503 s$
50	$\bar{x} \geq Q_n - 0,379 s$
80	$\bar{x} \geq Q_n - 0,295 s$

\bar{x} = średnia rzeczywista zawartość opakowań jednostkowych,

Q_n = nominalna masa opakowania jednostkowego,

s = odchylenie standardowe rzeczywistej zawartości opakowań jednostkowych w partii.

Odchylenie standardowe oblicza się w sposób ustanowiony załączniku II do dyrektywy 76/211/EWG ppkt 2.3.2.2.

13. Stosuje się przepisy art. 4 ust. 4 dyrektywy 76/211/EWG.

Artykuł 9

Oznaczenie dotyczące wykorzystania jednej z metod schładzania zdefiniowanej w niniejszym rozporządzeniu i odpowiadające określeniom w innych językach wspólnotowych wymienionych w załączniku II może występować na etykietach w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit.

a) dyrektywy 79/112/EWG:

- schładzanie wiewowe: schładzanie tusz drobiowych w strumieniu zimnego powietrza,
- schładzanie wiewowe natryskowe: schładzanie tusz drobiowych w strumieniu zimnego powietrza uzupełnionego mgłą wodną celem podniesienia efektywności schładzania i utrzymania wilgotnej powierzchni tuszy;
- schładzanie zanurzeniowe: schładzanie tusz drobiowych w zbiornikach z wodą lub wodą z lodem w przeciwprądzie, zgodnie z opisem zawartym w dyrektywie Rady 71/118/EWG⁶ załączniku I rozdział V pkt. 28 lit. a) i b).

Artykuł 10

1. W celu oznaczenia rodzaju hodowli, z wyjątkiem hodowli organicznej i biologicznej, jedynie określenia ustalone w niniejszym rozporządzeniu oraz odpowiadające im określenia w innych językach wspólnotowych, wymienione w załączniku III, mogą występować na etykietach w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 79/112/EWG, o ile spełnione są odpowiednie warunki wymienione w załączniku IV:

a) „żywione z udziałem...% składnika.....”;

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

- b) „ekstensywny chów ściółkowy”;
- c) „chów z wolnym wybiegiem”;
- d) „tradycyjny chów z wolnym wybiegiem”;
- e) „chów z wolnym wybiegiem - bez ograniczeń”.

Wymienione określenia można uzupełnić oznaczeniami odnoszącymi się do szczególnych cech charakterystycznych dla odpowiednich sposobów hodowli.

2. Podawanie wieku w momencie uboju lub długości okresu tuczu jest dopuszczalne, jedynie w przypadku, gdy stosuje się jedno z określeń wymienionych w ust. 1 oraz w odniesieniu do wieku nie niższego niż wiek wskazany w załączniku IV lit. b), c) lub d). Jednakże przepisu tego nie stosuje się w przypadku piskląt.

3. Niniejsze przepisy stosuje się bez uszczerbku dla krajowych środków technicznych wykraczających poza minimalne wymagania podane w załączniku IV, które mają zastosowanie jedynie do producentów danego Państwa Członkowskiego, o ile środki te są zgodne z prawem wspólnotowym i wspólnymi normami handlowymi w odniesieniu do mięsa drobiowego.

4. Krajowe środki określone w ust. 3 przekazuje się do wiadomości Komisji.

5. W dowolnym czasie i na wniosek Komisji, Państwa Członkowskie przekazują wszelkie informacje konieczne do oceny kompatybilności środków omawianych w niniejszym artykule, z prawem wspólnotowym i wspólnymi normami handlowymi w odniesieniu do mięsa drobiowego.

Artykuł 11

1. Rzeźnie upoważnione do stosowania określeń wymienionych w art. 10 podlegają specjalnej rejestracji. Prowadzą one oddzielną ewidencję, według sposobu hodowli:

- nazw i adresów producentów tego rodzaju ptaków, którzy są rejestrowani po kontroli właściwego urzędu Państwa Członkowskiego,
- na żądanie tego urzędu, liczby ptaków hodowanych przez poszczególnych producentów na serię wychowu.

2. Omawiani producenci są następnie regularnie kontrolowani. Prowadzą oni bieżącą ewidencję liczby ptaków według rodzaju hodowli drobiu, podając także liczbę sprzedanych ptaków i nazwę nabywcy.

3. Regularne kontrole zgodności z art. 10 i 11 przeprowadza się:

- na fermach: co najmniej raz w danej serii wychowu,
- w mieszalniach pasz: co najmniej raz w odniesieniu do stosowanego składu paszy, a w każdym wypadku co najmniej raz w roku,
- w rzeźniach: co najmniej cztery razy w roku,
- w wylęgarniach drobiu: co najmniej raz w roku w odniesieniu do rodzajów hodowli określonych w art. 10 ust. 1 lit. d) i e).

4. Do dnia 1 lipca 1991 r. każde Państwo Członkowskie przedstawi pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji, wykaz zatwierdzonych rzeźni zarejestrowanych zgodnie z ust. 1, z podaniem nazwy, adresu i numeru przydzielonego każdej z nich. Wszelkie zmiany w wymienionym wykazie podawane są na początku każdego kwartału roku kalendarzowego do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji.

Artykuł 12

W przypadku nadzoru nad stosowanymi oznaczeniami rodzajów hodowli, wymienionego w art. 5 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1906/90, organy wyznaczone przez Państwa Członkowskie spełniają kryteria określone w normie europejskiej EN/45011 z dnia 26 czerwca 1989 r., oraz jako takie otrzymują pozwolenie oraz podlegają kontroli właściwych władz zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 13

Mięso drobiowe przywożone z państw trzecich może posiadać jedno lub więcej oznaczeń fakultatywnych przewidzianych w art. 9 lub 10, jeżeli jest zaopatrzone w zaświadczenie wystawione przez właściwy urząd kraju pochodzenia potwierdzające zgodność danych produktów z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia.

Na wniosek państwa trzeciego Komisja sporządza wykaz tych urzędów.

Artykuł 14

Nazwy produktów oraz pozostałe określenia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu podaje się co najmniej w języku lub językach Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce sprzedaż detaliczna lub inne wykorzystanie produktu.

Artykuł 15

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 czerwca 1991 r. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1991 r. Jednakże do dnia 31 grudnia 1991 r. podmioty gospodarcze mogą paczkować produkty objęte niniejszym rozporządzeniem w materiały opakowaniowe noszące oznaczenia przewidziane w prawie wspólnotowym lub krajowym, obowiązującym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. W związku z

tym wymienione produkty mogą być wprowadzane do obrotu do dnia 31 grudnia 1992 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 czerwca 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ZALACZNIK I

ART. 1 UST. 1 - NAZWY TUSZ DROBIU

	E	F	D	DK	ESP	GR	I	NL	P
1.	Chicken, broiler	Poulet (de chair)	Hähnchen	Kylling, slatgekylling	Pollo (de carne)	()	Pollo, <Broilet>	Kuiken, braadkuiken	Frango
2	Cock, hen, casserole or boiling fowl	Coq, poule (_ bouillir)	Suppenhuhn	Hane, h _ ne, suppeh _ ne	Gallo, gallina	()	Gallo, gallina Pollame da brodo	Haan, hen, soep of stoofkip	Galo, galinha
3.	Capon	Chapon	Kapuan	Kapun	Capón	()	Cappone	Kapoen	Cap_o
4.	Poussin, Coquelet	Poussin, coquelet	Stubenküken	Poussin, Coquelet	Polluelo	()	Galletto	Piepkuiken	Pinto, coquelet
1.	(Young) turkey	Dindonneau (jeune) dinde	(Junge) Pute (Junger) Truthahn	(Mini)kalkun	Pavo (joven)	()	(Giovane) tacchino	(Jonge) kalkoen	Peru
2.	Turkey	Dinde (_ bouillir)	Pute, Truthahn	Aviskalkun	Pavo	()	Tacchino/a	Kalkoen	Peru adulto
1.	(Young) duck, duckling, (Young) Muscovy duck	(Jeune) canard, caneton, (jeune) canard de Barbaric	Frühmastente, Jungente, (Junge) Flugente	(Ung) and, (Ung) berberand	Pato (joven o anadino), pato de Berberia (joven)	()	(Giovane) anatra, (Giovane) anatra muta	(Jonge) eend, (Jonge) Barbarijse eend	Pato, Pato <i>Barbary</i>

	E	F	D	DK	ESP	GR	I	NL	P
2.	Duck, Muscovy duck	Canard, canard de Barbarie (_ bouillir)	Ente Flugente	Avlsand Berberand	Pato, pato de Berberia	_____, _____ _____	Anatra Anatra muta	Eend, Barbarijse Eend	Pato adulto, pato adulto <i>Barbary</i> ,
1.	(Young) goose, gosling	(Jeune) oie ou oison	Frühmastgans, (Junge) Gans	(Ung) g_ s	Oca (joven), ansarón	(_____ _____	(Giovane) oca	(Jonge) gans	Ganso
2.	Goose	Oie	Gans	Avlsg_ s	Oca	_____	Oca	Gans	Ganso adulto
1.	(Young) guinea fowl	(Jeune) pintade Pintadeau	(Junge) Perlhuhn	(Ung) pereh_ ne	Pintada (joven)	(_____ _____	(Giovane) faraona	(Jonge) parelhoen	Pintada
2.	Guinea fowl	Pintade	Perlhuhn	Avlsperleh_ ne	Pintada	_____	Faraona	Parelhoen	Pintada adulta

ART. 1 UST. 2 - NAZWY KAWALKÓW DROBIU

	E	F	D	DK	ESP	GR	I	NL	P
a)	Half	Demi ou moitié	Hälfte oder Halbes	Halvt	Medio	—	Met_	Helft	Metade
b)	Quarter	Quart	(Vorder-, Hinter-) Viertel	Kvart	Cuarto	—	Quarto	Kwart	Quarto
c)	Unseparated leg quarters	Quarts postérieurs non séparés	Hinterviertel am Stück	Sammenhengende l_rstykker	Cuartos traseros unidos	—	Cosciotto	Niet-gescheiden achterkwarten	Quartos de coxa n_o separados
d)	Breast	Poitrine, blanc ou filet sur os	Brust, halbe Brust, halbierte Brust	Bryst	Pechuga	—	Petto con osso	Borst	Peito
e)	Leg	Cuisse	Schenkel, Keule	Helt l_r	Muslo y contra-muslo	—	Coscia	Hele poot, hele dij	Perna inteira
f)	Chicken leg with a portion of the back	Cuisse de poulet avec une portion du dos	Hähnchenschenkel mit Rückenstück	Kyllingel_r med en del af ryggen	Cuarto trasero de pollo	—	Coscetta	Poot/dij met rug-deel (bout)	Perna inteire de frango com uma por_o do dorso
g)	Thigh	Haut de cuisse	Oberschenkel, Oberkeule	Overl_r	Contramuslo	()	Sovracoscia	Bovenpoot, bovendij	Coxa
h)	Drumstick	Pilon	Unterschenkel, Unterkeule	Undrl_r	Muslo	—	Fuso	Onderpoot, onderdij	Perna

i)	Wing	Aile	Flügel	Vinge	Ala	Ala	Ala	Ala	Ala	Ala											
j)	Unseparated wings	Ailes non séparées	Beide Flügel, ungetrennt	Sammenhengende vinger	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas	Alais unidas
k)	Breast fillet	Filet de poitrine, blanc, filet, noix	Brustfilet, Filet aus der Brust	Brystfilet	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga	Filete de puchuga
l)	Breast fillet with wishbone	Filet de poitrine avec clavicule	Brustfilet mit Schlüsselbein	Brystfilet med _nskeben	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula	Filete de pechuga con clavícula

ART. 9 - METODY SCHŁADZANIA

	E	F	D	DK	ESP	GR	I	NL	P
1.	Air chilling	Refroidissement par air	Luftkühlung	Luft_killing	Refrigeración por aire	_____	Raffreddamenti ad aria	Luchtkoeling	Refrigerazione per ventilazione
2.	Air spray chilling	Refroidissement par aspersion ventilée	Luft – Sprüh - Kühlung	Luftspray_killing	Refrigeración por aspersion ventilada	_____	Raffreddamenti a spruzzo e ventilazione	Lucht-sproei-koeling	Refrigerazione per aspersione e ventilazione
3.	Immersion chilling	Refroidissement par immersion	Gegenstrom-Tauchkühlung	Neddyprings_killing	Refrigeración por inmersión	_____	Raffreddamenti a immersione	Dompelkoeling	Refrigerazione per immersione

ART. 10 UST. 1 - RODZAJE HODOWLI DROBIU

	E	F	D	DK	ESP	GR	I	NL	P
a)	Fed with ...% of... Oats fed goose	Alimenté avec.....% de..... Oie nourrie à l'avoine	Mast mit...% Hafermastgans	Fodret med.....% Havrefodret g_s	Alimentado con.....% Oca engordada con avena	_____ _____ _____ _____ _____ _____	Alimentato con il.....% di..... Oca ingrassata con avena	Gevoed met.....% Met haver vetgmeste gans	Alimentado com.....% de... Ganso engordado com aveia
b)	Extensive indoor (barn - reared)	Élevé l'intérieur: syst_me extensif	Extensive Bodenhaltung	Ekstensivt staldopdr_t (skrabe...)	Sistema extensivo en gallinero	_____ _____ _____ _____	Estensivo al coperto	Scharrel...	Produ_o extensiva em interior
c)	Free range	Sortant l'extérieur	Auslaufhaltung	Frig_ende	Gallinero con salida libre	_____ _____ _____	All'aperto	Scharrel... met uitloop	Produ_ao em semiliberdade
d)	Traditional free range	Fermier-élevé en plein air	Bäuerliche Auslaufhaltung	Frilands...	Granja al aire libre	_____ _____ _____ _____	Rurale all'aperto	Boerderij... met uitloop Hoeve... met uitloop	Produ_ao ar livre
e)	Free range - total freedom	Fermier-élevé en liberté	Bäuerliche Freilandhaltung	Frilands... opdr_ttet i fuldfrihed	Granja de cría en libertad	_____ _____ _____ _____	Rurale in libert_	Boerderij... met vrije uitloop Hoeve... met vrije uitloop	Produ_o em liberdade

ZAŁĄCZNIK IV

a) **Racja paszowa:**

Podawanie udziału określonych składników paszowych jest możliwe jedynie wówczas, gdy:

- w przypadku zbóż, stanowią one co najmniej 65% masy podawanego składu paszy przez większą część okresu tuczu, przy czym pasza ta może zawierać nie więcej niż 15% ubocznych produktów zbożowych; jednakże w przypadku, gdy odniesienie dotyczy jednego konkretnego zboża, to stanowi ono co najmniej 35% składu paszy, a w przypadku kukurydzy co najmniej 50%,
- w przypadku roślin strączkowych lub liściastych, stanowią one co najmniej 5% składu paszy podawanego przez większą część okresu tuczu,
- w przypadku produktów mleczarskich, stanowią one co najmniej 5% masy składu paszy podawanego w fazie końcowej.

Jednakże określenia „gęś żywiona owsem” można używać w przypadku, gdy podczas trzytygodniowego tuczu końcowego gęsi otrzymują dziennie nie mniej niż 500 g owsa.

b) **„Ekstensywna hodowla w pomieszczeniu” („chów ściółkowy”):**

Powyższego określenia można używać jedynie wówczas, gdy

- gęstość obsady na jeden metr kwadratowy podłogi nie przekracza w przypadku:
 - kurcząt: 12 ptaków, lecz nie więcej niż 25 kg masy przyżyciowej,
 - kaczek, perliczek i indyków: 25 kg masy przyżyciowej,
 - gęsi: 15 kg masy przyżyciowej,
- ptaki ubija się w przypadku:
 - kurcząt: w 56 dniu lub później,
 - indyków: w 70 dniu lub później,
 - gęsi: w 112 dniu lub później,
 - kaczek Pekin: w 49 dniu lub później,
 - kaczek piżmowych: w 70 dniu lub później (samice),

w 84 dniu lub później (samce),

- perliczek: w 82 dniu lub później.

c) Chów z wolnym wybiegiem:

Powyższego określenia można używać jedynie wówczas, gdy:

- gęstość obsady w kurniku i wiek w momencie uboju nie przekraczają wartości określonych w lit. b) z wyjątkiem kurczaków, dla których gęstość obsady można zwiększyć do 13, lecz nie więcej niż 27,5 kg masy przyżyciowej na m²;
- przez co najmniej połowę życia ptaki miały w ciągu dnia stały dostęp do wybiegów na otwartej przestrzeni, obejmującej obszar głównie pokryty roślinnością, o powierzchni nie mniejszej niż:
 - 1 m² na kurczaka lub perliczkę,
 - 2 m² na kaczkę,
 - 4 m² na indyka lub gęś,
- skład paszy stosowany w okresie tuczu zawiera co najmniej 70% zbóż,
- kurnik jest wyposażony w otwory wybiegowe o łącznej długości równej lub większej niż długość dłuższej ściany kurnika, w przypadku kurczaków.

d) Tradycyjny chów z wolnym wybiegiem:

Powyższego określenia można używać jedynie wówczas, gdy:

- gęstość obsady na m² powierzchni kurnika nie przekracza w przypadku:
 - kurczaków: 12 ptaków, ale nie więcej niż 25 kg masy przyżyciowej; jednakże w przypadku kurników przenośnych o powierzchni podłogi nie przekraczającej 150 m² i które pozostają otwarte w nocy, gęstość obsady można zwiększyć do 20, lecz nie więcej niż 40 kg masy przyżyciowej na m²,
 - kapłonów: 6,25 ptaków (do wieku 81 dni: 12), lecz nie więcej niż 25 kg masy przyżyciowej,
 - kaczekpiżmowych: 8 samców, lecz nie więcej niż 28 kg masy przyżyciowej,

10 samic, lecz nie więcej niż 20 kg masy przyżyciowej,

- perliczek: 13 ptaków, lecz nie więcej niż 20 kg masy przyżyciowej
- indyków: sześć ptaków (do wieku siedmiu tygodni: 10), lecz nie więcej niż 25 kg masy przyżyciowej,
- gęsi: trzy ptaki podczas ostatnich trzech tygodni tuczu, jeżeli ptaki są trzymane w zamknięciu (do wieku 7 tygodni: 10); lecz nie więcej niż 15 kg masy przyżyciowej,
- całkowita powierzchnia użytkowa kurników w jakimkolwiek jednym miejscu produkcji nie przekracza 1 600 m²,
- w żadnym kurniku nie znajduje się więcej niż:
 - 4 800 kurczaków,
 - 5 200 perliczek w kurnikach z dostępem do wolnego wybiegu lub 2 000 w wolierach,
 - 4 000 samic kaczek piżmowych lub 3 200 samców kaczek piżmowych,
 - 2 500 kapłonów, gęsi i indyków,
- stały dostęp w ciągu dnia do wybiegów na otwartej przestrzeni, co najmniej od momentu osiągnięcia przez ptaki wieku:
 - sześciu tygodni w przypadku kurczaków i kapłonów,
 - ośmiu tygodni w przypadku kaczek, gęsi, perliczek i indyków.
- wybiegi na otwartej przestrzeni obejmują obszar głównie porośnięty roślinnością, o powierzchni co najmniej:
 - 2 m² na kurczaka, kaczkę lub perliczkę,
 - 4 m² na kapłona,
 - 6 m² na indyka,
 - 10 m² na gęś.

W przypadku perliczek, wybiegi na otwartej przestrzeni można zastąpić wolierą mającą podłogę o powierzchni co najmniej dwukrotnie większej od powierzchni

podłogi kurnika i o wysokości co najmniej 2 m, wyposażoną w grzędę o długości co najmniej 10 cm na ptaka.

- tuczone ptaki należą do odmiany charakteryzującej się powolnym wzrostem
- skład paszy zawiera co najmniej 70% zboża,
- minimalny wiek w momencie uboju wynosi:
 - 81 dni w przypadku kurczaków,
 - 150 dni w przypadku kapłonów,
 - 77 dni w przypadku samic kaczek piżmowych,
 - 84 dni w przypadku samców kaczek piżmowych,
 - 94 dni w przypadku perliczek,
 - 140 dni w przypadku indyków oraz gęsi przeznaczonych na pieczeń,
 - 102 dni w przypadku gęsi przeznaczonych do produkcji *foie gras* i „magret”,

e) **Tradycyjny chów z wolnym wybiegiem - bez ograniczeń:**

Stosowanie tego określenia wymaga zgodności z kryteriami określonymi w lit. d) z wyjątkiem, który przewiduje stały dostęp ptaków w ciągu całego dnia do wybiegów na otwartej przestrzeni, bez ograniczenia ich powierzchni.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2967/85

z dnia 24 października 1985 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. o wspólnotowej organizacji rynku wieprzowiny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80², w szczególności jego art. 2 i art. 4 ust. 6,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. określające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych³, w szczególności jego art. 5 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

należy określić szczegółowe zasady stosowania postanowień rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, w szczególności środków mających na celu zapewnienie jego jednolitego stosowania;

termin „waga” jest używany w znaczeniu wagi tuszy po schłodzeniu; jest ona obliczana przy zastosowaniu do wyniku ważenia współczynnika przeliczeniowego, który należy określić; współczynnik ten może się zmieniać w zależności od czasu jaki upłynie pomiędzy ubojem świni a jej ważeniem; w związku z powyższym należy zezwolić na odpowiednie dostosowanie tego współczynnika;

zawartość chudego mięsa w tuszy jest szacowana na podstawie zatwierdzonych metod klasyfikowania; zatwierdzone mogą zostać jedynie te metody, których poprawność została statystycznie udowodniona; zatwierdzenie metod klasyfikacji wymaga, aby dopuszczalny błąd statystyczny nie przekraczał określonej wielkości;

znakowanie tuszy jest obowiązkowe bez uszczerbku dla przepisów art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84; w celu zapewnienia większej przejrzystości rynku należy określić szczegółowe zasady znakowania i identyfikacji tuszy przy jednoczesnym umożliwieniu stosowania odstępstw od tych zasad w pewnych okolicznościach;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. nr L. 282, z 1.11.1975, str. 1.

² Dz.U. nr L. 307, z 18.11.1980, str. 5.

³ Dz.U. nr L. 301, z 20.11.1984, str. 1.

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa szczegółowe zasady wprowadzania w życie rozporządzenia (EWG) nr 3220/84 stanowiącego wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych.

Artykuł 2

1. Wagę tuszy po schłodzeniu, o której mowa w art. 2 ust. 2 akapicie pierwszym rozporządzenia (EWG) nr 3220/84 uzyskuje się poprzez odjęcie 2% od wagi tuszy przed schłodzeniem zanotowanej nie później niż 45 minut po uboju świni.
2. Jeżeli w danej rzeźni nie można zachować 45-minutowego okresu między ubojem a ważeniem sztuki trzody chlewnej, właściwe władze danego Państwa Członkowskiego mogą zezwolić na wydłużenie tego okresu pod warunkiem, że wynik odjęcia 2% od wagi, o czym mowa w ust. 1, będzie zmniejszany o 0,1 punktu procentowego z każdym dodatkowym rozpoczętym kwadransiem.
3. Na drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, waga tuszy po schłodzeniu może być obliczana poprzez odniesienie do wcześniej ustalonych skal redukcji wagi całkowitej ustanowionych przez Państwa Członkowskie zgodnie z cechami charakterystycznymi ich stad trzody chlewnej i zgłaszanych Komisji. Użycie takich skali jest zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75, jeżeli redukcje dla odpowiednich przedziałów wagi odpowiadają, w miarę możliwości, redukcjom wynikającym z pkt 1 i 2.

Artykuł 3

1. Aby metoda szacowania zawartości chudego mięsa w tuszy została zatwierdzona jako metoda klasyfikowania w znaczeniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, musi spełniać poniższe warunki:
 - metoda jest oparta na reprezentatywnej próbie krajowej lub regionalnej produkcji wieprzowiny, która składa się z co najmniej 120 tusz, w których zawartość mięsa chudego została określona zgodnie z art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, bezpośrednio bądź poprzez krajowe metody dokonywania rozbioru mające równoważny efekt oraz
 - współczynnik obliczeniowy jest większy od $R^2 = 0,64$.
2. Zatwierdzona metoda klasyfikowania musi ponadto zachować standardowy margines błędu poniżej $s_0 = 2,5$.
3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o metodach klasyfikowania, o których zatwierdzenie dla swojego terytorium występują, podając podstawy, na których są one oparte i wzory używane do szacowania procentowej zawartości chudego mięsa, włączając w to korelacje pomiędzy zawartością chudego mięsa określaną na podstawie krajowych metod

rozbioru mięsa stosowanych w tym celu a metodą rozbioru określoną w art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 3220/84.

Stosowanie metod klasyfikowania na terytorium Państwa Członkowskiego jest zatwierdzone zgodnie z procedurą określoną w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75.

4. Stosowanie metod klasyfikowania musi we wszystkich szczegółach odpowiadać opisowi podanemu w zatwierdzającej je decyzji Wspólnoty.

Artykuł 4

1. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, tusze są znakowane wielką literą określającą klasę tuszy w skali podanej w art. 3 ust. 2 i 3 wskazanego rozporządzenia lub zawartością procentową mięsa chudego oszacowaną zgodnie z art. 4 ust. 1 wskazanego rozporządzenia oraz, jeżeli zajdzie taka potrzeba, dodaje się wszelkie inne szczegóły, które zostaną uznane za właściwe. Wysokość liter i cyfr musi wynosić co najmniej dwa centymetry. Można używać każdego tuszu nietoksycznego, niezmywalnego i termoodpornego gorąco, jak również jakiegokolwiek innej formy trwałego znakowania, uprzednio zatwierdzonej przez właściwe władze krajowe.

2. Półtusze są znakowane na skórze tylnej nogi lub szynki.

3. Naklejka przytwierdzona w sposób niemożliwy do usunięcia bez jej uszkodzenia także stanowi dopuszczalną formę oznakowania.

Artykuł 5

W przypadku określonym w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, tusze wieprzowe identyfikuje się za pomocą dowolnych trwałych metod.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie przyjmują wszelkie środki, które uznają za niezbędne, aby zagwarantować stosowanie niniejszego rozporządzenia na swoim terytoriumi bezzwłocznie informują o tych środkach Komisję.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1985 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 października 1985 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESSEN

Wiceprzewodniczący

aROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 3127/94

z dnia 20 grudnia 1994 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2967/85 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3513/93², w szczególności jego art. 5 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 3220/84 wprowadziło częściowy rozbiór tusz wieprzowych jako sposób na uzyskanie całkowitej wagi czerwonych mięśni poprzecznie prażkowanych; konieczne jest ustanowienie w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2967/85³ szczegółów dotyczących nowej metody szacowania, w szczególności liczby tusz, które należy poddać rozbiorowi, oraz nowych metod rozbioru; zastosowanie częściowego rozbioru powoduje zmianę specyfikacji maksymalnej tolerancji błędów statystycznego przy dokonywaniu oceny;

właściwe jest usprawnienie procedury zatwierdzania nowych metod klasyfikowania poprzez wprowadzenie dwuetapowego Protokołu i wyszczególnienie różnych elementów, które powinny być w nim zawarte;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2967/85 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Metoda szacowania zawartości chudego mięsa w tuszach, zatwierdzona jako metoda klasyfikowania w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, jest oparta na reprezentatywnej próbce krajowej lub regionalnej produkcji wieprzowiny, będącej przedmiotem metody szacowania, składającej się, z co najmniej 50 tusz, w

¹ Dz.U. nr L 301 z 20.11.1984, str. 1.

² Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 5.

³ Dz.U. nr L 285 z 25.10.1985, str. 39.

których zawartość chudego mięsa została określona zgodnie z metodą rozbioru przedstawioną w załączniku I, połączoną z ustalaną w danym państwie szybką metodą oceny tusz, wykorzystującą podwójną regresję lub inną statystycznie udowodnioną procedurę; dokładność uzyskanych wyników musi odpowiadać, co najmniej dokładności uzyskiwanej przy użyciu technik standardowej regresji w odniesieniu do 120 tusz przy zastosowaniu metody przedstawionej w załączniku I.

2. Ponadto zatwierdzenie metod klasyfikowania jest uwarunkowane standardowym odchyleniem błędu, mierzonego w pobliżu zera, o wartości poniżej 2,5.

3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję w drodze protokołu o metodach klasyfikowania, których stosowanie chcą zatwierdzić na swoim terytorium, opisując próbny rozbiór i podając podstawy, na których wspomniane metody są oparte, oraz równania używane do szacowania procentowej zawartości chudego mięsa. Protokół powinien składać się z dwóch części oraz zawierać elementy przewidziane w załączniku II. Część pierwsza Protokołu jest przedstawiana Komisji przed rozpoczęciem próbnego rozbioru.

Stosowanie metod klasyfikowania na terytorium Państwa Członkowskiego jest zatwierdzane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 na podstawie protokołu.

4. Stosowanie metod klasyfikowania musi we wszystkich szczegółach odpowiadać opisowi podanemu w zatwierdzającej je decyzji Wspólnoty.”;

2. Załącznik do niniejszego rozporządzenia dołącza się jako załączniki I i II do rozporządzenia (EWG) nr 2967/85.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

1. Szacowanie procentowej zawartości chudego mięsa oparte jest na rozbiórce czterech głównych części. Rozbiór jest przeprowadzony zgodnie z metodą odniesienia.
2. Procent odniesienia chudego mięsa oblicza się w następujący sposób:

$$y = 1,3 \times 100 \times \frac{\text{waga polędwicy} + \text{waga chudego mięsa w łopatce (włączając powieź), schabie, szynce i boczku}}{\text{waga polędwicy} + \text{waga części poddanych rozbiorowi} + \text{waga pozostałych części}}$$

Waga chudego mięsa we wspomnianych czterech częściach jest obliczana poprzez odjęcie całkowitej wagi nie-chudych elementów tych czterech części od całkowitej wagi części przed rozbiorem.

ZAŁĄCZNIK II

1. Część pierwsza Protokołu powinna przedstawiać szczegółowy opis próbnego rozbioru oraz zawierać w szczególności:
 - okres próbny i harmonogram całkowitej procedury zatwierdzenia,
 - ilość i umiejscowienie rzeźni,
 - opis pogłowa trzody chlewnej będącej przedmiotem metody szacowania,
 - przedstawienie metod statystycznych używanych w odniesieniu do wybranych metod pobierania próbek,
 - opis szybkiej metody krajowej,
 - dokładny opis tusz, które będą wykorzystane.

2. Część druga Protokołu powinna przedstawiać szczegółowy opis wyników próbnego rozbioru oraz zawierać w szczególności:
 - przedstawienie metod statystycznych używanych w odniesieniu do wybranych metod pobierania próbek,
 - równanie, które będzie zastosowane lub zmienione,
 - liczbowy i graficzny opis wyników,
 - opis nowej aparatury,
 - limity wagowe świń, dla których nowa metoda może być stosowana i inne ograniczenia w odniesieniu do praktycznego użycia danej metody.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1993/95

z dnia 16 sierpnia 1995 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 344/91 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzające zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych¹, w szczególności jego art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 3. ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 344/91 z dnia 13 lutego 1991 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych², ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2191/93³, ustanawia szczegółowe zasady dotyczące dokonywania i kontroli klasyfikacji; aby utrzymać na zadowalającym poziomie wyniki pracy klasyfikatorów regularnie działających w rzeźniach, należy dokonywać okresowych przeglądów ich pracy za pomocą indywidualnych kwartalnych testów; w świetle dotychczasowych doświadczeń wydaje się konieczne, aby kontrole na miejscu obejmowały nie tylko klasyfikację i identyfikowanie większej liczby tusz, ale także i ich obróbkę poubojową; ponadto aby uzyskać większą wydajność, wyniki indywidualnych testów, jak również kontroli przewidzianych w wyżej wymienionym artykule, powinny być przedmiotem sprawozdań przechowywanych przez krajowe organy kontroli;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wołowiny i cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 3, ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 344/91 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie zapewniają dokonywanie klasyfikacji przez wykwalifikowanych fachowców, posiadających odpowiednie licencje. Licencja może zostać zastąpiona przez zaświadczenie wydane przez Państwo Członkowskie, jeśli zaświadczenie takie odpowiada uznaniu kwalifikacji.

Praca klasyfikatorów, regularnie działających w zatwierdzonych zakładach

¹ Dz.U. nr L 119 z 11.05.1990, str. 32.

² Dz.U. nr L 41 z 14.02.1991, str. 15.

³ Dz.U. nr L 136 z 5.08.1993, str. 17.

dokonyjących uboju ponad 75 sztuk dorosłego bydła tygodniowo średniorocznie, będzie monitorowana regularnie za pomocą niezapowiedzianych indywidualnych testów przeprowadzanych na 40 tuszach. Jednakże, w przypadku, gdy w zatwierdzonym zakładzie regularnie pracuje tylko jeden klasyfikator oraz gdy w zakładzie znajduje się w czasie kontroli mniej niż 40 tusz, test należy przeprowadzić na dostępnych tuszach, pod warunkiem, że ich ilość wynosi, co najmniej 25. Test przeprowadzony jest przez organ niezależny od danej rzeźni oraz od instytucji odpowiedzialnej za klasyfikacje i zostaje zaliczony do kontroli wymaganych na podstawie ust. 2. Jednakże nie stosuje się wymogu niezależności instytucji odpowiedzialnej za klasyfikacje w wypadku przeprowadzania takiej kontroli bezpośrednio przez właściwy organ.

2. W zakładach objętych art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1186/90, przeprowadzanie klasyfikacji i identyfikacji kontrolowane jest na miejscu, bez wcześniejszego uprzedzenia przez organ, który jest niezależny od rzeźni.

Kontrole należy przeprowadzać co najmniej dwa razy na trzy miesiące we wszystkich zatwierdzonych zakładach dokonyjących klasyfikacji tusz i muszą obejmować przynajmniej tą samą liczbę tusz, wybranych losowo, która jest określona w ust. 1 akapit drugi. Jednakże w przypadku zatwierdzonych zakładów, określonych w art. 2 ust. 2 tiret pierwsze, oraz w przypadku zatwierdzonych zakładów, w których regularnie pracuje jeden klasyfikator, częstotliwość kontroli może zostać zmniejszona tylko do jednej na trzy miesiące.

W przypadku gdy organ odpowiedzialny za kontrole jest tożsamy z organem odpowiedzialnym za klasyfikację i identyfikację tusz lub, gdy nie podlega on władzy podmiotu publicznego, kontrole, przewidziane w poprzednim akapicie, muszą zostać przeprowadzone pod bezpośrednim nadzorem podmiotu publicznego na takich samych warunkach, przynajmniej raz w roku. Podmiot publiczny regularnie informuje o wynikach kontroli organ odpowiedzialny za kontrole.

W przypadkach wykazania przez kontrole znacznej liczby klasyfikacji lub identyfikacji nieprawidłowych i niezgodnych z przepisami:

- a) należy zwiększyć liczbę kontrolowanych tusz oraz częstotliwość kontroli na miejscu; oraz
- b) można wycofać licencję, określoną w ustępie poprzednim.

Sprawozdania z kontroli przeprowadzonych na mocy niniejszego artykułu są sporządzane oraz przechowywane przez krajowe organy kontrolne. Sprawozdania te zawierają w szczególności liczbę tusz poddanych kontroli oraz liczbę tusz nieprawidłowo zakwalifikowanych lub zidentyfikowanych. W sprawozdaniach podaje się również wszystkie szczegóły dotyczące stosowanego rodzaju obróbki poubojowej oraz, tam gdzie jest to właściwe, jego zgodności z regułami wspólnotowymi.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie przyjmują wszelkie inne środki niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 września 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 sierpnia 1995 r.

W imieniu Komisji

Erkki LIIKANEN

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1026/91

z dnia 22 kwietnia 1992 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1208/81 ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 1358/80 z dnia 5 czerwca 1980 r. ustalające cenę orientacyjną i cenę interwencyjną dorosłego bydła na rok gospodarczy 1980/81 i wprowadzające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych¹, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1208/81² ustanowiło wspólnotową skalę stosowaną przy klasyfikacji tusz wołowych;

doskonalenie genetyczne wynikające z krzyżowania bydła, skala stosowana we Wspólnocie przy klasyfikacji tusz wołowych powinna zostać dostosowana tak, aby można było uwzględniać istnienie zwierząt o podwójnym umięśnieniu; w tym celu należy uwzględnić fakultatywne wprowadzenie klasy budowy wyższej od klas istniejących,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1208/81 wprowadza się zmiany w brzmieniu:

1. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Tusze wołowe dzielą się na następujące kategorie:

A. tusze niewykastrowanych młodych samców do lat 2,

B. tusze innych niewykastrowanych samców,

C. tusze wykastrowanych samców,

¹ Dz.U. nr L 140 z 5.06.1980, str. 4.

² Dz.U. nr L 123 z 7.05.1981, str. 3.

D. tusze samic, które się cielily,

E. tusze innych samic.

Bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów interwencyjnych, do oznaczenia tusz od dnia 1 stycznia 1992 r. stosuje się litery A, B, C, D i E.

Ustanawia się kryteria, aby rozróżniać kategorie tusz, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68.

2. Tusze wołowe są klasyfikowane przez oszacowanie odpowiednio:

a) budowy,

b) okrywy tłuszczowej,

jak ustalono odpowiednio w załącznikach I i II.

Klasa budowy oznaczona w załączniku I literą S może być stosowana w Państwach Członkowskich w celu uwzględnienia, poprzez fakultatywne wprowadzenie klasy budowy wyższej od klas istniejących (tusze o podwójnym umięśnieniu), właściwości lub oczekiwanego rozwoju określonych form produkcji.

Państwa Członkowskie, które zamierzają skorzystać z tej możliwości, powiadomią odpowiednio Komisję i inne Państwa Członkowskie.

3. Państwa Członkowskie są uprawnione do dokonania dalszego podziału każdej z klas przedstawionych w załącznikach I i II na maksymalnie trzy podklasy”.

2. Załącznik I zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 22 kwietnia 1991 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

BUDOWA

Stopień rozwoju profilu tuszy, w szczególności jej istotnych części (udziec, grzbiet, łopatka)

Klasa budowy	Wyszczególnienie
S ekstra	Wszystkie kształty zupełnie wypukłe, doskonale rozwinięte mięśnie (typ tuszy o podwójnym umięśnieniu)
E doskonała	Wszystkie kształty wypukłe do zupełnie wypukłych; doskonale rozwinięte mięśnie
U bardzo dobra	Kształty wypukłe na całej długości; bardzo dobrze wykształcone mięśnie
R dobra	Kształty proste na całej długości; dobrze rozwinięte mięśnie
O dość dobra	Kształty proste do zapadniętych; przeciętnie wykształcone mięśnie
P słaba	Wszystkie kształty zapadnięte do silnie zapadniętych; słabo wykształcone mięśnie”

Tabela zgodności
Do projektu ustawy o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych

Zmiana	Treść zmiany wprowadzonej do ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych	Przepis UE	Uwagi
Art. 1 pkt 1 lit. a	<p>Treść zmiany wprowadzonej do ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych</p> <p>w art. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) artykuły rolno-spożywcze – produkty rolne, runo leśne, dziczyznę, organizmy morskie i słodkowodne w postaci surowców, półproduktów oraz wyrobów gotowych otrzymywanych z tych surowców i półproduktów, w tym środki spożywcze, „</p>		Definicja artykułu rolno-spożywczego jest szersza w stosunku do definicji środka spożywczego, który obejmuje produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi. Zmiana definicji polega na uporządkowaniu treści, określając, że dziczyzna, organizmy morskie i słodkowodne oraz runo leśne mogą być również środkami spożywczymi
Art. 1 pkt 1 lit. b i c	<p>W art. 3 dodaje się pkt 6 - 9 w brzmieniu:</p> <p>„6) artykuł rolno-spożywczy w opakowaniu jednostkowym – artykuł rolno-spożywczy przeznaczony do obrotu, umieszczony, przed wprowadzeniem go do obrotu, w opakowaniu uniemożliwiającym zamianę zawartości bez otwierania lub zmiany opakowania, bez względu na to czy opakowanie obejmuje cały artykuł rolno-spożywczy czy jego część,</p> <p>7) partia produkcyjna - określona ilość artykułu rolno-spożywczego wyprodukowanego, przetworzonego lub zapakowanego w praktycznie takich samych warunkach,</p> <p>8) próbka – część partii produkcyjnej pobrana jednorazowo, w sposób losowy, do kontroli lub oceny w zakresie jakości handlowej artykułu rolno-spożywczego,</p> <p>9) producent – osobę fizyczną, prawną albo jednostkę organizacyjną posiadającą osobowość prawnej, która produkuje lub paczkuje, lub wprowadza do obrotu w kraju artykuły rolno-spożywcze .”,</p> <p>c) po pkt 8 dodaje się pkt 9 w brzmieniu:</p> <p>„9) producent – osobę fizyczną, prawną albo jednostkę organizacyjną posiadającą osobowość prawnej, która:</p> <p>a) produkuje lub paczkuje artykuły rolno-spożywcze,</p>	<p>Art. 1 ust. 3 pkt b) Dyrektywy 2000/13 Parlamentu i Rady¹⁾</p> <p>Art. 1 ust. 2 Dyrektywy Rady 89/396²⁾</p> <p>Rozporządzenia Komisji Nr 1148/2001³⁾</p> <p>Art. 3 ust. 1 pkt 7 Dyrektywy 2000/13 Parlamentu i Rady¹⁾</p> <p>Art. 3 ust. 1 pkt 7 Dyrektywy 2000/13 Parlamentu i Rady¹⁾</p>	<p>Definicja została określona biorąc pod uwagę przepisy rozporządzenia Komisji 1148/2001 zawarte w załączniku IV, ust. 1 pkt e, f, g oraz definicje zawarte w Polskich Normach</p> <p>Wymagania dyrektywne dotyczące określenia na opakowaniu odpowiedzialnego za wyrób w odniesieniu do konsumenta zostało zapisane w ten sposób, aby nie stwarzać kolizji z ustawą prawo działalności gospodarczej, według której w oznakowaniu podaje się dane producenta. Dla artykułów rolno-spożywczych za producenta będzie się rozumiało jednego z</p>

	<p>lub</p> <p>b) wprowadza artykuły rolno-spożywcze do obrotu, o ile jest zarejestrowana w zakresie prowadzenia takiej działalności na terytorium któregoś z państw członkowskich Unii Europejskiej.”;</p>		trzech wymienionych przedsiębiorców
Art. 1 pkt 2	<p>w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli zostały zadeklarowane przez producenta lub wprowadzającego do obrotu.”;</p>		
Art. 1 pkt 3	<p>3) w art. 6 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu :</p> <p>„ 4. Oznakowanie obejmuje wszelkie informacje w postaci wyrazów, opisu, znaku towarowego, firmy, elementów graficznych lub symboli odnoszące się do artykułów rolno-spożywczych, umieszczone na opakowaniu, dokumencie, ulotce, etykiecie, obwolicie albo zawieszce towarzyszącym lub dotyczącym danego artykułu rolno-spożywczego.</p> <p>5. Oznakowanie artykułu rolno-spożywczego nie może w szczególności wprowadzać w błąd nabywcy co do tożsamości artykułu rolno-spożywczego, w tym jego rodzaju, właściwości, składu, ilości, trwałości, pochodzenia oraz sposobu produkcji lub sugerować, że artykuł ten posiada specjalne właściwości, a ich nie posiada lub gdy inne podobne artykuły rolno-spożywcze posiadają takie właściwości.”;</p>	<p>Art. 1 ust.2 lit. a Dyrektywy Parlamentu i Rady 2000/13¹⁾</p> <p>Art. 2 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu i Rady 2000/13¹⁾</p>	
Art. 1 pkt 4	<p>art. 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 7. 1. Środki spożywcze w opakowaniach jednostkowych i zbiorczych, przeznaczone bezpośrednio dla konsumenta znajduje się przez zamieszczenie na tych środkach informacji zawierającej:</p> <p>1) nazwę środka spożywczego,</p> <p>2) dane identyfikujące producenta, w tym firmę lub nazwę</p>	Art. 5 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu i Rady 2000/13 ¹⁾	

	<p>ze wskazaniem formy prawnej, a w przypadku osoby fizycznej imię i nazwisko oraz nazwę, pod którą osoba ta wykonuje działalność oraz jej adres,</p> <p>3) inne informacje niezbędne do identyfikacji środka spożywczego, istotne z punktu widzenia konsumenta.</p> <p>2. Nazwa środka spożywczego ma precyzyjnie informować nabywcę o rodzaju środka spożywczego, umożliwiać odróżnienie go od podobnych środków spożywczych. Nazwie powinny towarzyszyć informacje dotyczące stanu fizycznego środka spożywczego lub procesów technologicznych stosowanych w produkcji, w szczególności takich jak: sproszkowany, liofilizowany, głęboko mrożony, zagęszczony, wędzony – w przypadku gdy brak tej informacji może wprowadzić nabywcę w błąd.</p> <p>3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadku środków spożywczych w opakowaniach zbiorczych przeznaczonych bezpośrednio dla konsumenta, jeżeli treść oznakowania na opakowaniu jednostkowym umieszczonym w tym opakowaniu zbiorczym jest widoczna dla nabywcy.</p> <p>4. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do środków spożywczych w opakowaniach jednostkowych przeznaczonych bezpośrednio dla konsumenta, których największa powierzchnia nie przekracza 10 cm</p> <p>5. Artykuły rolno-spożywcze, inne niż środki spożywcze w opakowaniach jednostkowych i zbiorczych przeznaczonych bezpośrednio dla konsumenta, znakuje się przez zamieszczenie informacji zawierającej nazwę artykułu oraz inne istotne z punktu widzenia nabywcy informacje niezbędne do identyfikacji tego artykułu.</p> <p>6. Informacje, o których mowa w ust.5, w przypadku artykułów rolno-spożywczych:</p> <p>1) w opakowaniach jednostkowych - umieszcza się na opakowaniu albo na etykiecie, obwolicie lub zawieszce trwale przymocowanej do opakowania,</p> <p>2) nieopakowanych albo w opakowaniach zbiorczych -</p>	<p>Art. 5 ust.1 i 3 Dyrektywy Parlamentu i Rady 2000/13¹⁾</p> <p>Art. 14 Dyrektywy Parlamentu i Rady 2000/13¹⁾</p> <p>Art. 13 ust. 4 Dyrektywy Parlamentu i Rady 2000/13¹⁾</p>	<p>Zwolniono ze znakowania środki spożywcze w opakowaniach zbiorczych, zawierających opakowania jednostkowe prawidłowo oznakowane, aby nie wprowadzać dodatkowych wymogów dla producentów.</p> <p>Wymaganie wykracza poza przepisy określone dyrektywami i dotyczy środków spożywczych nieprzeznaczonych dla konsumenta oraz innych niż środki spożywcze artykułów rolno-spożywczych</p>
--	---	---	--

	<p>umieszcza się w dokumentach przewozowych lub podaje na wywieszkach w miejscu sprzedaży.”;</p> <p>7. W przypadku miodu przemysłowego (piekarniczego) przeznaczonego do dalszego przetwarzania, oznakowanie opakowania zbiorczego zawiera dodatkowe wyrazy: „miód do przerobu przemysłowego”.</p>	<p>Art. 2 ust. 2 lit. a Dyrektywy 2001/110⁴⁾</p>	
<p>Art. 1 pkt 5</p>	<p>po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 7a. 1. Artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu mogą być oznakowane widocznym, czytelnym i nieusuwalnym kodem identyfikacyjnym partii produkcyjnej, umożliwiający identyfikację artykułu rolno-spożywczego z danej partii produkcyjnej.</p> <p>2. Kod identyfikacyjny, o którym mowa w ust. 1, jest nadawany przez producenta lub przetwórcę lub pakującego lub wprowadzającego środek spożywczy do obrotu.</p>	<p>Art. 4 Dyrektywy Rady 89/396²⁾</p> <p>Art. 3 Dyrektywy Rady 89/396²⁾</p>	
<p>Art. 1 pkt 6</p>	<p>uchyla się art. 8;</p>		
<p>Art. 1 pkt 7</p>	<p>w art. 10:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. W przypadku konieczności wykonania badań laboratoryjnych artykuły, o których mowa w ust. 1, mogą być:</p> <p>1) składowane w miejscu i na warunkach określonych przez organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, do czasu uzyskania wyników badań pobranych przez ten organ próbek albo</p> <p>2) skierowane do miejsca przeznaczenia i poddane badaniom laboratoryjnym przez właściwy miejscowo organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.”;</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku wydania przez organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych decyzji o zakazie wprowadzenia artykułów rolno-spożywczych do obrotu, o której mowa w art. 30 ust. 1, organ celny cofa towar za granicę, nadaje mu przeznaczenie celne – powrotny wywóz lub nakazuje jego zniszczenie, o ile przepisy odrębne nie</p>	<p>Art. 6 Rozporządzenia Komisji Nr 1148/2001³⁾</p> <p>Art. 9 Rozporządzenia Komisji Nr 1148/2001³⁾</p>	

	stanowią inaczej ³⁾ ”		
Art. 1 pkt 8	art. 11 otrzymuje brzmienie : „ Artykuły rolno-spożywcze przeznaczone do wywozu za granicę mogą nie spełniać wymagań w zakresie jakości handlowej określonych w ustawie, o ile artykuły te spełniają wymagania odbiorcy”;		
Art. 1 pkt 9	w art. 12: a) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) określenie przedmiotu działalności gospodarczej ze wskazaniem informacji o działalności eksportowej.”, b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3, dołącza się odpis z Krajowego Rejestru Sądowego lub zaświadczenie z ewidencji działalności		
Art. 1 pkt 10	w art. 13: a) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Wniosek o przyznanie znaku jakości producentu artykułu rolno-spożywczego składa do ministra właściwego do spraw rynków rolnych.”, b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu: „5. Minister właściwy do spraw rynków rolnych jest organem właściwym w sprawie przyjmowania wniosków o rejestrację artykułów rolno-spożywczych szczególnego charakteru, w rozumieniu przepisów odrębnych Unii Europejskiej. 6. Zasady oraz tryb rejestracji artykułów rolno-spożywczych szczególnego charakteru określają przepisy odrębne Unii Europejskiej.”	Art. 7 Rozporządzenia Rady Nr 2082/92 ⁵⁾	
Art. 1 pkt 11	w art. 15: a) pkt 3 otrzymuje brzmienie : „3) może określić szczegółowe wymagania w zakresie składowania lub transportu niektórych artykułów rolno-spożywczych.”, b) dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:		

	<p>„4) określi szczegółowy zakres i sposób znakowania niektórych grup i rodzajów artykułów rolno-spożywczych kodem identyfikacyjnym partii produkcyjnej. 5) może określić warunki dotyczące sposobu żywienia lub chowu zwierząt mające wpływ na jakość handlową artykułów rolno-spożywczych otrzymywanych z tych zwierząt.”</p>	<p>Art. 10 oraz załącznik nr IV rozporządzenia Komisji nr 1538/91¹⁶⁾ – w zakresie mięsa drobiowego i art. 18 ust. 8 oraz załącznik nr II rozporządzenia Komisji nr 1274/91⁷⁾ – w zakresie jaj kurzych</p>	
<p>Art. 1 pkt 12</p>	<p>Po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 15a. 1. Wprowadzane do obrotu tusze wieprzowe oraz tusze wołowe poddaje się klasyfikacji niezwłocznie po uboju i oznacza znakiem klasy jakości handlowej, ustalonej dla danej tuszy.</p> <p>2. Wprowadzane do obrotu tusze innych zwierząt mogą być klasyfikowane i oznaczane znakiem klasy jakości handlowej.</p> <p>3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) tusz pochodzących ze świń użytych do rozrodu, 2) tusz wieprzowych pochodzących z rzeźni, w których: <ol style="list-style-type: none"> a) przeprowadza się ubój nie więcej niż 200 świń tygodniowo średniorocznie lub b) dokonuje się uboju i rozbioru świń urodzonych i tuczonych w tuczarniach tych rzeźni, 3) tusz wołowych pochodzących z rzeźni, w których: <ol style="list-style-type: none"> a) przeprowadza się ubój nie więcej niż 75 sztuk bydła dorosłego tygodniowo średniorocznie lub b) dokonuje się uboju na podstawie umowy z właścicielem niewielkich ilości zwierząt. <p>4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia:</p>	<p>Rozporządzenie Rady Nr 3220/84⁸⁾, Rozporządzenie Komisji Nr 344/91⁹⁾ Rozporządzenie Rady Nr 1208/81¹⁰⁾.</p> <p>Preambuła akapit przedostatni i ostatni rozporządzenia Rady 2137/92¹¹⁾</p>	<p>Cała propozycja zapisów art. 15 a opiera się o wymagania zawarte w wymienionych w poprzedniej rubryce rozporządzeniach UE</p> <p>W Polsce ubój owiec i kóz nie stanowi zagadnienia wymagającego szczegółowej regulacji</p>

	<p>1) określi szczegółowy sposób oznaczania klasy jakości handlowej tusz wieprzowych oraz tusz wołowych,</p> <p>2) może określić rodzaje tusz zwierząt oznaczanych znakiem klasy jakości handlowej oraz sposób ich oznaczania tym znakiem</p> <p>- mając na względzie zastosowanie do tych czynności odpowiednich urzędów oraz określenie warunków klasyfikacji umożliwiającej jednolitą rejestrację odpowiedniej zapłaty producentom."</p>		
<p>Art. 1 pkt 13</p>	<p>w art. 17:</p> <p>a) w ust. 1:</p> <p>- w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„b) kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych sprawozdanych z zagranicy, w tym kontrola graniczna tych artykułów,”</p> <p>- po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:</p> <p>„2a) nadzór i kontrola artykułów rolno-spożywczych posiadających zarejestrowane, na podstawie odrębnych przepisów, chronione oznaczenia geograficzne, oznaczenia pochodzenia albo świadectwa o szczególnym charakterze oraz współpraca z jednostkami sprawującymi taki nadzór lub kontrolę w innych państwach,</p> <p>2b) kontrola surowców oraz czynności lub procesów technologicznych stosowanych przy wytwarzaniu wyrobów winiarskich uzyskanych z winogron, w szczególności kontrola rejestrów produkcyjnych prowadzonych przez producentów oraz sprawowanie nadzoru nad dokumentami towarzyszącymi transportowi winogron oraz win, a także soków i moszczy z winogron,”</p> <p>- pkt 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4) współpraca z właściwymi organami administracji rządowej w województwie, organami innych inspekcji, urzędami celnymi, policją, jednostkami samorządu terytorialnego oraz państwowymi jednostkami organizacyjnymi realizującymi politykę rolną państwa,”</p>	<p>Art. 14 Rozporządzenia Rady Nr 2082/92⁵⁾, art. 10 Rozporządzenia Rady Nr 2081/92¹²⁾, art. 10 Rozporządzenia Rady Nr 1576/89¹³⁾</p> <p>Art. 70, ust. 1, art. 72 ust. 1 Rozporządzenia Nr 1493/99¹⁴⁾</p> <p>Przepisy rozporządzenia Komisji Nr 884/2001⁶⁾</p>	

	<p>- po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu: „4a) współpraca z jednostkami organizacyjnymi pełniącymi funkcję agencji płatniczych w zakresie realizacji Wspólnej Polityki Rolnej, ”</p> <p>- pkt 6 -8 otrzymują brzmienie: „6) prowadzenie szkoleń w zakresie przepisów i wymagań dotyczących jakości handlowej lub ustalania klas jakości handlowej oraz metod i badań artykułów rolno-spożywczych, 7) współpraca z urzędowymi jednostkami kontrolnymi w innych krajach w zakresie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, w tym wymieniając informacje o rolno-artykułach rolno-spożywczych, 8) wykonywanie innych zadań określonych w przepisach odrębnych, ”</p> <p>b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a – 2b w brzmieniu: „2a. Kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych w produkcji może dotyczyć również sposobu i warunków żywienia i chowu zwierząt, jeżeli informacja w tym zakresie została zadeklarowana przy wprowadzaniu artykułu rolno-spożywczego do obrotu.</p> <p>2b. Minister właściwy do spraw rynków rolnych może, w drodze rozporządzenia, określić szczegółowy sposób kontroli oraz wzory dokumentów stwierdzających jakość handlową niektórych artykułów rolno-spożywczych lub ich grup, biorąc pod uwagę dostosowanie sposobu dokonywania kontroli do wymagań swobodnego przepływu towarów.”,</p> <p>c) dodaje się ust.4 w brzmieniu: „4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz przejść</p>	<p>Art. 5, ust.6 pkt b) Rozporządzenia Rady Nr 1906/90¹⁵⁾, Art. 10, Art. 11 ust. 2 i 3 Rozporządzenia Komisji Nr 1538/91¹⁶⁾, Art. 18, ust. 2 Rozporządzenia Komisji nr 1274/91⁷⁾</p> <p>Art. 1 i Art. 6</p>	
--	--	---	--

Art. 1 pkt 14	<p>granicznych, na których jest dokonywana kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych sprowadzanych z zagranicy, mając na względzie zabezpieczenie wprowadzania do obrotu artykułów rolno-spożywczych spełniających wymagania w zakresie jakości handlowej oraz uwzględniając możliwości organizacyjne i techniczne Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.”;</p> <p>w art. 20:</p> <p>a) Just. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze zarządzenia, statut Głównego Inspektoratu. Statut określa w szczególności organizację Głównego Inspektoratu, rodzaje poszczególnych komórek organizacyjnych, ich zakres zadań oraz wzór znaku Inspekcji.”;</p> <p>b) dodaje się ust. 7 - 8 w brzmieniu:</p> <p>„7. Pracownicy Inspekcji, wykonujący kontrolę graniczną na granicy państwa są obowiązani do noszenia munduru.</p> <p>8. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, wzory i kolor munduru pracowników Inspekcji, wzór odznaki Inspekcji oraz stanowiska pracy, na których zatrudnione osoby są obowiązane do noszenia munduru oraz odznaki Inspekcji, mając na względzie odróżnienie pracowników Inspekcji od innych służb kontroli.”</p>	Rozporządzenie Komisji Nr 1148/2001 ³⁾	
Art. 1 pkt 15	<p>w art. 23 w ust. 1 :</p> <p>a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) artykuły rolno-spożywcze spełniają wymagania w zakresie jakości handlowej określone w przepisach o jakości handlowej oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli zostały zadeklarowane przez producenta lub wprowadzającego do obrotu,”;</p> <p>b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu :</p> <p>„3) ilość i jakość składowanego artykułu rolno-spożywczego jest zgodna z ustalonymi warunkami składowania.”;</p>		

Art. 1 pkt 16	<p>w art. 28:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Z przebiegu kontroli sporządza się protokół, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.”</p> <p>b) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Z wykonywanych w toku kontroli czynności, w tym z zabezpieczenia artykułów rolno – spożywczych, dokumentów lub innych przedmiotów, dokonania oględzin, pobierania próbek lub przeprowadzenia innych dowodów sporządza się odrębne protokoły, chyba że w toku czynności kontrolnych nie stwierdzono nieprawidłowości.”</p> <p>c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu: „6a. O sporządzeniu odrębnych protokołów z wykonania poszczególnych czynności, o których mowa w ust. 6, należy uczynić wzmiankę w protokole kontroli. W razie nie stwierdzenia nieprawidłowości powyższe czynności kontrolne dokumentuje się w protokole kontroli.”</p>	Art. 5 ust. 2, Art. 6 ust. 2, Art. 8 ust. 2 i Art. 9 Rozporządzenia Komisji Nr 1148/2001 ³⁾	
Art. 1 pkt 17	<p>w art. 30 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Po przeprowadzeniu kontroli, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, wojewódzki inspektor przekazuje kontrolowanej jednostce informacje pokontrolną zawierająca zwięzły opis ustaleń i wnioski pokontrolne.”</p>		
Art. 1 pkt 18	<p>w art. 31:</p> <p>a) ust. 2 otrzymuje brzmienie : „2. Ocena polega na sprawdzeniu, czy artykuły rolno-spożywcze spełniają wymagania w zakresie jakości handlowej określone w przepisach o jakości handlowej oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli zostały zadeklarowane przez producenta lub wprowadzającego do obrotu.”</p> <p>b) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Za dokonanie czynności związanych z oceną, przeprowadzenie badań laboratoryjnych i wydanie</p>		Zapis tego artykułu w rozporządzeniu

	<p>Świadectwa jakości handlowej pobiera się opłaty. W przypadku artykułów rolno-spożywczych przewożonych jednym środkiem transportu, w jednej ładowni lub w jednym kontenerze, opłatę pobiera się za jedno świadectwo jakości handlowej.”</p> <p>c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: 5a. Świadectwo jakości handlowej może być wydane podmiotowi, który nie złożył wniosku o dokonanie oceny, jeżeli przedsiębiorca składający wniosek, o którym mowa w ust. 1, wyraził na to zgodę.”</p> <p>d) w ust. 8 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych stawki opłat za dojazd do miejsca oceny, czynności związane z dokonaniem oceny, badania laboratoryjne i wydawanie świadectw jakości handlowej oraz sposób i termin wnoszenia tych opłat, mając na względzie wyszczególnienie czynności związanych z dokonaniem oceny, rzeczywiste koszty ponoszone w związku z dokonywaniem oceny, przeprowadzaniem badań i wydawaniem świadectw jakości handlowej.”;</p>	<p>Art. 6 ust. 2 Rozporządzenia Komisji Nr 1148/2001³⁾</p>	<p>1148/2001 dał podstawę do przyjęcia również w przypadku świadectwa jakości handlowej odstępstwa od wystawiania odrębnych świadectw i pobierania za nie oddzielnie opłat</p>
<p>Art. 1 pkt 19</p>	<p>art. 33 otrzymuje brzmienie: „Art. 33. 1. Do kontroli, oceny lub ustalania klas jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych mogą być stosowane urządzenia, które uzyskały pozytywną opinię właściwej jednostki, a pomiar dokonany przy pomocy tych urządzeń zapewnia otrzymanie obiektywnych i wiarygodnych wyników w zakresie parametrów jakości handlowej. 2. Minister właściwy do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia, metody oceny, dopuszczalne tolerancje błędów oraz jednostki właściwe do wydawania opinii o urządzeniach, o których mowa w ust. 1, mając na względzie potencjał badawczy i zakres działania tych jednostek.”</p>	<p>Rozporządzenie Komisji nr 2967/85¹⁷⁾, Rozporządzenie Komisji nr 3127/94¹⁸⁾</p> <p>Rozporządzenie Komisji nr 2967/85¹⁷⁾, Rozporządzenie Komisji nr 3127/94¹⁸⁾</p>	
<p>Art. 1 pkt 20</p>	<p>w art. 34:</p>		

	<p>a) pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) może określić metody analiz lub inne czynności związane z dokonywaniem kontroli lub oceny niektórych artykułów rolno-spożywczych,”</p> <p>b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) może określić szczegółowe warunki ustalania klas jakości handlowej niektórych artykułów rolno-spożywczych.”</p>	<p>Rozporządzenie Komisji nr 2967/85¹⁷⁾, Rozporządzenie Komisji nr 3127/94¹⁸⁾, Rozporządzenie Komisji Nr 344/91⁹⁾</p>	
<p>Art. 1 pkt 21</p>	<p>w art. 35 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1. Pobieranie próbek, ustalanie klas jakości lub sposobu produkcji określonych artykułów rolno-spożywczych na zlecenie zainteresowanych przedsiębiorców mogą, poza pracownikami Inspekcji, przeprowadzać tylko osoby wpisane do rejestru rzeczoznawców, zwane dalej „rzeczoznawcami”.</p> <p>2. Warunkiem wpisu do rejestru rzeczoznawców jest posiadanie wiedzy praktycznej i teoretycznej z zakresu zasad klasyfikacji, sposobu produkcji lub pobierania próbek danego rodzaju artykułów rolno-spożywczych, potwierdzone zdaniem, co 3 lata, egzaminu przed komisją kwalifikacyjną powołaną przez Głównego Inspektora.”</p>	<p>Art. 3 Rozporządzenie Komisji Nr 344/91⁹⁾, Rozporządzenie Komisji Nr 1993/95¹⁹⁾</p>	
<p>Art. 1 pkt 22</p>	<p>w art. 36 po ust. 1 dodaje się ust. 1 a w brzmieniu : „1a. Dopuszcza się sporządzenie protokołów w postaci wydruku komputerowego, o ile taki wydruk zawiera wszystkie dane określone we wzorze protokołu.”;</p>		
<p>Art. 1 pkt 23</p>	<p>w art. 39: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przedsiębiorcy, u których organy Inspekcji przeprowadziły kontrolę, w tym pobrały próbki, są obowiązani wnieść opłaty za przeprowadzenie czynności związanych z dokonaniem kontroli oraz przeprowadzeniem badań laboratoryjnych tych próbek, jeżeli w wyniku tej kontroli stwierdzono, że artykuły rolno-spożywcze nie odpowiadają wymaganiom w zakresie jakości handlowej</p>		

	<p>wynikającym z przepisów o jakości handlowej lub jakości deklarowanej przez producenta lub wprowadzającego do obrotu.”,</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Minister właściwy do spraw rynków rolnych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat, o których mowa w ust. 1, mając na względzie koszty pobrania próbek, koszty dojazdu osób pobierających próbki, a także koszty przeprowadzonych badań laboratoryjnych i innych czynności związanych z dokonaniem kontroli.”</p>		
Art. 2	<p>Z dniem wejścia w życie ustawy, wojewódzcy inspektorzy oraz zastępcy wojewódzkich inspektorów pozostają wojewódzkimi inspektorami oraz zastępcami wojewódzkich inspektorów, a w ich stosunkach pracy mają zastosowanie przepisy niniejszej ustawy.</p>		
Art. 3	<p>W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz.U. z 1990 r. Nr 78, poz. 461, z późn. zm.⁴⁾) w art.17 w ust.1 po wyrazie: „radiometrycznej” dodaje się wyrazy ” „jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych”.</p>		
Art. 4	<p>W ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o rolnictwie ekologicznym (Dz.U. Nr 38, poz. 452) w art. 26 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</p> <p>„5. Kontrolę graniczną produktów rolnictwa ekologicznego wprowadzanych do obrotu, o których mowa w art. 24 ust. 3 i 5 oraz w art. 25 ust. 2 wykonuje Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.”.</p>		
Art. 5	<p>llekroć w przepisach odrębnych jest mowa o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych - należy przez to rozumieć Inspekcję Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych; 2) Głównym Inspektorze Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych – należy przez to rozumieć Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno- 		

	<p>Spożywczych;</p> <p>3) wojewódzkim inspektorze skupu i przetwórstwa artykułów - należy przez to rozumieć wojewódzkiego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych;</p> <p>4) Głównym Inspektoracie Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych - należy przez to rozumieć Główny Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;</p> <p>5) wojewódzkim inspektoracie skupu i przetwórstwa artykułów rolnych – należy przez to rozumieć wojewódzki inspektorat jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.</p>		
Art. 6	<p>W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25, z późn. zm⁶⁾) w art. 3 ust. 2 skreśla się wyrazy „i w obrocie hurtowym”.</p>		
Art. 7	<p>Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 pkt 3, art. 20 ust. 6, art. 31 ust. 8 pkt 2, art. 33 ust. 2, art. 39 ust. 3 przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, zmienionych przepisami niniejszej ustawy, zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 1 pkt 11 lit. a , pkt 16 lit.a , pkt 20 lit. d, pkt 22 oraz pkt 25 lit. b w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p>		
Art. 8	<p>Przepis art. 3 pkt 9 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą traci moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.</p>		
Art. 9	<p>Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 1 lit.c i art. 1 pkt 10 lit. b, które wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej</p>		

1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 2000/13/WE z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych

2) Dyrektywa Rady Nr 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskaźówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towarów, do których należy dany środek spożywczy

- 3) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1148/2001 z dnia 12 czerwca 2001 r. w sprawie kontroli zgodności norm handlowych mających zastosowanie do świeżych owoców i warzyw
- 4) Dyrektywa Rady Nr 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu
- 5) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych
- 6) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 884/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczącego dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina
- 7) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 1274/91 z dnia 15 maja 1991 r. wprowadzające szczegółowe zasady wykonywania Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1907/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj
- 8) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych
- 9) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 344/91 z dnia 13 lutego 1991 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych
- 10) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych
- 11) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2137/92 z dnia 23 lipca 1992 r. dotyczące wspólnotowej skali stosowanej przy klasyfikacji tusz owczych i określaniu wspólnotowych norm jakości świeżych lub schłodzonych tusz owczych oraz przedłużające stosowanie rozporządzenia Rady (EWG) 338/91
- 12) Rozporządzenie Rady (EWG) 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych

- 13) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych
- 14) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina
- 15) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1906/90 z dnia 26 czerwca 1990 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu
- 16) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 1538/91 z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1906/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu
- 17) Rozporządzenie Komisji (EWG) Nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych
- 18) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 3127/94 z dnia 20 grudnia 1994 r. zmieniające rozporządzenie (WE) Nr 2967/85 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych
- 19) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1993/95 z dnia 16 sierpnia 1995 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) Nr 344/91 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych
- 20) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzające zakres wspólnotowej klasyfikacji tusz wołowych
- 21) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1026/91 z dnia 22 kwietnia 1992 r. zmieniające rozporządzenie EWG Nr 1208/81 ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych